ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 10ον
ΑΡ. 446

1935

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΗ ΤΕΡΗΔΩΝ

μπορεῖ νὰ ἀπομακρυνθῇ γρήγορα καὶ βασικά ἐὰν ἀπλώσῃ κανεὶς ὀλίγη ὀδοντόπαστα ἐπὶ τῆς ξηρᾶς βούρτσας καὶ μὲ αὐτὴν βουρτσίσῃ τὰ δόντια καθ' ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Ἔτσι ἐπανέρχεται στὴν ἐπιφάνεια τὸ φυσικό, γιαλιστό σμάλτο τῶν δοντιῶν καὶ μένει στὸ στόμα ἕνα θαυμάσιο αἴσθημα φρεσκάδας καὶ καθαριότητος. Σωληνάριον Δρχ. 14. Διπλοῦν 22

ΚΟΠΤΕΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Ἁπλῶς καὶ μόνον προσθέτοντες τὸν
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΗΡΑ
RAPID
εἰς οἱονδήποτε τύπον
ΚΟΙΝΗΣ ΞΥΡΙΣΤΙΚΗΣ
ΜΗΧΑΝΗΣ
Πατέντα εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ
εἰς Ἑλλάδα

Χτενιζόμενοι μὲ τὴν ξυριστικὴν αὐτὴν Μηχανὴν ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, θὰ ἔχετε πάντοτε τὰ μαλλιά σας καλοκομμένα. Κερδίζετε χρόνον, ἔξοδα, πουρμπουάρ, κλπ. καὶ κάμετε σὲ λίγα λεπτὰ ὅ,τι θὰ ἔκαμεν ὁ Κουρεύς σας σὲ ὁλόκληρη ὥρα. Μεταχειρισθῆτε τὰ μακρὰ δόντια τοῦ Προφυλακτῆρος γιὰ τὰ μακρυὰ πυκνὰ μαλλιὰ καὶ τὰ βραχύτερα διὰ τὰ κοντότερα μαλλιά. Βάλετε ἀνάποδα τὸν Προφυλακτῆρα ὅταν θέλετε νὰ πάρετε πολὺ βαθειά. Ὁ προφυλακτὴρ «RAPID» δὲν κάμνει ΣΚΑΛΕΣ, δὲν ΔΑΓΚΑΝΕΙ, δὲν ΠΟΝΑΕΙ, ἀλλὰ παίρνει τὰ μαλλιὰ μὲ κανονικὴν ἀκρίβειαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος. Ἀπολύτου ἀσφαλείας προφυλάττει τοὺς μεγάλους καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ ψαλιδιοῦ καὶ τὴν ὀδύσσειάν των στὰ Κουρεῖα.

ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ-ΓΥΝΑΙΚΑΣ-ΠΑΙΔΙΑ
Ἀντὶ μόνον 16 δραχμῶν

Κ. Σ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 47α
παραπλεύρως ζαχαροπλαστείου
ΤΣΙΤΑ ΤΗΛ. 21.863

SLAZENGER
ΣΤΑΔΙΟΥ 47α ΑΘΗΝΑΙ

—Καλημέρα, Ἀλίκη. Σὲ εὐχαριστῶ, διότι μοῦ ἐσύστησες τὴν κρέμαν Peau Velour. Τὴν μεταχειρίσθηκα καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη· εἶνε ἡ καλύτερη κρέμα ποὺ ἔχω μεταχειρισθῆ καὶ δὲν θὰ τὴν ἀλλάξω ποτέ.

Διαρκὴς Παρακαταθήκη
Β. Α. ΚΟΚΟΡΕΜΠΑΣ
Πλατεῖα Καπνικαρέας 8

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ 1.60.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πιάνου καὶ ὅλων τῶν θεωρητικῶν μουσικῆς. Πληροφορίαι Πηνελόπης 8, ὄπισθεν «Περοκέ».

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
Γ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ
ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ - ΠΟΡΤ - ΦΕΊΓ-ΖΩΝΑΙ ΒΑΛΙΤΣΑΙ
Εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν

Πόσον εἶνε
ΑΝΟΗΤΟΣ

Χάνει ὁλόκληρον ὥραν διὰ νὰ φτιάνῃ τὰ μαλλιά της καὶ ὅμως ἡ μύτη της μένει γυαλιστερή !

Ἐπιμελεῖται τόσον πολὺ τὸν ἑαυτόν της, ὥστε περνᾷ μία ὁλόκληρη ὥρα διὰ νὰ φτιάνῃ τὰ μαλλιά της κατὰ τὴν ὄρεξίν της, ἀγοράζει τὶς πιὸ ἀκριβὲς πούδρες, ἀλλ' ἡ μύτη της παραμένει πάντα γυαλιστερή. Μὲ τὴν παραμικρὰ ἐφίδρωσι, ἡ ὄψις της γίνεται ἀξιοθρήνητος. Ἡ πούδρα δὲν κρατᾷ καὶ ἡ ἐπιδερμίς της φαίνεται λιπαρά. Ἂν τοὐλάχιστον ἐγνώριζε ὅτι πολὺ ὀλίγη Mousse de crème ἀναμεμιγμένη μὲ τὴν πούδρα θὰ ἔκαμε μεγάλην διαφορά! Εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀναμιγνύεται ἐπιστημονικῶς ἡ Mousse de crème μὲ τὴν πλέον λεπτὴν πούδρα (κατατεθειμένη μέθοδος).

Τοῦτο καθιστᾷ δυνατὸν νὰ κρατᾷ ἡ πούδρα καλῶς καὶ νὰ μὴ φεύγῃ παρ' ὅλον τὸν ἀέρα ἢ τὴν βροχὴ ἢ καὶ μὲ τὴν ἐφίδρωσιν ἡ ὁποία ἐπέρχεται κατὰ τὸν χορὸν εἰς αἰθούσας ὑπερθερμασμένας. Ἐξαλείφει τὴν γυαλάδα ἀπὸ τὰς λιπαρὰς ἐπιδερμίδας, δὲν στεγνώνει τὸ δέρμα ὅπως συμβαίνει μὲ τὰς κοινὰς πούδρας.

Ἡ πούδρα Τοκαλὸν προσδίδει ἀμέσως εἰς τὴν ὄψιν σας μ' αν βελουδίνην ἐμφάνισιν καὶ φρεσκάδα καὶ κρατᾷ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.

Σᾶς ἐγγυώμεθα ἐπιτυχῆ ἀποτελέσματα ἄλλως τὸ χρῆμα σας ἐπιστρέφεται. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζᾶκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

Οἰκογένεια

Ἡ γοητευτικὴ βεντέττα Μάγδα Σνάϊντερ κι' ὁ χαριτωμένος πρωταγωνιστὴς Ἄλμπαχ Ρέττυ, οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ νέου φὶλμ «Χειμωνιάτικο Ὄνειρο», ποὺ θὰ προβληθῇ προσεχῶς στὸ «Παλλὰς»

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GOLIN HOWARD

ΕΝΑΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΣ ΚΙ' ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΝΕΟΣ

ΝΟΜΙΖΩ πὼς ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι, θὰ εἴμαστε καλά... εἶπε ὁ Ρίτσαρντ Πέντλαρ, καθὼς ὡδηγοῦσε τὴν Ἔλση Μέϋς ἀνάμεσα στὰ τραπεζάκια τοῦ ἑστιατορίου τοῦ Ντούριο.

—Θαυμάσια! εἶπε ἡ Ἔλση. Ἀπὸ ἐδῶ θὰ παρακολουθοῦμε ὅλη τὴν κίνησι τοῦ δρόμου.

—Πιθανὸν ἡ κίνησι τοῦ δρόμου νὰ σ' εὐχαριστῆ ἐσένα... Ὅσο γιὰ μένα, δὲν θέλω νὰ βλέπω πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν ἀπέναντι μεριὰ τοῦ τραπεζιοῦ μας..

Ἡ νέα χαμογέλασε ἱκανοποιημένη γιὰ τὸ κομπλιμέντο τοῦ καβαλλιέρου της. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς ἡ Ἔλση ἦταν μιὰ ὤμορφη κοπέλλα, μὲ μαῦρα καὶ πλούσια μαλλιά, μὲ δροσερὴ ἐπιδερμίδα καὶ μεγάλα σταντερὰ μάτια.

—...Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. ἐξακολούθησε ὁ νέος, εἶνε τί βρίσκεις, ἐσύ, μιὰ τόσο χαριτωμένη κοπέλλα, σὲ μένα, ἕναν τόσο ἀσήμαντο νέο!

—Μὰ πιθανὸν νὰ εἶνε κι' αὐτό, μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες ἰδιοτροπίες μου!... Θυμᾶμαι πὼς ὅταν ἤμουν κοριτσάκι πέντε χρόνων, εἶχα ξετρελλαθῆ μὲ τὸν σκουπιδιάρη μας! Ἕνα ὡραῖο ξανθὸ παλληκάρι..

—Ὦ! Ὥστε, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ σκουπιδιάρη, λοιπόν! Τὸν κακομοίρη, τί νὰ ἀπόγινε τάχα;... Ποιὸς ξέρει, ἂν δὲν αὐτοκτόνησε γιὰ τὸ δικό σου καϋμό!... Ὁπωσδήποτε, μιὰ ποὺ ἔχεις τόσο παράξενα γοῦστα, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ πείσης τὸν πατέρα σου νὰ τὰ συμμερισθῆ.

—Κι' ἐγὼ θὰ ἤθελα πολύ! εἶπε ἡ Ἔλση σκεπτική. Μὰ δὲν ξέρω, γιατὶ ὁ πατέρας μου δὲν σὲ συμπαθεῖ. Κι' ὅμως, τόσες φορὲς τοῦ εἶπα πὼς εἶσαι ἕνας χαριτωμένος νέος!.. Δυστυχῶς, ἐκεῖνος. δὲν φαίνεται νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται! Ὄχι πὼς ἔχει τίποτε ἐναντίον σου, μὰ σὲ βρίσκει ἀσήμαντο, χωρὶς προσωπικότητα Θὰ προτιμοῦσε γιὰ σύζυγο τῆς κόρης του, ἕνα νέο πιὸ δραστήριο, πιὸ ἀποφασιστικό...

—Κι' ὅμως, ἔχω μιὰ καλὴ ἐργασία, κι' ὁ μισθός μου εἶνε ἱκανοποιητικός. Ἔπειτα ἔχω τὸ μέλλον ὁλόκληρο μπροστά μου!... Τί λές, Ἔλση, δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς ν' ἀλλάξη γνώμη ὁ πατέρας σου καὶ νὰ συγκατατεθῆ στὸ γάμο μας;

—Φοβᾶμαι πὼς δὲν ὑπάρχει τέτοια ἐλπίς! ἀπάντησε ἡ Ἔλση θλιβερά.

—Ἂν δὲν ἦταν πατέρας σου, θὰ εἶχα πολλὰ νὰ πῶ ἐναντίον του. Ὦ!... Τί σύμπτωσις!...

—Ἀγαπημένε μου, τί ἔπαθες;

—Κατὰ φωνὴ κι' ὁ γ... Χμ! Μὲ συγχωρεῖς! Ἤθελα νὰ πῶ μιλοῦσα γιὰ τὸν πατέρα σου καὶ νἄτος!.. Τὸν βλέπεις κάτω στὸ δρόμο.. Καὶ τὸ χειρότερο, εἶνε πὼς διευθύνεται πρὸς τὰ ἐδῶ! πρόσθεσε ὁ νέος κι' ἔσκυψε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἰδῆ καλύτερα ἔξω.

—Ἀλήθεια!... Ὁ πατέρας μου ἔρχεται νὰ γευματίση στοῦ Ντούριο!.. Ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔρθη στὸν ἀπάνω ὄροφο καὶ μᾶς τσακώσει ἐδῶ..

—Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶνε μόνος του. Ποιὸς νἄναι τάχα ὁ κύριος ποὺ τὸν συνοδεύει;

Ἡ νέα ἔσκυψε περίεργη νὰ κυττάξη κάτω στὸ δρόμο. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ πατέρας της, ἔμπαινε στὸ ἑστιατόριο μ' ἕναν ἡλικιωμένο κύριο, ἀμέμπτου περιβολῆς.

—Ξέρεις, εἶπε ἡ Ἔλση, αὐτὸς ὁ κύριος θἄναι ὁ Σὲρ Ντέντλεϋ Χόγκινς! Ὁ πατέρας ἔχει μιὰ σπουδαία ὑπόθεσι μαζύ του καὶ ξέρω πὼς ἐπρόκειτο σήμερα ἀκριβῶς νὰ συναντηθοῦν. Ὑποθέτω πὼς ὁ πατέρας μου θὰ τοῦ κάνη τὸ τραπέζι γιὰ νὰ τὸν καλοπιάση!

Τὸ γκαρσόνι πλησίασε ἐκείνη τὴ στιγμὴ κι' ἔφερε τὴ σοῦπα.

—Κάθησε πειά, Ρίτσαρντ! εἶπε ἡ Ἔλση. Ὁ πατέρας θὰ προτιμήση, φαντάζομαι, τὴν κάτω αἴθουσα! Ἔλα! Ἡ σοῦπα σου θὰ κρυώση!

—Καλὰ λές! εἶπε ὁ νέος, ἐνῶ συγχρόνως πετοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ σιγάρο του.

Μὰ ἀμέσως κατόπιν φώναξε στενοχωρημένος:

—Ὦ! Θεέ μου! Τί ἔκανα;

—Τί ἔπαθες, Ρίτσαρντ; Τί ἔκανες;

—Τὸ ἀναμμένο τσιγάρο μου ἔπεσε ἀπάνω στὸ καπέλλο ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου! ἀπάντησε ὁ νέος, θὰ καῆ καὶ τὸ καπέλλο του!.. Μὲ συγχωρεῖς, μὰ πρέπει νὰ τρέξω κάτω μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ νέος, ἔφυγε τρέχοντας, βγῆκε ἔξω κι' ἔσπευσε ν' ἀκολουθήση τὸν ἄγνωστο, ὁ ὁποῖος ἀπομακρυνόταν μὲ γρήγορο βῆμα. Ὁ Ρίτσαρντ τοῦ φώναξε δυὸ-τρεῖς φορὲς νὰ σταθῆ, μὰ ὁ ἄγνωστος δὲν ἄκουσε ἢ ἔκανε πὼς δὲν ἄκουγε...

Τότε ὁ Ρίτσαρντ ἄνοιξε κι' αὐτὸς τὸ βῆμα του καὶ κατώρθωσε νὰ τὸν φτάση

Τότε, χωρὶς νὰ διστάση, λίγο ἀπότομα ἴσως, τὸν χτύπησε στὸν ὦμο..

Γιὰ νὰ καταλάβετε τὴν παράξενη συμπεριφορὰ τοῦ ἀγνώστου, ὅταν ἔνοιωσε νὰ τὸν χτυποῦν στὸν ὦμο, πρέπει νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, κάποιος Ντίππυ Κούκ, ἦταν ἀπ' ἐκείνους τοὺς τύπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ ψάχνουν τὶς τσέπες τῶν ἄλλων! Μ' ἄλλους λόγους, ἦταν ἕνας κοινὸς λωποδύτης!..

Γι' αὐτό, βγάζοντας μιὰ βαρειὰ βλαστήμια, ὁ Κοὺκ ἄρχισε νὰ τρέχη μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

—Ἔεεε!.. ξεφώνησε ὁ Ρίτσαρντ. Στάσου λοιπόν!... Ἔεεε!!...

Ὁ μίστερ Κοὺκ δὲν καταδέχτηκε ν' ἀπαντήση, μόνο μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο τὴν ταχύτητα τῆς φυγῆς του..

Στὸ Σόχο τὴν πιὸ πυκνοκατοικημένη συνοικία τοῦ Λονδίνου, ὑπάρχουν πολλὰ στενὰ δρομάκια ἀδιέξοδα, ὅπου ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀναπτύξη ὅλη τὴν εὐκινησία τῶν ποδιῶν του, χωρὶς ὡστόσο νὰ κινήση τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου. Κι' ἔτσι ὁ μίστερ Κούκ, ἔτρεχε ἐλεύθερα κι' ὁ πονόψυχος Ρίτσαρντ τὸν ἀκολουθοῦσε ἀπὸ κοντά.

—Τὸ καπέλλο του, φώναζε ὁ Ρίτσαρντ, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχη, θὰ καταστραφῆ ὁλότελα!.. Γιατί, διάβολε, δὲν σταματᾶ ὁ ἠλίθιος;

Ξαφνικά, ὁ λωποδύτης ἀντελήφθη μ' ἀπόγνωσι πὼς εἶχε μπῆ σ' ἕνα δρομάκο ἀδιέξοδο. Κι' ἔτσι, θέλοντας καὶ μή, στάθηκε στὸ βάθος τοῦ δρομίσκου, ὅπου ἕνας πανύψηλος τοῖχος σταμάτησε τὸ κυνηγητό.

—Ἄκου 'δῶ, νὰ σοῦ πῶ, παλληκάρι μου! φώναξε ὁ Ρίτσαρντ, λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο. Γιατὶ δὲν σταμάτησες τόση ὥρα ποὺ σὲ φωνάζω;

—Οὔφ! Ἄς τα αὐτά, ἀφεντικό! ἀπάντησε ὁ Ντίππυ φουρκισμένος. Τὴν ἔπαθα!... Μά, βλέπεις, γιὰ τὴ δουλειά μας, αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη ὥρα, ὅταν ἡ κίνησις εἶνε πυκνὴ στὰ ἑστιατόρια...

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω!.. Τί θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε ὁ Ρίτσαρντ μ' ἀπορία.

—Νά, πάρ' το!... Αὐτὸ δὲν εἶνε;

Καὶ ὁ λωποδύτης, βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χοντρὸ πορτοφόλι, τὸ ἔδωσε στὸν νέο. Παραξενεμένος, ἐκεῖνος πῆρε τὸ πορτοφόλι, τὸ ἄνοιξε κι' εἶδε πὼς ἦταν γεμᾶτο τραπεζογραμμάτια.

—Θεέ μου!.. Τί εἶν' αὐτό;... Ποῦ τὸ βρῆκες; ἄρχισε νὰ λέη ὁ Ρίτσαρντ.

Μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπάντησε! Ὁ λωποδύτης εἶχε ἐπωφεληθῆ τῆς μικρῆς αὐτῆς ἀνάπαυλας γιὰ νὰ τὸ σκάση!... Ὁ Ρίτσαρντ τότε, ἔβαλε τὸ πορτοφόλι στὴν τσέπη του κι' ἐπέστρεψε στὸ ἑστιατόριο, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ πάη στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα καὶ νὰ παραδώση ἐκεῖ τὸ ξένο πορτοφόλι. Ἀλλὰ στὴν εἴσοδο τοῦ ἑστιατορίου, συνάντησε τὸν πατέρα τῆς Ἔλσης, ὁ ὁποῖος φαινόταν τρομερὰ συγχισμένος καὶ κύτταζε δεξιὰ κι' ἀριστερά, σὰν κάτι νὰ ζητοῦσε.

—Ὦ! καλημέρα, μίστερ Μέϋς, εἶπε ὁ νέος. Τί σᾶς συμβαίνει; Χάσατε τίποτε;

—Βέβαια!.. Ἔχασα τὸ πορτοφόλι μου!.. Ψάχνω μήπως τὸ βρῶ. ἀλλὰ τοῦ κάκου... Μέσα σ' αὐτὸ τὸν συνωστισμό. ὅλα γίνονται! Μοῦ φάνηκε μάλιστα. πὼς τὴν στιγμὴ ποὺ κρεμοῦσα τὸ πανωφόρι μου. ἕνας κακόμουτρος νέος μὲ στρίμωνε ὅλη τὴν ὥρα!..

Ὁ Ρίτσαρντ χαμογέλασε καὶ μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος. ἔ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ.510)

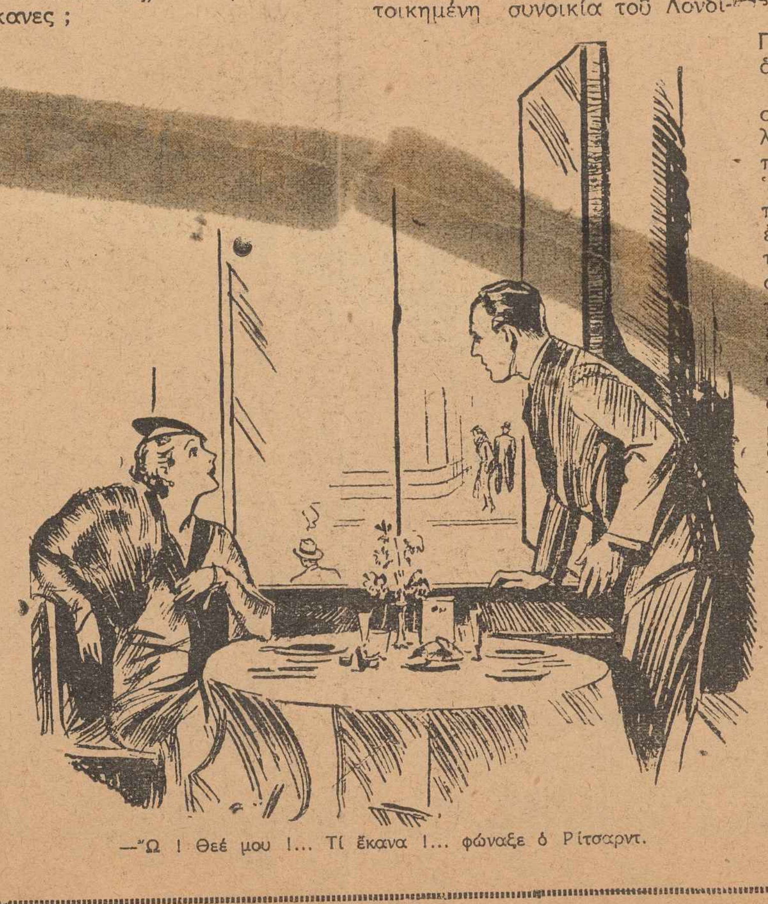

—Ὦ! Θεέ μου!... Τί ἔκανα!... φώναξε ὁ Ρίτσαρντ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΚΟΣΜΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΕΙΣ

Τί χρειάζεται γιὰ νὰ γίνη τῆς μόδας μιὰ «πλάζ». Ἡ παραδοξολογία ἑνὸς Παρισινοῦ εὐθυμογράφου. Πῶς ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ἀνακάλυψε τὴν...Τρουβίλ. Τί ἔτρωγε μὲ δυόμισυ φράγκα τὴν ἡμέρα. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Καβούργ. Τί ρόλο ἔπαιξε ὁ Ἀλφόνσος Κὰρρ στὸ λανσάρισμα τῶν λουτροπόλεων, κλπ.

ΙΣΩΣ σᾶς φανῆ περίεργο τὸ θέμα τοῦ τίτλου αὐτοῦ. Καὶ θἄχετε ἴσως δίκηο!... Λουτροπόλεις;... Ἀκόμη ὁ χειμῶνας στὴν ἀκμή του, κι' ἐμεῖς θὰ σᾶς μιλήσουμε γιὰ λουτροπόλεις;

Ὡστόσο, ἀπὸ τὰ μέσα Δεκεμβρίου ἀκόμη, ἀρχίζει ὁ σχετικὸς θόρυβος στὴν Εὐρώπη γύρω ἀπὸ τὶς διάφορες διεθνεῖς λουτροπόλεις: Ποιὰ ἀπ' ὅλες θὰ χαρακτηρισθῆ — κατὰ τὸ ἐρχόμενο καλοκαῖρι — ὡς λουτρόπολις τῆς μόδας;

Σημειῶστε ἐπίσης, ὅτι καταβάλλεται συγχρόνως μεγάλη προσπάθεια — κάθε χρόνο, ἐννοεῖται — γιὰ νὰ δημιουργηθῆ μιὰ καινούργια λουτρόπολις καὶ νὰ κερδίσουν ἔτσι οἱ μεγάλοι ἐπιχειρηματίαι μερικὰ ἑκατομμύρια.

Πῶς «λανσάρονται» ὅμως, ἡ μεγάλες λουτροπόλεις;... Πῶς κατορθώνουν νὰ συγκεντρώνουν τὸν κόσμο σ' ἕνα μέρος παραθαλάσσιο, σχεδὸν ἔρημο πρίν;

Κάποιος Γάλλος χιουμοριστής, εἶπε κάποτε:

«Γιὰ νὰ γίνη τῆς μόδας μιὰ «πλάζ», χρειάζονται τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ἕνας ζωγράφος... Ἕνας λόγιος... Ἕνας δημοσιογράφος... Ἕνας ἐπιχειρηματίας.. Καὶ τό... πλῆθος»!

Αὐτὴ ἡ παραδοξολογία τοῦ Παρισινοῦ εὐθυμογράφου, εἶνε κατὰ βάθος ἀκριβής. Γιατὶ εἶνε γνωστό, ὅτι ὅλες ἡ γνωστὲς ὥς τώρα μεγάλες λουτροπόλεις λανσαρίστηκαν ἀπὸ κάποιο μεγάλο λόγιο, ἢ κάποιο μεγάλο καλλιτέχνη: Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς π. χ. λανσάρισε τὴν Τρουβίλ, ὁ Ἀλφόνσος Κὰρ τὸ Ἐτρετᾶ, ὁ Βιλμεσὰν — ἱδρυτὴς τοῦ «Φιγκαρώ» — τὸ Παρὶ - Πλάζ, ὁ Σεβαλιὲ τὸ Βιλλέρ, κλπ.

Διασκεδαστικώτατα ἦσαν τὰ πρῶτα βήματα τῆς λουτροπόλεως Τρουβίλ, ἡ ὁποία εἶνε τόσο πολὺ φημισμένη σήμερα: Τὸ Τρουβὶλ ἦταν ἄλλοτε ἕνα μικροσκοπικὸ λιμάνι ψαράδων. Στὰ 1834, οἱ λιγοστοὶ κάτοικοι τοῦ λιμανιοῦ αὐτοῦ, εἶδαν ἕναν ναύτη ποὺ ἀποβίβαζε στὴν παραλία — καβάλλα στὴ ράχι του — ἕναν γιγάντειο ἄνδρα.

Ὁ ἄνδρας αὐτός, μαυρισμένος ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ μὲ πλούσια μαλλιά, κρατοῦσε τὰ παπούτσια του στὸ χέρι, καὶ ἦταν ξεκαρδισμένος ἀπὸ τὰ γέλια γιὰ τὴν περιπέτειά του: Ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς πατήρ. Καὶ εἶχε ἀνακαλύψει τὴν Τρουβίλ!

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, στὴν παραλία τῆς Τρουβὶλ βρισκόντουσαν μονάχα λίγες γυναῖκες, ἡ ὁποῖες ψάρευαν γαρίδες. Καὶ στὸν μικρὸ συνοικισμὸ τῶν ψαράδων, ὑπῆρχε μονάχα ἕνα πανδοχεῖο, τὸ ὁποῖο διηύθυνε ἡ κυρὰ - Ὀξεραί.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς τράβηξε ἴσα σ' αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο, καὶ σὲ λιγάκι ἄλλαξε τὴν ἑξῆς συνομιλία μὲ τὴν ἁπλοϊκὴ ἰδιοκτήτριά του:

—Θέλω, κυρά μου, νὰ μείνω λίγον καιρὸ ἐδῶ... Θὰ μοῦ πῆς λοιπόν, τί θὰ μοῦ παίρνης τὴν ἡμέρα!

—Καὶ τὴ νύχτα δὲν τὴ λογαριάζεις, ἀφεντικό;

— Αἴ, τότε τί θὰ μοῦ παίρνης τὸ ἡμερόνυχτο;

—Ἔχουμε δυὸ τιμές. Ἀπὸ τοὺς ζωγράφους, παίρνουμε δυὸ φράγκα... Δυὸ φράγκα; διέκοψε ὁ Δουμᾶς. Καὶ γιὰ τί πρᾶγμα;

—Γιὰ τροφὴ καὶ γιὰ κατοικία!

Ἄ, δυὸ φράγκα!... Μπράβο!... Καὶ πόσα πιάτα σερβίρετε;

—Ὅσα θέλει ὁ καθένας!... Δυό-τρία, τέσσερα, ὅσα τραβάει ἡ ὄρεξί του!... Εἴσαστε ζωγράφος, ἐσεῖς;

—Ὄχι!

—Ἔ, τότε θὰ πληρώνετε δυόμισυ φράγκα!

Ὁ Δουμᾶς ἐνθουσιασμένος, δέχτηκε χωρὶς καμμιὰ συζήτησι. Ὁ ἴδιος κανόνισε, κατόπιν καὶ τὸ «μενοῦ» τοῦ πρώτου γεύματός του: Τοῦ σερβίρισαν γαρίδες βραστές, κοτολέττες, ψάρι μαγιονέζα, μπεκάτσες τῆς σούβλας, φροῦτα καὶ κρασὶ ὅσο ἤθελε!

Πόσο μακρυὰ βρίσκεται ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τῆς φθήνειας, ἀπὸ τὴν σημερινή...

Ἡ ἔρημη ἐκείνη ἀκρογιαλιά, λανσαρίστηκε μὲ τόση ἐπιτυχία ἀπὸ τὸν Δουμᾶ, ὥστε μιὰ ἑταιρεία ἀγόρασε ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ ἐκείνη, ἔκανε τεραστία ρεκλάμα, καὶ σὲ λίγο ἄρχισαν ν' ἀναπηδοῦν μέγαρα, λαμπρὰ ξενοδοχεῖα, ἐπαύλεις γοητευτικές, χαρτοπαίγνια, λέσχες, θέατρα κλπ.

Σήμερα, δὲν ὑπάρχουν πειὰ ψαράδες στὴν παραλία: Τὴν πλημμυρίζουν κυρίες μὲ τουαλέττες λουτρικές, καὶ κάνουν κάθε χρόνο τὴν ἐμφάνισί τους ἐκεῖ ὅλες ἡ Παρισινὲς διασημότητες τῆς Πολιτικῆς, τῆς Τέχνης τοῦ Θεάτρου κλπ.

* * *

Καὶ ἡ ἵδρυσις μιᾶς ἄλλης μεγάλης λουτροπόλεως — τοῦ Καβοὺργ — δὲν εἶνε λιγώτερο γραφική: Ὡς τὰ 1855, ἦταν ἕνα μικρὸ χωριὸ ψαράδων, μὲ τριακοσίους σχεδὸν κατοίκους. Κάποια, ὅμως ὡραία βραδυὰ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1855, ἔφθασαν στὸ Ντὶβ δυὸ Γάλλοι, οἱ ὁποῖοι περιηγόντουσαν τὴ Γαλλία.

Ἐλεεινοὶ ἀπὸ κούρασι, ἐπρόκειτο νὰ καταλύσουν στὸ μοναδικὸ πανδοχεῖο τοῦ Ντὶβ, ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς — ὁ κ. Ντυρὰν-Μοριμπὼ — σκέφθηκε νὰ προχωρήσουν ὥς τὸ Καβούργ.

Ἐκεῖ ὅμως, ἔμειναν καταγοητευμένοι ἀπ' τὴν ἀπέραντη ἀμμώδη ἔκτασι, κι' ἀπὸ τοὺς τριγύρω ἀμμολόφους, οἱ ὁποῖοι σχημάτιζαν κάτι σὰν φυσικὲς ταράτσες.

Εὕρηκα! φώναξε ὁ κ. Ντυρὰν-Μοριμπώ.

Σὲ λίγο, ἔκαναν ἐκεῖ τὴν ἐμφάνισί τους οἱ ἀπαραίτητοι λόγιοι καὶ καλλιτέχναι: Ὁ διάσημος μυθιστοριογράφος Ἀδόλφος ντ' Ἐννερύ, ὁ μουσουργὸς Ἀδάμ, ὁ Οὐσσαί, ὁ Θεόφιλος Γκωτιὲ κλπ.

Ἡ λουτρόπολις Οὐλγκάτ, ἀνακαλύφθηκε στὰ 1850. Πρῶτος ἐκεῖ ἀγόρασε οἰκόπεδο, ὁ κριτικὸς Οὐσσαί. Στὰ 1856 ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ, ὁ Ἀλφόνσος Κάρ. Τότε ἕνας Παρισινὸς ἀρχιτέκτων, ὁ κ. Πιζαρύ, ἀγόρασε οἰκόπεδα ἑκατὸ χιλιάδων τετραγωνικῶν μέτρων!... Καὶ σὲ λίγα χρόνια, ἡ Οὐλγκὰτ ἦταν πειὰ μιὰ φημισμένη λουτρόπολις!

Στὸ Ἐτρετᾶ, πῆγε πρῶτος καὶ παραθέρισε ὁ περίφημος μουσουργὸς Ὄφεμπαχ. Τὸν ἀκολούθησε ὁ Ἀλφόνσος Κάρ, ὁ ὁποῖος ἔδωσε κι' ἐδῶ μεγάλη ὤθησι στὴν πρόοδο τῆς λουτροπόλεως αὐτῆς.

* * *

Κατὰ τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1860, ἕνας Παρισινὸς χρονογράφος ἦταν κλεισμένος στὸ γραφεῖο τῆς ἐφημερίδος του, κι' ἀναζητοῦσε μάταια θέμα γιὰ τὸ χρονογράφημά του. Ξαφνικὰ δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψι κάποιου κυρίου.

Ὕστερα ἀπ' τοὺς πρώτους χαιρετισμούς, ὁ κύριος αὐτὸς τοῦ εἶπε:

—Μεγάλη ζέστη σήμερα, ἀγαπητέ μου μαῖτρ!

—Ναί, μεγάλη ζέστη!... Μπορῶ ὅμως νὰ μάθω, σὲ τί ὀφείλεται ἡ ἐπίσκεψίς σου;

—Ὦ, Θεέ μου! ξανᾶπε ὁ ἐπισκέπτης. Μὰ εἶνε πολὺ ἁπλὸ τὸ πρᾶγμα: Εἶμαι ἰδιοκτήτης κάποιας χαριτωμένης παραλίας, ἡ ὁποία ἀπέχει μόνον τέσσερες ὧρες ἀπὸ τὸ Παρίσι... Τὸ κλῖμα εἶνε ὑπέροχο...Ἡ παραλία μου βρίσκεται ἀκριβῶς στὸ σημεῖο, στὸ ὁποῖο τελειώνει τὸ «Γκὸλφ - στρήμ», τὸ θερμὸ δηλαδὴ ρεῦμα τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ... Ἂν φυτεύαμε καμέλιες, θὰ φύτρωναν ἀσφαλῶς μιὰ χαρά!...

—Δὲν ἐννοῶ, κύριε... ἄρχισε νὰ λέη ὁ χρονογράφος, διακόπτοντάς τον.

— Μᾶς λείπει, ἀγαπητέ μου μαῖτρ, ἕνα πρᾶγμα! συνέχισε ἀτάραχος ὁ ἐπισκέπτης. Μᾶς λείπει ἕνας Δουμᾶς, ἕνας Κάρ, κλπ., γιὰ νὰ τραβήξη ἐκεῖ κάτω τὸν κόσμο!... Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ μιλῶ μὲ ἐπιφυλάξεις: Σᾶς προσφέρω μιὰ ὡραία βίλλα, ἕναν καμαριέρη, μιὰ μαγείρισσα, κι' ἑκατὸ φράγκα τὴν ἡμέρα γιὰ τρεῖς μῆνες: Ἰούλιο, Αὔγουστο, καὶ Σεπτέμβριο!... Δῶστε μου τὸ χέρι σας, κι' ὅλα εἶνε συμφωνημένα, ἂν θέλετε!

Ὁ Παρισινὸς χρονογράφος ὅμως, ἦταν ἀδιάλλακτα τίμιος. Ἀρνήθηκε εὐγενῶς, καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἔγραψε ἕνα—μονάκριβο, ὅμως! — χρονογράφημα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες, ὁ ἴδιος διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος δέχθηκε τὴν πρότασι τοῦ ἐπιχειρηματίου. Ἐγκαταστάθηκε πομπωδῶς στὴν ὡραία ἔπαυλι, ποὺ τοῦ παραχωρήθηκε δωρεάν. Κι' ἔκανε τόση ρεκλάμα στὴν ἐφημερίδα του - γιὰ τὴ νέα αὐτὴ λουτρόπολι! — ὥστε πολὺ γρήγορα ἄρχισε νὰ γίνεται διάσημη..

Τοῦ ἔδωσαν δῶρο δυὸ οἰκόπεδα. Ὅταν δὲ ἡ τιμή των ἔφθασε σὲ ὕψη ἰλιγγιώδη, πούλησε τὸ πρῶτο καὶ μὲ τὸ πλουσιώτατο ἀντίτιμο ἔχτισε δική του ἔπαυλι στὸ δεύτερο οἰκόπεδο!

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

Ο ΤΑΜΙΑΣ

ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΕΣ χιλιάδες φράγκα... Εἶχαν ἀφαιρεθῆ ἀπ' τὸ ταμεῖο τοῦ ἐργοστασίου πάνω-κάτω πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, μέσα σὲ τρία χρόνια. Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἔβγαλε ὁ ἐπιθεωρητής, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ ἐξελέγξη τὰ λογιστικὰ βιβλία. Βεβαίωνε μάλιστα πὼς μοναχὰ ἕνας ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ εἶχε κάνη αὐτὴν τὴν κλοπή: ὁ ταμίας.

Ὡστόσο, ὁ κ. Ρεγκάλ, ὁ μεγάλος βιομήχανος, ποὺ εἶχε ὑποψιαστῆ κάποια ἀνωμαλία στὸ ταμεῖο του καὶ διέταξε αὐτὸν τὸν ἔλεγχο, οὔτε ν' ἀκούση ἤθελε μιὰ τέτοια κατηγορία. Ὄχι δά ! Ὁ Σιμότ, ὑπάλληλος τριάντα χρόνια στὸ ἐργοστάσιο, ὁ Σιμὸτ νὰ κλέψη πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα! Ὁ Σιμότ, ἡ προσωποποίησις τῆς τάξεως, τῆς λεπτότητος, τῆς ἀφοσιώσεως ! Ὄχι δά !... Δὲν ἦταν ποτὲ δυνατόν !...

Δίσταζε μάλιστα νὰ παραπέμψη ἀμέσως τὴν ὑπόθεσι στὴν δικαιοσύνη. Ἤθελε νὰ ἐξετάση πρῶτα, ὁ ἴδιος, τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Σιμότ. Μὰ μήπως δὲν τὴν ἤξερε καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα τὴ ζωὴ τοῦ ταμία του ; Ἄρχισαν νὰ ἐργάζωνται μαζὺ οἱ δυό τους. Τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὸς διαδέχτηκε τὸν πατέρα του στὴν διεύθυνσι τῆς ἐπιχειρήσεως, ὁ Σιμὸτ διωρίστηκε ταμίας. Καὶ πάνω ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνια τώρα, ὁ προϊστάμενος ἤτανε κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸν ὑπάλληλό του, γιὰ τὸν προσεκτικὸ ζῆλο του, τὴν ἀφοσίωσί του, γιὰ ὅλα. Ὁ Σιμὸτ εἶχε γίνει, μὲ ὅλη τὴν κυριολεξία, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης του.

Τὸν χειμῶνα, ὁ Ρεγκὰλ τὸν κρατοῦσε συχνὰ στὸ τραπέζι καὶ τὸ καλοκαῖρι τὸν προσκαλοῦσε νὰ περάση λίγες μέρες κοντά του στὴν ἐξοχή. Καὶ κεῖ, μέρες ὁλόκληρες μαζὺ, μπόρεσε ὁ προϊστάμενος νὰ ἐμβαθύνη καὶ νὰ ἐκτιμήση ἀκόμη περισσότερο τὸν χαρακτῆρα τοῦ ὑπαλλήλου του. Ὁ Σιμὸτ εἶχε μείνει ἀνύπανδρος. Πολὺ ψηλός, μὲ ἄφθονα, περιποιημένα ἄσπρα μαλλιά, εἶχε πάντα ὕφος κάπως ἐπίσημο, τὴν φαινομενικὴ ἀκαμψία τοῦ γεροντοπαλλήκαρου μαζὺ μὲ μιὰ σχεδὸν κοριτσίστικη εὐαισθησία. Τὸ παραμικρὸ τὸν συγκινοῦσε. Εἶχε καρδιὰ γεμάτη τρυφερότητα. Ἡ περιποιήσεις τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ προϊσταμένου του τοῦ βούρκωναν τὰ μάτια. Μιὰ ἄθελη, τυχαία ἢ καὶ φανταστικὴ παράλειψις, τοῦ χαλοῦσε τὴν διάθεσι γιὰ ὁλόκληρη τὴ μέρα. Ἤτανε μιὰ ψυχὴ λεπτή, ἐξαιρετική. Αὐτὸς νὰ κλέψη ; Τί τρέλλα !

Ἡ ζωή του ἤτανε πολὺ ἁπλῆ. Ὁ Ρεγκὰλ ἤξερε ὅτι ὁ ταμίας του ἔμενε ἀπὸ καιρὸ σ' ἕνα σπιτάκι, κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο. Περνοῦσε τὶς Κυριακές του στὴν ἐξοχή. Δὲν ἔπαιζε χαρτιὰ καὶ ἡ περιπέτειες μὲ τὶς γυναῖκες τὸν τρόμαζαν κυριολεκτικά. Ποτέ του δὲν εἶχε καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο, τὸ πιὸ παροδικὸ εἰδύλλιο. Πῶς λοιπὸν καὶ γιὰ ποιὸ λόγο, θἄπαιρνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τὸ ταμεῖο ;

Ὡστόσο, ἡ βεβαίωσις τοῦ ἐπιθεωρητοῦ δὲν ἐπέτρεπε καμμιὰ ἀμφιβολία. Μοναχὰ αὐτός, ἀπ' ὅλο τὸ προσωπικό, ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τῆς ἐξαιρετικῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ ἀπολάμβανε, θὰ μποροῦσε νὰ διαπράξη, κατὰ διαστήματα βέβαια, αὐτὴ τὴν κλοπὴ καὶ νὰ τὴν ἀποκρύψη τόσον καιρό.

Ἀφοῦ σκέφτηκε πολύ, ὁ Ρεγκὰλ ἀποφάσισε νὰ ρωτήση τὸν ἴδιο τὸν Σιμότ, πρὶν ὑποβάλη μήνυσι. Σκέφτηκε μάλιστα πὼς μιὰ εἰλικρινὴς ἐξήγησις, μὲ τὸν ταμία του θὰ ἤτανε προτιμότερη παρὰ ν' ἀνακατευθῆ ἡ δικαιοσύνη. Θὰ ἐξέταζαν μαζύ, οἱ δυό τους, τὶς ἀκλόνητες κατηγορίες τοῦ ἐπιθεωρητοῦ. Θ' ἀνακάλυπταν ἴσως τὴν τρομερὴ κακοτυχία, τὴν κακὴ σύμπτωσι τοῦ ἔρριχνε ὅλα τὰ βάρη πάνω στὸν γέρο-ὑπάλληλο.

Γιὰ νὰ μὴ προκαλέση... τὰ σχόλια τοῦ προσωπικοῦ, ὁ Ρεγκὰλ δὲν κάλεσε τὸν Σιμὸτ στὸ δικό του τὸ γραφεῖο. Κατέβηκε ὁ ἴδιος στὸ γραφεῖο τοῦ ταμία καὶ τοῦ εἶπε, χωρὶς προλόγους, μὲ τὴν μεγαλείτερη φυσικότητα:

—Ἀγαπητὲ Σιμότ, μᾶς συμβαίνει ἕνα πρᾶγμα πολὺ στενόχωρο, ἀκατανόητο... Βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ βάλω εἰδικοὺς νὰ ἐξετάσουν τὴν λογιστική μας κατάστασι. Ναί... Ἡ δουλειὲς λιγοστεύουν, αἰσθανόμουν κάποια ἀταξία, κάποια ἀνωμαλία. Ἐννοεῖται πὼς αὐτὴ ἡ ἐξέτασις ἔγινε στὸ γραφεῖο μου καὶ κανεὶς δὲν ξέρει τίποτε ἀπολύτως. Νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ, μέσα σὲ τρία χρόνια, μᾶς ἔκλεψαν πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τὸ ταμεῖο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σιμὸτ ἔγινε κάτασπρο, σὰν τὰ μαλλιά του. Μοναχὰ τὸ βλέμμα του φανέρωνε κάποια ζωὴ μέσα στὸ μαρμαρωμένο πρόσωπό του. Στέναξε μὲ μιὰν ἀδύνατη, σχεδὸν παιδιάστικη φωνή:

—Κύριε Ρεγκάλ...

Μήπως λοιπὸν ἦταν ἀλήθεια ; Μήπως ὁ ταμίας ἦταν ἔνοχος ; Φοβερὰ ἀναστατωμένος, ὁ Ρεγκὰλ ἐξακολούθησε:

—Μήπως ὑποπτεύεστε κανένα; Θέλησα νὰ σᾶς συμβουλευθῶ, γιατὶ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ὑποβάλω μήνυσι.

Ὁ Σιμὸτ πετάχτηκε ὄρθιος καὶ τραύλισε:

—Νὰ ὑποβάλετε μήνυσι ;

—Μά... φυσικά...

Ὁ ταμίας σωριάστηκε στὸ κάθισμά του. Ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο ράκος. Ὡμολόγησε:

—Ἐγὼ τὰ πῆρα, κύριε Ρεγκάλ.

—Ἐσεῖς, Σιμότ, ἐσεῖς ;

— Μάλιστα, ἐγώ, κύριε. Εἶνε τρομερό, φριχτό. Νόμιζα πὼς δὲν θὰ τὸ καταλάβαινε κανείς, ποτέ.

Ὁ Ρεγκάλ, μανιασμένος, ἀπογοητευμένος, ἀναστατωμένος, φώναξε:

Μὰ τί τὰ κάνατε τόσα χρήματα; Παίξατε, εἴχατε γυναῖκες, καμμιὰ ἐρωμένη ;

Ὁ ταμίας κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του:

—Ὄχι, κύριε Ρεγκάλ. Εἶνε ὁλόκληρη ἱστορία...

—Τί ἱστορία ;...

—Θὰ σᾶς τὴν πῶ: Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια νοίκιασα ἕνα σπιτάκι στὸ Βερπουΐ, στὰ περίχωρα, ξέρετε... Ὁ γιατρός μου εἶχε συστήσει τὴν ἐξοχή. Εἶχε αὐξηθῆ ὁ μισθός μου καὶ μπόρεσα νὰ πάω. Πήγαινα λοιπὸν στὴν ἐξοχὴ ἀπὸ τὸ Σάββατο ὥς τὴ Δευτέρα. Περνοῦσα καλά, ἥσυχα. Μιὰ μέρα ἦρθε σπίτι μου μιὰ Ἐπιτροπὴ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. Θέλανε νὰ ἱδρύσουν βρεφοκομεῖο στὸν τόπο τους. Τὸ χωριὸ εἶνε μεγάλο. Ἐγὼ ἤμουν ὁλομόναχος στὴ γῆ, χωρὶς οἰκογένεια, κύριε Ρεγκάλ, ὁλομόναχος σχεδὸν ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γεννήθηκα, χωρὶς ἐνδιαφέρον γιὰ τίποτε. Ἡ ἰδέα νὰ λάβω μέρος σὲ μιὰ καλὴ πρᾶξι μὲ κολάκεψε, μὲ μέθυσε. Χωρὶς νὰ σκεφθῶ, ἀπὸ μιὰ ψυχικὴ ὤθησι, βγάζω ἕνα χιλιόφραγκο ἀπὸ τὸ πορτοφόλι μου καὶ τοὺς τὸ δίνω. Οἱ Σύμβουλοι μὲ εὐχαρίστησαν, μὲ συγχαρήκανε. Ἀμέσως, μ' αὐτή μου τὴν πρᾶξι, ἔγινα καὶ γὼ κάποιος, πρόσωπο σημαντικό, ὅλοι μὲ χαιρετοῦσαν, μ' ἐκτιμοῦσαν. Μόνο ποὺ μοὔλειψαν κεῖνα τὰ χίλια φράγκα γιὰ νὰ βγάλω τὸ μῆνα μου. Ὁ σπιτονοικοκύρης μου, οἱ προμηθευταί μου μὲ στενοχώρησαν. Πῆγα νὰ χάσω τὸ νοῦ μου. Δανείστηκα λοιπὸν χίλια φράγκα ἀπὸ τὸ ταμεῖο. Ἔκανα τὴ σκέψι: «Εἶνε τὰ χίλια φράγκα τοῦ βρεφοκομείου. Θὰ τὰ βάλω στὴ θέσι τους στὸ τέλος τοῦ μηνός, μόλις πάρω τὸ μισθό μου.

—Καὶ ὕστερα ;...

—Ὕστερα ; Εἶχα γλυκαθῆ πειά, κύριε Ρεγκάλ. Εἶχα δοκιμάσει τὴ χαρὰ νὰ δίνω καὶ νὰ μ' εὐχαριστοῦν, νὰ μ' εὐγνωμονοῦν. Καὶ ζήτησα, θέλησα κάτι περισσότερο. Ἔγιναν κάπου ἐκεῖ κοντά, ἀεροπορικοὶ ἀγῶνες: Πρόσφερα ἕνα μεγάλο ἔπαθλο. Κατόπιν ἔστησαν τὸν ἀνδριάντα, δὲν θυμοῦμαι ποιοῦ ἥρωος τοῦ τόπου: Ἤμουν ὁ κυριώτερος χορηγός.

—Καὶ τὰ χρήματα, τὰ παίρνατε ἀπ' τὸ ταμεῖο ;

—Ἔ, ναί... κύριε Ρεγκάλ... Ὦ! δὲν ζητῶ νὰ δικαιολογηθῶ, νὰ βρῶ ἐλαφρυντικά. Ἤμουν βέβαια εὐτυχισμένος ποὺ ἔδινα, ποὺ φαινόμουν χρήσιμος καὶ καλός. Μὲ ἱκανοποιοῦσαν ὅμως πολὺ ἡ περιποιήσεις, ὁ σεβασμὸς, ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ κόσμου. Κολακευόμουν πολὺ στὰ κατάβαθα τῆς καρδιᾶς μου, ἀλλὰ καὶ στὴν περιφάνεια καὶ στὴ ματαιοδοξία μου. Σκεφθῆτε λοιπὸν, εἶχα γίνει κι' ἐγὼ ἕνας κύριος, ἕνας φιλάνθρωπος, ἕνα εἶδος θείας προνοίας. Ἡ ἐγχώριες ἐφημερίδες μὲ ὑμνοῦσαν. Στὶς γιορτὲς καὶ στὶς τελετὲς εἶχα θέσι τιμητική, μαζὺ μὲ τοὺς προνομιούχους τῆς ζωῆς. Ζητοῦσαν μὲ σεβασμὸ τὴ γνώμη μου γιὰ κάθε σοβαρὸ ζήτημα, τὴ συμβουλή μου, τὸ γοῦστο μου. Τέλος πάντων βρῆκα κάποιο ἐνδιαφέρον στὴ ζωή, ἐγώ, ποὺ τόσα χρόνια ζοῦσα μηχανικά, σὰν αὐτόματο, ἄσκοπα...

— Κι' ἐξακολουθήσατε; Γιατί, βέβαια, πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα...

—Ναί... Ἔτρεμα στὴ σκέψι νὰ ξαναπέσω στὴ λησμονιά, στὴν ἀνώφελη ζωή. Μοῦ χρειαζότανε τώρα νὰ δίνω ὅλο καὶ περισσότερα, ποσὰ ποὺ νὰ κάνουν αἴσθησι, νὰ προκαλοῦν τὴν γενικὴ προσοχή, τὸν θαυμασμό, τοὺς ἐπαίνους. Εἶνε τόσο εὐχάριστο αἴσθημα νὰ νοιώθη κανεὶς πὼς τὸν ἀγαποῦνε !... Ἵδρυσα μόνος μου ἕνα γηροκομεῖο. Χρειάστηκαν πολλά. Ἔβαλαν ὅμως τ' ὄνομά μου, μὲ χρυσᾶ γράμματα, πάνω σὲ μιὰ χοντρὴ πλάκα ἀπὸ μαῦρο μάρμαρο. Μὲ πρότειναν νὰ παρασημοφορηθῶ.

—Μπρὲ νὰ πάρ' ἡ εὐχή !

—Ἄχ ! κύριε, δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε. Τὸ ξέρω, δὲν μπορεῖτε. Ἐσεῖς τἄχετε ὅλα. Κερδίζετε ὅσα χρήματα θέλετε. Ἔχετε ὁλόγυρά σας μιὰ χαριτωμένη οἰκογένεια. Ἐγώ, ὁ δυστυχισμένος, δὲν εἶχα παρὰ μονάχα αὐτὸ τὸ θυμίαμα, αὐτοὺς τοὺς ἐπαίνους, τὴν εὐγνωμοσύνη. Νὰ τοὺς βλέπατε τοὺς φτωχούς, τοὺς γεράκους στὰ ἐγκαίνια... Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θέλησε νὰ μοῦ φιλήση τὸ χέρι. Πρόλαβα καὶ τὸ τράβηξα, τὸν ἀγκάλιασα ἐγὼ καὶ φιληθήκαμε σὰν δυὸ ἀδελφοί, χωρισμένοι ἀπὸ καιρό. Κλαίγαμε κι' οἱ δυό μας. Ἐκείνη ἤτανε ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μέρα τῆς ζωῆς μου. Μ' ἀγαποῦσανε, μ' ἀγαποῦνε, καὶ εἶνε τόσο ζωντανό, τόσο δυνατὸ αὐτὸ τὸ συναίσθημα! Δὲν ζητῶ νὰ σᾶς συγκινήσω. Ἀλλά, ἂν καὶ δύσκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ πιστέψη, ἂν καὶ εἶνε μάλιστα καὶ γελοῖο, ὡστόσο ἐγὼ ἔκανα τὸ κακὸ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κάνω τὸ καλό... Ὑπάρχουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ δεκάδες ἄνθρωποι ποὺ μὲ εὐλογοῦν. Καὶ τώρα θὰ μὲ συλλάβη ἡ ἀστυνομία. Οἱ δικασταὶ θὰ μὲ καταδικάσουν. Γιατὶ δὲν θὰ καταλάβουν. Δὲν μποροῦνε νὰ καταλάβουν...

Ὁ Ρεγκὰλ ἤτανε σκεπτικός, μέσα στὴν ἀπερίγραπτη κατάπληξί του. Ἐπὶ τέλους ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε, δίνοντας τὸ χέρι του στὸν ταμία του:

—Ἔτσι εἶνε, Σιμότ. Δὲν θὰ μπορέσουν νὰ σὲ καταλάβουν. Πρέπει νὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ τὰ χέρια τους...

—Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ ὑποβάλω μήνυσι...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MAXIME GORKI

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

(ΑΠΟ ΤΑ "CONTES EN ITALIE,,)

Ἡ Αἰμιλία Μπράκο ζοῦσε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἰταλίας ὀνομαστὸ γιὰ τὶς ἄγριες ἱστορίες του. Ἔμενε μαζὺ μὲ τὴν πεθερά της, γιατὶ ὁ ἄνδρας της ἔλειπε στὴν Ἀμερική. Ἦταν προκομμένη γυναικούλα, γερὴ καὶ ἔξυπνη κ' εἶχε τὸ καλὸ νὰ εἶνε πάντα γελαστὴ κι' εὔθυμη, μόνο ποὺ ἦταν λιγάκι κοκέττα καὶ ἐπροκαλοῦσε τοὺς ἄνδρες μὲ τὴν ὀμορφιά της. Διασκέδαζε μὲ ὅλους, γελοῦσε μὲ ὅλους, μὰ ἦταν τίμια καὶ ποτέ, κανένας δὲν εἶχε ἐγγίξει ἀπάνω της.

Ἡ πεθερά της ὅμως ἦταν κακιὰ γυναῖκα κι' ὅλο τὸ κακὸ ἔβαζε στὸ νοῦ της, γιατὶ φθονοῦσε τὴ νύφη της.

—Σὰν πολὺ χαρούμενη σὲ βλέπω, τῆς ἔλεγε. Μὰ πρόσεξε, γιατὶ ἂν ὁ ἄνδρας σου λείπει, ἐγὼ σὲ παρακολουθῶ.

Ἡ Αἰμιλία δὲν ἔδινε σημασία στὰ λόγια τῆς γρηᾶς. Μὰ σὰν ἔμαθε πὼς ἡ πεθερά της γύριζε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κι' ἔλεγε γι' αὐτὴν ὅτι εἶχε πάρει κακὸ δρόμο, τὴν παρακάλεσε νὰ κλείση τὸ στόμα της καὶ νὰ μὴ θέλη νὰ τῆς καταστρέψη τὴν εὐτυχία της.

—Ξέρω ἐγὼ τί λέω, τῆς εἶπε ἡ γρηά. Ἤμουνα κι' ἐγὼ νέα καὶ δὲν γελιέμαι. Μὰ ἔννοια σου καὶ τἄγραψα ὅλα στὸν ἄνδρα σου κι' αὐτὸς ἂς κάμη καλά.

—Τοῦ ἔγραψες ; μούγκρισε ἡ Αἰμιλία καὶ τὰ μάτια της ἄστραψαν. Λὲς ψέμματα !... Δὲν ἔκανες ἕνα τέτοιο κακό...

—Κι' ἂν δὲν τοὔγραψα, θὰ τοῦ γράψω ἀσφαλῶς, μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἡμέρες.

—Καλά... Καλά...

Ἤξερε ἡ Αἰμιλία, τί τὴν περίμενε σὰν γύριζε ὁ ἄνδρας της. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ προλάβη τὸ κακό. Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὅταν πῆγε ἡ πεθερά της στὸ δάσος γιὰ ξύλα, τὴν ἀκολούθησε μὲ ἕνα τσεκοῦρι στὰ χέρια κι' ὅταν φτάσανε σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιὰ τῆς ἔδωσε μιὰ κατακέφαλα καὶ τὴν ἄφησε στὸν τόπο. Ὕστερα πῆγε μόνη της στὴν ἀστυνομία καὶ παραδόθηκε.

—Καλύτερα νὰ μὲ ποῦν κακούργα, σκεπτόταν παρὰ ἄτιμη, ἀφοῦ δὲν εἶμαι !

Πέρασαν μερικοὶ μῆνες, ἔγινε τέλος ἡ δίκη της κι' ἀθωώθηκε χωρὶς συζήτησι, γιατὶ ὅλοι τὴν ξέρανε γιὰ τίμια...

* * *

Τὴν ἴδια ἐποχή, ἕνας ἄλλος χωρικὸς ζοῦσε κι' αὐτὸς στὴν Ἀμερικὴ καὶ εἶχε κι' αὐτὸς ἀφήσει τὴ γυναῖκα του στὸ χωριό. Ἔλειπε τρία χρόνια κι' ἔξαφνα ἕνα γράμμα τῆς μητέρας του τὸν εἰδοποίησε κι' αὐτὸν πὼς ἡ γυναῖκα του ἡ Τερέζα συζοῦσε μὲ τὸν πατέρα του. Τὸ σκάνδαλο αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἀληθινό. Πῆρε ἀμέσως τὸ πρῶτο καράβι ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴ Νεάπολι κι' ἔφθασε στὸ χωριὸ σὲ ὥρα καὶ μέρα ποὺ κανεὶς δὲν τὸν περίμενε.

Ἡ γυναῖκα του κι' ὁ πατέρας του ξαφνιάστηκαν βλέποντάς τον ἀναπάντεχα. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔδειξε τίποτα καὶ περίμενε νὰ βεβαιωθῆ μονάχος του γιὰ τὴν ἀτιμία ποὺ εἶχε πέσει στὸ σπίτι του.

Πέρασε ἔτσι ὁλόκληρο τὸ καλοκαῖρι καὶ θὰ περνοῦσε ἴσως καιρὸς ἀκόμα, ἂν ὁ γέρος ποὺ εἶχε καλομάθει, δὲν ξαναγύρευε τὰ χάδια τῆς νύφης του. Αὐτὴ ὅμως εἶχε τώρα τὸν ἄνδρα της καὶ ἀπόφευγε τὸ γέρο.

—Πρόσεχε, τὴν φοβέριζε αὐτός, θὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν ἄνδρα σου καὶ θὰ σὲ σκοτώση !...

—Θὰ σκοτώση κι' ἐσένα μαζύ, τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη.

Μιὰ μέρα ὁ πατέρας ἐξαγριωμένος πῆρε παράμερα τὸν γυιό του καὶ τοῦ ἔχυσε τὸ φαρμάκι του:

—Τὸν καιρὸ ποὺ ἔλειπες, Τόνιο, ἡ γυναῖκα σου σ' ἐπρόδινε.

Ὁ Τόνιο χλώμιασε καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

—Ποῦ τὸ ξέρεις ;

—Οἱ φίλοι της μαρτύρησαν πὼς ἔχει μιὰ ἐληὰ στὸ στῆθος. Εἶνε ἀλήθεια ;

—Ἀλήθεια, μούγκρισε ὁ Τόνιο. Κι' ἀφοῦ μοῦ τὸ λὲς ἐσύ, πατέρα, θὰ τὴν σκοτώσω.

—Καλὰ θὰ κάνης. Τέτοιες γυναῖκες θέλουν σκότωμα !

Ὁ Τόνιο πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό.

—Ξέρω πὼς μ' ἀπάτησες, τῆς φώναξε, μὰ σ' ἐξορκίζω πές μου μὲ ποιόν ;

Ἡ Τερέζα ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη φωνή:

— Ὁ καταραμένος ὁ πατέρας σου θὰ στὸ εἶπε...

—Γιατί ; Τί θὲς νὰ πῆς ;

—Γιατὶ αὐτὸς μὲ γλυκοκύτταζε... διὰ τῆς βίας...

—Σὲ γλυκοκύτταζε ! Ἄτιμη !...

Ὁ Τόνιο δὲν περίμενε ν' ἀκούση πιὸ πολλά. Ἅρπαξε τὸ τουφέκι του κι' ἔτρεξε στὸ κτῆμα ποὺ δούλευε ὁ πατέρας του. Μόλις τὸν εἶδε, τοῦ φύτεψε δυὸ σφαῖρες κατάστηθα. ὕστερα ἔφτυσε πάνω στὸ πτῶμα του καὶ τοὔσπασε τὸ κεφάλι μὲ τὸν ὑποκόπανο τοῦ ὅπλου του. Ὕστερα ξαναγέμισε τὸ ὅπλο του καὶ πῆγε στὴ γυναῖκα του.

—Κάνε τὴν προσευχή σου ! τῆς φώναξε.

Αὐτὴ ἄρχισε νὰ κλαίη, νὰ παρακαλῆ μὰ ὁ Τόνιο τὴ σκότωσε ἀλύπητα σὰν σκυλὶ καὶ ὕστερα πῆγε καὶ παραδόθηκε στὴν Ἀστυνομία.

Στὸ δικαστήριο ἀπολογήθηκε μὲ μεγάλη ψυχραιμία καὶ ὄχι μόνον τὸν ἀθώωσαν μὰ καὶ τὸν ἐξητωκραύγασαν σὰν ἥρωα. Εἶχε ξεπλύνει μὲ αἷμα τὴν ἀτιμία, ὅπως τὸ ἤθελε ἡ παράδοσις τοῦ τόπου...

Ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ὁ Τόνιο γνωρίστηκε μὲ τὴν Αἰμιλία Μπράκο καὶ καθὼς εἴχανε καὶ οἱ δυὸ ἄγρια ἔνστικτα, δὲν ἄργησε νὰ ξυπνήση μέσα τους ἕνα ἀμοιβαῖο αἴσθημα. Ἕνα αἴσθημα ἄγριο φρενιασμένο ποὺ δὲν ἄργησε νὰ τοὺς ἑνώση...

Μὰ ἡ Αἰμιλία σκεφτόταν τὸν ἄνδρα της.

—Ὅταν γυρίσει, ἔλεγε, θὰ μᾶς σκοτώση καὶ τοὺς δυό... Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν ἀπάτησα στ' ἀλήθεια.. Πρέπει νὰ φύγουμε μακρυά...

Δὲν πρόφθασαν νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἀπόφασί τους, γιατὶ ἡ μητέρα τῆς Αἰμιλίας, ἡ Σεραφίνα Ἀμάτο, τἄμαθε ὅλα στὸ γειτονικὸ χωριὸ, ποὺ βρισκόταν καὶ πῆγε νὰ τοὺς βρῆ καὶ νὰ πεισθῆ μὲ τὰ ἴδια της τὰ μάτια.

Μίλησε πρῶτα στὴν κόρη της, μὰ κείνη ἔκανε τὴν ἀνήξερη. Τότε βρῆκε τὸν Τόνιο καὶ τοῦ μίλησε κι' αὐτοῦ.

—Τὴν ἀγαπῶ τὴν κόρη σου, ὡμολόγησε ὁ Τόνιο καὶ θέλω νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη. Ἄφησέ μας νὰ φύγουμε.

Μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Σεραφίνα ἐξαγριώθηκε καὶ χωρίστηκαν μὲ τὸν Τόνιο σὰν ἄγρια θηρία.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ μητέρα τῆς Αἰμιλίας παραφύλαγε τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους, σὰν μαντρόσκυλο καὶ μιὰ νύχτα κρυφάκουσε ποὺ λέγανε πὼς τὴν ἄλλη μέρα θὰ φεύγανε. Τότε μηχανεύτηκε κάτι τρομερό. Ἡ ἐπομένη ἦταν Κυριακή. Φόρεσε τὰ γιορτινά της καὶ ἐπῆγε στὴν ἐκκλησία. Κάτω ἀπ' τὴ χρυσοκέντητη ποδιά της εἶχε κρυμμένο ἕνα τσεκοῦρι καὶ ἀπλησίασε τὸν φίλο τῆς κόρης της ποὺ προσευχόταν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Σήκωσε τὸ τσεκοῦρι της καὶ ἕνα δυνατὸ χτύπημα τοῦ ἄνοιξε τὸ κεφάλι στὰ δυό.

Τέτοια εἶνε ἡ ζωὴ κεῖ κάτω στὸ μικρὸ χωριὸ τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἡ ἀτιμία ξεπλένεται μὲ αἷμα.

Μ. GORKI

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΚΛΕΦΤΗ
ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ

Ἐπὶ τῇ βάσει ἀγνώστων μέχρι σήμερον πηγῶν. Τὸ πλέον ὑπέροχον ἱστορικὸν ἀνάγνωσμα τῆς περιόδου τῆς Τουρκοκρατίας καὶ τῆς φρικώδους τυραννίας τοῦ αἱμοσταγοῦς Ἀλῆ Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων, γραμμένο ἀπὸ γνωστὸν ἱστορικόν, ἀποκλειστικῶς χάριν τοῦ «Μπουκέτου».

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΒΟΥΛΟΚΕΡΙ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΑΡΙΕΛ

ΜΟΝΑΧΑ ὅταν γύρισα στὴ Γαλλία πληροφορήθηκα τὸν θάνατο τῆς δίδος Ἐλίζας. Ἕνα γράμμα τοῦ συμβολαιογράφου της μοῦ ἀνήγγειλε τὴν θλιβερὴ εἴδησι καὶ μοῦ γνωστοποιοῦσε πὼς ἡ μακαρίτισσα ἄφησε καὶ γιὰ μένα κάποιο ἐνθύμιο στὴ διαθήκη της.

Μόλις βρῆκα καιρὸ ἔφυγα γιὰ τὸ Νεμποὺργκ καὶ μὲ μεγάλη συγκίνησι, σχεδὸν μὲ πόνο, ἔκανα ἕνα προσκύνημα στὸν τόπο ποὺ πέρασα τὰ ξέγνοιαστα παιδικά μου χρόνια, τὴν ἀλησμόνητη χαρούμενη παιδική μου ἡλικία, τῆς ὁποίας δὲν μπορῶ ν' ἀναπολήσω οὔτε τὸ παραμικρότερο ἐπεισόδιο χωρὶς νὰ ἰδῶ ἀμέσως μπροστά μου τὸ μαραμένο, χλωμὸ πρόσωπο τῆς ἡλικιωμένης καὶ τόσο αἰνιγματικῆς καλῆς μας φίλης.

Ἡ ταραχή μου ὅμως ἔφθασε στὸ κατακόρυφο, ὅταν μπῆκα στὸ σπίτι τῆς δεσποινίδος Ἐλίζας, ἐρημικὸ τώρα καὶ πένθιμο. Ὁ νεκρικὸς διάκοσμος εἶχε ἀφήσει μέσα στὰ θεόκλειστα ἐκεῖνα δωμάτια μιὰ μυρωδιὰ κεριοῦ καὶ μαραμένων φύλλων... Μὲ σιγανὰ βήματα, προσπαθῶντας νὰ μὴ κάνω τὸν παραμικρότερο θόρυβο, περιεργαζόμουν τὸ μικρὸ δωμάτιό της, τὸ λιτὰ ἐπιπλωμένο σὰν κελλὶ μοναστηριοῦ, τὴν τραπεζαρία, παλῃοῦ ρυθμοῦ, μὲ μοναδική της πολυτέλεια, ἕνα πλῆθος ἀπὸ μπαλσαμωμένα μικρὰ πουλιά, καὶ ἐπὶ τέλους πέρασα στὸ σαλόνι. Ἦταν ἕνα δωμάτιο μισοσκότεινο μὲ τοίχους γυμνούς, μὲ παρκέτο κερωμένο σὰν κρύσταλλο καὶ ἔπιπλα ἀπὸ παληὸ βυσινὶ βελοῦδο, ποὺ θύμιζε ὑπερβολικὰ τὴν αἴθουσα ἀναμονῆς μοναστηριοῦ.

Περίμενα μιὰ στιγμή, μὲ τὰ μάτια μου καρφωμένα πάνω στὴν πόρτα, καί, γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, ἀπόρησα ποὺ δὲν τὴν ἔβλεπα νὰ μισοανοίγη καὶ τὴν δίδα Ἐλίζα νὰ ἔρχεται μὲ τὴν συνηθισμένη της ἐπισημότητα νὰ μὲ ὑποδεχθῇ. Μὰ ἡ μυρωδιὰ τῶν κεριῶν καὶ τῶν λουλουδιῶν μὲ ξανάφερε γρήγορα στὴ θλιβερὴ πραγματικότητα.

Στὴν θλιβερὴ πραγματικότητα; Θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῇ αὐτὸ κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν περίστασι;...Χρόνια τώρα, πολὺ πρὶν γεννηθῶ ἐγώ, ἡ δεσποινὶς Ἐλίζα ζοῦσε ἀποτραβηγμένη. Δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν ἄλλον κόσμο. Μοναδική της σχέσις ἦταν ἡ καϋμένη μου μητέρα, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατό της, κλείστηκε ὁριστικά, ὁλοκληρωτικά, μέσα στὸ σπίτι της, χωρὶς νἄχῃ οὔτε μιὰ ὑπηρέτρια γιὰ συντροφιά.

Ἔβγαινε μόνο γιὰ τὴ λειτουργία καὶ ὅπως καταλαβαίνω, ὅλο τὸν ἄλλον καιρὸ τὸν περνοῦσε βυθισμένη στὶς σκέψεις της, καθισμένη ὧρες ἀτέλειωτες σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ, στὸ κενό, τ' ἀδύνατα χέρια της ἀκουμπισμένα στὰ γόνατα, μὲ τὸ λαιμό της ἀλύγιστο μέσα στὸ παλαιϊκὸ γιακαδάκι της μὲ τὶς μπανέλες, χωρὶς νὰ τσαλακώνεται οὔτε μιὰ πτυχὴ τοῦ μαύρου κορσάζου της, σ' αὐτὴ τὴν βουβὴ ἀγρυπνία της.

Τὴν φοβόμουν τότε, ἂν καὶ ἤμουν τὸ μόνο πρόσωπο γιὰ τὸ ὁποῖον ἔδειχνε ἐνδιαφέρον. Πολλὲς φορές, θυμοῦμαι, ὅταν ἤμουν μικρός, ἔπιανε τὸ κεφάλι μου μὲ τὰ δυό της κοκκαλιάρικα χέρια γιὰ νὰ μὲ κυττάξῃ κατάματα, μὲ μιὰ συγκρατημένη συγκίνησι ποὺ μὲ πάγωνε.

Ὡστόσο αὐτὴ ἡ ζωντανὴ μούμια δὲν εἶχε ζήσει πάντα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὅπως μοῦ εἶχε πεῖ ἡ μητέρα μου. Στὴν νεότητά της ἤτανε πολὺ ὄμορφη, ἰδιότροπη, ἀκόμη καὶ φιλάρεσκη. Τῆς ἄρεσε νὰ κυττάζῃ διαρκῶς τὸν καθρέφτη. Ἔπειτα, ἔξαφνα, ἀπότομα, τραβήχτηκε ἀπὸ τὸν κόσμο, καὶ παρὰ τὴν μεγάλη προῖκα της, τὰ θέλγητρά της καὶ τὶς ἱκεσίες τῶν γονέων της, ἀρνήθηκε ἐπίμονα κάθε πρότασι γάμου. Ὅταν ἔχασε τοὺς γονεῖς της, κυριεύτηκε ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὸν πόθο τῆς μοναξιᾶς.

Ἀπὸ κάτι συγκεχυμένα λόγια της, ἡ μητέρα μου κατάλαβε πὼς κάποιο δρᾶμα εἶχε συντρίψει τὴν ὕπαρξί της, ἕνα ἀπὸ τὰ σκοτεινά, γεμᾶτα μυστήριο καὶ πόνο ἐκεῖνα δράματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ θλιβερὸ προνόμιο τῆς ἐπαρχιακῆς ζωῆς.

……

Τὰ ξανάφερνα ὅλ' αὐτὰ στὸν νοῦ μου καθὼς πακετάριζα τὴν κληρονομιά, τὸ ἐνθύμιο ποὺ μοῦ ἄφησε. Ἦταν ἡ βιβλιοθήκη τῆς δίδος Ἐλίζας, ἕνα σωρὸ βιβλία ἠθοπλαστικὰ ἢ αἰσθηματικὰ ποὺ μονάχα ὁ σεβασμός μου γιὰ μιὰ θύμισι, ποὺ ἡ μνήμη τῆς μητέρας μου τὴν ἔκανε πιὸ ἀγαπητὴ στὴν ψυχή μου, μ' ἐμπόδισε νὰ τὰ παρατήσω ἐκεῖ καὶ νὰ φύγω.

Ὅταν ἀποτέλειωσα αὐτὴ τὴ δουλειά, κάθησα λιγάκι νὰ ξεκουραστῶ σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ σαλονιοῦ. Περιέφερα, μηχανικὰ τὸ βλέμμα μου ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μέσα στὸ παγερὸ κεῖνο δωμάτιο, ὅταν διέκρινα κάποιο βιβλίο ποὺ δὲν τὸ εἶχα παρατηρήσει πρίν, γιατὶ ἤτανε χωμένο πλάϊ, κολλητὰ στὸν τοῖχο, στὸ βάθος ἑνὸς ραφιοῦ τῆς βιβλιοθήκης. Ἦταν δεμένο μὲ πολλὴ κομψότητα. Σηκώθηκα καὶ τὸ πῆρα: ἤτανε μιὰ πολυτελὴς ἔκδοσις τῶν καλυτέρων ποιημάτων τοῦ Μυσσέ, πολὺ περιποιημένη, μὲ ρωμαντικὲς λιθογραφίες τῆς ἐποχῆς τοῦ τρυφεροῦ ποιητοῦ. Ἀπόρησα, ποὺ βρῆκα τὸ ἀριστούργημα ἐκεῖνο τῆς ἐρωτικῆς ποιήσεως, ἀνάμεσα στὰ βιβλία τῆς ἡλικιωμένης μου φίλης.

Αἰσθανόμουν τόση στενοχώρια, δυὸ ὧρες σχεδὸν ὁλόκληρες κλεισμένος σὲ κείνη τὴ βαρειὰ καὶ τόσο πένθιμη ἀτμόσφαιρα, ὥστε σχεδὸν αὐθόρμητα, χωρὶς δισταγμό, ἄνοιξα τὸ καλοδεμένο ἐκεῖνο βιβλίο γιὰ νὰ τονώσω τὴν ψυχή μου διαβάζοντας τὰ γεμᾶτα ἁρμονία καὶ γλυκειὰ χάρι παράπονα τοῦ ἀγαπημένου μου ποιητοῦ. Τὸ φυλλομετροῦσα ζητῶντας νὰ βρῶ τὴν «Νύχτα τοῦ Μαΐου», ποὺ ἀνέκαθεν γοήτευε τὴν ψυχή μου, ὅταν ἔξαφνα ἔνοιωσα κάποιαν ἀντίστασι, ἀνάμεσα σὲ δυὸ σελίδες. Τὶς χώρισα μὲ προσοχὴ καὶ εἶδα τότε ἀνάμεσά τους ἕνα μπιλλιετάκι, ἕνα μικρὸ σημείωμα διπλωμένο καὶ σφραγισμένο μὲ τὸν τρόπο ποὺ συνηθιζότανε στὰ παληὰ χρόνια. Τὸ σημείωμα ἐκεῖνο δὲν εἶχε ἀνοιχτῇ ποτέ. Ἡ σφραγίδα του ἦταν ἀνέπαφη. Χωρὶς ἄλλο κάποιο βιαστικὸ χέρι θὰ τὸ εἶχε βάλει ἐκεῖ μέσα, ἀνάμεσα στὶς σελίδες τοῦ βιβλίου, ἐνῶ τὸ βουλοκέρι ἦταν ἀκόμη ζεστό, γιατὶ ἡ σφραγίδα, καθὼς πλακώθηκε μὲ τὸ κλείσιμο τοῦ βιβλίου, εἶχε κολλήσει πάνω στὸ φύλλο, καὶ τὸ σημείωμα κρύφτηκε κεῖ μέσα γιὰ πάντα.

Τῆς ἄρεσε νὰ κυττάζεται διαρκῶς στὸν καθρέφτη...

Τὸ ξεκόλλησα, καὶ διάβασα τὴν ἐπιγραφή, γραμμένη μὲ ἀντρικὸ χαρακτῆρα: «Στὴν Ἐλίζα».

Τὴν ἴδια στιγμὴ προαισθάνθηκα κάποιο τρομακτικὸ μυστήριο, ἀλλὰ πρὶν τὸ προστάξῃ ἀκόμη τὸ μυαλό μου, τὸ χέρι μου εἶχε ἀφαιρέσει τὴ σφραγίδα.

Τὸ κιτρινισμένο φύλλο ἤτανε σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα ἀπλάχωρο γράψιμο. Τὰ γράμματα, ἂν καὶ ξεθωριασμένα, διαβαζόντουσαν ἀκόμη μὲ εὐκολία. Ἡ ἡμερομηνία, στὸ κάτω μέρος, ἀριστερά, φανέρωνε πὼς τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο γράφτηκε πολλὰ χρόνια πρὶν γεννηθῶ ἐγώ. Κύτταξα πρῶτα τὴν ὑπογραφή, γραμμένη πολὺ καθαρά: «Ξαβιὲ Νταρντεβὶλ» καὶ θυμήθηκα πὼς ἤτανε τ' ὄνομα ἑνὸς ἐξαδέλφου τῆς μητέρας μου, ποὺ ἐξαφανίστηκε ἔξαφνα, νεώτατος, μὲ τρόπο μυστηριώδη καὶ τοῦ ὁποίου ἐγὼ ἤμουν, ὅπως ἔλεγαν, ὅλοι, τὸ ζωντανὸ πορτραῖτο...

Πλησίασα στὸ παράθυρο γιὰ νὰ βλέπω καλύτερα καὶ διάβασα:

«Πολυαγαπημένη μου, λατρευτή μου Ἐλίζα.

»Τὸ πάθος ποὺ φλογίζει τόσον καιρὸ τὴν καρδιά μου γιὰ σένα, εἶνε ἀδύνατο νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο στὸ μαρτύριο τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ἀμφιβολίας. Νοιώθω πὼς θὰ τρελλαθῶ ἢ θὰ πεθάνω, ἂν δὲν ἀκούσω τὴν γλυκειά, τὴν τρυφερὴ λέξι, τὸ «ναί», ποὺ περιμένω, ποὺ ζητιανεύω, ποὺ ἐκλιπαρῶ ἀπὸ τὰ χείλη σου. Ἀποφάσισε λοιπόν: πές την αὐτὴ τὴ θεία, τὴ μαγικὴ λέξι ποὺ θὰ μοῦ χαρίσῃ τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὴν ἔκτασι τῆς ἀπάλυτης εὐτυχίας. Ἂν ὅμως ἐξακολουθήσῃς νὰ σιωπᾷς, τότε θὰ καταλάβω πὼς εἶμαι ξένος στὴν καρδιά σου, θὰ καταλάβω τὴ μοῖρα μου. Περιμένω λοιπόν, αὔριο, θὰ εἶνε ἡ χαρὰ ἢ ἡ καταδίκη μου. Μὲ μιά σου λέξι θὰ μοῦ δώσῃς τὴ ζωή. Μὲ τὴν σιωπή σου θὰ καταλάβω, σκληρή, πὼς πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸν τὸν τόπο, ἀκόμη κι' αὐτὸν τὸν κόσμο, γιατί, μάθε το, ἡ ζωὴ εἶνε ἕνα φρικτὸ μαρτύριο, χωρὶς τὴν ἀγάπη σου. Προτιμότερος ὁ θάνατος.

»Περιμένω μὲ ἀγωνία τὴν ἀπάντησί σου. Δὲν τολμῶ νὰ φαντασθῶ πὼς θἄχῃς τὴν σκληρότητα νὰ σιωπήσῃς.

»Γιὰ πάντα δικός σου.

Ξαβιὲ Νταντερβὶλ»

Ἔτρεμα τόσο ποὺ τὸ φύλλο ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου! Τὸ μυστήριο ποὺ ἀποκαλύφτηκε ἔτσι μονομιᾶς μπροστά μου, μοῦ φάνηκε τὸ φρικτότερο ἀπὸ ὅ,τι εἶχα γνωρίσει στὴ ζωή. Φαντάστηκα ἀμέ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ.510)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΜΕΖΕΡΟΥΑ

Α σᾶς διηγηθῶ μιὰ συγκινητικὴ ἱστορία ἀγάπης! μᾶς εἶπε μιὰ ἡμέρα ὁ γνωστὸς ἐμποροράπτης τῆς πόλεώς μας κύριος Β..

Κι' ἀμέσως ἄρχισε τὴ διήγησί του:

—Μιὰ μέρα, πρὸ καιροῦ, παρουσιάστηκε στὸ κατάστημά μου, μιὰ ὄμορφη κοπέλλα. Μοῦ ζήτησε ἐργασία. Ἦταν ὅμως μόνη της, καὶ χωρὶς κανένα συστατικὸ γράμμα, ἢ ἔστω καὶ μὲ προφορικὴ σύστασι ἐκ μέρους ἑνὸς οἱουδήποτε φερεγγύου προσώπου. Τὸ κομψό της βάδισμα, ἡ ἁπλῆ της τουαλέττα, τὸ ψάθινο καπελλάκι της, κι' ὅλα στὴν ἐμφάνισί της τέλος πάντων, φανέρωναν λεπτὸ γοῦστο καὶ τὴν πιὸ σίγουρη καλαισθησία.

Εἶχε ἀκουμπήσει στὸ μάρμαρο τοῦ σβηστοῦ τζακιοῦ καὶ στεκόταν ὄρθια, δειλή, ντροπαλή, κρατῶντας μὲ τὸ χέρι της σφιχτὰ τὴ λαβὴ τῆς ὀμπρέλλας της. Εἶχε πρόσωπο φωτεινὸ κι' ἐπιδερμίδα τριανταφυλλένια. Θὰ ἤθελε ἐπίσης κανένας νὰ φιλήσῃ τὸ ζευγάρι τῶν κερασένιων χειλιῶν της, ἀλλὰ μονάχα μὲ φίλημα εὐλαβικό, ἀδελφικό: Τόσο σεβασμὸ καὶ συμπάθεια, προκαλοῦσε τὸ ἀντίκρυσμα τῆς γλυκειᾶς κι' ἀλησμόνητα ὄμορφης αὐτῆς κοπέλλας!

Ὁ καθρέφτης ποὺ βρισκόταν πλάϊ της, θἄλεγες ὅτι εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ φῶς, καθὼς καθρεφτιζόταν μέσα του ὁ κατάλευκος λαιμός της καὶ τὰ ὁλόξανθα μαλλιά της..

Τὴν κύτταζα, καὶ δὲν τὴν χόρταινα. Μοῦ ἐρχόταν νὰ μιλήσω στὴν ἀθῶα κι' ἁγνὴ αὐτὴ παιδούλα — ναί, παιδούλα μᾶλλον, παρὰ κοπέλλα — γιὰ κοῦκλες, παρὰ γιὰ ἐργασία...

Ὡστόσο, ἀποφάσισα νὰ τῆς μιλήσω, ἀποφάσισα νὰ ξυπνήσω ἀπ' τὴ γοητευτική μου ρέμβη, καὶ νὰ τὴν ρωτήσω γιὰ τὸ ὄνομά της.

Μοῦ εἶπε πὼς τὴν ἔλεγαν Ζορζέτ, πὼς ἦταν δεκαεφτὰ χρόνων, κι' ἐπανέλαβε ἐπίσης τὴν παράκλησί της νὰ τῆς δώσω μιὰ ὁποιαδήποτε ἐργασία..

Τὴν προσέλαβα ἀμέσως ὡς «μανεκὲν» στὸ κατάστημά μου.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τὴ ρώτησα μὲ τρόπο, κι' αὐτὴ μ' ἐμπιστοσύνη μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της: Ἦταν κόρη μιᾶς φτωχῆς γυναίκας, πλύστρας τώρα, κι' ὄμορφης μοδιστρούλας ἄλλοτε, ποὺ τὴν εἶχε ξεπλανέψει ἕνας ἄθλιος καὶ πλούσιος νέος. Ἡ ἄτυχη μητέρα της τὴ λάτρευε. τὴν εἶχε «μὴ στάξει καὶ μὴ βρέξει», καὶ περίμενε — ὅπως τῆς ἔλεγε συχνὰ — κάποια μεγάλη τύχη γιὰ τὴ μονάκριβή της Ζορζέτ: Περίμενε, λέει, νὰ ξαναπαρουσιαστῇ πάλι ὁ πλούσιος κι' ἀριστοκράτης πατέρας της, νὰ ζητήσῃ συγχώρησι ἀπ' τὴ μητέρα γιὰ τὴν ανανδρο διαγωγή του—ποὺ τὴν ἐγκατέλειψε τότε — καὶ νὰ πάρῃ τὴν κόρη του στὸ μέγαρό του!...

Δυστυχῶς, αὐτὰ μόνον στὰ παραμύθια συμβαίνουν. Κι' ἔτσι ἡ ἄτυχη πλύστρα, ἀφοῦ τυραννήθηκε στὴ σκάφη τόσα χρόνια —τὰ μάτια της εἶχαν θολώσει πειὰ ἀπ' τὰ δάκρυα, καὶ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ράβῃ — ἀποφάσισε νὰ στείλῃ τὴ μονάκριβή της Ζορζὲτ σὲ κανένα μαγαζί.

Ἡ Ζορζὲτ λοιπόν, ἦρθε στὸ κατάστημά μου, καὶ τὴν πῆρα ὡς μανεκέν, ὅπως σᾶς εἶπα. Ἡ καλωσύνη της, ἡ ἐξυπνάδα της, ἡ εὐγένειά της, γρήγορα τὴν ἔκαναν ἀγαπητὴ σ' ὅλο τὸ προσωπικό. Ὅλοι τὴ λάτρευαν σχεδόν, κι' ὅσο γιὰ μένα, ἐγὼ συχνὰ ξαφνιαζόμουν ποὺ δὲν συνέβαινε —ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς — τὸ θλιβερὸ καὶ μοιραῖο: Δηλαδή, τὸ συνηθισμένο κατάντημα τῶν ὡραίων, κι' ὀρφανῶν φτωχῶν ὑπάρξεων.. Δηλαδή, τὸ νὰ βρεθῇ κανένας πλούσιος παλῃάνθρωπος, καὶ νὰ τὴν πλανέψῃ!

Τίποτε ἀπὸ αὐτά, λοιπόν.. Ἡ Ζορζὲτ ἦταν κι' ἔμενε φρόνιμη κι' ἁγνή!...

……

Ὡστόσο, ὕστερα ἀπὸ καιρό, τὰ ἄλλα κορίτσια τοῦ καταστήματός μου — φίλες πειὰ ἀγαπημένες τῆς Ζορζὲτ — παρατήρησαν κάτι τὸ ἀσυνήθιστο: Ὅτι ἡ Ζορζὲτ φοροῦσε βέρα, σὰν νιόπαντρη, ὅτι ἦταν ἀφηρημένη, κι' ὅτι εἶχε πρόσωπο χλωμὸ καὶ μάτια μελαγχολικά!

—Ὥστε λοιπόν, εἴμαστε σοβαρὰ ἐρωτευμένη; ἄρχισε νὰ τὴν πειράζῃ ἡ μιά.

—Εἶν' ὄμορφο παλληκάρι; ρωτοῦσε ἡ ἄλλη.

Καὶ τὰ στοργικὰ πειράγματα ἔπεφταν σὰν βροχή, ἐπάνω στὴν καϋμένη τὴ Ζορζέτ.

—Καὶ βέβαια, εἶνε ὄμορφος! εἶπε ἐκείνη ἐπιτέλους. Καὶ τὸν ἀγαπῶ τρελλά, μάλιστα!

Ἡ φίλες της. τὴν τριγύρισαν τότε μὲ τὴ συνηθισμένη περιέργεια τῶν κοριτσιῶν. Κι' ἡ ἐρωτήσεις ξανάρχισαν σὰν χαλάζι:

—Εἶνε νέος;

—Ἔκλεισε τὰ εἴκοσι, τὶς προάλλες! ἀπάντησε ἡ Ζορζέτ.

—Καὶ πόσα σοῦ.. δίνει;

—Μοῦ δίνει.. ὅση ἀγάπη τοῦ ζητήσω!

—Καὶ τί κάνει;

—Σπουδάζει γλύπτης!

—Καὶ πότε θὰ παντρευτῆτε;

—Ὅποτε μπορέσομε!

Ἡ καθαρὴ φωνή της ἀντηχοῦσε σὰν γιορτινὴ καμπάνα. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν τώρα ἀπὸ χαρά... Ξεχείλιζε ἐπάνω της ἡ εὐτυχία......

Μὰ ὁ καιρὸς περνάει, κι' ἡ μέρες ποὺ ἔρχονται, δὲν μοιάζουν καθόλου μὲ κεῖνες ποὺ διαβῆκαν!

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ἡ Ζορζὲτ ἡ καϋμένη, ἦταν ἀγνώριστη. Σέρνοταν μᾶλλον, παρὰ ποὺ περπατοῦσε. Μέρες ὁλόκληρες περνοῦσαν, χωρὶς νὰ ξεστομίζῃ λέξι. Τὰ μάτια της ἦσαν θολά, τὰ μάγουλά της χλωμά, καὶ τὰ χέρια της ἔκαιγαν ἀπὸ κρυφόν, μυστηριώδη πυρετό.. Συχνὰ ἐπίσης, ἀποτραβιόταν σὲ καμμιὰ γωνία γιὰ νὰ κλάψῃ.

Ὅλοι τὴ λυπόμαστε ἀφάνταστα. Ἡ φίλες της προσπαθοῦσαν νὰ τὴν διασκεδάσουν, καὶ τὴν καλοῦσαν σὲ ἐκδρομές, σὲ γλέντια, σὲ χορούς, γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸν βαρὺ καϋμό της. Τῆς ἔλεγαν, στ' ἀστεῖα, ὅτι ἂν ὁ φίλος της τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει, δὲν χάθηκαν ὅμως οἱ ἄλλοι νέοι, ἀπ' τὸν κόσμο, κλπ. κλπ.

Ἐκείνη ὅμως, κουνοῦσε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της, καὶ μουρμούριζε πνιγμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς:

—Πόσο γελιέστε!.. Ποτὲ ἴσαἴσα ὁ φίλος μου δὲν μ' ἀγάπησε τόσο, ὅσο μ' ἀγαπάει τώρα!

Κι' ὧρες-ὧρες, ἀπ' τὴν ψυχή της ποὺ ἀγωνιοῦσε, ἀνέβαινε στὰ χείλη της ἡ κραυγὴ αὐτὴ τοῦ τρόμου:

—Φοβοῦμαι μὴν πεθάνω!... Γιατὶ ΥΠΗΡΞΑ ΠΟΛΥ ΕΥΤΥΧΗΣ!

Τῆς εἶπα μιὰ ἡμέρα, ἐπιτέλους, ὅτι εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῇ, καὶ νὰ κυτταχτῇ. Τῆς ὑποσχέθηκα ὅτι δὲν θἄχανε τὴ θέσι της. καὶ τῆς ἔδωσα δεκαπέντε ἡμέρες ἄδεια κι' ἕνα καλὸ χρηματικὸ ποσό.

Τὸ καϋμένο, τὸ κορίτσι μ' εὐχαρίστησε, καὶ συμμορφώθηκε μὲ τὴ συμβουλή μου. Καθὼς ὅμως ἔφευγε, δὲν ξέρω πῶς μοῦ φάνηκε ὅτι δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπα πειά. Καὶ πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες — ἀλλοίμονο, ὁ θάνατος δὲν ἀργοπορεῖ...— ἔλαβα ἕνα γράμμα: Γράμμα σύντομο, ἀδιάβαστο σχεδόν, γεμάτο ἀπὸ ξερὲς κηλίδες δακρύων, τὸ ὁποῖο μὲ πληροφοροῦσε ὅτι ἡ Ζορζὲτ εἶχε πεθάνει!

Ἔτρεξα ἔξαλλος σχεδὸν ἀπ' τὴ θλίψι μου, στὸ σπιτάκι της. Ὤ, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴ στιγμή, ποὺ τὴν εἶδα ξαπλωμένη στὸ φέρετρό της, μέσα στὸ φτωχικὸ δωματιάκι της.. Κίτρινη σὰν κέρινη, κι' ἐξαϋλωμένη ἀπ' τὸ γρήγορο ἀγκάλιασμα τοῦ θανάτου... Ὁ φίλος γονατιστὸς κοντά της, καὶ μὲ τὰ χείλη του διαρκῶς κολλημένα στ' ἀκίνητα καὶ παγωμένα δάχτυλα τῆς ἀγαπημένης του, οὔρλιαζε ἀπ' τὸν πόνο τῆς ψυχῆς του, κι' ἔκλαιγε ἀδιάκοπα... Καὶ πλάϊ στὸ κεφάλι τῆς νεκρῆς, ἡ μητέρα της, σὰν μαρμαρωμένη ἀπ' τὴ συμφορά της, καθόταν σκυφτή: Οὔτε ἔκλαιγε, οὔτε θρηνοῦσε, αὐτή!

Μιὰ γειτόνισσα μὲ πῆρε παράμερα, καὶ μοῦ ψιθύρισε:

—Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι, ὅταν ἔνοιωσε πὼς ἦταν σ' «ἐνδιαφέρουσα κατάστασι», τοῦ ἦρθε σὰν τρέλλα.. Σκέφτηκε, ὅτι θἄχανε τὴ θέσι του—σὰν μανεκὲν ποὺ ἦταν—ὅταν θὰ προχωροῦσε ἡ κατάστασί της σὲ λίγο, καὶ θὰ παραμορφωνόταν ἔτσι τὸ σῶμα της.. Κι' ἂν ἔχανε τὴ θέσι της, θὰ γινόταν βάρος στὸ φίλο της—ποὺ εἶνε πολὺ φτωχὸς — καὶ θὰ ἦταν ἔτσι ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας του..

Ἄλλωστε ἦταν καὶ πολὺ ὑπερήφανη, ἡ καϋμένη ἡ κοπέλλα!... Τί θἄλεγε ὁ κόσμος;... Τοὺς γιατροὺς τοὺς ντρεπότανε!... Τὶς γιάτρισσες τὶς θεωροῦσε σὰν μέγαιρες!.. Κι' ἤταν ἁμάρτημα, νὰ διορθώσῃ μὲ ἄλλον τρόπο τὸ κακό!... Γι' αὐτό, παρὰ νὰ σκοτώσῃ ἔτσι ἕνα ἀθῶο μωρὸ ποὺ σάλευε στὰ σπλάχνα της, γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτὴ ὕστερα ντροπιασμένη στὴ συνείδησί της. ἀποφάσισε νὰ πεθάνῃ κι' ἡ ἴδια μαζύ του: Καὶ ἤπιε χτὲς τὴ νύχτα φαρμάκι!...

—Κύριε, Β... σᾶς ζητεῖ ἡ δεσποινὶς Λέντερ, γιὰ τὴν τουαλέττα της!... Ἐλᾶτε γρήγορα, γιατὶ περιμένει κι' εἶνε βιαστική!

Αὐτὴ τὴ φράσι, τὴν εἶπε τρεχᾶτος ἕνας ὑπάλληλός του στὸν συνομιλητή μας.

Κι' ὁ γνωστός μου αὐτὸς ἐμποροράπτης, διέκοψε ἀμέσως τὴν — τελειωμένη, ἄλλωστε — λυπηρὴ ἀφήγησί του, κι' ἔτρεξε στὸ σαλόνι τῶν δοκιμῶν, λέγοντάς μου:

—Μὲ τὴν ἄδειά σας, κύριε!.. Μὲ περιμένει μιὰ πολὺ ἰδιότροπη πελάτις, καὶ δὲν πρέπει ν' ἀργοπορήσω ἄλλο!

Ἔφυγα σκεπτικός...

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Στὸ τέλος νικᾶ ἡ περιέργεια, ἡ γυναικεία περιέργεια, ποὺ σπάζει καὶ τὸ πιὸ γερὸ χαλινάρι.

Καὶ ἡ δεσποινὶς τολμᾶ, πέρνει τὴν ἀπόφασι νὰ ρωτήση:

—Ὥστε ἀπολαμβάνετε τὸν παράδεισό σας μὲ συντροφιά. Συντροφιὰ ἀγγέλων μήπως;

—Ἀκριβῶς. Τὸ βρήκατε: Ἀγγέλων!...

—Χωρὶς φτερά;

—Ὄχι δά... Μὲ φτερά!

Κατάπληξις.

—Δὲν εἶνε δυνατόν...

—Εἶνε ἁπλούστατο. Καὶ θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω..

Ἐπακολουθεῖ μιὰ ἱστορία ποιητική, ὅσο καὶ παράδοξος..

Ἡ ἀφήγησις ἑνὸς φλογεροῦ ἔρωτος, γεμάτου περιπέτειες, κυριολεκτικὰ μυθιστορηματικοῦ,

Ἐκείνη ἀπέθανε...

Ἔσβησε ξαφνικά, ὅπως μαραίνωνται τὰ ἁβρὰ λιγόζωα λουλούδια..

Ἔφυγε ἀπ' τὸν κόσμο αὐτόν..

Μὰ ἡ ἀγάπη της ἦταν τόσο μεγάλη. ὥστε τὴν τραβοῦσε στὴ γῆ, ὅπως τραβάει ὁ μαγνήτης τὸ σίδερο.

Καὶ μιὰ νύχτα, ποὺ ὁ ἀφηγούμενος τὴν παράδοξη αὐτὴ ἱστορία τὴν θρηνοῦσε, εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστά του τὸ φάντασμά της!...

Ἦταν παραίσθησις;

Ὅραμα τῆς τρελλῆς του ἀπελπισίας;

—Αὐτὸ θὰ πίστευα ἀσφαλῶς, συνεχίζει ὁ ἀφηγούμενος. Αὐτὸ ἐπίστεψα ἀκραδάντως. Νόμισα πὼς εἶχα πάθει μιὰ παρίασθησι, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ταραγμένων νεύρων μου...

..Οἱ νεκροὶ δὲν γυρίζουν πλέον στὸν κόσμο αὐτόν, δεσποινίς. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ἀσφαλῶς.

—Κι' ὅμως, ἡ νέα ποὺ εἶχε πεθάνει ἐγύρισε

—Ἐγύρισε;

—Μάλιστα.

—Ὥστε δὲν ἦταν παραίσθησις;

—Ὄχι. Μόλις ἡ ὀπτασία ἔσβησε, εἶδα πάνω στὸ πρεβάζι τοῦ παραθύρου ἕνα μπουκετάκι μαραμένα λουλούδια. Ξαφνιάστηκα περισσότερο. Ποιὸς εἶχε ἀκουμπήσει ἐκεῖ ἐκεῖνα τὰ ἄνθη; Πλησίασα, τὰ πῆρα στὸ χέρι μου καὶ συγχρόνως ἀνατρίχιασα σύγκορμος. Ἀνεννώρισα ἀμέσως τὰ ἄνθη αὐτά, ἂν καὶ ἦσαν μαραμένα. Ἦταν τὸ μπουκετάκι ποὺ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια εἶχα τοποθετήσει στὸ φέρετρο τῆς ἀγαπημένης μου τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας της!...

..Μὲ τὸ μπουκετάκι αὐτό, ἀνάμεσα στ' ἄλλα ἄνθη τῶν οἰκείων της, τὴν κατέβασαν στὸν τάφο. Τὸ ξέρω καλὰ αὐτό. Τὸ εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, ὄρθιος μπρὸς στὸν τάφο της, τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς θλίψεως καὶ τῶν δακρύων...

...Και το μπουκετάκι ἐκεῖνο, μαραμενο πεια, βρισκοταν τώρα στα χερια μου παλι..

...Ποιος το τοποθετησε στὸ κλειστὸ παράθυρο; Το εἶχα κλεισει ὁ ἴδιος αὐτὴ τὴ νύχτα και δὲν ειχα δὴ τιποτε πανω στὸ πρεβάζι του...

..Ὡστόσο, δεν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολια. Με ειχε ἐπισκεφθῆ ἡ λατρευμένη νεκρή. Κι' ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὲ βγαλη ἀπὸ κάθε δυσπιστία, εἰχε φέρει μαζύ της τὸ «τεκμήριο» αὐτὸ τῆς ἐπανόδου της στὴ γῆ, τῆς αἰωνίας ἀγάπης της, τοῦ ἀθανάτου ἔρωτός της...

..Τὸ μπουκετάκι αὐτὸ τὸ φυλάω σὰν κάτι ἱερό. Ἔρχονται νύχτες ποὺ μοσχοβολάει μεθυστικά, παράξενα, σὰν νὰ ζωντανεύη. Κι' αὐτὸ εἶνε σημεῖο ὅτι Ἐκείνη θἄρθη καὶ ἔρχεται!...

..Ἔρχεται σὰν ὄνειρο, ὄνειρο ἄλλου κόσμου, θεῖο κι' ἀφάνταστο..

* * *

Θὰ γελάσατε ἀσφαλῶς μὲ τὴν καρδιά σας.

Τί ἐξωφρενικὴ ἱστορία, μὰ τὴν ἀλήθεια!...

Νομίζει κανεὶς πὼς διαβάζει μεσαιωνικὸ συναξάρι. Καὶ ὅμως.. Εἶχε τὸ ἀποτέλεσμά της: Ἡ νέα γοητεύθηκε ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια, ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπερφυσικὰ παραμύθια.

Αὐτὸς ἦταν ἔρωτας μιὰ φορά!

Αὐτὸς ἦταν ἐραστής, ποὺ μὲ τὴ δύναμι τῆς ἀγάπης του ξανάφερνε στὴ γῆ, ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν τὴν ψυχὴ τῆς ἀγαπημένης του!...

Και επηλθε τὸ μοιραῖον.

Ἡ νεα τὸν ἐρωτευθηκε τρελλά. Θελησε νὰ τὸν παρη ἀπ τὴ νεκρη και τὸν ἐπῆρε.

Το κολπο τῶν ρωμαντικῶν παραδοξοτήτων ἐπέτυχε θαυμάσια.

Γιατὶ αὐτὸ ἀκριβῶς θέλγει τὶς γυναικες: Τὸ πρωτότυπο, τὸ ἀσυνήθιστο, τὸ πρωτοφανές. Τὸ κοινον, τὸ σύνηθες, τὸ τετριμμένον δὲν τὶς ἑλκύει καθόλου. Μεταξὺ ἑνὸς κοινοῦ θνητοῦ καὶ ἑνὸς ληστοῦ, θὰ προτιμήσουν τὸν ληστή

* * *

Πολλοὶ πάλιν κατακτηταὶ γυναικείων καρδιῶν, κατέκτησαν τὶς καρδιὲς αὐτὲς μέ... τερατολογίες. Παίζοντας, μ' ἄλλα λόγια, τὸν ρόλο τοῦ Δὸν Ζουάν, Διαδίδοντας καταλλήλως ὅτι ἡ ἐρωτικές των ἐπιτυχίες εἶνε ἀμέτρητες.

Ὤ, ναί, ἡ γυναῖκες προτιμοῦν τοὺς βασανιστάς των. Ἀρκεῖ νὰ τοὺς δείξουν ἕναν ἄνδρα καὶ νὰ τοὺς εἰποῦν:

—Αὐτὸς εἶχε πολλὲς ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες στὴ ζωή του! Καμμιὰ γυναῖκα δὲν τοῦ ἀντιστάθηκε!...

Κι' ἀμέσως, ΑΜΕΣΩΣ λέγω, γεννιέται μέσα τους ἡ περιέργεια, ὁ πόθος, ὁ ἀσυγκράτητος νὰ γνωρίσουν.. ὅ,τι ἐγνώρισαν καὶ ν' ἀπολαύσουν ὅ,τι ἀπήλαυσαν στὸν ἄνδρα αὐτὸν κι' ὅλες ἡ ἄλλες γυναῖκες.

Γιατὶ νὰ τὸν ἀγαποῦν ἔτσι;

Θὰ ξέρη ν' ἀγαπᾶ ἀσφαλῶς...

Θὰ ξέρη νὰ γοητεύη..

Θὰ κατέχη ἄγνωστα ἐρωτικὰ μυστικά, ποὺ κάνουν τὶς καρδιὲς νὰ λαχταροῦν καὶ νὰ ξεχειλίζουν ἀπὸ συγκινήσεις..

Αὐτὸ εἶνε! Καὶ ἴσως καὶ ἄλλα πολά.

Γιατὶ νὰ μὴ γνωρίσουμε κι' ἐμεῖς τὸν ἄγνωστον αὐτὸν ἐρωτικὸν παράδεισο;

Καὶ ὁ «κατακτητὴς» πολιορκεῖται.

Πολιορκεῖται, ἀντὶ νὰ πολιορκήση.

Εἶνε πανευδαίμων. Ἀρκεῖ ν' ἁπλώση τὸ χέρι του γιὰ νὰ δρέψη — χωρὶς κόπους καὶ μόχθους—τοὺς πλέον ὀρεκτικοὺς καρπούς, καρποὺς ἀπηγορευμένους γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους θνητούς.

Γιατί, στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ γυναῖκα δὲν ποθεῖ μόνον τὴν ἀπόλαυσιν. Ἐξεγείρεται καὶ ὁ ἐγωϊσμός της. Θέλει νὰ προστεθῆ καὶ τ' ὄνομά της στή.... χρυσῆ βίβλο τοῦ Δὸν Ζουάν.

Ἐπίσης παίζει σπουδαῖο ρόλο καὶ ἡ ζήλεια: Ὁ Δὸν Ζουὰν ἀγαπᾶται, λατρεύεται ἀπὸ τὴν Ἄλφα καὶ τὴν Βῆτα καὶ τὴν Δέλτα; Πρέπει νὰ τοὺς τὸν πάρω!...

Ἄ, τί τὰ θέλετε, μισοῦνται θανάσιμα μεταξύ των ἡ γυναῖκες στὶς περιστάσεις αὐτές!..

Μποροῦν ν' ἀδιαφοροῦν ἐντελῶς γιὰ ἕναν ἄνδρα. Νὰ μὴν τὶς τραβάει καθόλου. Νὰ τὸν ἀηδιάζουν κατὰ βάθος..

Ὅλ' αὐτὰ τὰ παρασύρει ἀμέσως ὁ ἄνεμος τῆς ζήλειας, μόλις γίνη γνωστὸν ὅτι ὁ ἄνδρας αὐτὸς εἶνε ὁ «ΛΑΤΡΕΥΤΟΣ» τῆς τάδε κοσμικῆς κυρίας, ὑπῆρξε ὁ «ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ» τῆς δεῖνα κι' ὅτι τὸν διαμφισβητοῦν ἡ Α, ἡ Β, ἡ Γ, ἡ Δ καὶ ἡ Ἔψιλον

Τότε ἀμέσως ὁ πρώην ἀδιάφορος καὶ ἀηδὴς κύριος γίνεται ἐνδιαφέρων, ἀξιοπρόσεκτος, μᾶλλον γοητευτικός.

Καὶ ἀρχίζει ἡ μάχη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

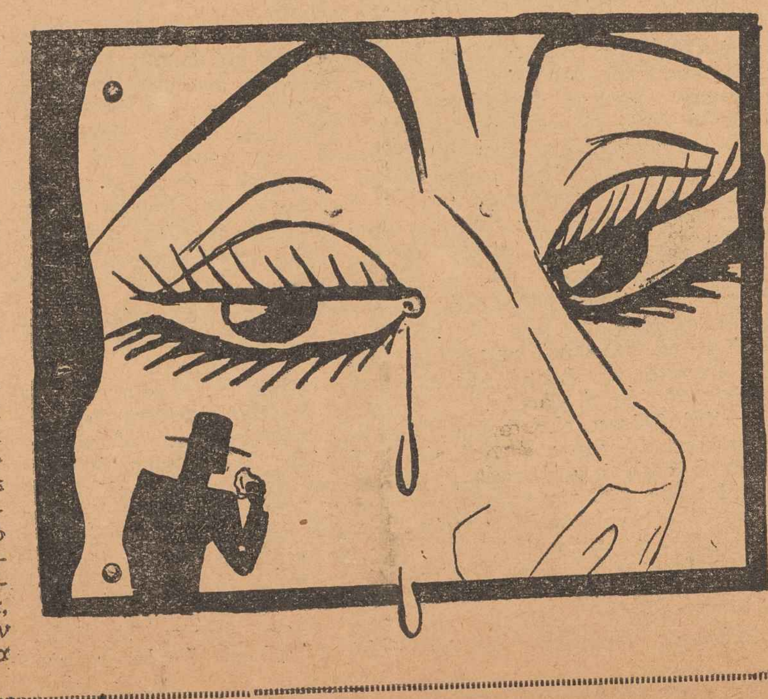

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

ΟΙ 13 ΑΣΤΕΡΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄχ, τί παιδὶ ποὺ εἶσαι! εἶπε γελαστὰ ὁ πολεμοχαρὴς κουρσάρος. Θὰ δικαιολογηθῆ κι' αὐτή, μὲ «λόγους ἀνωτέρας βίας» φίλτατέ μου... Νὰ ἄκουσε τί πρόκειται νὰ φωνάξη τώρα ὁ σκοπὸς ναύτης, ἀπ' τὰ ὕψη τοῦ καταρτιοῦ!

Πραγματικά, σὲ δυὸ - τρεῖς στιγμὲς μέσα, ἀκούστηκε μιὰ βροντερὴ φωνὴ ἀπ' τὰ ὕψη τῆς σκοπιᾶς τοῦ καταρτιοῦ τῆς πλώρης:

—Πλοῖο, δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ πίσω!

Ὅπως εἶνε φυσικό, μιὰ τέτοια εἴδησις προκάλεσε ἐξαιρετικὴ συγκίνησι στὸ πλήρωμα τῆς «Χαρωνίδος», ἡ ὁποία καθὼς βρισκόταν κυκλωμένη ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ ἐχθρικὰ παράλια, διέτρεχε σοβαροὺς κινδύνους. Τὴν ἴδια λοιπὸν συγκίνησι, δοκίμασε κι' ὁ Ντίξων. Ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν σαρκαστικὰ χαμογελαστὸν κυβερνήτη του, κι' ἁρπάζοντας τὸν τηλεβόα, ρώτησε τὸν σκοπὸ ναύτη:

—Τίνος σημαία εἶνε τὸ πλοῖο αὐτό;

—Δὲν ἔχει καθόλου σημαία! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Ποιὰ ἡ κατεύθυνσίς του;

—Ἔχει τὴν πλώρη κατεπάνω μας, κι' ὅλα τὰ πανιά του ἀνοιχτά!

—Πολεμικὸ εἶνε ἢ ἐμπορικό;

—Πολεμικὴ φρεγάτα!

Δὲν πρόλαβε ὁ καταταραγμένος Ντίξων νὰ ἀπευθύνη καινούργια ἐρώτησι στὸ σκοπὸ ναύτη, γιατὶ ἐκεῖνος παρευθὺς οὔρλιαξε καὶ πάλι:

—**Κι' ἄλλο πλοῖο!**

—Ποῦ; βρυχήθηκε ἔξαλλος τώρα ὁ Ντίξων.

—Ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος, καὶ μὲ τὴν ἴδια κατεύθυνσι κατεπάνω μας! φώναξε ὁ σκοπὸς ναύτης.

—Τίνος σημαίας;... Καὶ τί πλοῖο:

— Σημαίας ἀγγλικῆς αὐτό. Πλοῖο πολεμικό!... Εἶνε δίκροτο (1).

Στὸ πλήρωμα τῆς «Χαρωνίδος» παρατηρήθηκε τότε ζωηροτάτη συγκίνησις, ἀνάμικτη καὶ μὲ κάποια ἀνησυχία. Ἦταν φανερό, ὅτι οἱ Ἄγγλοι τοὺς κυνηγοῦσαν, μὲ ἀπόφασι καὶ μὲ πεῖσμα. Κι' ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ δυὸ πολεμικά των ἦσαν ὀγκωδέστατα καὶ ἰσχυρότατα σὲ πλήρωμα καὶ σὲ πυροβολικό —ἂν τὰ σύγκρινε κανένας μὲ τὴ σβέλτη, ἀλλὰ μικρόσωμη «Χαρωνίδα» τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς ναυμαχίας της μαζύ τους θὰ εἶχε πολὺ δυσάρεστα γι' αὐτὴν ἀποτελέσματα.

Ὁ Ντίξων ἔνοιωθε τὸ αἷμα του νὰ κοχλάζη ἀπὸ πολεμικὴ λαχτάρα. Ὁ Ζὰν Πὼλ ὅμως, ἐξακολουθῶντας νὰ ἔχη ὕφος παγερὸ καὶ χαμόγελο ἀπαίσιο στὰ χείλη του, ρώτησε τὸν ὕπαρχό του:

—Λοιπὸν τί λές, Ντίξων;...Θέλεις τώρα ν' ἀκολουθήσω τὴ συμβουλή σου, καὶ νὰ τραβήξουμε γιὰ τὴν Ἀμερική;... Θὰ ὑπακούσουμε ἔτσι πειθαρχικώτατα, στὶς διαταγὲς τοῦ Κογκρέσσου.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ντίξων, μὲ φλογοβόλα ἀπ' τὴν κρυφή του ἔξαψι μάτια τὸν κύτταζε βουβός, ὁ Ζὰν Πὼλ ἐξακολούθησε πιὸ σαρκαστικός:

— Θὰ τὸ καταφέρουμε εὔκολα νὰ τοὺς ξεφύγουμε, φίλτατε Ντίξων!... Τὰ δυὸ αὐτὰ ἐγγλέζικα πολεμικὰ εἶνε βέβαια ἀπέναντί μας σὰν μανδρόσκυλλα μπρὸς σὲ λαγουδάκι... Μὰ ἐμεῖς τὸ ἀδύνατο λαγουδάκι, ἔχουμε πόδια γρηγορώτερα ἀπὸ αὐτούς!... Εἶνε μικρότερη ἡ «Χαρωνίδα» μας, ἀλλὰ εἶνε πιὸ σβέλτη καὶ πιὸ γρήγορη!... Εὔκολα μποροῦμε νὰ ξεφύγουμε τὴ καταδίωξί τους, ἂν τὸ θέλεις κι' ἂν μὲ συμβουλεύεις νὰ τραβήξουμε κατ' εὐθεῖαν στὸ ἀξιότιμο «Κογκρέσσο σου»!

— Νὰ πολεμήσουμε θέλω, κυβερνῆτα μου! φώναξε ἀσυγκράτητος ὁ Ντίξων, ἐνῶ τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπές.

Ὁ Ζὰν - Πὼλ γέλασε ἱκανοποιημένος κι' ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴν τροπὴ τῶν πραγμάτων. Κι' εἶχε κάτι τὸ ἀπαίσιο ἡ εὐθυμία του αὐτή, μέσα στὶς κρίσιμες στιγμὲς ποὺ διέτρεχε ἡ κορβέττα του κι' ὁλόκληρο τὸ πλήρωμά της!..

Κι' ἐξακολουθῶντας ἔπειτα νὰ χαμογελάη ἀπὸ ἀγρία μὰ συγκρατημένη ἀγαλλίασι, εἶπε ἔντονα στὸν Ντίξων:

—Μάλιστα, ὕπαρχέ μου!... Θὰ πολεμήσουμε λοιπόν, ἀφοῦ ἔτσι μοῦ τὸ συμβουλεύεις, κι' ἀφοῦ ἔτσι τὸ ἀπαιτοῦν ἡ τιμὴ καὶ τὸ καθῆκον!... Ναί, καὶ τὸ καθῆκον ἀκόμη, αὐτὴ τὴ στάσι μᾶς ἐπιβάλλει νὰ τηρήσουμε, Ντίξων!

—Ναί, θὰ πολεμήσουμε! φώναξε ὁ Ντίξων, ἀναμμένος ἀπὸ τὴ φλόγα τῆς ἱερῆς φιλοπατρίας του.

— Θὰ πολεμήσουμε, Ντίξων! ξανάπε ἐπιβλητικὰ ὁ κυβερνήτης του. Καὶ θὰ πολεμήσουμε ὑπὲρ τῶν ἱερωτάτων καὶ τιμιωτάτων «ΔΕΚΑΤΡΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ», Ντίξων!... Θὰ πολεμήσουμε ὑπὲρ τῆς ἁγίας ἰδέας, τὴν ὁποία συμβολίζουν αὐτὰ τὰ 13 Ἀστέρια, χωρὶς φόβο καὶ τύψι συνειδήσεως!... Συναντήσαμε τὸ θανάσιμο ἐχθρό μας;... Στεκόμαστε παρευθὺς καὶ τὸν χτυποῦμε, δίχως νὰ μᾶς νοιάξη γιὰ τὶς μικρορραδιουργικὲς διαταγὲς τῶν γερόντων τοῦ Κογκρέσσου!... Κι' ἂν πεθάνουμε μὲ τὰ στήθη μας τρυπημένα ἀπ' τὸ βόλι τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀπὸ μᾶς ἐχθροῦ, θὰ εἶνε ἔνδοξος ὁ θάνατός μας!... Καὶ τόσο ὑψηλὸς θὰ εἶνε ἐπίσης, αὐτὸς ὁ θάνατός μας, ὥστε δὲν θὰ τὸν φθάσουν τὰ συκοφαντικὰ φαρμάκια τῶν ἑρπετῶν ποὺ ραδιουργοῦν εἰς βάρος μας, ἐκεῖ κάτω!

Ὁ Ντίξων ἔτρεμε σύγκορμος. τοῦ ἐρχόταν νὰ κλάψη, νὰ ξεφωνήση, νὰ οὐρλιάξη ἀπ' τὴν ἱερὴ συγκίνησί του, καθὼς ἄκουγε τὰ ὑψηλὰ λόγια τοῦ ἀδαμάστου ἀρχηγοῦ του...

Κι' ἐκεῖνος, ἀφήνοντας ἀπότομα τὸ ἐπιβλητικό του ὕφος μεταμορφώθηκε ἀμέσως σὲ τρομερὸν κι' ἐνθουσιώδη Ἄρη καὶ βροντοφώναξε:

—Συναγερμός, στὸ πλήρωμα!... Τὰ πανιὰ ξεδιπλωμένα ὅλα!... Οἱ πυροβοληταί, στὶς θέσεις τους!... Ἀνοῖξτε τὶς μπουκαπόρτες!...

Καὶ στρέφοντας κατόπιν στὸν Ντίξων, ὁ ὁποῖος μουρμούριζε μοναχός του ἀπὸ ἀνέκφραστη ἀνυπομονησία, πρόσθεσε χαμηλόφωνα:

—Οἱ σατανάδες οἱ Ἐγγλέζοι εἶνε βραδυκίνητοι!... Θὰ τοὺς κουράσουμε λοιπὸν μὲ γρήγορους ἑλιγμούς, γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσουμε νὰ «μιλήσουν» μὲ τὰ κανόνια τους ἀμέσως!... Γι' αὐτὸ πρόσταξα ν' ἀνοίξουν ὅλα τὰ πανιά!..

XVII

ΣΤΟ ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΟ!

Ἂς ὠφεληθοῦμε τώρα ἀπ' τὴν εὐκαιρία τῶν ἑλιγμῶν τῆς κομψῆς κορβέττας «Χαρωνίδος», κι' ἂς ἐπανέλθουμε λίγες στιγμὲς στὸν Ταγεγκῦ.

Καθὼς θυμούμαστε, ὁ Ζὰν Πὼλ εἶχε διατάξει τὴ φυλάκισι τοῦ ἱππότου καὶ τοῦ Μπουργκινιόν, σ' ἕνα βρωμερὸ κρατητήριο τοῦ ἀμπαριοῦ τῆς κορβέττας. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσουμε — ὄχι πρὸς τιμὴν τοῦ κυβερνήτου, βέβαια— ὅτι εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς πειά, τοὺς δυὸ αὐτοὺς δυστυχισμένους αἰχμαλώτους του: Τὰ γεγονότα ποὺ ἀφηγηθήκαμε πιὸ πάνω, ἐμπόδισαν καὶ τὸν Ζὰν - Πὼλ καὶ τὸν Ντίξων, νὰ σκεφθοῦν γιὰ τὴν τύχη τῶν δυὸ «φιλοξενουμένων» των!

Λοιπόν,... ἡ πρώτη ὥρα τῆς φυλακίσεώς των, πέρασε γιὰ τὸν εὐέξαπτο Ταγεγκῦ μας μαρτυρικὴ καὶ λυσσαλέα. Τόσο σφοδρὴ ἦταν ἡ μανία του, ὥστε θὰ τὸν φοβόταν καὶ θὰ γαλήνευε ἀμέσως μπροστά του καὶ ὁ θρυλικὸς ἐκεῖνος καὶ μανιώδης Ὀρέστης, τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τῆς Ἠλέκτρας!

Δηλαδή, σὲ τί καταγινόταν ἐπάνω - κάτω κλεισμένος στὸ «μπουδροῦμι» του, ὁ μανιώδης ἱππότης μας; Ἁπλούστατα, στὰ ἑξῆς: Ποδοκροτοῦσε στὸ πάτωμα... Κλωτσοῦσε τὴν πόρτα καὶ τὰ πλευρὰ τοῦ ξύλινου κλουβιοῦ του... Ἀναποδογύριζε τὸ κάθε τι, ποὺ βρισκόταν τυχὸν ὄρθιο κεῖ μέσα...Ἔβριζε ἄγρια τὸν Ζὰν - Πώλ, τὸν Ντίξων, τὴν κορβέττα, καὶ ὁλόκληρο τὸ πλήρωμά της ἀπ' τοὺς ἀξιωματικούς της ὥς τὸν τελευταῖο «μοῦτσο»... Καὶ βλαστημοῦσε τόσο φριχτά, ὥστε θὰ τὸν ζήλευε ἐξάπαντος κι' ὁ ἴδιος ὁ ἀρχιπηδαλιοῦχος μαστρο - Φλήτ!

Κι' ὁ Μπουργκινιόν, τί ἔκανε;

Ὁ Μπουργινιὸν ἔκανε τὰ ἑξῆς: Καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ βρωμεροῦ αὐτοῦ κελλιοῦ σταυροπόδι καὶ ζαρωμένος... Εἶχε ξεζαλιστῆ ἐντελῶς πειά, ἀπὸ τὸ κατακέφαλο χτύπημα ποὺ τοῦ «πρόσφερε» κάποιος, κατὰ τὴν ὥρα τῆς συμπλοκῆς τοῦ καταστρώματος... Εἶχε ἀκουμπήση τὸ ὀγκωδέστατο κεφάλι του στὰ δυό του χέρια, μὲ τὸ σαγόνι στὶς παλάμες του... Καί.... καὶ κύτταζε ἀπαθέστατος καὶ ἀτάραχος, τὰ λυσσασμένα καμώματα τοῦ λατρευτοῦ του κυρίου!

Μὰ γιατὶ ἆρά γε, ἦταν τόσο ἥσυχος ὁ Μπουργκινιόν, μπρὸς στὴν τόση παραφορὰ τοῦ ἱππότου; Ὤ, δυὸ πράγματα εἶχε σκεφθῆ ὁ δυστυχὴς ὅσο καὶ πιστὸς αὐτὸς ὑπηρέτης. Κι' αὐτὰ τὰ πράγματα τὸν καθησύχαζαν τόσο πολύ, ὥστε καθόλου δὲν τὸν συγκινοῦσαν ἡ βλαστήμιες καὶ ἡ παράφορες ἐξάψεις τοῦ δαιμονισμένου κυρίου του.

Αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα, ἦσαν τὰ ἑξῆς: Πρῶτα, ὅτι ὁ ἱππότης του ὁ ἀγαπημένος βρισκόταν χωρὶς σπαθί. Τοῦ τὸ εἶχε σπάσει ὁ Ζὰν Πώλ, κατὰ τὴν κρισιμωτέρα στιγμὴ τῆς συμπλοκῆς. Κι' ὅταν ὁ Ταγεγκῦ δὲν κρατοῦσε μαχαῖρι ἢ σπαθὶ στὰ δυνατά του χέρια, ἦταν πιὸ ἄκακος κι' ἀκίνδυνος ἀπ' ὅλες τὶς ἀθῶες περιστερὲς τοῦ κόσμου.

Καὶ τὸ δεύτερο καθησυχαστικὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖο πρόσεξε ὁ ὀξυδερκὴς Μπουργκινιόν, ἦταν τὸ ἑξῆς: Ὅτι λίγη ὥρα μετὰ τὴ φυλάκισί τους, ἄκουσε τὸ θόρυβο μιᾶς ἁλυσίδας νὰ τραντάζη τὸ πλοῖο. Ἀπὸ αὐτό, κι' ἀπὸ κάτι ἀπότομα τινάγματα καὶ «σκαμπανεβάσματα» ποὺ ἔνοιωσε, συμπέρανε ὅτι ἡ κορβέττα τραβοῦσε τὴν ἄγκυρά της.... ὅτι ἔφευγε πειὰ ἀπὸ τὸ παράμερο ἐκεῖνο λιμάνι τῶν περιχώρων τῆς Βρέστης καὶ ὅτι θἄρχιζαν σὲ λίγο τὰ μοιραῖα ἐκεῖνα χοροπηδήματα τοῦ πλοίου, τὰ ὁποῖα ἔχουν τόσο μοιραῖο ἐπίσης, ἀλλὰ καὶ κατευναστικὸ συγχρόνως τῶν ἐξάψεων ἀποτέλεσμα στοὺς στεριανούς, ὅταν βρεθοῦν μέσα σὲ καράβι !

---

(1) Δίκροτα, τρίκροτα: Τὰ πολεμικὰ ἐκεῖνα πλοῖα, τὰ ὁποῖα εἶχαν δυὸ ἢ τρία καταστρώματα, μὲ δυὸ ἢ τρεῖς σειρὲς κανονιῶν, ἀπὸ μιὰ στὸ καθένα.

Ζαρωμένος λοιπὸν στὴ γωνιά του ὁ Μπουργκινιόν, παρακολουθοῦσε μὲ ἥσυχο καὶ φιλοσοφικὸ ὕφος τοὺς μανιώδεις ἐξωφρενισμοὺς τοῦ κυρίου του. Κι' εὐχόταν μέσα του ν' ἀρχίση τὸ γρηγορώτερο ὁ «μοιραῖος χορὸς» τοῦ πλοίου, γιὰ νὰ καθησυχάση ἀναγκαστικὰ ὁ λατρευτός του ἱππότης.

Κι' ἐνῶ τὰ εὐχόταν αὐτὰ ὁ Μπουργκινιόν, εἶδε ξαφνικὰ —ὤ, τοῦ θαύματος ! τὸν ἱππότη νὰ τρεκλίζη, κι' ἔνοιωσε τὸ πλοῖο νὰ σαλεύη. Κι' ἐνῶ ὁ Τανεγκῦ, πιὸ ἐξαγριωμένος τώρα ἀπ' τὸ ἀκούσιο τρέκλισμά του, ἦταν ἕτοιμος νὰ ξεστομίση μιὰ φρικτότερη ἀπὸ τὶς προηγούμενες βλαστήμια, σώπασε ἀπότομα... ταλαντεύτηκε πιὸ δυνατὰ καὶ πῆγε νὰ κυλιστῆ ὁρμητικὰ καὶ κατακέφαλα στὴν ἄλλη γωνιὰ τοῦ κελλιοῦ !

—Συμβουλεύω εὐλαβῶς τὸν κύριο ἱππότη, νὰ μείνη ξαπλωμένος αὐτοῦ ποὺ βρίσκεται ! εἶπε μὲ πεποίθησι ὁ Μπουργκινιόν. Εἶνε τὸ καλύτερο ποὔχει νὰ κάνη, γιατὶ τὸ πλοῖο χοροπηδάει στὰ κύματα τώρα !..

—Στάσου ἀχρεῖε, νὰ σοῦ δείξω ἐγώ ! οὔρλιαξε τυφλωμένος ἀπὸ τὴ μανία του ὁ Τανεγκῦ. Νὰ σὲ μάθω ἐγώ, νὰ μὴν ξαναδίνης ἄλλοτε συμβουλὲς σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν στὶς ζήτησαν !

Κι' ἔκανε νὰ σηκωθῆ, γιὰ νὰ ριχτῆ στὸν ἀπαθέστατο ἀκόμη —κι' ἀσυγκίνητο ἀπ' τὴν ἀπειλή ! — Μπουργκινιόν. Μὰ μόλις στάθηκε κάπως ὀρθός, δεύτερο τιναχτὸ χοροπηδητὸ τῆς κορβέττας τὸν ἔστειλε νὰ κυλιστῆ ἀνάσκελα, στὴν ἀντίθετη ἄκρη τοῦ κρατητηρίου μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἀτάραχο ὑπηρέτη του !

Ἔ, αὐτὰ τὰ ἐκνευριστικὰ πράγματα, ξεπερνοῦσαν κάθε ὅριο πειά. Κι' ὁ Τανεγκῦ, μισότρελλος, ἀπὸ θυμό, βλαστήμησε καὶ προσπάθησε νὰ σηκωθῆ, γιὰ νὰ «στρίψη» τὸ λαρύγγι τοῦ ἀνυπόφορου Μπουργκινιόν...

Ἀλλόκοτε, ὅμως ! Τὸ μουδιασμένο ἀπότομα κορμί του, δὲν μπόρεσε νὰ σαλέψη. Ἡ ζάλη του, τὴν ὁποία εἶχε ἀποδώσει στὰ δυὸ αὐτὰ σωριάσματά του στὸ πάτωμα, ἐξακολουθοῦσε νὰ δυναμώνη περισσότερο. Ἡ φωνή του — γιατὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζη ἀκόμη, γινόταν πιὸ ὑπόκωφη, ἀδύναμη καὶ βραχνή...

Καὶ μιὰ κακοδιαθεσία παράξενη, ἀνάμιχτη μὲ ἀηδία ψυχῆς κι' ἀπογοήτευσι ξαφνική, ἄρχισε νὰ σφίγγη τὸν λαιμό του, κρατῶντας τον συγχρόνως σὰν καρφωμένον ἀνάσκελα στὸ πάτωμα !

Ἦσαν ἀνήκουστα πρωτοφανῆ τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ συμπτώματα, γιὰ τὸν Τανεγκῦ. Οὔτε κἂν εἶχε ἀκουστά, ὁ «βέρος στεριανὸς» ἱππότης μας, περὶ «ναυτίας» καὶ περὶ τῶν «δυσαρέστων συνεπειῶν» της γιὰ ὅσους δὲν ἔχουν ξαναπατήσει τὸ πόδι τους σὲ πλοῖο. Ἑπομένως, δὲν μπόρεσε νὰ νοιώση τὴν ἀληθινὴ ἀφορμὴ τῆς κακοδιαθεσίας του αὐτῆς, καὶ τὴν ἀπόδοσε σὲ ψυχικὴ ἀποθάρρυνσι, καὶ στὴν πικρία ποὔνοιωθε τόση ὥρα γιὰ τὴν ἄδικη φυλάκισί του...

Ἄρχισε λοιπόν, ἐξακολουθητικὰ ξαπλωμένος, νὰ κατηγορῆ τὸν ἑαυτό του καὶ μουρμουρίζη:

—Τί διάβολο ζητοῦσα νὰ ὑπακούσω, σὲ ἕνα ἱερὸ δῆθεν καθῆκον τιμῆς ;... Τί διάβολο ζητοῦσα νὰ ξεκινήσω — στὰ καλὰ καθούμενα — ἀπὸ τὸ Παρίσι μου, στὴ διαβολο-Βρέστη ;... Κι' ἀπ' τὴ Βρέστη, στὸ διαβολόπλοιο αὐτὸ ἑνὸς Ἀμερικάνου κουρσάρου ;... Κι' ἀπὸ τὸ κατάστρωμα τοῦ διαβολοπλοίου του σ' αὐτὸ τὸ ἄτιμο μπουντρούμι, ὅπου παρὰ λίγο νὰ συντριβῆ τὸ κεφάλι μου σὰν καρύδι στὸν καρυοθραύστη ;... Δίχως νὰ λογαριάσω κιόλας, τὶς ἄλλες περιπέτειες αὐτοῦ τοῦ ἠλιθίου ταξειδίου μου !

Πότε - πότε, διέκοπτε τὸν θλιβερὸ μονόλογό του, καὶ σκεπτόταν βουβὸς γιὰ τὶς ἀγαπημένες ἐκεῖνες ὑπάρξεις ποὺ εἶχε ἀφήσει στὸ Παρίσι. Ἀλλὰ καθὼς μεγάλωνε διαρκῶς ἡ ἀλλόκοτη — γι' αὐτὸν — κακοδιαθεσία του, ἄρχισε νὰ βρίσκη ἐνοχλητικὴ τὴν ἀνάμνησι τῆς λατρευτῆς του μαρκησίας Κανιλλάκ... Ὅσο δὲ γιὰ τὴν ἀνάμνησι τῆς νεόνυμφης συζύγου του, αὐτὴ τὴν εὕρισκε ἰδιαιτέρως ἀνυπόφορη !

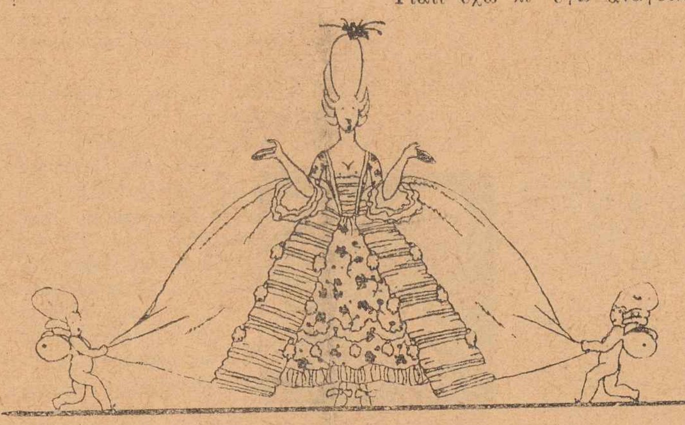

Σιγά-σιγά, ὁ κόσμος τοῦ φαινόταν πιὸ θολός, στὸ μυαλό του. Καὶ τόσο θολὸς κι' ἐνοχλητικὸς καταντοῦσε σιγὰ-σιγά, αὐτὸς ὁ κόσμος, ὥστε τὸν διαβολόστειλε στὰ τελευταῖα, καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του: Εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴν τὸν ξανασκεφθῆ πειά !

Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του «μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας» κι' ἐκεῖ ποὺ τὸν νανούριζε ὀδυνηρὰ τὸ βίαιο «σκαμπανέβασμα» τῆς κορβέττας, ἕνας ἀνέκφραστος σπασμὸς δάγκασε τὸ στομάχι του !

—Μὰ τί μοῦ συμβαίνει λοιπόν, σατανᾶ ; ἀναρωτήθηκε μουρμουριστά, προσπαθῶντας νὰ ἀνοίξη τὰ μολυβένια βλέφαρά του.

Ἀλλὰ ὁ σατανᾶς δὲν εὐαρεστήθηκε νὰ τοῦ ἐξηγήση, τί τοῦ συνέβαινε. Κι' ὁ Τανεγκῦ ἀπόμεινε — γιὰ ἀρκετὰ δευτερόλεπτα — μὲ ἄλυτη τὴν ἀπορία του αὐτή. Ξαφνικὰ πάλι, σκίρτησε σύγκορμος: Ἔνοιωθε, πὼς ἀπ' τὴν ἁπλῶς φιλοσοφικὴ προηγούμενη ἀποκαρδίωσί του, γλυστροῦσε σιγὰ - σιγὰ σὲ κάποια ἀναστάτωσι χειροπιαστὴ καὶ πραγματικὴ τοῦ στομαχιοῦ του καὶ τῶν σπλάχνων του.

Ναί, ἀνακατευόντουσαν τώρα τὰ «σωθικά» του μὲ ἀλλόκοτο κι' ἀηδιαστικὸ κι' ὀδυνηρὸ συγχρόνως τρόπο. Κάτι σὰν ρῖγος ἔτρεχε στὸ δέρμα τοῦ κορμιοῦ του, κι' ἕνα συγχυσμένο βοητὸ ξεκούφαινε τὰ αὐτιά του..

Τέλος, καὶ ξαφνικὰ πάλι γιὰ τρίτη φορά, τὰ ἐντόσθιά του συσπάστηκαν μὲ τόσο φρικαλέον τρόπο, ὥστε ὁ δύστυχος Τανεγκῦ κλωτσῶντας καὶ σπαράζοντας πάσχισε νὰ ξεφωνίση.

Ἀλλοίμονο, ὅμως: Μονάχα κάτι σὰν ἀνίσχυρο τραύλισμα, κατώρθωσε νὰ βγῆ ἀπ' τὰ ἄσπρα σχεδὸν καὶ στεγνωμένα χείλη του !... Ἔμενε λίγες στιγμὲς βουβός, θῦμα μιᾶς ὀδυνηρῆς μισοαναισθησίας καὶ κατάφερε ἐπὶ τέλους νὰ μουρμουρίση μὲ προσπάθεια:

—Μπουργκινιόν !... Ἐδῶ εἶσαι;

—Μάλιστα, κύριε !

—Ἄχ, δὲν ξέρω τί ἔχω !... Εἶμαι πολὺ ἄρρωστος, φίλε μου !

—Τὸ βλέπω, κύριέ μου !... Ἢ μᾶλλον, τὸ ἀκούω !

—Καὶ κάθεσαι αὐτοῦ ἥσυχος λοιπόν, ἀχρεῖε ;... μισοξεφώνισε ὁ ἀδιόρθωτος Τανεγκῦ. Γκρεμίσου ὄρθιος, λοιπόν !... Φώναξε... Χτύπα τὶς πόρτες, νάρθουν καὶ νὰ μὲ σηκώσουν ἀπ' ἐδῶ !

—Τὰ ἴδια θέλω νὰ κάνω κι' ἐγώ, κύριέ μου !... Δὲν μπορῶ, ὅμως !...

— Πῶς ;... Γιατί ;... Γιὰ ποιὸ λόγο ;

—Γιατὶ ἔχω κι' ἐγὼ ἀναγούλα, κύριε ἱππότα !... Ὅπως κι' ἐσεῖς ἀκριβῶς !...

—Ἀναγούλα ;... Τί πάει νὰ πῆ αὐτὸ τὸ «ἀλαμπουρνέζικο», χάχα μου ;

—Νά, δηλαδή... Ὤχ !... ὤχ !..

Δὲν πρόλαβε νὰ ἐξηγήση καθαρὰ στὸν κύριό του, περὶ τίνος ἐπρόκειτο ὁ φτωχὸς Μπουργκινιόν. Τὰ λόγια ποὺ εἶχε ξεστομίσει ἐντωμεταξύ, τοῦ ἔφεραν ἀπότομο ἀνακάτευμα. Καὶ σκύβοντας πλάγια τὸ πελώριο κεφάλι του, ἄρχισε... ν' ἀδειάζη θορυβωδῶς τὸ περιεχόμενο τοῦ ἀναστατωμένου ἀπ' τὴ ναυτία στομαχιοῦ του.

Τόση κατάπληξι δοκίμασε ὁ Τανεγκῦ, ἀκούγοντας τὴν πρωτάκουστη κι' ἀλλόκοτη αὐτὴ συναυλία, ὥστε μὲ ὑπερτάτη προσπάθεια κατώρθωσε ν' ἀνασηκώση τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ δῆ σὲ τί ἀκριβῶς καταγινόταν ὁ Μπουργκινιόν. Αὐτό, ποὺ εἶδε ὅμως, καθὼς καὶ ἡ προσπάθειά του, δυνάμωσαν τόσο πολὺ καὶ τὴ δική του κακοδιαθεσία, ὥστε ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ ξεφωνίζη ἀσυγκράτητα:

—Ὤχ !... Ὤχ !...

Καὶ μονομιᾶς ἄρχισε νά.. μιμῆται τὰ «καμώματα» τοῦ δυστυχισμένου Μπουργκινιόν...

Ἡ δυωδία κυρίου καὶ ὑπηρέτου κράτησε — ὀδυνηρὴ καὶ σπαραχτική — δυὸ ὡς τρία λεπτὰ τῆς ὥρας. Κι' ὅταν σταμάτησε καμμιὰ φορά, ἀνακουφίστηκαν κάπως καὶ οἱ δυό τους καὶ ἄρχισαν τὴ συνδιάλεξί τους πάλι, ἀπ' τὸ σημεῖο τῆς καταναγκαστικῆς διακοπῆς της.

Τραύλισε λοιπὸν ὁ Τανεγκῦ, πρῶτος:

—Μπουργκινιόν !... Νοιώθω πὼς θὰ πεθάνω, φίλε μου !... Ἄχ, αὐτὸ τὸ διαβολοκαράβι !... Τί ἔχει καὶ τινάζεται... κι' ἀνασηκώνεται στὰ πισινά του πόδια... καὶ πάλι ξαναπέφτει μπρούμυτα... καὶ τρίζει.. καὶ χρεμετίζει ;... Οὔτε ψωράλογο πανηγυριοῦ νὰ ἦταν, φίλε μου Μπουργκινιόν, δὲν θἄκανε ἔτσι !...

—Ἄχ, κύριέ μου ! ψιθύρισε θλιβερὰ ὁ Μπουργκινιόν. Εἶστε εὐτυχισμένος, ποὺ δὲν ξέρετε τί πραγματικὰ συμβαίνει !... Βρισκόμαστε σὲ διαβολοφουρτοῦνα, κύριέ μου... Κι' αὐτὸ ποὺ μᾶς συμβαίνει τώρα, αὐτὴ ἡ βασανιστικὴ ναυτία ποὺ μᾶς δέρνει, εἶνε παιχνιδάκι μπρὸς τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχουμε !... Ξέρετε ὅτι κινδυνεύουμε νὰ βουλιάξουμε, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή;...

«Κίνδυνος» !... Κινδυνεύουμε», λέει !... Μὰ οὔτε ἡ σάλπιγγα τῆς Δευτέρας Παρουσίας δὲν θὰ συντάραζε τόσο τὸν Τανεγκῦ, ὅσο τὸν συντάραξαν αὐτὲς ἡ δυὸ λέξεις !

«Κίνδυνος» !.., «Κινδυνεύουμε»!..

Ἡ μαγικὲς αὐτές, γιὰ τὸν ριψοκίνδυνο καὶ ταραχώδη χαρακτῆρα τοῦ ἱππότου, λέξεις τὸν ἐνθουσίασαν !... Ἀγαλλίασις ἀνέκφραστη καὶ ὁρμητικὴ ξεχείλισε ἀπὸ τὴν πολεμοχαρῆ ψυχή του !...

Θέλησε παρευθὺς νὰ σηκωθῆ ὀρθός: Καὶ τὸ κατώρθωσε !... Θέλησε νὰ ξεχάση μονομιᾶς τὰ ἐλεεινά του χάλια: Καὶ τὰ ξέχασε !... Θέλησε νὰ δαμάση τὴν κτηνώδη αὐτὴ δύναμι, ποὺ λέγεται «ναυτία»: Καὶ τὴ δάμασε !...

Ναί, ἦταν ὄρθιος τώρα, ὁ ἀπαράμιλλος Τανεγκῦ μας !... Τὸ πάτωμα δὲν γλυστροῦσε τώρα, κάτω ἀπ' τὰ πόδια του !...

«Κίνδυνος» !... «Κινδυνεύομε» !

Κι' ὁ Τανεγκῦ, σήκωνε τώρα περήφανα τὸ ὡραῖο του κεφάλι... Κι' ἄνοιγε γλαρὰ καὶ πρόσχαρα, τὰ μάτια του... Τὰ ρουθούνια ἀνοιγόκλειναν μὲ λαχτάρα... Τὸ κορμί του τιναζόταν στιβαρό.. Καί... καὶ βλαστήμησε ἀπαίσια καὶ ξαφνικά !

Ἦταν καλό, εὐοίωνο αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἦταν καλὸ σημεῖο, γιατὶ ὁ Τανεγκῦ — ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπαραίτητη, σὲ κάθε κρίσιμη στιγμή, βλαστήμια του — ἔνοιωθε τὸ θολὸ μυαλό του νὰ ξεκαθαρίζη. Κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

Ὅσο σκεπτόταν, τόσο καὶ ἔρριχνε ἄδικο στὸν ἑαυτό του. Θυμόταν καλὰ τώρα, τὰ ὅσα τοῦ εἶχαν πῆ κάποτε: Ὅτι ὁ πλοίαρχος, εἶνε ἀπόλυτος κυρίαρχος στὸ πλοῖο του.. Κι' ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σπάζη τοῦ καθενὸς τὸ κεφάλι, ἂν αὐτὸς ὁ καθένας παρακούει στὶς διαταγές του καὶ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν εὐθύνη του ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ δικαιώματά του — ὡς πλοιάρχου!...

Καὶ θυμόταν ἀκόμη ὁ Τανεγκῦ, τὶς φρόνιμες κι' ἀνυστερόβουλες συμβουλές, τὶς ὁποῖες τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ντίξων, πρὶν ἀνεβοῦν ἀκόμη στὴν κορβέττα. Κι' εὕρισκε, ὅτι ἡ κατοπινὴ παράφορος κι' ἀσύνετη διαγωγή του, δὲν ἦταν καθόλου σύμφωνη μὲ τὶς φιλικὲς ὁδηγίες τοῦ ἀγαθοῦ καὶ λαμπροῦ ἐκείνου φίλου του.

Καὶ ξαφνικά, ἐνῶ θυμόταν αὐτὰ τὰ λογικὰ πράγματα, ὁ Τανεγκῦ...

κι' ἐνῶ μετανοοῦσα πικρὰ γιὰ τὶς ἀφροσύνες του... παρατήρησε, πρόσεξε ἀμέσως, ὅτι... πεινοῦσε φοβερά !

Ἔ, φαίνεται πὼς εἶχε γεννηθῆ σὲ καλὸ ἀστέρι, ὁ ἱππότης. Γιατὶ δὲν πρόλαβε νὰ νοιώση καλὰ-καλὰ ὅτι πεινοῦσε κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ ὀνειροπολῆ ὄρνιθες ψητὲς καταβρεγμένες καὶ μ' ἀρκετὰ ποτήρια ἐκλεκτοῦ κρασιοῦ τῆς Βουργουνδίας !... Καὶ δὲν πρόλαβε, μάλιστα, νὰ ὀνειροπολήση καλὰ-καλὰ τὶς ὄρνιθες μὲ τὸ κρασί, κι' ἀμέσως ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ του:

Στὸ κατῶφλι της φάνηκε ἕνας παραμάγειρος τοῦ πλοίου, μ' ἕναν πελώριο δίσκο στὰ δυό του χέρια !

Ὁ Τανεγκῦ φρύαξε ἀπὸ λαχτάρα. Βουβός, πήδησε πρὸς τὰ κεῖ, κόλλησε σχεδὸν τὴ μύτη του στὸ δίσκο — γιὰ νὰ δῆ καλύτερα τὸ περιεχόμενό του — καὶ τὰ γλαρά του μάτια ἀντίκρυσαν τότε:

Τὴν ψητὴ ὄρνιθα τῶν ὀνείρων του καὶ δυὸ μπουκάλια κρασιοῦ τῆς Βουργουνδίας !

Θ' ἄρχιζε κιόλας νὰ τρώη ὁ ἱππότης, ἀλλὰ σκέφθηκε ξαφνικὰ ὅτι καλὸν θὰ ἦταν νὰ καταβροχτίση τὰ ὀρεκτικὰ αὐτὰ πράγματα κάπου ἀλλοῦ, σὲ καταλληλότερο κι' εὐαερώτερο κάπως μέρος.

Κι' ἐνῶ ἔπαιρνε μὲ κατάνυξι τὸν δίσκο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παραμαγείρου, τὸν ρώτησε μὲ γλυκὸ χαμόγελο:

—Μπορῶ, ἀκριβέ μου φίλε, νὰ σοῦ ἀπευθύνω μιὰ προκαταρκτικὴ ἐρώτησι ;

— Προ...προκαρκτ... κακτική.. κακτ !.. Προσπάθησε νὰ τραυλίση ὁ δυστυχὴς παραμάγειρος, ὁ ὁποῖος — σὰν ἀφελὴς κι' ἀμόρφωτος Πικαρδὸς ποὺ ἦταν — οὔτε τὴ μπερδεμένη λέξι κατάφερνε νὰ πῆ, οὔτε τὸ νόημά της καταλάβαινε.

Ὁ Τανεγκῦ χαμογέλασε πιὸ διάπλατα, βλέποντας τὴν ἀμηχανία τοῦ ἀγαθοῦ νέου. Καὶ τοῦ ξαναπε:

—Δηλαδή, πρῶτα - πρῶτα ἀπ' ὅλα θέλω νὰ μάθω τὸ ἑξῆς: Τί ἐντύπωσι θὰ σοῦ κάνη, ἂν σοῦ χαρίσω ἕνα χρυσὸ νόμισμα, μὲ τὴν προτομὴ τῆς μεγαλειότητός του τοῦ Λουδοβίκου 16ου στὴ μιὰ του ὄψι;

—Θὰ μοῦ κάνη πολὺ εὐχάριστη ἐντύπωσι αὐτό, βέβαια ! εἶπε τσαχπίνικα ὁ παραμάγειρος. Καὶ τί ἀξία θἄχη αὐτὸ τὸ νόμισμα, γιὰ νὰ κανονίσω ἀνάλογα καὶ τὴν εὐχάριστη ἐντύπωσί μου ;

—Βλέπω ὅτι εἶσαι ἀμόρφωτος, ἀλλὰ πολὺ εὐφυὴς νέος ! παραδέχτηκε εἰλικρινὰ ὁ Τανεγκῦ. Μάθε λοιπὸν ὅτι τὸ νόμισμα αὐτὸ θὰ εἶνε ἕνα λουδοβίκειο !

—Καὶ τί ἀξίζει τὸ λουδοβίκειο;

— Διάβολε !... Εἰκοσιτέσσερα ὁλόκληρα φράγκα, νέε μου !

—Πόσο μᾶς κάνουν ὅμως, αὐτὰ τὰ εἰκοσιτέσσερα φράγκα σας ;

— Μά... ἕνα λουδοβίκειο, χριστιανέ μου !

—Πάλι στὸ λουδοβίκειο ξαναήρθαμε ; ἔκανε ἀμήχανα ὁ παραμάγειρος. Κύριέ μου, ἐμεῖς στὴν Πικαρδία ἔχουμε τὰ παληὰ νομίσματα, ἀκόμα... Κι' ἔτσι δὲν καταλαβαίνω τί πᾶνε νὰ ποῦν αὐτὰ τὰ φράγκα καὶ τὰ λουδοβίκειά σας !... Ἐμεῖς ξέρουμε ἐκεῖ, τὰ σολδιά, τὰ σκοῦδα, τά...

—Ὡραῖα !... Περίφημα !... Συνεννοηθήκαμε, τώρα ! ξεφώνισε ὁ Τανεγκῦ. Λοιπόν, ἕνα λουδοβίκειο μᾶς κάνει δέκα σκοῦδα !... Σοῦ ἀρέσει νὰ τὰ κερδίσης ;

—Βέβαια μ' ἀρέσει !... Μὰ ἐξαρτᾶται κι' ἀπ' τὸ τί θὰ μοῦ ζητήσετε νὰ κάνω !...

—Νὰ μὲ τοποθετήσης σὲ κανένα καλύτερο μέρος, γιατὶ ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ποντικοφωλιά...

Σταμάτησε ἀπότομα ὁ Τανεγκῦ, γιατὶ ἕνας τρομερὸς τιναγμὸς τοῦ πλοίου κόντεψε νὰ τὸν ἀναποδογυρίση. Ἡ τρικυμία βρισκόταν στὸ ὕψιστο σημεῖο της.

Κι' ὁ δυστυχὴς Μπουργκινιόν, μισοαναίσθητος κι' ἀπαθὴς σ' ὅλες τὶς σκηνὲς αὐτές, συγκλονίστηκε ἀπὸ τὸν καινούργιο τιναγμό. Ἔσκυψε πάλι πλάγια τὸ κάτωχρο κεφάλι του καὶ ἄρχισε νὰ ξαλαφρώνη τὸ στομάχι του.

Αὐτὸ τὸ ἀηδιαστικό, ἀλλὰ ἀναπόφευκτο δυστυχῶς, θέαμα, ἔδωσε ἀνέλπιστη βοήθεια καὶ καινούργια ἐπιχειρήματα στὸν Τανεγκῦ. Ἔδειξε λοιπὸν τὸν ἀτυχῆ ὑπηρέτη του, καὶ συνέχισε τὴ διακοπεῖσαν πρὶν ἀπ' τὸν τιναγμὸ τοῦ πλοίου συνομιλία του, λέγοντας στὸν παραμάγειρο:

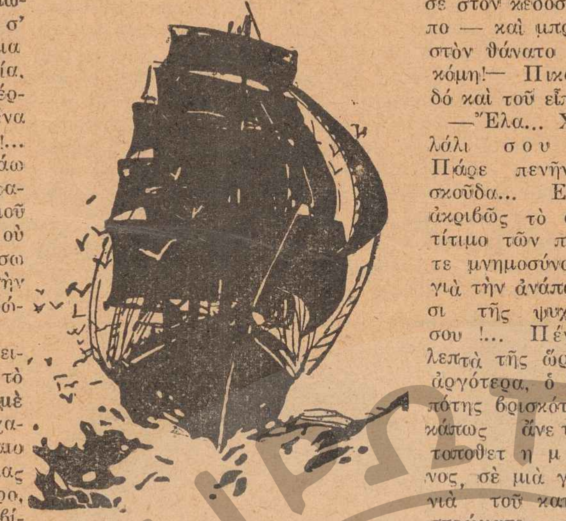

Τὰ βλέπεις, φίλε μου ;... Πείσθηκες τώρα καὶ μόνος σου, ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον πειὰ νὰ μείνω στὸ ἴδιο μέρος, μὲ τὸν ἀτυχῆ ἀκόλουθό μου !... Εἶνε τόσο ἀηδιαστικὰ τὰ καμώματά του, καὶ σ' αὐτὸ βέβαια φταίει ἡ ναυτία, ὥστε μοῦ φέρνουν κι' ἐμένα ἀναγούλα !... Πῶς νὰ φάω λοιπόν, τὰ φαγητὰ ποὺ μοῦ φέρνεις : Ποῦ θὰ τὰ ἀηδιάσω ἀμέσως, μὲ τὴν πρώτη — πρώτη μπουκιά ;

Ὁ παραμάγειρος ἔξυσε τὸ κεφάλι του, μὲ ζωηρὴ ἀμηχανία. Τὸ δίκαιο τοῦ ἱππότου μας ἦταν ὁλοφάνερο, καὶ τὸ λουδοβίκειό του — τὰ δέκα σκοῦδα του, μὲ ἄλλα λόγια — ἦσαν γαργαλιστικώτατα. Μουρμούρισε λοιπόν, κομπιάζοντας:

—Θὰ εἶχα κάθε ἐπιθυμία, νὰ φανῶ εὐχάριστος στὸν κύριο ἱππότη... Μὰ ὁ κυβερνήτης μου δὲν εἶνε καθόλου, μὰ καθόλου μαλακός !... Κι' ἂν μάθη ὅτι ἔκανα κάτι, ἀπὸ δική μου πρωτοβουλία καὶ χωρὶς διαταγὴ ἀνωτέρου μου, θὰ μοῦ «σερβίρη» ἀμέσως μιὰ «ὀχτάρα» στὰ σίδερα !

—Ὀχτάρα ; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ ἱππότης.

—Ναί... Δηλαδή, ὀχτὼ ἡμέρες φυλάκισι στὸ ἀμπάρι, καὶ μὲ ἁλυσίδα στὰ πόδια μου !

—Ὤχ, καϋμένε ! εἶπε ἀμέριμνα ὁ Τανεγκῦ. Ὀχτάρες λογαριάζεις, τώρα ;... Ἐδῶ κοντεύουμε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ βουλιάξουμε ἀπ' τὴν τρικυμία !... Κι' ἡ ὀχτάρα θὰ σὲ βλάψη ;

—Ἀμ' ἂν εἶνε νὰ βουλιάξουμε, κύριε ἱππότα, σὲ τί θὰ μοῦ χρησιμέψουν τότε τὰ δέκα σκοῦδα ποὺ θὰ μοῦ χαρίσετε ; εἶπε μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος ὁ πονηρὸς παραμάγειρος.

Τὸ ἐπιχείρημά του αὐτὸ ἦταν τετράγωνης λογικῆς καὶ ὁ ἱππότης ἀπόμεινε μπερδεμένος κι' ἀναπολόγητος. Ἦρθε ἡ σειρά του τώρα, νὰ ξύση κι' αὐτὸς τὸ κεφάλι του μὲ ἀμηχανία. Καὶ ξαφνικὰ παίρνοντας ὕφος θριαμβευτικὸ εἶπε στὸν παραμάγειρο:

—Ἄ, στάσου !... Τοὐλάχιστον, ἂν πεθάνουμε, βουλιάζοντας, κάποτε καὶ κάπου θὰ μᾶς πετάξη ἡ θάλασσα, ἐπὶ τέλους !... Κι' ἂν ὁ καλὸς χριστιανός, ποὺ θἄβρη τὸ δικό σου τὸ κουφάρι, βρῆ ἀπάνω του καὶ δέκα χρυσᾶ σκοῦδα, θὰ ἱκανοποιηθῆ ἀπ' τὴν κληρονομιὰ αὐτὴ καὶ θὰ σοῦ κάνη καὶ μνημόσυνο !... Ἐνῶ ἂν σ' εὕρη ἀπένταρον τελείως, θὰ καταλήξης, κακομοίρη μου, στὴ νεκροφόρο τῆς Δημαρχίας, ἄψαλτος, κι' ἄκλαυτος !..

Ὁ παραμάγειρος χαμογέλασε. Εἶχε βρῆ τὸν δάσκαλό του στὸν νεαρὸ καὶ θεότρελλον ἐκεῖνον εὐπατρίδη. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μείνη αὐτὸς μὲ τὴν τελευταία λέξι — σὰν γνήσιος πονηρὸς Πικαρδός, ποὺ ἦταν — μισόκλεισε τὸ μάτι του μὲ σημασία, καὶ μουρμούρισε:

— Τοὐλάχιστον, ἂν ἤμουν σίγουρος πὼς θ' ἀνακουφιζόταν ἡ ψυχή μου μὲ πέντε μνημόσυνα, θ' ἀποφάσιζα νὰ φάω εὐχαρίστως τὴν ὀχτάρα !

Ὁ Τανεγκῦ ἔμπηξε τὰ γέλια. Ἔβγαλε πέντε λουδοβίκεια, τἄδωσε στὸν κεδοσκόπο — καὶ μπρὸς στὸν θάνατο ἀκόμη! — Πικαρδὸ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἔλα... Χαλάλι σου !... Πάρε πενῆντα σκοῦδα... Εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἀντίτιμο τῶν πέντε μνημοσύνων, γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς σου !... Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, ὁ ἱππότης βρισκόταν κάπως ἄνετα τοποθετημένος, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καταστρώματος τῆς πλώρης !... Δηλαδή, στὸ πιὸ εὐαίσθητο στοὺς τιναγμοὺς σημεῖο τῆς κορβέτας !...

Μὰ ἦταν κατενθουσιασμένος ὅμως ὁ Τανεγκῦ, ἀπ' τὴ θέσι του αὐτή. Τὸ ὑπόστεγο τῶν κανονιῶν τῆς πλώρης, τὸν φύλαγε ἀπ' τὴ βροχὴ κάπως. Ὁ ἀέρας ὅμως τὸν χτυποῦσε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, καὶ παρ' ὅλη τὴ σφοδρὴ μανία του, ἦταν τοὐλάχιστον καθαρὸς καὶ μυρωμένος ἀπ' τὴν ἅλμη τῆς θαλάσσης ! Ὕστερα, μποροῦσε βέβαια ἡ πλώρη νὰ χορεύη σὰν δαιμονισμένη. Ἀλλά. τοὐλάχιστον, ὁ κίνδυνος ἦταν ἀντικρυστός: Τὸν ἔβλεπε κατάμουτρα τὸν κίνδυνο ὁ Τανεγκῦ κι' αὐτὸ ἐνθουσίαζε τὴν τολμηρὴ ψυχή του !... Θὰ πνιγόταν ἴσως, ἀλλὰ θἄβλεπε μὲ τὰ μάτια του, τοὐλάχιστον, μὲ τί τρόπο καὶ πότε, θὰ πνιγόταν !

Ἐνῶ σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸ μπουντρούμι ποὔταν χωμένος πρίν :... Θὰ πήγαινε κατ' εὐθεῖαν στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας, βλέποντας μονάχα τὶς ἀηδιαστικὲς ἀθλιότητες τοῦ φτωχοῦ Μπουργκινιόν, νὰ συνοδεύουν τὶς δικές του !

—Διάβολε ! μουρμούριζε τώρα μόνος, ἔχοντας μπροστά του τὸν δίσκο τῶν φαγητῶν. Δὲν εἶνε βέβαια, περίφημη ἡ θέα μου !... Ἀλλὰ τὴν πλήρωσα πενῆντα χρυσᾶ σκοῦδα καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν βρῶ ὑπέροχη !... Ἴσως πιὸ ὑπέροχη ἀπ' τὸ καλύτερο θεωρεῖο Παριζιάνικου θεάτρου, ποὺ μοῦ κόστιζε μονάχα δέκα σκοῦδα !

Θὰ μουρμούριζε κι' ἄλλα πολλὰ ἀκόμη, ὁ ἱππότης. Δὲν τὤκαμε ὅμως, γιατὶ τὸν ἐμπόδιζε ἡ θέα τῶν ὀρεκτικῶν του φαγητῶν. Ρίχτηκε λοιπὸν ἐπάνω τους μὲ ὄρεξι καὶ περιφρονῶντας τὸ πανδαιμόνιο τῆς τρικυμίας τὰ καταβρόχισε ἀστραπιαῖα.

Κατόπιν ἄφησε τὰ ἄδεια μπουκάλια τοῦ κρασιοῦ, νὰ κυλιστοῦν στὸ κατάστρωμα ποὺ χοροπηδοῦσε κι' ὁ ἴδιος πῆρε τὸν βαθουλὸ δίσκο στὰ χέρια του. Ἀναζήτησε τὸ πιὸ προφυλαγμένο — ἀπ' τὸν ἀέρα κι' ἀπ' τὰ κύματα — μέρος τοῦ τηλεβολοστασίου αὐτοῦ τῆς πλώρης. Κατόπιν ξαπλώθηκε μὲ φιλοσοφικὴ ἀπάθεια στὰ καταμουσκεμένα σανίδια, τυλίχτηκε στὶς δίπλες τοῦ μανδύα του, ἔβαλε ἀνάποδα τὸν δίσκο γιὰ προσκέφαλο, καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῆ βαθειά.

Ὡστόσο, πρὶν βυθιστῆ στὸν ὕπνο, πρόλαβε νὰ πῆ ψιθυριστά:

—Κρῖμα θὰ εἶνε, ἂν βουλιάξουμε τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμοῦμαι...Θὰ χάσω ἔτσι ἕνα θέαμα, τὸ ὁποῖο οὔτε ξαναεῖδα οὔτε θὰ ξανάβλεπα στὸ μέλλον ποτέ μου... Ἐκτός, ἂν ξυπνήσω ἐγκαίρως !

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Τανεγκῦ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν «κρῖμα» (!), κατὰ τὴ γνώμη του, νὰ κοιμᾶται σὲ τόσο... μεγαλοπρεπεῖς στιγμές. Κι' ὁ ὕπνος του κράτησε δεκαοχτὼ ὁλόκληρες ὧρες. Ἴσως δὲ νὰ κρατοῦσε εἰκοσιοχτώ, ἢ καὶ τριανταοχτὼ καὶ σαρανταοχτὼ ὧρες ἀκόμη, ἂν δὲν φρόντιζε νὰ τοῦ τὸν διακόψη ὁ γνωστός μας παραμάγειρος.

—Γρήγορα, ξύπνα γρήγορα, κύριε ἱππότα ! τοῦ φώναξε, σκουντῶντας τον βίαια. Ὁ πλοίαρχος ἔστειλε νὰ σὲ ζητήσουν... Σὲ θέλει !... Ὁ πλοίαρχος ἔστειλε νὰ σὲ ζητήσουν... Σὲ θέλει !... Κι' ἂν δὲν σὲ βροῦν στὸ μπουντροῦμι κάτω, ἀλλοίμονό μου ὕστερα: Θὰ ἀνακαλυφθῆ ὅτι σᾶς διευκόλυνα, καὶ δὲν θὰ γλυτώσω τὴν ὀχτάρα !

Δυστυχῶς, παρ' ὅλες τὶς βίαιες σκουντιὲς τοῦ Πικαρδοῦ παραμαγείρου, ὁ Τανεγκῦ δὲν ἐννοοῦσε ἀκόμη νὰ ξυπνήση. Ἴσως, εἶχε συνηθίσει ἐντωμεταξὺ τὸ κορμί του ἀπ' τοὺς τιναγμοὺς καὶ νόμιζε γιὰ συνέχεια τῆς θαλασσοφουρτούνας τὶς σκουντιὲς ἐκεῖνες.

—Θεέ μου, τί βαρειὰ ποὺ κοιμοῦνται αὐτοὶ οἱ διαβολο - εὐπατρίδες ! μουρμούρισε ἐπὶ τέλους ὁ δυστυχὴς Πικαρδός, καταϊδρωμένος ἀπ' τὶς ἄκαρπες προσπάθειές του.

Κατόπιν ἔσκυψε, ἔπιασε ἀπ' τὸν γιακᾶ τοῦ μανδύα τὸν ἱππότη, τὸν μισοσήκωσε ὀρθόν, τὸν τίναξε μὲ βιαιότητα, ἱκανὴ νὰ συγκινήση κι' ἐλέφαντα καὶ τοῦ βροντοφώναξε μέσα στὸ αὐτὶ σχεδόν:

— Ξύπνα, κύριε ἱππότα, ξύπνααα !... Ὁ κυβερνήτης μου σὲ θέλει !

— Τί ;... Βουλιάζουμε ; ρώτησε ὁ Τανεγκῦ, ξυπνῶντας καὶ τρίβοντας τὰ μάτια του.

— Δαγκάστε τὴ γλῶσσα σας, χριστιανέ μου εἶπε μέσα του ὁ Πικαρδός, νοιώθοντας ὄρεξι νὰ σταυρωθῆ, σαματίση.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΔΙΑ !...

(Ἕνα ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο τοῦ γόητος τῆς ὀθόνης Βάρνερ Μπάξτερ γιὰ τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειές του στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου)

ΑΝΑΜΦΙΒΟΛΩΣ, ὅσοι ζοῦν μακρυὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ φαντάζονται ὅτι οἱ «ἀστέρες» τῆς ὀθόνης δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο, στὶς ὧρες τῆς ἀναπαύσεώς τους, ἀπὸ τὸ νὰ δημιουργοῦν σκάνδαλα γιὰ λόγους ρεκλάμας. Κι' ὅμως, κανεὶς δὲν ξέρει πόσο ἀντιπαθεῖ τὸ θόρυβο ἀκόμη κι' ἡ πιὸ ἐκκεντρικὴ «βεντέττα». Ὅλοι οἱ καλλιτέχνες φοβοῦνται τὴ δημοτικότητα. Γιατί εἶνε τρομερὲς ἡ ὑποχρεώσεις ποὺ ἀναλαμβάνει κανεὶς ἀπέναντι τῶν θαυμαστῶν του. Πρέπει νὰ εἶνε πάντα εὔθυμος, δροσερός, ἔξυπνος κι' ἀκούραστος σὲ φιλοφρονήσεις καὶ χαμόγελα. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κουράζεται καὶ νὰ δυσανασχετῆ. Ἔστω κι' ἂν τὸ χέρι του ἔχει πιασθῆ νὰ ὑπογράφη αὐτόγραφα !...

Θὰ σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα, γιὰ νὰ μὲ καταλάβετε : Ὅταν ὁ Σὰρλ Μπουαγιὲ εἶχε ἔρθει, τὸν περασμένο χρόνο, στὸ Χόλλυγουντ, γιὰ τὸ «γύρισμα» τοῦ «Καραβάν», ἄκουσε κατάπληκτος τὸν μάνατζέρ του νὰ τοῦ λέη :

—Ξεκουρασθῆτε μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα καὶ μὴ βγῆτε καθόλου ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο σας. Ἂν τολμήσετε νὰ κάνετε τὴν ἐμφάνισί σας στὸ χώλ, πρέπει νὰ εἶσαστε προετοιμασμένος ν' ἀντιμετωπίσετε τὶς θαυμάστριές σας. Ἡ Ἀμερικανίδες δὲν μοιάζουν καθόλου μὲ τὶς γυναῖκες τῆς Εὐρώπης. Εἶνε ὑπερβολικὰ τολμηρὲς καὶ δὲν διστάζουν νὰ κάνουν καὶ τὴν πιὸ ἐπικίνδυνη τρέλλα, γιὰ νὰ πετύχουν τὸ σκοπό τους.

Ὁ Σὰρλ Μπουαγιέ, φυσικά, δὲν πίστεψε τὸν μάνατζέρ του καὶ γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά του.

—Ναί, ναί, τοῦ εἶπε εἰρωνικά. Ἔχω διαβάσει ἕνα σωρὸ ἄρθρα γιὰ τοὺς ἀμερικανισμοὺς τῶν γυναικῶν τοῦ Νέου Κόσμου. Ξέρω ὅμως ὅτι ὅλα αὐτά, κατὰ βάθος, εἶνε μιὰ μεγάλη μπλόφα. Μὴ θέλετε λοιπὸν νὰ μὲ κάνετε κι' ἐσεῖς νὰ τὰ πιστέψω.

Ὁ μάνατζέρ του δὲν ἐπέμεινε.

—Ἐγώ, τοῦ ἀπάντησε, εἶχα ὑποχρέωσι νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Εἶσαστε ἐλεύθερος ὡστόσο νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε.

Ὁ Σὰρλ Μπουαγιέ, λοιπόν, τὸ ἀπόγευμα τῆς μέρας ποὺ εἶχε φτάσει στὸ Χόλλυγουντ, ἀνυπομονῶντας νὰ γνωρίση τὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου, θέλησε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο του καὶ νὰ κάνη μιὰ βόλτα στοὺς δρόμους τῆς φιλμουπόλεως. Μόλις ὅμως κατέβηκε στὸ χώλ, μαρμάρωσε ἀπὸ τὸν τρόμο του. Πάνω ἀπὸ τριακόσιες Ἀμερικανίδες τὸν περίμεναν ὑπομονετικὰ γιὰ νὰ πάρουν ἕνα αὐτόγραφο. Ὅταν τὸν ἀντίκρυσαν, ἔτρεξαν κοντά του, τὸν περικύκλωσαν καὶ τὸν ἀπήγαγαν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ. Ἡ ὥρα ἦταν πέντε τ' ἀπόγευμα. Ὁ Σὰρλ Μπουαγιέ, βλέποντας ὅτι πειὰ δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγη, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποβληθῆ στὸ μαρτύριο τῶν αὐτογράφων. Ξέρετε τώρα πότε κατώρθωσε νὰ γλυτώση ἀπὸ τὶς θαυμάστριές του ; Στὶς δώδεκα ἡ ὥρα τὴ νύχτα, ὅταν πιάσθηκε τὸ χέρι του νὰ ὑπογράφη. Οἱ φίλοι του ἔτρεξαν τότε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα γιατρό, γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῆ. Ἦταν σ' ἀξιοθρήνητα χάλια. Τὸν μετέφεραν στὸ διαμέρισμά του καὶ δὲν τὸν ἄφησαν πειὰ νὰ βγῆ μόνος του στὸ Χόλλυγουντ. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὸν περιποιόντουσαν τρεῖς πολὺ ὤμορφες νοσοκόμες. Ἀργότερα ἔμαθε ὅτι καὶ αὐτὲς ἡ τρεῖς γυναῖκες ἦσαν θαυμάστριές του κι' εἶχαν πληρώσει ἑξακόσια δολλάρια ἡ κάθε μιὰ στὸ γιατρὸ τοῦ Μπουαγιὲ γιὰ νὰ τὶς πάρη γιὰ βοηθούς του.

Καὶ τώρα, θὰ μὲ ρωτήσετε : ἀγαποῦν πραγματικὰ τοὺς «ἀστέρες» ἡ θαυμάστριές τους ; Κατὰ γενικὸ κανόνα, ὄχι. Ἀγαποῦν τὴν δόξα τους, τὴν αἴγλη ποὺ τοὺς δίνει ὁ κινηματογράφος. Τοὺς ἀγαποῦν γιατί κι' ἡ ἄλλες γυναῖκες τοὺς λατρεύουν. Ἐφαρμόζεται, καθὼς βλέπετε, κι' ἐδωπέρα ἡ ἱστορία τοῦ Δὸν Ζουάν. Ἕνας ἄνδρας ἔχει πάντα πολυάριθμες κατακτήσεις, μόνον ὅταν ἡ γυναῖκες ξέρουν ὅτι δὲν τοὺς εἶνε πιστὸς κι' ὅτι φεύγει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ πάη νὰ φιλήση μιὰ ἄλλη. Θυμᾶστε τὴν τελευταία περιπέτεια τοῦ Δὸν Ζουάν, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ τὸν ψεύτικο θάνατό του, ἀγάπησε μιὰ ὑπηρέτρια ἑνὸς πανδοχείου ; Ἦταν πειὰ νεκρὸς γιὰ ὅλους. Καὶ γιὰ νὰ κατακτήση τὴν ὑπηρέτρια, ἀναγκάσθηκε «νὰ πληρώση» τὸν ἔρωτά του. Τὸ ἴδιο λοιπὸν συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς «ἀστέρες». Ἡ γυναῖκες τοὺς ἀγαποῦν γιατί καὶ πολλὰ ἄλλα ἑκατομμύρια τρυφερῶν ὑπάρξεων τοὺς λατρεύουν παράφορα.

Σήμερα ἐμένα, στὸ Χόλλυγουντ, μ' ἀποκαλοῦν «ἄνθρωπο χωρὶς καρδιά» ! Ξέρετε δὲ γιὰ ποιὸ λόγο ; Γιατί ἔχω τὸ θάρρος νὰ λέω στὶς γυναῖκες ὅ,τι σκέφτομαι γι' αὐτὲς καὶ νὰ τὶς ἐγκαταλείπω, ὅταν τὶς βαρεθῶ, χωρὶς νὰ τοὺς πῶ δυὸ τρυφερὰ λόγια. Μὴ φαντασθῆτε ὅτι αὐτὸ τὶς κάνει νὰ μ' ἀποφεύγουν. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἡ Ἀμερικανίδες μοιάζουν σὰν τὶς πεταλοῦδες τῆς νύχτας, ποὺ γυρίζουν κοντὰ στὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ, μέχρι ποὺ νὰ κάψουν τὰ φτερά τους. Θὰ σᾶς ἀναφέρω μερικὲς τέτοιες περιπέτειές μου, γιὰ νὰ πεισθῆτε. Μὴ νομίσετε ὅτι εἶμαι ἐγωϊστὴς κι' ὅτι εὐχαριστοῦμαι ἀπὸ τρυφερὸς φίλος νὰ μεταβάλλωμαι σὲ δήμιο. Ἡ περιστάσεις μ' ἀναγκάζουν νὰ παίζω αὐτὸν τὸ ρόλο. Διαφορετικὰ θὰ ἤμουν ἐγὼ δυστυχῶς τὸ θῦμα τῶν γυναικῶν καὶ δὲν θὰ μ' ἔβλεπαν πολὺν καιρὸ ἡ θαυμάστριές μου στὸν κινηματογράφο. Ἀκοῦστε λοιπὸν τὶς περιπέτειές μου καὶ θὰ μὲ δικαιώσετε !

Δῶ καὶ δυὸ χρόνια, ἕνας φίλος μου, ποὺ εἶνε ἐγκατεστημένος στὴ Φλωρίδα, μὲ προσκάλεσε νὰ περάσω τὶς διακοπές μου στὰ ὑπέροχα κτήματά του. Δέχτηκα βέβαια τὴν πρόσκλησί του, γιατί μοῦ ἦταν πολὺ συμπαθὴς καὶ γιατί ἤθελα νὰ μὴ τοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι ποὺ μοῦ ζητοῦσε, νὰ μοῦ συστήση δηλαδὴ τὴ γυναῖκα του. Ἡ σύζυγός του ἦταν μιὰ κατάξανθη νεράϊδα τοῦ παραμυθιοῦ. Ἦρθε μόνη της νὰ μὲ ὑποδεχθῆ στὸ σταθμό, γιατί ὁ ἄνδρας της τὴν προηγούμενη μέρα εἶχε πέσει ἀπὸ τ' ἄλογο κι' εἶχε σπάσει τὸ πόδι του. Ἔτσι ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ μείνη ἀκίνητος εἴκοσι μέρες στὸ κρεββάτι. Ἡ γυναῖκα του μ' ἀνεγνώρισε ἀμέσως ἀπὸ τὶς φωτογραφίες μου, ἦρθε στὸ βαγόνι μου, πήδησε μ' εὐκινησία παιδιοῦ πάνω στὸ τραῖνο κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου μὲ τόση χαρά, ὥστε ἐγὼ τὰ ἔχασα ἀπὸ τὴ θερμότητα τῆς ὑποδοχῆς της. Μὰ δὲν τὴν παρεξήγησα. Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλωστε ;... Μποροῦσε θαυμάσια ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἀγαπημένου φίλου μου νὰ μ' ἀγαπάη κι' ἐκείνη μὲ τὸ ἴδιο τρυφερὸ αἴσθημα. Κι' ὅμως, δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω ὅτι ὅλες ἡ γυναῖκες εἶνε ἴδιες κι' ὅτι μπροστὰ στὴν ἱκανοποίησι τῶν πόθων τους δὲν λογαριάζουν οὔτε τὴν οἰκογένειά τους, οὔτε τὸ σύζυγό τους, οὔτε κι' αὐτὴ τὴ μελλοντικὴ εὐτυχία τους. Ἡ μίσσες Μαίρη Γουάλτερ, ποὺ ὁ Θεὸς ν' ἀναπάψη τὴν ψυχή της, μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ἀπὸ τὸ πρῶτο κιόλας βράδυ ὅτι δὲν τῆς ἤμουν ἀδιάφορος. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ὅμως σὲ τί δύσκολη θέσι μὲ ἔφερε μ' αὐτὸ τὸ φέρσιμό της. Δὲν ἤθελα ν' ἀπατήσω τὸν πιὸ καλὸ φίλο μου, γι' αὐτό, στὴν πρώτη εὐκαιρία, τῆς εἶπα σοβαρὰ ὅτι δὲν ἦταν καθόλου σωστὸ νὰ κοροϊδεύουμε τὸ φίλο μου. Ἐκείνη ὡστόσο ἐπέμενε νὰ θέλη νὰ τὴν ἀγαπήσω. Καὶ μιὰ νύχτα εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἔρθη στὸ δωμάτιό μου. Ἔπεσε στὰ πόδια μου καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια μὲ παρακάλεσε νὰ τὴν λυπηθῶ καὶ νὰ πάψω νὰ τὴν βασανίζω μὲ τὴν ἀδιαφορία μου. Ἐγώ, δίχως νὰ διστάσω, τὴν σήκωσα στὰ χέρια μου, κι' ἐνῶ ἐκείνη ἔκλεινε τὰ μάτια της ἀπὸ τὴν εὐτυχία, τὴν μετέφερα στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν ἔρριξα στὸ κρεββάτι της. Ἔπειτα γύρισα νευριασμένος στὴν κάμαρά μου. Πέρασα μιὰ τρομαχτικὴ νύχτα, γεμάτη ἀγωνία κι' ἀπαίσιους ἐφιάλτες. Τὸ τραγικὸ δὲ ἦταν ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ φύγω ξαφνικά, γιατὶ θὰ λυποῦσα κατάκαρδα τὸν φίλο μου. Ἔτσι ἀναγκάσθηκα νὰ μείνω στὴ βίλλα τοῦ φίλου μου μέχρι ποὺ αὐτὸς ἔγινε τελείως καλά. Τότε τὸν ἀποχαιρέτησα κι' ἔφυγα γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ὁρκιζόμενος νὰ μὴ πατήσω πειὰ τὸ πόδι μου στὴ Φλωρίδα. Πέρασα μερικὲς μέρες ἡσυχίας, ἀφωσιωμένος στὴ δουλειὰ τῶν «στούντιο». Ξαφνικὰ ἔλαβα ἕνα γράμμα τοῦ φίλου μου, ὁ ὁποῖος μὲ πληροφοροῦσε ὅτι ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα εἶχε σκοτωθῆ δυὸ μέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί μου. Καθὼς γύριζε ἀπὸ τὸν πρωϊνὸ περίπατό της μὲ τ' ἄλογο, εἶχε πέσει σὲ μιὰ χαράδρα κι' εἶχε βρῆ τραγικὸ θάνατο. Κατάλαβα φυσικὰ ὅτι εἶχε αὐτοκτονήσει ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της. Μὰ ποτὲ δὲν φανέρωσα στὸ φίλο μου αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἀλήθεια. Κι' ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύη καὶ σήμερα ὅτι ἡ ὤμορφη γυναῖκα του εἶχε πέσει θῦμα ἑνὸς τραγικοῦ δυστυχήματος. Καὶ εἶνε ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ χαμό της.

Ὁ Βάρνερ Μπάξτερ

Μιὰ ἄλλη παρόμοια περιπέτεια μοῦ εἶχε συμβῆ στὴ Νέα Ὑόρκη. Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁμολογῶ ὅτι τὴν ἔπαθα, μὰ πῆρα ὅμως κι' ἕνα καλὸ μάθημα, ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἐγκατεστάθηκα στὸ ξενοδοχεῖο «Κλάριτζ», εἶχα προσέξει μιὰ πολὺ συμπαθητικὴ νέα, γιατί εἶχε γίνει ἡ σκιά μου. Μ' ἀκολουθοῦσε παντοῦ. Στὸ ἑστιατόριο, στὸ μπάρ, στὸ σαλόνι, ἀκόμη καὶ μέχρι τοῦ διαμερίσματός μου. Ὅσο δὲ ἐγὼ ἀπέφευγα τὴ γνωριμία της, τόσο ἐκείνη προσπαθοῦσε μὲ χίλιους τρόπους νὰ πιάση συζήτησι μαζύ μου. Αὐτὴ ἡ ἱστορία ὅμως ἄρχισε νὰ μὲ κουράζη. Στὸ τέλος ἔχασα τὴν ὑπομονή μου καὶ μιὰ μέρα τὴν πλησίασα καὶ τὴν ρώτησα :

—Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο μὲ παρακολουθεῖτε τόσο ἐπίμονα ;

—Σᾶς ἀγαπῶ, μοῦ ἀπάντησε μὲ θάρρος. Θέλω νὰ σᾶς βλέπω ἀδιάκοπα ὅλη τὴ μέρα.

—Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅμως, τῆς δήλωσα, ὅτι ἐσεῖς δὲν μοῦ ἔχετε κάνει καμμιὰ ἐντύπωσι.

—Αὐτὸ καθόλου δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Ἐμένα μ' εὐχαριστεῖ νὰ βρίσκωμαι κοντά σας.

Τὴν ἄφησα λοιπόν, γιὰ νὰ διασκεδάσω, νὰ κάθεται ἀκόμη καὶ σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι μου. Ἡ παράδοξη ἱστορία μου μ' αὐτὴ τὴν ὤμορφη νέα κράτησε μιὰ ἑβδομάδα. Τότε κατάλαβα ὅτι αὐτὴ ἡ τυφλὴ ἀφοσίωσί της μοῦ εἶχε κινήσει τόσο τὴ συμπάθεια, ὥστε ἄρχισε νὰ μ' εὐχαριστῆ ἡ συντροφιά της. Καὶ τῆς τὸ ἐξωμολογήθηκα. Τί νομίζετε ὅτι ἔκανε ; Ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ εἶπε εὐχαριστημένη :

—Κέρδισα τὸ στοίχημα ποὺ εἶχα βάλει μὲ τὶς φίλες μου ὅτι θὰ σᾶς κάνω νὰ μὲ συμπαθήσετε. Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ δὲν μὲ κουράσατε πολύ !...

Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ποτὲ πειὰ δὲν τὴν ξαναεῖδα. Μὰ ἀπὸ τότε ὁρκίσθηκα νὰ μὴ παίρνω στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια τῶν γυναικῶν. Σήμερα προτιμῶ νὰ διασκεδάζω μὲ τὶς θαυμάστριές μου, χωρὶς νὰ στενοχωριέμαι ἀπὸ τὶς αἰσθηματικὲς περιπέτειες. Γι' αὐτὸ στὸ Χόλλυγουντ μ' ἀποκαλοῦν «ἄνθρωπο χωρὶς καρδιά». Δὲν θυμώνω καθόλου, ὡστόσο. Καταλαβαίνω ὅτι ἔχουν ἀπόλυτο δίκηο. Ναί, εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ παίζει μὲ τὶς ὤμορφες γυναῖκες, ὅπως τὰ παιδιὰ μὲ τὶς κοῦκλες τους.

ΒΑΡΝΕΡ ΜΠΑΞΤΕΡ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε : «Οἰκογένειαν», Λέκα 7,

ΕΝΑ ΘΡΥΛΙΚΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ „ΚΟΥΛΙΝΑΝ"

Πῶς ἀνεκαλύφθη τὸ μεγαλείτερο διαμάντι τοῦ κόσμου. Τὸ εὕρημα ἑνὸς ἀρχιεργάτου. Τὸ ἕτερον...ἥμισυ τοῦ «Κούλιναν». Ἡ μυστηριώδης ἱστορία του. Πῶς ἐξαφανίστηκε μὲ τὸν ἰθαγενῆ ποὺ ἤθελε νὰ τὸ πουλήση. Τὸ δῶρο τῶν Μπόερς πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἀγγλίας. Τὰ μεγαλείτερα διαμάντια τοῦ κόσμου, κτλ. κτλ.

ΕΔΩ καὶ τριάντα χρόνια τώρα ἀδαμαντωρῦχοι, κοσμηματοπῶλαι, ἑκατομμυριοῦχοι καὶ τυχοδιῶκται, προσπαθοῦν νὰ βροῦν ἕνα διαμάντι, τοῦ ὁποίου τὸ βάρος ὑπολογίζεται σὲ 400—700 γραμμάρια. Ὅσο γιὰ τὴν ἀξία του, αὐτὴ ξεπερνάει τὰ ἕξη δισεκατομμύρια δραχμῶν !...

Τὸ διαμάντι αὐτὸ εἶνε τὸ ἄλλο μισὸ κομμάτι τοῦ περιφήμου διαμαντιοῦ «Κούλιναν», τὸ ὁποῖο στολίζει τώρα τὸ στέμμα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ ἱστορία τοῦ «Κούλιναν» καὶ τοῦ ἑτέρου...ἡμίσεός του, εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Ἀκοῦστε την :

Στὶς 25 Ἰανουαρίου 1905, κοντὰ στὴν πόλι Πρετόρια τοῦ Τράνβααλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχιεργάτες τοῦ ἀδαμαντωρυχείου «Πρεμιερ», γύριζε κατὰ τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι του. Ξαφνικὰ εἶδε κάτι νὰ λάμπη στὴ χλόη καὶ σκύβοντας βρῆκε ἕνα τεράστιο διαμάντι ! Ἔτρεξε ἀμέσως, τὸ παρουσίασε στὸν διευθυντὴ τῆς ἑταιρείας καὶ τὸ παρέδωσε, παίρνοντας γιὰ ἀμοιβή του δυὸ χιλιάδες λίρες στερλίνες.

Τὸ διαμάντι αὐτό, τὸ μεγαλείτερο ἀπὸ τὰ γνωστὰ ὡς τότε, ζύγιζε 3025 καράτια, δηλαδὴ τετρακόσια γραμμάρια περίπου. Εἶχε ὄγκο 10 X3 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ ἦταν πολλὲς φορὲς πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸν «Μέγα Μογγόλο», ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς τότε τὸ μεγαλείτερο διαμάντι τοῦ κόσμου.

Ὅταν οἱ εἰδικοὶ ὅμως ἐξήτασαν ἀργότερα τὸν «Κούλιναν», ἀντελήφθησαν κάτι τὸ περίεργο : Ὅτι ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς πλευρές του ἦταν ἀνώμαλη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο σήμαινε ὅτι τὸ κομμάτι αὐτὸ ἀποτελοῦσε τὸ ἥμισυ ἑνὸς μεγάλου διαμαντιοῦ,ποὺ ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο, εἶχε προηγουμένως κοπῆ στὰ δύο !...

Καὶ τότε γεννήθηκε τὸ ἑξῆς γαργαλιστικὸ ἐρώτημα : Ποῦ βρισκόταν, ἄραγε, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ «Κούλιναν» ;

Χρόνια τώρα ψάχνουν ὅλοι οἱ ἀδαμαντωρῦχοι καὶ τυχοδιῶκται τῆς γῆς, γιὰ νὰ βροῦν τὸ μυθικὸ αὐτὸ κομμάτι τοῦ διαμαντιοῦ. Καὶ τὸ ὅτι ὑπάρχει πραγματικά, πειθόμαστε ἀπὸ τὸ ἑξῆς γεγονός :

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ «Κούλιναν», παρουσιάστηκε σὲ ἕναν μεταπωλητὴ πολυτίμων λίθων —τὸν σὲρ Φοῦρι—ἕνας ἰθαγενὴς ἐργάτης. Τοῦ ἐκμυστηρεύτηκε ὅτι εἶχε στὴν κατοχή του ἕνα πολὺ μεγάλο διαμάντι καὶ προσφερόταν νὰ τοῦ τὸ πουλήσει σὲ ἐξευτελιστικὴ τιμή : Μονάχα πέντε χιλιάδες δολλάρια, ἐνῶ κόστιζε χίλιες τουλάχιστον φορὲς πιὸ πολύ !

Ὁ Φοῦρι δέχτηκε νὰ τὸ πάρη κι' ὥρισαν συνάντησι σ' ἕνα γειτονικὸ δάσος. Ἐκεῖ ὅμως προσπάθησε νὰ ξεγελάση τὸν ἰθαγενῆ κι' ἐκεῖνος ὑποψιάστηκε.

—Δεῖξτε μου πρῶτα τὰ χρήματα !... τοῦ εἶπε.

Ὁ σὲρ Φοῦρι τοὔδειξε ἕνα φουσκωμένο σακκουλάκι. Ὁ ἰθαγενὴς τὄπιασε κι' ἀντελήφθη μὲ τρόπο, ὅτι ἐπάνω στὸ σακκουλάκι ἦσαν χρυσᾶ πενταδόλλαρα, ἀλλὰ πιὸ κάτω ὑπῆρχαν σιδερένια στρογγυλὰ κομμάτια !...

Τὄβαλε λοιπὸν ἀμέσως στὰ πόδια, πρὶν ὁ Φοῦρι κι' οἱ ὀπαδοί του προλάβουν νὰ τὸν πιάσουν. Εἶχαν προφτάσει ὅμως νὰ δοῦν ἐντωμεταξὺ ὅτι ὁ ἰθαγενὴς κρατοῦσε ἕνα διαμάντι ἐξαιρετικῶν διαστάσεων σφιχτὰ στὴν κλειστὴ παλάμη του.

Ἀπὸ τὶς διαστάσεις του αὐτές, ὑποθέτουν τώρα οἱ εἰδικοὶ ὅτι τὸ διαμάντι ἐκεῖνο ἦταν τὸ ἄλλο μισὸ τοῦ «Κούλιναν». Ἀπ' τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη, τὸ περιζήτητο πετράδι δὲν ξαναφάνηκε πουθενά. Ἴσως ὁ ἰθαγενὴς ἐκεῖνος, ἄγνωστος κι' ἀνεύρετος ἐπίσης, νὰ τὸ τεμάχισε σὲ πολλὰ κομμάτια, γιὰ νὰ τὸ πουλήση εὐκολώτερα.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος 7ος παραχώρησε συνταγματικὰ δικαιώματα στὴν ἀποικία τοῦ Τρανσβάαλ, οἱ κάτοικοί της, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, σκέφτηκαν νὰ τοῦ δωρήσουν τὸ μεγαλείτερο διαμάντι τοῦ κόσμου : τὸν «Κούλιναν» δηλαδή. Ἔκαναν λοιπὸν ἐράνους ἀναμεταξύ των καὶ τὸ ἀγόρασαν ἀπὸ τὴν ἑταιρεία «Πρέμιερ». Ὅταν ὅμως ἐπρόκειτο νὰ τὸ στείλουν στὴν Ἀγγλία, ἔμαθαν ὅτι διάφορες λωποδυτικὲς συμμορίες εἶχαν σχηματισθῆ γιὰ νὰ τὸ κλέψουν ! Τότε ἡ διεύθυνσις τῆς ἑταιρείας σοφίστηκε τὸ ἑξῆς εὐφυὲς καὶ ἁπλὸ μέσον, γιὰ τὴ σίγουρη ἀποστολὴ τοῦ διαμαντιοῦ : Ἕνας ἀνώτατος ὑπάλληλος τῆς ἑταιρείας, συνοδευόμενος ἐπιδεικτικὰ κι' ἀπὸ τέσσερες ἐνόπλους, ἐπιβιβάστηκε σὲ ἕνα ὑπερωκεάνειο γιὰ τὴν Ἀγγλία. Στὰ χέρια του κρατοῦσε, μὲ χίλιες προφυλάξεις, μιὰ στερεὴ βαλίτσα.

Λίγες ὧρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀνωτάτου αὐτοῦ ὑπαλλήλου, παρουσιάστηκε στὸ Ταχυδρομεῖο τῆς Πρετόρια ἕνας κατώτερος ὑπάλληλος τῆς ἑταιρείας. Ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς ταχυδρόμησε γιὰ τὸ Λονδῖνο ἕνα δέμα, τὸ ὁποῖο—ὅπως δήλωσε — εἶχε εἴδη ἄνευ ἀξίας.

Ἡ τσάντα, τὴν ὁποία κουβαλοῦσε ἐπιδεικτικὰ ὁ ἀνώτατος ὑπάλληλος τοῦ ἀδαμαντωρυχείου, δὲν περιεῖχε ἀπολύτως τίποτε. Ὁ «Κούλιναν» βρισκόταν ἁπλούστατα μέσα στὸ «δέμα ἄνευ ἀξίας», τὸ ὁποῖο ταχυδρόμησε ὁ κατώτερος ὑπάλληλος. Κι' ἔτσι, μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, ἔφτασε τὸ πολύτιμο διαμάντι στὸ Λονδῖνο ἀσφαλῶς !

Ἐννοεῖται, ὅτι μὲ τὶς διάφορες κατεργασίες, ὁ «Κούλιναν» ἔχασε πολὺ ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ βάρος του τῶν 3025 καρατίων, χωρὶς ὅμως νὰ πάψη νὰ εἶνε ἀκόμη τὸ μεγαλείτερο διαμάντι τοῦ κόσμου.

Τὰ ἄλλα γνωστὰ μεγάλα διαμάντια εἶνε : Ὁ «Τίφφανυ» 969 καρατίων, ὁ «Μέγας Μογγόλος» 279 καρατίων, ὁ «Ὀρλὼφ» 195 καρατίων, ὁ «Ἀντιβασιλεὺς» 136 καρατίων κι' ὁ «Φλωρεντινὸς» 133.

ΣΤΙΧΟΙ

ΛΥΠΗ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ

Στὸ στρῶμ' ἀπάνω παραδέρνει
Τοῦ γέρου τ' ἄρρωστο κουφάρι·
Ἔρχετ' ὁ ὕπνος καὶ τὸν πέρνει
Πρὶν ἔρθη ὁ Χάρος νὰ τὸν πάρη

* * *

Καὶ δίπλα, σὲ μικρὸ κλινάρι,
Ἀφρόπλαστο παιδάκι γέρνει·
Τοῦ ὕπνου τὸ κοιμίζει ἡ χάρι
Καὶ σ' ὄνειρο γλυκὸ τὸ φέρνει.

* * *

Γυναῖκα ὁλόρθη παραπέρα
Μιὰ τὸ παιδί της ἀντικρύζει
Καὶ μιὰ τὸ γέρο της πατέρα.

* * *

Λύπη κι' ἐλπίδα πλάϊ-πλάϊ—
Βλέπει τὸν ἕνα καὶ δακρύζει
Κυττάζει τἄλλο καὶ γελάει.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΝΕΡΟ

Ο Μπερτρὰν Λαφλὲς ἦταν ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατί τὸν ἀγαποῦσαν πάρα πολὺ ἡ γυναῖκες !...

'Ο ἔρωτας εἶν' ἕνα ὥμορφο γελαστὸ παιδὶ, πηγὴ ἀπολαύσεων, ἀλλὰ καὶ μεγάλων στενοχωριῶν, ὅπως στὴ περίπτωσι τοῦ Μπερτρὰν Λαφλές.

Καθηγητὴς τοῦ πιάνου, ὁ Μπερτράν, ἔβλεπε πολλὲς φορὲς τὸν ἔρωτα νὰ λάμπη μέσα στὰ μάτια τῶν ἀδεξίων μαθητριῶν του, καθὼς προσπαθοῦσε ὁ δυστυχισμένος νὰ βάλη σὲ κάποιο ρυθμὸ τ' ἀνυπότακτα δάχτυλά τους. Ἔτσι, πολλὲς φορὲς συνέβαινε τὰ δάχτυλα μιᾶς μαθητρίας, θέλοντας νὰ εὐχαριστήσουν τὸ δάσκαλό τους, νὰ τοῦ σφίξουν κάπως ὑπερβολικὰ τὸ χέρι. Συνέβαινε μάλιστα συχνὰ τὸ βουβὸ αὐτὸ σφίξιμο νὰ συνοδεύεται κι' ἀπὸ ἕνα ἀθῶο χαμόγελο — μά, θὰ μοῦ πῆτε, ὑπάρχουν ἀθῶα χαμόγελα σὲ κοριτσίστικα χείλη ;

'Ο φτωχὸς ὁ Μπερτρὰν ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε.

—Προσοχή, ἔλεγε ἀπὸ μέσα του. Ἂν τῆς ἀνταποδώσω τὰ χάδια καὶ τὰ χαμόγελα, θὰ τολμήσω νὰ ζητήσω πληρωμὴ στὸ τέλος τοῦ μηνός ;

Αὐτὰ τραβοῦσε ὁ δυστυχισμένος, ὅταν ἔβγαινε ἔξω καὶ πήγαινε στὰ μαθήματά του. Ἂν ὅμως δὲν ἔβγαινε κι' ἔμενε σπίτι του, ἡ κατάστασις ἦταν ἀκόμη χειρότερη : 'Η γυναῖκα του τὸν λάτρευε καὶ τὸν ζήλευε τρομερά. Περνοῦσε ὅλη της τὴ ζωὴ κατασκοπεύοντάς τον. Ἤθελε καὶ καλὰ νὰ ξέρη τί ἔκανε στῆς τάδε πλουσιωτάτης Ἀμερικανίδας τῆς ὁδοῦ Λωρισσὸν ἢ σὲ κείνης τῆς ξετσίπωτης τῆς ψευτοσπανιόλας τῆς λεωφόρου Μπωσεζούρ. Ὅταν γυρνοῦσε ὁ ταλαίπωρος κουρασμένος καὶ σχεδὸν πάντα στενοχωρημένος τὸ βράδυ, ἡ πρώτη της δουλειὰ ἦταν νὰ τρέξη νὰ μυρίση τὰ ροῦχα του, γιὰ νὰ ἐξετάση μήπως καμμιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς κολασμένες εἶχε ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι της ἢ τὰ βαμμένα της μάγουλα πάνω στὸ στῆθος του. Κάθε μέρα σχεδὸν φιλονεικοῦσαν κι' ἡ νευρικὲς κρίσεις ἦταν πολὺ συνηθισμένο πρᾶγμα στὸ σπίτι τους. 'Η ζωὴ καταντοῦσε ἀληθινὴ κόλασι, γιατὶ ἡ Φελίτσια ὅσο γερνοῦσε τόσο περισσότερο ζήλευε τὸ Μπερτράν, ποὺ ἔμενε πάντα ὁ ἴδιος, ἀναλλοίωτος, πάντα νέος. Κανένας δὲν γυρνοῦσε πειὰ νὰ τὴν κυττάξη ἐκείνην. Πῶς λοιπὸν νὰ παραδεχθῆ αὐτὴ τὶς τόσες ἐπιτυχίες τοῦ ἀνδρός της ; Πολλὲς φορὲς τῆς ἦρθε στὸ νοῦ νὰ τοῦ ρίξη βιτριόλι, γιὰ νὰ τὸν ἀσχημήνη, νὰ τὸν παραμορφώση. Φανταζότανε, ἡ κακομοίρα, πὼς ἕνα σωρὸ ξένες κυρίες, μὲ πελώρια χρηματοκιβώτια, περιμένανε πότε νὰ χηρέψη ὁ Μπερτράν, γιὰ νὰ τὸν πάρουν. Καὶ δυστυχῶς ἡ ὑγεία της δὲν ἦταν διόλου καλά, τὸ στομάχι της διαρκῶς τὴν ἐνοχλοῦσε, ἡ καρδιά της τὴν τρόμαζε πολὺ συχνά... Ἄχ ! Μὰ ἔννοια σου ! Πρὶν πεθάνει, θὰ πρόφταινε νὰ τὶς μαχαιρώση ὅλες τους, δὲν θ' ἄφηνε καμμιά !...

'Απαυδισμένος ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωή, ὅπως τὴν κατάντησε ἡ τρυφερὴ καὶ πάντα ἀγριεμμένη Φελίτσια, ὁ δυστυχισμένος ὁ Μπερτρὰν ἀποφάσισε νὰ παρατήση τὴ δουλειά του, μόλις πάτησε τὰ πενῆντα. Ἀποχαιρέτησε τὶς μαθήτριές του, ἔκλεισε τὸ πιάνο του καὶ πῆγε νὰ θαφτῆ στὸ Σατού, σ' ἕνα μακρυνὸ κτηματάκι ποὺ τώρα τελευταῖα εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ μιὰ θεία του. Ἐκεῖ, ἥσυχος, θὰ περνοῦσε τὶς μέρες του στὸ ψάρεμμα κι' ἡ γυναῖκα του δὲν θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ ζηλεύη καὶ τὰ ψάρια...

Κι' ἀλήθεια, ἤτανε πολὺ ἥσυχα στὴν ἐξοχή. Ἀπόλαυσε τὴν πιὸ τέλεια τεμπελιά, μὲ ὅλη της τὴ μεγαλοπρέπεια. Πάχυνε κι' ἐπιτέλους ἡ γυναῖκα του τὸν εἶχε ἀφήσει ἥσυχο. Ἀφοῦ δὲν ἔβλεπε καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα, μὲ ποιὰ νὰ ζήλευε; Ἂν ὅμως ὁ Μπερτρὰν περνοῦσε πολὺ καλὰ στὴν ἐξοχή, ἡ γυναῖκα του ἦταν πολὺ ἄσχημα. Ἀρρώστησε γιὰ καλά. Δὲν ἦταν, βλέπετε, συνηθισμένη σὲ τόσο ἥσυχη, ἤρεμη ζωή, σὲ τόσο ἀπόλυτη ἀσφάλεια. Αὐτὸ τὸ θεῖο δῶρο, τὸ δίχως σύννεφα μέλλον, τῆς φαινότανε ἀποπνικτικό, σὰν μιὰ ἀπέραντη ἔρημος. Καὶ τότε τὴν ἀνησύχησε σοβαρὰ ἡ καρδιά της, μὲ τὶς συχνὲς προσβολὲς καὶ τὶς ἐλλείψεις της. Τὸ στομάχι της μούδιασε, τὸ κορμί της φαινότανε σὰν ἀτροφικό. Ὅλη της ἡ ζωτικότητα, ξεχασμένη, παρατημένη στὴν ἀπόλυτη ἀδράνεια, ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ σκουριάζη καὶ νὰ χάνεται. Μὴ ἔχοντας πειὰ ν' ἀγωνισθῆ ἐναντίον τῶν ἀντιζήλων ποὺ ἔπλαθε ἡ φαντασία της ἄλλοτε, γέρασε πολὺ γρήγορα.

'Ο ἄνδρας της ἀνησύχησε, γιατὶ κατὰ βάθος τὴν ἀγαποῦσε. Κάλεσε γιατρούς. Ἄλλοι συμβούλεψαν γυμναστικὴ καὶ μακρυνοὺς περιπάτους, ἄλλοι ὑπερτροφία. Ἔστειλαν τὴ Φελίτσια πρῶτα στὴ θάλασσα καὶ κατόπιν στὰ βουνά. Πουθενὰ ὅμως δὲν βρῆκε ὠφέλεια.

Μιὰ μέρα κρεββατώθηκε γιὰ καλὰ καὶ ζήτησε τὸν παπᾶ. 'Η κατάστασίς της ἦταν πειὰ ἀπελπιστική. 'Ο γέρο - καλλιτέχνης ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. Ὥστε ἦταν χαμένη ἡ δυστυχισμένη ἡ γυναῖκα του ; Ἄ Πόσο τῆς τὰ συγχωροῦσε ὅλα τώρα ! Τί δὲν θἄδινε γιὰ νὰ τὴν ξανάβλεπε ζηλιάρα, γεμάτη κακία κι' ἀγριεμμένη; Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν τίποτε ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ τὴν σώση ; Ποῦ νἄβρισκε τ' ἀθάνατο νερό ;... Πέρασε ὧρες μ' αὐτοὺς τοὺς πικροὺς λογισμοὺς κι' ἐπιτέλους τοῦ φάνηκε πὼς τὸ βρῆκε τὸ ἀθάνατο νερὸ τῶν παραμυθιῶν... Ἄχ ! Θεέ μου ! Ἂν μποροῦσε νὰ ἐπιτύχη !

Τρέμοντας ἀπὸ ἐλπίδα, πέρασε στὸ γραφεῖο του, πῆρε τὴν πέννα κι' ἔγραψε πάνω στὸ κομψότερο χαρτὶ ποὺ βρῆκε τὶς ἀκόλουθες γεμάτες περιπάθεια γραμμές :

«Γλυκειά μου καὶ μοναδική μου ἀγάπη... Θάρρος!... Ἐλπίζω πολὺ γρήγορα νὰ εἶμαι ἐλεύθερος. Ἴσως, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες, ἴσως ὅμως κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες μοναχά.. Τότε ἡ δυό μας καρδιὲς θὰ μποροῦν νὰ χτυποῦν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη καὶ θ' ἀρχίση νὰ πραγματοποιῆται τὸ παληὸ ὄνειρο τῆς εὐτυχίας μας. Γρήγορα θὰ γίνης ἡ γυναικοῦλα μου. Κάθε μέρα ποὺ περνᾶ μᾶς φέρνει πιὸ κοντὰ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο. Φιλῶ τὰ ὁλόγλυκά σου χείλη.

»'Ο ἀνυπόμονος λάτρης σου.

Μπ.....».

Δίπλωσε τὸ χαρτί, τὄβαλε μέσα στὸ φάκελλο, σκέφτηκε λίγα δευτερόλεπτα νὰ βρῆ ἕνα κατάλληλο ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσι ποὺ ταιριάζει σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, κι' ἐπιτέλους διάλεξε :

«Μὶς Λάουρα Μπόνιγκτον
64 ὁδὸς Ταρνὲφ»

Κατευχαριστημένος καὶ γεμᾶτος ἐλπίδες, τοποθέτησε τὸ γράμμα κάτω ἀπὸ τὸ φαρδὺ στουπόχαρτο κι' ἔπειτα πέρασε στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του.

—Μήπως εἶδες πουθενὰ τὴν πρόσκλησι ποὺ μοὔστειλε ἡ 'Εφορία ; τὴν ρώτησε. Δὲν θυμοῦμαι ποῦ τὴν ἔβαλα.

—Εἶσαι τόσο ἀκατάστατος !... μουρμούρισε ἡ Φελίτσια.

Ἦταν ὅμως ἀνάγκη νὰ βρεθῆ ἡ πρόσκλησις ἐκείνη, νὰ πληρώσουν πρὶν περάσει ἡ τελευταία προθεσμία. Σηκώθηκε λοιπὸν σιγὰ - σιγὰ ἡ κακομοίρα κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη παντοῦ. Ἔψαξε μέσα στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου, στὴν ἐταζέρα, σήκωσε καὶ τὸ μεγάλο στουπόχαρτο....

Ὅταν ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό της, δὲν ἦταν ἡ ἴδια γυναῖκα. Τί χρώματα ἦσαν ἐκεῖνα ! Καὶ τί φούρια ! Τὰ μάτια της βγάζανε σπίθες κι' ἡ ράχη της στεκότανε ὄρθια, ὁλόϊσια ! Τὸ στόμα της ἤτανε βέβαια λιγάκι ἀφρισμένο, ἀλλὰ τὰ δάχτυλά της ἀνοιγόκλειναν μὲ τὴ δύναμι τῶν νυχιῶν γερακιοῦ. Φυσομανοῦσε τόσο δυνατά, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση...

Καὶ στὸ τραπέζι, κείνη τὴ μέρα, ἔφαγε ἀρκετά... Τὴν ἄλλη δὲ μέρα καταβρόχθισε ἕναν περίδρομο. Ἔπρεπε νὰ τονωθῆ, γιὰ νὰ ζήση, νὰ κρατήση, νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἑαυτό της, τὴν εὐτυχία της, νὰ ἐμποδίση μιὰ ἀντίζηλο νὰ τῆς πάρη τὸν ἄνδρα της. Ἄχ ! μόλις θὰ μποροῦσε νὰ πάρη τὸ τραῖνο, μὲ τί χαρὰ θὰ πήγαινε στὸ Παρίσι νὰ μπήξη τὰ νύχια της μέσα στὸ λαιμὸ ἐκείνης τῆς Ἐγγλέζας !...

Ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ ἐξασκῆται. Τὴν προηγούμενη μέρα δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ βγῆ στὴν ταράτσα νὰ πάρη λιγάκι τὸν ἀέρα της. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὰ κατάφερε μιὰ χαρά. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα κατέβηκε κι' ἔκανε μιὰ βόλτα στὸν κῆπο ὁλομόναχη ! Τὴν μεθεπομένη βγῆκε ἔξω, στὸ δρόμο, καὶ τράβηξε πρὸς τὸ σταθμό. Τὴν τετάρτη μέρα ἦταν ἀρκετὰ καλὰ καὶ μπόρεσε νὰ πάρη τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

—Λαμπρά ! Περίφημα !... συλλογιζότανε ὁ ἄνδρας της, τρίβοντας μὲ χαρὰ τὰ χέρια του. Ἄ ! τὸ μῖσος, ἡ ζήλεια ! Νὰ τὸ ἀθάνατο νερό !...

'Ωστόσο, ἀνησυχοῦσε καὶ λιγάκι. Τί θὰ πήγαινε νὰ κάνη ἡ γυναῖκα του στὸ Παρίσι ;

Ταραγμένος, τὴν εἶδε νὰ παίρνη πάλι τὸ ἴδιο τραῖνο τὴν ἐπομένη ἡμέρα. Ἔλειψε τέσσερες φορὲς μέσα στὴν ἑβδομάδα. Μιὰ νύχτα μάλιστα ξενοκοιμήθηκε. 'Η κατάστασις γινότανε σοβαρή.

'Επιτέλους, ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, ἕνα βράδυ, ἡ Φελίτσια, γύρισε ἀπ' τὸ Παρίσι μὲ πρόσωπο γαλήνιο, μάτια ἤρεμα, δίχως νευρικὲς χειρονομίες.

—Δὲν μοῦ λές ! τοῦ φώναξε. Θὰ μοῦ ἐξηγήσης τί τρέχει ; Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ μὶς Λάουρα Μπόνιγκτον, ποὺ τῆς στέλνεις τόσο ἠλίθια γράμματα ; Στὸ 64 τῆς ὁδοῦ Ταρνέφ, ποὺ τῆς γράφεις, δὲν τὴν γνωρίζουν διόλου. Ρώτησα ὅλους τοὺς θυρωροὺς τοῦ δρόμου : δὲν ἔχουν ἰδέα γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Τῆς ἔστειλα καὶ γὼ ἕνα γράμμα, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ καλύτερα. Μὰ μοῦ γύρισαν πίσω τὸ γράμμα μου μὲ τὴ σημείωσι «παραλήπτης ἄγνωστος»... Τὴν ζήτησα στὴν Ἀγγλικὴ Πρεσβεία, στὸ Προξενεῖο, ἄγνωστη κι' ἐκεῖ. Δημοσίευσα ἀγγελίες στὶς ἐφημερίδες, πὼς τὴν ζητοῦνε γιὰ μιὰ μεγάλη κληρονομιά. Καμμιὰ Λάουρα δὲν ἀπάντησε. Ποῦ πρέπει λοιπὸν νὰ πάω νὰ τῆς στρίψω τὸ λαρύγγι, τῆς παληοβρώμας ; Ἢ μήπως εἶνε τῆς φαντασίας σου ὅλα αὐτά ;...

—Ρώτησα παντοῦ... Κανεὶς δὲν τὴν ξέρει...

Καὶ καθὼς ἡ σαστισμένη στάσι τοῦ Μπερτρὰν τῆς φαινότανε σὰν ὁμολογία, ἡ Φελίτσια ξέσπασε μανιασμένη :

—Ὥστε ἔτσι, παληάνθρωπε, ἔ ; Μὲ γέλασες !... Δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ γυναῖκα !... Τἄκανες ὅλ' αὐτά, γιὰ νὰ μὲ στείλης μιὰ ὥρ' ἀρχίτερα, ἔ ;...

—Τὄκανα γιὰ νὰ σὲ σώσω !... ψιθύρισε κεῖνος ντροπιασμένος, ζητῶντας νὰ τῆς φιλήση τὸ χέρι.

—Τί ἔκανε λέει ; Γιὰ νὰ μὲ σώσης ; Μὴ τυχὸν καὶ τρελλάθηκες, φουκαρᾶ μου ;... Γιὰ νὰ μὲ σώση ! Ἄκου λόγια !... Ἄ ! πάει ! τρελλάθηκε... Πρέπει νὰ τὸν κλείσουμε στὸ φρενοκομεῖο... Θεέ μου ! Αὐτὸ μοναχὰ μᾶς ἔλειπε...

'Η Φελίτσια νόμιζε πραγματικὰ πὼς ὁ ἄνδρας της εἶχε τρελλαθῆ. Δὲν μποροῦσε νὰ δώση ἄλλη ἐξήγησι σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Μήπως δὲν εἶχε πεθάνει ἕνας θεῖος του στὸ φρενοκομεῖο ; Κληρονομικότης !...

Ἀνήσυχη, παρακολουθοῦσε ἀπὸ τότε κάθε κίνησι τοῦ ἀνδρός της. Ἐκεῖνος ὅμως εἶνε πολὺ ἥσυχος, ἀπελπιστικὰ ἥσυχος, καὶ πιστός, καὶ καλός.

Ἐκείνη ὅμως, βεβαιωμένη πειὰ πὼς ὁ ἄνδρας της δὲν τὴν ἀπατᾶ, οὔτε καὶ θὰ τὴν ἀπατήση ποτέ, πὼς τὸ μέλλον της θὰ εἶνε ἤρεμο σὰν τὸν ἀνέφελο οὐρανὸ καὶ ποτέ της πειὰ δὲν θἄχη τὴν εὐκαιρία νὰ ζηλέψη, ἀπελπισμένη, χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον στὴ ζωή, μαράθηκε πάλι, ἀπότομα, ὁλοκληρωτικά.

Εἶχε βρῆ ὁ Μπερτρὰν τὸ ἀθάνατο νερό, δὲν βρῆκε ὅμως καὶ τὸν κατάλληλο τρόπο νὰ τῆς τὸ δίνη, σιγὰ - σιγά, στάλα - στάλα...

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΙΛΛΥ ΝΤΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

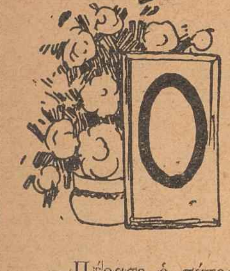

Ο δικηγόρος Κλὼντ Σερπὲ ἔκλεισε ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ ρώτησε μὲ λυπημένη φωνὴ τὴ γρηὰ ὑπηρέτρια :

—Μήπως μὲ ζήτησε κανείς ;

—Πέρασε ὁ πάτερ Ζουλιέν, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Μοῦ εἶπε πὼς θὰ ξανάρθη...

Ὅλο τὸ σπίτι ἦταν βυθισμένο σὲ μιὰ νεκρικὴ σιωπή. Κι' ἔτσι ἦταν πάντα, ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ πέθανε ἡ γυναῖκα τοῦ Κλώντ, ξαφνικά, δίχως νὰ τὸ περιμένη κανείς. Ἕνα κρυολόγημα εἶχε καταστρέψει μέσα σὲ λίγο καιρὸ ὅλη τὴν εὐτυχία τοῦ Κλώντ, ὅλη τὴν ἡσυχία του καὶ τὰ ὄνειρά του. Δέκα χρόνια τώρα, ὁ Κλὼντ κι' ἡ γυναῖκα του, ζοῦσαν μαζύ, σὰν σύζυγοι, σὰν ἐρωτευμένοι, σὰν φίλοι...

'Ο Κλὼντ ὡστόσο ἦταν λίγο ἄστατος, λίγο ἐπιπόλαιος, μὰ πάντα ξαναγύριζε, μὲ περισσότερη ἀγάπη, στὴν πιστὴ γυναῖκα του, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρη. Ἀκόμη καὶ στὶς τελευταῖες μέρες τῆς ζωῆς τῆς γυναίκας του, ὁ Κλὼντ εἶχε μιὰ τρελλὴ περιπέτεια, μὰ δὲν τολμοῦσε, ἀπὸ ντροπή, ἀπὸ σεβασμό, ἀπὸ τύψεις, νὰ δοθῆ ὁλόκληρος στὸν καινούργιο του ἔρωτα.

'Ο Κλὼντ εἶχε γνωρίσει τὴ Χίλντα Κόρτερ σὲ μιὰ συναυλία κι' εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα τὴ δροσιά της, τὰ παράξενα μάτια της, τὴν αἰνιγματικὴ ψυχή της. 'Η γυναῖκα του μάντευε τὸ καινούργιο αἴσθημά του, ἀπὸ μιὰ ματιά του, ἀπὸ ἕνα ἀδέξιο λόγο του, ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ στενοχώρια του. Μὰ ὅπως καὶ πρῶτα, δὲν εἶχε παραπονεθῆ διόλου, δὲν τοῦ εἶχε πῆ τίποτα.

Μὰ τώρα, ἡ ἀρρώστεια κι' ὁ θάνατος τῆς γυναίκας του, εἶχαν καταστρέψει ὅλη τὴ μαγεία τῆς ἀγάπης του γιὰ τὴν Χίλντα Κόρτερ. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ξεχάση τὴ γυναῖκα του. Μὰ κι' ἡ ἀνάμνησις τῆς ὥμορφης Χίλντας τὸν βασάνιζε κάθε στιγμή. Αὐτὸ τὸ μαρτύριο γινόταν πιὸ σκληρό, πιὸ ἀβάσταχτο κάθε μέρα...

'Ο Κλὼντ λοιπὸν καθόταν στὸ γραφεῖο του, ὅταν ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια παρουσιάσθηκε καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἦρθε ὁ πάτερ Ζουλιέν...

—Ἐγὼ εἶμαι... ψιθύρισε τρυφερὰ μιὰ φωνή, κι' ἕνα λεπτὸ χέρι παραμέρισε τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας.

'Ο Κλὼντ σηκώθηκε γιὰ νὰ δεχθῆ τὸν παληὸ φίλο του.

—Τί κάνεις, ἀγαπητό μου παιδί ; τὸν ρώτησε ὁ πάτερ Ζουλιέν.

—Ὤ, εἶμαι πολὺ καλά. Ἔχω τώρα πολὺ δουλειά, ἔκανε ὁ Κλώντ.

'Ο ἄλλος τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Δὲν σὲ βλέπω καὶ τόσο καλά, παρατήρησε. Βέβαια, καταλαβαίνω, ἔχεις πολλὴ δουλειά, μὰ πρέπει νὰ ξεκουράζεσαι καὶ λιγάκι, νὰ διασκεδάζης, νὰ ξεσκᾶς...

—Μοῦ τὸ λέτε ἐσεῖς αὐτό ; ἀπόρησε ὁ Κλώντ.

—Γιατί ὄχι ;... Ἕνας περίπατος, ἕνα ταξεῖδι... θὰ σὲ βοηθοῦσε νὰ ξεχάσης πολλὰ πράγματα. Τί κλείνεσαι πάντα ἐδωμέσα ;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὸ γραφεῖο ταραγμένη ἡ ὑπηρέτρια.

—Μιὰ κυρία θέλει νὰ σᾶς μιλήση... εἶπε στὸν Κλώντ.

—Ποιὰ εἶνε ; ἔκανε κεῖνος χλωμιάζοντας.

—Ἐγὼ εἶμαι !... ψιθύρισε τρυφερὰ μιὰ φωνή, κι' ἕνα λεπτὸ χέρι παραμέρισε τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας.

Στὸ κατῶφλι στεκόταν ἡ Χίλντα Κόρτερ !...

'Ο Κλὼντ σηκώθηκε ἀμέσως καὶ πέρασε μαζύ της στὸ διπλανὸ σαλόνι. Ἔπειτα ξαναγύρισε κοντὰ στὸν πάτερ Ζουλιέν.

—Πάτερ, τοῦ εἶπε, γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἡ γυναῖκα μου ὑπέφερε πολὺ στὶς τελευταῖες μέρες της..

Κι' ἔπειτα, κρύβοντας τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια του, πρόσθεσε :

—Πάτερ, πέστε της πὼς δὲν μπορῶ πειὰ νὰ τῆς μιλήσω... Δὲν θέλω πειὰ νὰ τὴν δῶ... Δὲν ἀξίζει μιὰ τέτοια προσβολή, ἐκείνη ποὺ πέθανε... Θέλω νὰ ἐξιλεωθῶ .. Κι' ὡστόσο, αὐτὴ ἡ γυναῖκα, εἶμαι βέβαιος πὼς μ' ἀγαπάει...

'Ο ἀββᾶς τὸν κύτταξε μὲ συμπόνια καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἂν τὴν ἀγαπᾶς κι' ἐσύ, πρέπει νὰ τῆς μιλήσης...

'Ο Κλὼντ τὸν κύτταξε στὰ μάτια, μὰ ὁ πάτερ Ζουλιὲν εἶχε γυρίσει τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ μὴ προδώση τὴ σκέψι του, ποὺ καθρεφτιζόταν στὸ βλέμμα του.

'Ο Κλὼντ τότε, σαστισμένος, βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο κι' ἔμεινε μαζὺ μὲ τὴν Χίλντα Κόρτερ λίγες στιγμές. Ὅταν ξαναγύρισε ἦταν κατάχλωμος. Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, σὰν νὰ μὴν εἶχε πειὰ καμμιὰ δύναμι, κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

—Λοιπόν ; τὸν ρώτησε ὁ πάτερ Ζουλιέν.

—Ὅλα τελείωσαν μεταξύ μας.., ἔκανε ὁ Κλώντ. Θὰ φύγη γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι. Δὲν θὰ ξαναδῆ πειὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Κι' ὅμως, πόσο ὑπέφερε, πόσο πονοῦσε !... Μά, τί μποροῦσα νὰ κάνω ; Ἂν ἐξακολουθοῦσα αὐτὲς τὶς σχέσεις, θὰ πρόσβαλα τὴν πιὸ ἁγνή, τὴν πιὸ εὐγενικιὰ γυναῖκα, ποὺ δὲν ὑπάρχει πειά...

—Τῆς τὸ εἶπες αὐτό ;

—Ναί...

—Καί... δέχτηκε τὸ χωρισμό ;... Δὲν διαμαρτυρήθηκε ; Δὲν προσπάθησε νὰ σὲ μεταπείση ; Περίεργο ! Κι' ὅμως, ὅπως μοῦ εἶπες, σ' ἀγαποῦσε...

'Ο Κλὼντ ἔπνιξε ἕνα λυγμό.

—Κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ γίνη ἀλλοιῶς...

'Ο πάτερ Ζουλιὲν χλώμιασε καὶ ἔκανε μιὰ νευρικὴ κίνησι, πρὶν μιλήσει. Ἔπειτα, μὲ σταθερὴ φωνή, τοῦ εἶπε :

—Ὄχι αὐτὴ ποὺ πέθανε, μὰ αὐτὴ ποὺ ζῆ εἶνε μιὰ ἁγνὴ κι' εὐγενικιὰ γυναῖκα...

—Πάτερ, προσβάλλετε μιὰ νεκρή !... φώναξε ὁ Κλώντ, καὶ τινάχτηκε ὄρθιος.

'Ο ἱερεὺς κούνησε περίλυπα τὸ κεφάλι του.

—Κάθησε, τοῦ εἶπε μὲ ἥσυχη φωνή. Δὲν προσβάλλω κανένα...

Σώπασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα συνέχισε :

—Τὸ καθῆκον μου εἶνε πολὺ σκληρό, Κλώντ. Εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὴ ποὺ ἀγαποῦσες θὰ σὲ βοηθοῦσε νὰ ξαναφτιάξης τὴ ζωή σου. Εἶσαι νέος ἀκόμη, Κλώντ, κι' ἡ Χίλντα Κόρτερ ἀξίζει κάθε λατρεία καὶ κάθε σεβασμό, γιατὶ ἐκείνη, ἂν καὶ ἤξερε κάποιο μυστικό, θυσιάσθηκε γιὰ σένα... Ἄκουσε, Κλώντ. 'Η γυναῖκα σου δὲν ἦταν τόσο ἁγνή, ὅσο τὴν φαντάζεσαι... Δὲν σοῦ ἦταν πιστή... Πρὶν πεθάνει, μοῦ ἀνέθεσε νὰ σοῦ φανερώσω αὐτὸ τὸ μυστικό, ὅταν θὰ ἔβλεπα ὅτι θὰ σὲ βοηθοῦσε νὰ ξαναφτιάξης τὴ ζωή σου...

'Ο Κλὼντ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπόμεινε ἄναυδος.

—Πῶς τολμᾶτε !... φώναξε κατόπιν, ἔξω φρενῶν. Μὲ ἀπατοῦσε ἡ γυναῖκα μου ;...

—Ἦταν μιὰ ἀδύνατη γυναῖκα... ψιθύρισε ὁ πάτερ Ζουλιέν. Ἔπειτα, τώρα πειά, ποὺ εἶνε στὸν τάφο...

—Μὰ ὁ ἄλλος ; Ποιὸς εἶνε ὁ ἄλλος ; φώναξε μὲ λύσσα ὁ Κλώντ. Πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ἀμέσως ποιὸς εἶνε. Αὐτὸς θὰ πληρώση καὶ γιὰ τοὺς δυό !...

—Ἔφυγε... τοῦ ἀπάντησε ὁ πάτερ Ζουλιέν. Ἔφυγε γιὰ τὴν Κίνα. Ποιὸς ξέρει ποῦ βρίσκεται τώρα...

—Ἄ ! γιὰ τὴν Κίνα ; Ὥστε ἦταν ὁ Ροζὲ Σαλβιέν, ὁ καλύτερος φίλος μου ; Τί φρίκη ! Ἄ, μὰ θὰ τὸν βρῶ ! Θὰ ἐκδικηθῶ ! Θὰ τὸν σκοτώσω !...

—Σώπα ! ψιθύρισε ὁ πάτερ Ζουλιέν, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν παρηγορήση. Ἐσὺ μιλᾶς ἔτσι ; Μήπως ἐσὺ εἶσαι ἁγνός, ἀναμάρτητος ; Μήπως δὲν ἔχεις τώρα τύψεις, ποὺ ἔκανες ἐκείνη τὴ δυστυχισμένη νὰ ὑποφέρη μὲ τὶς τρέλλες σου; Ἦταν ἕνα ἀθῶο κορίτσι, ὅταν τὴν παντρεύθηκες... Κι' ὅμως, πόσες φορὲς τῆς ἔδωσες ἐσὺ τὸ παράδειγμα, μὲ τὶς ἀπιστίες σου ; Βέβαια, τὴν ἀγαποῦσες, τὴν σεβόσουν, μὰ τὴν παραμελοῦσες. Τῆς ἔλειπε ὁ ἔρως, Κλώντ... Ἦταν μιὰ ἀδύνατη γυναῖκα... Μὰ συλλογίσου ὅτι τὴν τελευταία της στιγμὴ φρόντισε γιὰ τὴν εὐτυχία σου καὶ μοῦ φανέρωσε τὸ μυστικό της. Θέλησε νὰ ξαναφτιάξης τὴ ζωή σου μὲ μιὰ ἄλλη...

'Ο Κλώντ, μὲ τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια, προσπαθοῦσε νὰ πνίξη τοὺς λυγμούς του. Εἶχε τιμωρηθῆ σκληρά !... Μὰ τώρα δὲν μποροῦσε ν' ἀφήση τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε νὰ φύγη μακρυά του. Ἄ, τί εὐτυχία ! Τώρα μποροῦσε νὰ τὴν σφίξη στὴν ἀγκαλιά του, δίχως τύψεις....

Κι' ὁ Κλὼντ ἅρπαξε τὸ χέρι τοῦ πάτερ Ζουλιὲν καὶ τὸ φίλησε μ' εὐγνωμοσύνη.

Ἔπειτα ἔτρεξε νὰ προφτάση τὴ Χίλντα !...

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ» ΤΩΝ ΧΟΡΩΝ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΤΑΓΚΟ

Ὁ Ἀργεντῖνος χορευτὴς τοῦ Μπουένος Ἄϋρες. Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ ταγκό. Οἱ Παρισινοὶ χοροδιδάσκαλοι κι' ὁ νέος χορός. Ἀπαγορεύσεις καὶ ἀναθέματα. Πρῶτες νῖκες. Τὸ χρῶμα...«ταγκό»! Πῶς τὸ ταγκὸ κατέκτησε τὴ βιεννέζικη ὀπερέττα. Τὸ σκάνδαλο μιᾶς ἀποκρηάτικης γιορτῆς, τὸ 1912. Ὀχτὼ μονομαχίες γιὰ τὸ ταγκό. Ἡ «πόλκα κρέολα». Μιὰ ἱστορικὴ τρέλλα τοῦ Πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας. Πῶς ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως στὴν Ἀγγλία τὸ ταγκό, κλπ. κλπ.

Η Ἀποκρηὰ ἄρχισε σ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὸν ἑορτασμὸ μιᾶς εὔθυμης εἰκοσιπενταετηρίδος. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὤμορφους χορούς μας ἔκλεισε αὐτὲς τὶς μέρες εἰκοσιπέντε χρόνια ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του. Κι' ἀλήθεια, τὸ 1909, στὸ «Τεάτρ Νουέβο» τοῦ Μπουένος Ἄϋρες, ὁ περίφημος τότε Ἀργεντινὸς χορευτὴς Πάμπλο Ποντεστὰ χόρεψε γιὰ πρώτη φορὰ μπροστὰ στὸ Κοινό του τὸ ἡδονικὸ ταγκό.

Ὁ νέος χορὸς, ὁ τόσο ἐξωτικὸς καὶ πρωτότυπος, ἔγινε ἡ ἀφορμὴ μιᾶς μεγάλης ἐπαναστάσεως στὴ χορογραφία κι' ὅλοι οἱ μοντέρνοι χοροὶ τῆς ἐποχῆς μας δὲν θὰ θριάμβευαν τώρα, ἂν ἐδῶ καὶ εἰκοσιπέντε χρόνια ὁ Πάμπλο Ποντεστὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ σηκώση τὴ σημαία τῆς ἐπαναστάσεως καὶ νὰ λανσάρη τὸ ταγκό.

Καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι τὰ ἐμπόδια, ἡ ἐπιθέσεις καὶ ἡ ἐπικρίσεις ποὺ συνάντησε τὸ ταγκὸ ἦσαν ἀναρίθμητα! Μὰ παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς δυσκολίες ὁ νέος ἐξωτικὸς χορὸς δὲν ἄργησε νὰ περάση τὸν ὠκεανὸ καὶ νὰ γίνη τῆς μόδας στὰ κοσμοπολιτικὰ κέντρα καὶ στὰ θέατρα. Πρῶτοι μάλιστα οἱ Παρισινοὶ χοροδιδάσκαλοι, ἀφοῦ κατηγόρησαν ὄχι λίγες φορὲς τὸ ἡδονικὸ ταγκό, τοῦ ἔδωσαν στύλ, τὸ καθάρισαν ἀπὸ κάθε βάρβαρο καὶ πρωτόγονο στοιχεῖο καὶ τό... «λανσάρανε» στὶς σάλλες τῆς Εὐρώπης.

Κι' ὡστόσο, τὸ πέρασμα τοῦ ταγκὸ ἀπὸ τὴν Νότιο Ἀμερικὴ στὴν Εὐρώπη δὲν στάθηκε καὶ τόσο εὔκολα. Ἡ ἐπιθέσεις ἦταν λυσσώδεις ἀπὸ τὸ 1910 ὥς τὸ 1912. Ὥς τότε τὸ ταγκὸ χορευόταν μονάχα στὰ ὕποπτα κέντρα. Ἡ ἐκκλησία ἄρχισε μιὰ ἐκστρατεία, σκληρή, ἀδυσώπητη, κατὰ τοῦ νέου «ἀνηθίκου» χοροῦ καὶ ἡ ἀστυνομία στὸ Βερολῖνο τὸ ἀπηγόρευσε μὲ αὐστηρὲς διατάξεις. Ἐπὶ πλέον, σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι ἀνακατεύθηκε καὶ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν. Ἀλλοίμονο στὸ Γερμανὸ ἀξιωματικό, ποὺ θὰ συνελαμβάνετο νὰ χορεύη ταγκό! Θὰ ἔχανε ἀμέσως τὸ βαθμό του!...

Αὐτὲς ὡστόσο ἡ ἀπαγορεύσεις βοήθησαν τὸ νέο χορό, ὅσο τίποτε ἄλλο, νὰ γίνη μιὰ τρελλὴ μόδα. Κι' ἔτσι παρουσιάστηκαν «μπὰρ» ταγκό, παπούτσια «ταγκὸ» καὶ ὑφάσματα... «ταγκό». Ὁ ἐξωτικὸς αὐτὸς χορὸς ἀπὸ τὴν Ἀργεντινή, ὅπως ἦταν ἑπόμενο, δὲν ἄργησε νὰ θριαμβεύση σ' ὅλα τὰ μέτωπα, ὄχι ὅμως σὰν μιὰ περαστικὴ μόδα, ἀλλὰ σὰν ἕνας χορὸς ποὺ ρίζωσε βαθειὰ καὶ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ δημιουργηθοῦν νέοι ρυθμοὶ καὶ νέες φιγοῦρες: μὲ δυὸ λόγια, τὸ ταγκὸ ἐγκαινίασε ἕναν καινούργιο τρόπο χοροῦ.

Ἡ πρῶτες κατακτήσεις καὶ οἱ πρῶτοι θρίαμβοι τοῦ χοροῦ ἔγιναν στὴν ὀπερέττα καὶ οἱ διασημότεροι τότε συνθέται, ὁ Λέχαρ, ὁ Φάλ, Κάλμαν, ποὺ ἦσαν πιστοὶ στὸ βάλς ἀναγκάσθηκαν νὰ παρατήσουν τοὺς παληοὺς ρυθμοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν μὲ τὶς νέες παθητικὲς μελωδίες. Τὸ ταγκὸ ἦταν πειὰ τῆς μόδας, μὰ παρ' ὅλα αὐτά, δὲν ἦταν ἀκόμη δημοφιλές. Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, οὔτε στὶς ἀποκρηάτικες γιορτές, οὔτε στὰ αὐστηρὰ σαλόνια ἐπετρέπετο τὸ ταγκό. Καὶ ὁ λόγος δὲν ἦταν τὰ ἀναθέματα τῶν ἠθικολόγων τόσο, ὅσο ἡ δυσκολίες ποὺ παρουσίαζαν ἡ νέες δεκαεφτὰ πολύπλοκες φιγοῦρες του, ἀπὸ τὶς ὁποῖες μερικὲς ἦσαν πάρα πολὺ τολμηρές. Μὰ οἱ ὀπαδοί του κάθε μέρα, γινόντουσαν καὶ περισσότεροι κι' ἔτσι σιγά-σιγά, τὸ ταγκὸ δὲν ἄργησε νὰ παραφθαρῆ. Ἡ περισσότερες φιγοῦρες του ἀλλάχτηκαν καὶ τὸ ἐξωτικὸ ταγκὸ δὲν διατηροῦσε πειὰ τίποτε σχεδὸν ἀπὸ τὸν πρωτόγονο χαρακτῆρα του, παρὰ μονάχα τὸν αἰσθητικὸ ρυθμὸ τῆς μελωδίας του.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸ ταγκὸ εἶχε ἀκόμη καὶ θύματα!

Τὸ 1912, στὴ Βιέννη, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἀποκρηάτικης γιορτῆς, ἡ ὀρχήστρα ποὺ ἔπαιζε ὥς ἐκείνη τὴν ὥρα διάφορα βάλς, σταμάτησε ξαφνικά: τὴν ἴδια στιγμὴ ὥρμησαν στὴν αἴθουσα τέσσερα ζεύγη μεταμφιεσμένων καὶ σ' ἕνα νόημα τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς τῆς μυστηριώδους συντροφιᾶς, ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζη ἕνα παθητικὸ κι' ἀργοσυρτο ταγκό. Μόλις ὅμως οἱ ὀχτὼ μεταμφιεσμένοι ἄρχισαν τὶς πρῶτες φιγοῦρες, ὁ κόσμος σηκώθηκε στὸ ποδι καὶ μὲ φωνες καὶ γιουχαϊσμους προσπάθησε νὰ ἐμποδίση τοὺς «ἀναιδεῖς» νὰ συνεχίσουν τὸν «ἀνήθικο» χορό. Μερικοὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς λάτρεις τοῦ βάλς περικύκλωσαν τοὺς «ἐνόχους» καὶ τοὺς ζήτησαν νὰ βγάλουν τὴ μάσκα γιὰ νὰ τοὺς ντροπιάσουν μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Οἱ τέσσαρες λοιπὸν «καβαλιέροι» ἔβγαλαν τὶς μάσκες τους καί, ἀδιάφοροι στὶς διαμαρτυρίες τοῦ κόσμου, ζήτησαν ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα νὰ συνεχίση τὸ ταγκό· ὅποιος ἤθελε νὰ χορέψη, δὲν τὸν ἐμπόδιζε κανείς. Οι ἄλλοι ποὺ δὲν ἤθελαν, μποροῦσαν νὰ περάσουν στὸν μπουφὲ καὶ νὰ διασκεδάσουν πίνοντας κανένα λικέρ, γιὰ νὰ καταπραΰνουν τὴν ἔξαψί τους.

Ὁ κόσμος τότε κατάπληκτος ἀνεγνώρισε στὸ πρόσωπο τῶν μεταμφιεσμένων ποὺ εἶχαν βγάλει τὴ μάσκα, τέσσερες ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Βιέννης! Μετὰ τὴν πρώτη ὅμως ἐντύπωσι, ὁ κόσμος ξανάρχισε τὶς διαμαρτυρίες του, ἡ γιορτὴ χάλασε καὶ ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα ὅλη ἡ Βιέννη ἦταν ἀνάστατη ἀπὸ αὐτὸ τὸ πολύκροτο σκάνδαλο. Θέλετε τώρα νὰ μάθετε καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς τρέλλας; Ἔλαβαν χώραν ὀχτὼ μονομαχίες στὶς ὁποῖες σκοτώθηκαν τρεῖς ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους ἀριστοκράτες τῆς αὐστριακῆς πρωτευούσης.

Ἀπὸ τότε τὸ ταγκὸ συνέχισε τὴν ἐξέλιξί του καὶ ἡ πρώτη σημαντικὴ ἀλλαγή του σημειώθηκε τὸ 1920 — 21 μὲ τὴν «κρεολὴ πολκα», ποὺ εἰσήχθη ἀπὸ τὴν Ἰσπανία. Αὐτὸς ὁ νέος διαβολικὸς καὶ σπασμωδικὸς χορὸς ξετρέλλανε τοὺς χορευτὰς κι' ὅπως ἦταν φυσικό, τὸ ταγκὸ ὑπέστη τὴν ἐπίδρασί του. Ἡ φιγοῦρες του λοιπὸν ἔγιναν πιὸ γρήγορες, πιὸ νευρικὲς, πιὸ τολμηρές, πιὸ ἐξωφρενικές. Καὶ τὸ ταγκό, ποὺ δὲν εἶχε ὥς τότε λόγια, ἀπέκτησε φλογερὰ ἐρωτικὰ τραγούδια κι' ἔτσι δημιουργήθηκε τὸ «ταγκὸ μιλόνγκα».

Τὸ «ταγκὸ μιλόνγκα» θριάμβευσε δυὸ ὁλόκληρα χρόνια καὶ κατόπιν ἐξαφανίσθηκε δίνοντας τὴ θέσι του στὸ στυλιζαρισμένο ταγκό. Χωρίσθηκε λοιπὸν τότε σὲ διάφορα εἴδη, στὸ «γαλλικό», στὸ «ἰσπανικό», στὸ «ἀργεντίνικο» ταγκό, χωρὶς ὡστόσο ν' ἀλλάξουν διόλου τὰ βήματά του, οἱ ἀργοὶ ρυθμοί του, ἡ παθητικὲς φιγοῦρες του. Κι' ἔτσι πῆρε τὴν τελικὴ μορφή του κι' ἔγινε «ὁ βασιλεὺς τῶν χορῶν τῆς μόδας».

Στυλιζαρισμένο λοιπὸν καὶ «ἐξευγενισμένο», τὸ ταγκὸ καθιερώθη ἐπισήμως ὡς ὁ καλύτερος χορὸς καὶ εἰσῆλθε στοὺς ἀνακτορικοὺς χοροὺς τῆς Εὐρώπης. Ὅπως τὸ βάλς ἔτσι καὶ τὸ ταγκὸ ἔγινε δεκτὸ γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕναν ἀνακτορικὸ χορό, στὴν Ἀγγλία.

Ὁ τρόπος ὅμως τῆς εἰσαγωγῆς του στὴν αὐλὴ τῆς Ἀγγλίας εἶνε κάπως περίεργος. Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας εἶχε μάθει τὸν νέο χορὸ καὶ ἦταν κυριολεκτικὰ ξετρελλαμένος μαζύ του. Μά, ξέροντας πόσο αὐστηρὲς ἦταν ἡ παραδόσεις στὰ περιβάλλοντα τῆς αὐλῆς, δὲν ἔκανε λόγο διόλου γι' αὐτὸ τὸν χορὸ στὸν πατέρα του. Καὶ περίμενε... περίμενε ὥς τὴ μέρα ποὺ ἔγινε ἀνήλικος. Ὅταν τότε ὁ βασιλεύς, ποὺ εἶχε μιὰ ἐξαιρετικὴ ἀδυναμία στὸν πρωτότοκο γυιό του καὶ διάδοχο τοῦ θρόνου του, τὸν ρώτησε τί δῶρο ἤθελε νὰ τοῦ κάνη, ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας τοῦ ζήτησε.... νὰ ἀναγνωρίση ἐπισήμως τὸ ταγκό! Κι' ὁ Ἀργεντίνικος χορός, ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ διαδόχου, ἔκανε τὴν εἴσοδό του στὰ ἀνάκτορα καὶ σ' ὅλα τὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς Ἀγγλίας.

Τὸ ταγκὸ λοιπὸν σήμερα γιορτάζει τὰ εἰκοσιπέντε χρόνια τῆς βασιλείας του σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ θὰ γιορτάση δίχως ἄλλο καὶ πολλὲς τέτοιες ἐπετείους, γιατὶ ὁ στυλιζαρισμένος αὐτὸς χορὸς εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντα τῆς μόδας.

ΠΩΛ ΒΕΡΙΕ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Λέκα 7, Ἀθήνας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Λ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ρανσέϊρα, ἀπαράλλαχτη σὰν ὅλες τὶς Μεξικανὲς ρανσέϊρες (1), ἦταν, κατὰ τὸ μεγαλείτερο μέρος της, χτισμένη στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Ρίο-Ὑακί.

Ἦταν σωστὸ χωριό, μὲ μιὰ μεγάλη τετράγωνη πλατεῖα στὴ μέση. Μπρὸς στὴν πλατεῖα, ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ ἐκκλησία, καὶ τὸ σπίτι στὸ ὁποῖο ἔμενε ὁ ἀλκάδης (2). Στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ ὑπῆρχαν οἱ μεγάλοι σταῦλοι, γιὰ τὰ ἄλογα καὶ γιὰ τὰ βώδια κλπ. Ἀπ' τὴν πλατεῖα, ξεκινοῦσαν — σὰν ἀκτῖνες γύρω ἀπ' τὸν ἥλιο—πολλὰ δρομάκια, ἴσια, ὁμαλώτατα. Καὶ στὴν ἄκρη ἑνὸς τέτοιου δρόμου — κι' ἐπάνω στὴν κορυφὴ μικροῦ καταφύτου λοφίσκου — ἦταν χτισμένη ἡ ἰδιαίτερη χαθιέντα μας (3).

Μισὴ σὰν φρούριο, μισὴ σὰν σπίτι ἡ ἔπαυλί μας, ἦταν διώροφη, κι' εἶχε στὶς τέσσερες γωνίες της ἀπὸ ἕναν ὑψηλὸ πύργο. Ἕνας ἀπ' τοὺς πύργους αὐτούς, ὁ βορεινός, εἶνε μέσα κι' ἕνα παρεκκλήσιο. Ἐκεῖ ἐρχόταν τότε, καὶ λειτουργοῦσε, ὁ ἐφημέριος τῆς Ρανσέϊρας. Ἔπειτα, αὐτός, ὁ πατέρας μου, κι' ἐγώ, καθόμαστε σὲ πολυθρόνες—ἐπάνω στὴ μεγάλη ταράτσα, ποὺ χρησίμευε γιὰ στέγη τῆς χαθιέντας μας— καὶ μιλούσαμε γιὰ διάφορα ζητήματα.

Λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπ' τὸν Δεκαπενταύγουστο τῆς χρονιᾶς ἐκείνης — τῆς προηγούμενης δηλαδὴ ἀπ' τὴ χρονιὰ τῆς ἀφίξεώς σου στὸ Μεξικὸ — εἶδα νἄρχεται στὴ χαθιέντα ὁ ἐφημέριος, μὲ ὕφος ἀσυνήθιστα σκεπτικό. Κλείστηκε ἀμέσως μὲ τὸν πατέρα μου, σ' ἕνα δωμάτιο. Μίλησαν πολλὲς ὧρες μυστικά, οἱ δυό τους. Καὶ τέλος, ἀνέβηκαν ἐπάνω στὴν ταράτσα, ὅπου τὸ φαγητό μας εἶχε ἤδη σερβιριστῆ.

Παρατήρησα, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δείπνου, ὅτι δὲν συζητοῦσαν ἀναμεταξύ τους τόσο ζωηρὰ κι' ἀνοιχτόκαρδα, ὅπως συνήθιζαν νὰ κάνουν ὥς τότε.

Νωρίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ τότε, ὁ ἐφημέριος ἑτοιμαζόταν νὰ μᾶς χαιρετήση καὶ νὰ φύγη. Μὰ ξαφνικά, μιὰ αἱματόχρωμη μεγάλη λάμψις φώτισε — γιὰ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας — τὴ βουνοκορυφὴ Ὀγκουλέ, ἡ ὁποία δέσποζε στὸν κάμπο κάπου χίλια πεντακόσια μέτρα πιὸ μακρυά μας. Συγχρόνως φωτίστηκαν κι' ὅλες ἡ ἄλλες κορυφὲς τῆς Σιέρρα Μάδρε, κι' ἡ κατάπληξις τότε μᾶς βούλωσε τὰ στόματα. Ὅταν σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας ἔσβησαν αὐτὲς ἡ λάμψεις, ὅλα πάλι βυθίστηκαν σὲ μιὰ ἀπαισία σκοτεινιά, πιὸ πνιχτὴ καὶ πιὸ βαρειὰ ἀπὸ πρίν!

Μὲ ζωηρότητα τότε, ὁ ἐφημέριος διέκοψε πρῶτος τὴ σιωπή μας, λέγοντας:

—Οἱ Ἐρυθρόδερμοι τῆς φυλῆς Ὀτάπα, δὲν μᾶς εἶπαν ψέμματα... Ὁ ἀπεσταλμένος των μοῦ ἐκμυστηρεύτηκε τὴν καθαρὴ ἀλήθεια... Αὐτὲς ἡ λάμψεις, εἶνε ἀσφαλῶς συνθηματικὸ σημεῖο συγκεντρώσεως!

Ὁ πατέρας μου, κουνῶντας τὸ κεφάλι του καὶ στενάζοντας, ἀποκρίθηκε:

—Φαίνεται, πὼς ἔχετε δίκαιο, πάτερ μου.. Ὡστόσο ὅμως, ἐγὼ δὲν τολμῶ ἀκόμη νὰ πιστέψω τὶς προειδοποιήσεις σας!

—Φυλαχτῆτε, κύριε μαρκήσει! ξανάπε ἐκεῖνος. Μὴν περιφρονεῖτε τὴν προειδοποίησι τοῦ Ὑψίστου!

— Καλά.. Καλά!... Μὴν ἀνησυχῆτε πειά... Αὔριο θὰ σκεφθῶ τί μέτρα πρέπει νὰ λάβω!

Δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὴν περιέργειά μου, καὶ ρώτησα:

—Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν, πατέρα;

—Θὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, γιατὶ ξέρεις ὅτι δὲν σοῦ κρύβω τίποτε. Ὁ κασῖκος (1) τῆς φυλῆς τῶν Ὀτάπας — οἱ ὁποῖοι εἶνε φίλοι μας — ἔστειλε νὰ μ' εἰδοποιήση γιὰ τὸ ἑξῆς: Ὅτι ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες, μιὰ συμμορία τριάντα περίπου Λευκῶν, τριγυρίζει στὰ λημέρια τῆς Σιέρρα Μάδρε μὲ πολὺ ὑπόπτους σκοπούς... Ἀπ' τὰ ἴχνη τους, ἐξακριβώθησε ὅτι μᾶς ἦρθαν ἀπ' τὸν Νότο.. Κρύβονται ὅλοι προφυλακτικὰ κατὰ τὴν ἡμέρα εἶνε πάνοπλοι, κι' ὅλοι τους καβαλλάρηδες.. Ὁ ἅγιος ἐφημέριος ἀπ' ἐδῶ, τοὺς ὑποψιάζεται γιὰ ληστάς... Ἐγὼ πιστεύω μᾶλλον, ὅτι εἶνε χρυσοθῆραι ἀνιχνευταί!.. Μήπως δὲν ἔχει διαδοθῆ ἡ φήμη, τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνες, ὅτι στὴ Σιέρρα Μάδρε ἀνακαλύφθηκαν φλέβες χρυσοῦ καὶ πλατίνης;... Καθὼς βλέπεις, λοιπόν, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀνησυχοῦμε, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον!

Ἐγὼ ὅμως συνοδεύοντας ὥς τὴ σκάλα τὸν ἐφημέριο, τοῦ εἶπα κρυφὰ ὅτι συμφωνοῦσα μὲ τοὺς φόβους του καὶ μὲ τὶς ἀνησυχίες του... Τὰ ἀμέτρητα κοπάδια μας, μποροῦσαν κάλλιστα νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴ τῶν ληστῶν αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἐκεῖ συνηθίζουν νὰ ὀνομάζουν «Γεράκια τῶν κάμπων»... Καὶ εἶνε τόσο αἱμοχαρεῖς καὶ ἄπληστοι αὐτοὶ οἱ λησταί, ὥστε ἀπὸ ὅπου περάσουν, σπέρνουν τὴν ἐρήμωσι καὶ τὴν καταστροφὴ πίσω τους!...

Πέρασε ἐντωμεταξὺ μιὰ ἑβδομάδα, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ κανένα ἄλλο ὕποπτο σημεῖο... Κι' ἔφθασε τέλος ἡ παραμονὴ τῆς 15ης Αὐγούστου, ἡμέρας καθιερωμένης γιὰ τὴν τέλεσι τῶν ἐκκοσμῶν — κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νηστείας —γάμων.. Κατὰ τὴν παραμονὴ αὐτή, γίνονται ἡ προετοιμασίες τῶν ἀρραβωνιασμένων, γιὰ τὴν αὐριανὴ ἐπίσημη ἡμέρα τους, κι' ὅλοι περιμένουν μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἄφιξι τοῦ ταχυδρομικοῦ ἁμαξιοῦ, τὸ ὁποῖο θὰ ἔφερνε τὰ τελευταῖα γαμήλια στολίδια τῶν νυφάδων.

Κατὰ τὸ μεσημέρι λοιπόν, ἐκείνης τῆς παραμονῆς, ἕνα χαμίνι — ἀνεβασμένο στὴν κορυφὴ τοῦ ψηλοῦ κωδωνοστασίου τῆς ἐκκλησίας — ἀνήγγειλε μὲ χαρωπὲς φωνὲς τὴν ἐμφάνισι τῆς ἁμάξης ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὸ Ἐλ Πάζο... Ἐμεῖς, ἀπ' τὴν ταράτσα τῆς χαθιέντας μας, εἴδαμε ὅλους τοὺς κατοίκους νὰ τρέχουν στὴν πλατεῖα τῆς ρανσέϊρας χαρούμενοι, καὶ νὰ χαιρετοῦν μὲ φωνὲς τὴν ἄμαξα τοὺς ἐπιβάτες καὶ τὸν ἁμαξηλάτη, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐντωμεταξὺ σταματήσει καταμεσῆς στὴν πλατεῖα...

Ἐκεῖνο ποὺ συνέβη τότε, ξετυλίχτηκε μὲ τόσο ἀστραπιαία ταχύτητα, ὥστε μόλις καὶ μὲ δυσκολία μπορῶ νὰ τὸ περιγράψω... Λοιπόν, πρῶτα ἡ πόρτα τῆς ἁμάξης ἄνοιξε μὲ τόση βιαιότητα, ὥστε ἔσπασε κυριολεκτικῶς τὰ μοῦτρα μερικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πλησιάσει ἐκεῖ, πρόσχαροι κι' ἀνύποπτοι!..

Κατόπιν, τέσσερες ἄνδρες στιβαροί, μὲ τὸ πρόσωπό τους σκεπασμένο μὲ κουκοῦλες, πήδησαν στὸ ἔδαφος, κρατῶντας ἀπὸ δυὸ πιστόλια ὁ καθένας τους στὸ χέρι.. Στὴν τύχη, καὶ μέσα στὸ σωρὸ τοῦ πλήθους, ἔρριξαν πάμπολλες πιστολιές.. Κραυγὲς ἀγωνίας, πόνου, καὶ τρόμου, ἀκούστηκαν τότε.. Κι' ἀμέσως, ὅλος ὁ κόσμος, κατατρομαγμένος, πανικόβλητος, ἔτρεξε νὰ κλειδωθῆ στὰ σπίτια!...

Στὸν κρότο τῶν πυροβολισμῶν αὐτῶν, καὶ σὰν νὰ ἦταν σύνθημα ὡρισμένο ἀπὸ πρίν, εἴδαμε ἀπ' τὴν ταράτσα μας νὰ φαίνωνται τότε ἀρκετοὶ καβαλλάρηδες.. Εἶχαν ξεπροβάλλει πίσω ἀπὸ ἕναν λοφίσκο, κανένα χιλιόμετρο περίπου πιὸ πέρα, κι' ἔτρεχαν μὲ μανιώδη καλπασμὸ πρὸς τὴ χαθιέντα μας!

Οἱ ὑπηρέται μας εἶχαν ἤδη τρέξει κι' ὁπλιστῆ, προειδοποιημένοι ἀπ' τοὺς πυροβολισμοὺς ἐκείνους.. Οἱ περισσότεροί τους ἦσαν Ἐρυθρόδερμοι Ὀτάπας... Κλείδωσαν κι' ἀμπάρωσαν ἀμέσως τὴ μεγάλη καὶ βαρειὰ αὐλόπορτα, ἀπ' τὴν ὁποία καὶ μόνον μποροῦσε νὰ μπῆ κανένας μέσα στὴ χαθιέντα μας.. Σύμφωνα κατόπιν μὲ τὶς διαταγὲς τοῦ πατέρα μου—ἕτοιμοι ἤδη κι' ὡπλισμένοι—πέντε ἀπὸ αὐτοὺς τοποθετήθηκαν [illegible] στὴ μεγάλη πέτρινη σκάλα: Θὰ ἀποτελοῦσαν τὴν πρώτη ὁμάδα τῆς ἀμύνης μας. Καὶ θὰ ὑποδεχόντουσαν μὲ πυροβολισμοὺς τὸν πρῶτο ποὺ θὰ [illegible] στὴν αὐλὴ μόλις [illegible] τυχὸν ἡ αὐλόπορτα ἐκείνη.

Οἱ ὑπόλοιποι ὑπηρέται, καμιὰ δεκαπενταριὰ ἄνδρες πάνω-κάτω, χωρίστηκαν σὲ τέσσερες ἴσους σχεδὸν ὁμίλους καὶ κατέλαβαν τοὺς τέσσερες πυργίσκους ποὺ εἶχε ἡ χαθιέντα. Κατὰ εὐτυχῆ σύμπτωσι ὁ ἀρχιτέκτων ποὺ τοὺς εἶχε κατασκευάσει, εἶνε [illegible], τοὺς εἶχαν ἔτσι τὴ θέσι τους πιὸ ὀχυρή.

Τέλος ὁ πατέρας μου κι' ἐγώ, καθὼς κι' ὁ ἐπιστάτης, κρυφτήκαμε πίσω ἀπ' τὸ πλατὺ πεζούλι τῆς ταράτσας.

Ὅταν ἡ προετοιμασίες αὐτὲς τελείωσαν, οἱ καβαλλάρηδες εἶχαν φτάσει σ' ἀπόστασι πυροβολισμοῦ ἀπ' τὴ χαθιέντα. Τὸ σχέδιό τους εἶχε καταστρωθῆ ἀπὸ πρίν, γιατί, χωρὶς νὰ συνεννοηθοῦν καθόλου, ἀναπτύχθηκαν σὰν βεντάγια γύρω ἀπ' τὸ σπίτι μας. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μόνο, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, σαλεύοντας ἕνα μεγάλο ἄσπρο πανί.

---

(1) Ἐκτεταμένο ἀγρόκτημα. (2) Διοικητὴς τῆς πόλεως καὶ δικαστὴς συγχρόνως. (3) Ἔπαυλις.

(1) Φύλαρχος.

Τὸν ἀφήσαμε νὰ πλησιάση, ἐπωφελούμενοι τῆς στιγμιαίας αὐτῆς διακοπῆς τῆς συμπλοκῆς, γιὰ νὰ μετρήσουμε τοὺς ἀντιπάλους μας. Ἦσαν ἀκριβῶς εἰκοσιπέντε.

Ἐμάθαμε ἀργότερα ὅτι τὸ ταχυδρομικὸ ἁμάξι εἶχε ὑποστῆ τὴν ἐπίθεσι τῶν ληστῶν κατὰ τὰ χαράματα, ὅτι ὁ ἁμαξᾶς εἶχε σκοτωθῆ κι' εἶχε ἀντικατασταθῆ ἀπὸ ἕνα ληστή, ἐνῶ τέσσερες ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς κρυβόντουσαν μέσα σ' αὐτό. Ἦταν ἀσφαλῶς ὁ ὅμιλος τῶν τριάντα ἀγνώστων, ποὺ τὰ ὕποπτα φερσίματά τους εἶχαν ἀποφασίσει τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ὀτάπας νὰ μᾶς εἰδοποιήση σχετικῶς.

Ἐντωμεταξύ, ἐνῶ ὁ καβαλλάρης διεύθυνε τὸ ἄλογό του πρὸς τὴ χαθιέντα, χωρὶς νὰ πάψη νὰ σαλεύη τὸ ἄσπρο πανί του, ἐγὼ ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴ ρανσέϊρα. Πυκνὸς καπνὸς ἀνέβαινε ἀπ' αὐτὴ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν οὐρανό, κρύβοντάς την ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ἡ καρδιά μου σφίχτηκε. Οἱ ἄθλιοι εἶχαν βάλει κιόλας φωτιὰ στὰ σπίτια.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ καβαλλάρης σταμάτησε τὸ ἄλογό του σὲ μερικῶν μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πόρτα. Μιὰ κουκούλα ἀνεξάρτητη, ποὺ ἔφτανε ὥς τὸ στόμα του κι' εἶχε δυὸ τρύπες στὴ θέσι τῶν ματιῶν, σκέπαζε τὸ κεφάλι του.

Μὲ ἀναίδεια, φώναξε :

—Ἔ, δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ ;

Ὁ πατέρας μου ἀνωρθώθηκε κι' ἐγὼ τὸν μιμήθηκα :

—Τί θέλεις ; τὸν ρώτησε

—Τί θέλω, ἀφέντη ; ἀπάντησε ὁ καβαλλάρης. Ἁπλούστατα, νὰ μᾶς ἀνοίξετε τὶς πόρτες σας, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ μποῦμε μέσα καὶ νὰ σᾶς χαιρετήσουμε.

—Κι' ἂν δὲν σᾶς ἀνοίξουμε ;

—Τότε θὰ λάβουμε τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἐπιτεθοῦμε καὶ νὰ βάλουμε φωτιὰ στὴν κατοικία σας.

Γέμισα τότε τὴν καραμπίνα μου καὶ φώναξα :

—Πίσω ! Μπορεῖτε νὰ μᾶς ἐπιτεθῆτε !.. Θὰ σᾶς δεχτοῦμε καλά !..

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ὁ καβαλλάρης φάνηκε πὼς ἔκανε μεταβολή, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν ὑπόδειξί μου. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἔβγαλε ἕνα πιστόλι ἀπ' τὴ μέση του καί, δυὸ φορὲς στὴ σειρά, πυροβόλησε ἐναντίον μας.. Ὁ πατέρας μου ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγη τὸ ὅπλο.

Ἡ σφαῖρα τὸν εἶχε χτυπήσει στὸ μπράτσο.

Συγχρόνως, ἄκουσα κι' ἐγὼ τὴν ἄλλη σφαῖρα νὰ σφυρίζη πλάϊ στὰ μαλλιά μου. Σήκωσα τότε τὸ ὅπλο μου, καί, σημαδεύοντας τὸν ἄγνωστο ποὺ ἔφευγε μὲ τριπλὸ καλπασμό, πυροβόλησα.

Τὸν εἶδα νὰ τινάζεται, νὰ γλυστράη στὸ πλευρὸ τοῦ ἀλόγου του καὶ νόμισα πὼς θάπεφτε κάτω. Μὰ κρατήθηκε, ἅρπαξε πάλι τὰ χαλινάρια καὶ βρῆκε τὴ δύναμι νὰ σαλέψη ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος μου τὴ γροθιά του.

Ἐγὼ ἔνοιωσα τότε ἀπογοήτευσι, ποὺ δὲν τὸν εἶχα σκοτώσει καὶ χαρά, γιατὶ τὸν πλήγωσα.

Ἔσκυψα κατόπιν πάνω ἀπ' τὸν πατέρα μου, ποὺ τὸν περιποιόντουσαν κιόλας ὁ ἐπιστάτης μας κι' ὁ καμαριέρης.

—Δὲν εἶνε τίποτε, παιδί μου, ψιθύρισε. Ὁ Ἀλφρέντο—ἔτσι λεγόταν ὁ ἐπιστάτης — θὰ μὲ περιποιηθῆ. Σοῦ ἀναθέτω τὴν ἄμυνα, ὥς ὅτου νὰ μπορέσω νὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ

Ἐντωμεταξύ, ὁ καβαλλάρης μὲ τὴν κόκκινη κουκούλα εἶχε ξαναγυρίσει κοντὰ στοὺς συντρόφους του. Ἀμέσως, ἐκεῖνοι, μὲ τὸ σύστημα τῶν Ἰνδῶν, ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν μ' ὅλη τὴν ταχύτητα τῶν ἀλόγων τους γύρω ἀπ' τὴ χαθιέντα. Κάθε τόσο, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔβγαινε ἀπὸ ἀνάμεσά τους, σκόπευε, πυροβολοῦσε καὶ κατόπιν ξανάπαιρνε τὴ θέσι του στὸν καταχθόνιο αὐτὸ γῦρο.

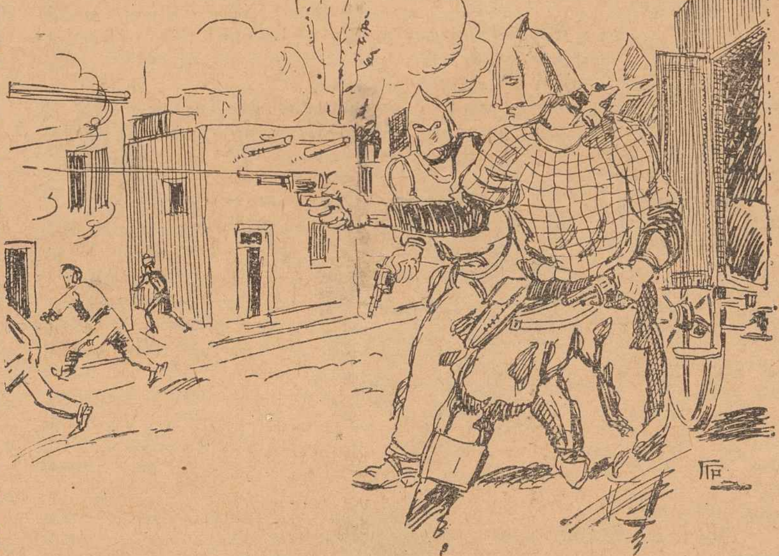

Στὴν τύχη καὶ μέσα στὸ σωρὸ τοῦ πλήθους, ἔρριξαν κάμποσες πιστολιές...

Ἡ ἐπίθεσις εἶχε ἀρχίσει.

. . . .

Μανιασμένα γαυγίσματα ἔκαναν τὸν Πάτρις Μποννὰρ νὰ σηκώση τὸ κεφάλι του. Θέλησε νὰ ἐξακολουθήση τὸ διάβασμά του, μὰ τὰ γαυγίσματα τοῦ σκύλλου του ξανάρχισαν μανιασμένα. Ποτὲ ὁ σκύλλος του δὲν εἶχε γαυγίσει ἔτσι... Τί συνέβαινε λοιπόν ;

Σηκώθηκε, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς καμπίνας του καὶ βγῆκε στὴ γέφυρα

Ἀφωσιωμένος στὸ διάβασμα τῶν χειρογράφων τῆς Μερσεντές, δὲν εἶχε προσέξει τὸ θόρυβο μιᾶς ἀτμακάτου, ἡ ὁποία εἶχε πλησιάσει τὸ ἱστιοφόρο.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν σ' αὐτή, ἤθελε νὰ διπλαρώση στὴ θαλαμηγό, προκαλῶντας τὰ γαυγίσματα τοῦ σκύλλου.

Ὁ Πάτρις, πλησιάζοντας στὴν κουπαστή, ρώτησε :

—Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριε ;

Ὁ ξένος, μικροῦ ἀναστήματος, μὰ εὔρωστος, μὲ μιὰ μικρὴ μαύρη γενειάδα, ἀπάντησε :

—Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μιλήσω στὸν κ. Πάτρις Μποννάρ.

—Ἐγὼ εἶμαι.

Ὁ ξένος ἔπιασε τὴ σχοινένια σκάλα τῆς θαλαμηγοῦ καὶ σκαρφάλωσε ἐπάνω. Κι' ἐνῶ ὁ Πάτρις συγκρατοῦσε τὸ σκύλλο του, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ γαυγίζη, αὐτοσυστήθηκε :

—Ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Σάρλ !

III

S. O. S.

Ἡ νύχτα εἶχε πειὰ τυλίξει τὸ φωτισμένο τραῖνο, ποὺ πήγαινε στὴν Κυανῆ Ἀκτή.

Μόλις χτύπησε τὸ κουδοῦνι γιὰ τὸ δεῖπνο, ὁ Σὰρλ καὶ ἡ Κλάρα σηκώθηκαν. Ἀναγκάστηκαν νὰ περάσουν τρία βαγόνια, γιὰ νὰ φτάσουν στὸ πολυτελὲς βαγκὸν-ρεστωράν, ποὺ βρισκότανε μπροστά.

Καθὼς καθόντουσαν στὸ τραπέζι, ποὺ εἶχαν κρατήσει, μιὰ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζη ἕνα σκοπὸ τῆς μόδας. Ὅλοι σήκωσαν τὰ μάτια τους, μὰ δὲν εἶδαν πουθενὰ ὀρχήστρα. Τὸ μόνο ποὺ ἀνακάλυψαν, ἦταν ἕνα μεγάφωνο μιᾶς ὀρχήστρας ἀσυρμάτου.

Ἡ νέα κόρη κι' ὁ ἀστυνομικὸς δὲν εἶπαν λέξι, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ φαγητοῦ, γιὰ ὅ,τι τοὺς ἐνδιέφερε. Πεινοῦσαν ἐξ ἄλλου κι' οἱ δυὸ καὶ τίμησαν μὲ τὴν καρδιά τους τὰ φαγητά, ἀκούγοντας συγχρόνως καὶ τὴν ἄριστη τζάζ.

Ὅταν ἀπόφαγαν, ξαναγύρισαν στὸ διαμέρισμά τους.

Μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, σὰν νάθελε νάπολαύση καλύτερα τὴ μυρωδιὰ τοῦ πούρου του, ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἄφησε καθόλου ἀπ' τὰ βλέμματά του τὸ πρόσωπο τῆς νέας κόρης. Μάντευε πὼς προετοιμαζόταν ν' ἀντικρούση τὶς κατηγορίες του ἐναντίον τοῦ Πιὲρ Ριβὰ καὶ νὰ συγκεντρώση τὰ στοιχεῖα γιὰ ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του.

Πράγματι, διαλέγοντας ἀργὰ τὶς λέξεις, ἡ Κλάρα ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ τὴ συζήτησι.

—Καμμιὰ ἀπὸ τὶς κατηγορίες σας δὲν στέκεται, κύριε Σάρλ. Σᾶς παρακαλῶ, ἀκοῦστε με καλά : Δὲν εἶστε πειὰ ὁ ἀστυνομικός, στὸν ὁποῖο ἔχει ἀνατεθῆ νὰ βρῆ τὸν ἔνοχο. Ἔχω μπροστά μου ἕναν ἄνθρωπο μὲ διαίσθησι καὶ μὲ λογική, τὸν ὁποῖο παρακαλῶ νὰ ξεχάση τὶς προηγούμενες ἀντιλήψεις του καὶ νὰ παρακολουθήση βῆμα πρὸς βῆμα τὴν ὑπόθεσι, λογικευόμενος. Δέχεστε ;

Ὁ Σὰρλ ἔσβησε τὸ ποῦρο του καὶ σταύρωσε τὰ χέρια του στὸ στῆθος του. Δὲν μετανοοῦσε τώρα ποὺ εἶχε πάρει τὴν Κλάρα μαζύ του ὡς σύντροφο τοῦ ταξειδιοῦ του. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ συμπάθεια καὶ τὴ γοητεία, ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἡ νέα, ἔνοιωσε τώρα καὶ τὴ χαρὰ ὅτι θὰ προσπαθοῦσε νὰ διαφωτίση μιὰ μυστηριώδη ὑπόθεσι, ἔχοντας ἕνα διαλεχτὸ σύντροφο.

—Σᾶς ἀκούω, εἶπε.

Τότε ἡ Κλάρα ἄρχισε νὰ λέη :

—Ἂς ξαναπάρουμε τὴν πορεία τῶν γεγονότων, ἔτσι ὅπως μοῦ τὰ παρουσιάσατε. Τὴν ἡμέρα τῆς κλοπῆς, ὁ Πιὲρ Ριβὰ ἦρθε νὰ πάρη τὴ μητέρα μου, γιὰ νὰ τὴ συνοδεύση στὸ στούντιο. Δὲν τὸ εἶχε κουνήσει καθόλου ἀπ' τὸ σπίτι του. Ἡ μητέρα μου τὸν ἔκανε νὰ περιμένη ἀρκετὴ ὥρα, μὰ αὐτὸς δὲν ἀνυπομονοῦσε. Τέλος, ἡ μητέρα μου ἑτοιμάστηκε κι' ἀνέβηκαν στὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Πιὲρ πῆρε τὸν πιὸ σύντομο δρόμο γιὰ νὰ πᾶνε στὸ Κλαμάρ. Στὴν Πύλη τοῦ Σατιγιὸν εἶδε ἕνα πρατήριο καπνοῦ καὶ θυμήθηκε πὼς δὲν εἶχε σιγαρέττα. Σταμάτησε καὶ κατέβηκε. Ἐσεῖς ἐξακριβώσατε ὅτι δὲν ἀγόρασε σιγαρέττα, ἀλλὰ τηλεφώνησε. Ζήτησε τὸν τομέα τοῦ Ἄστρου. Μὰ δὲν εἶνε μόνο τὸ τηλέφωνο τῆς μίσσες Πάρκερ στὸν τομέα αὐτό. Ὑπάρχουν κι' ἀρκετὲς ἄλλες χιλιάδες τηλέφωνα καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸ τηλέφωνο τῆς Νατάσας, ἀφοῦ κάθεται στὴ λεωφόρο Μπυγκώ.

»Μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου, μέχρις ὅτου δηλαδὴ ὁ Πιὲρ ὁμολογήσει ὅτι τηλεφώνησε στὶς μίσσες Πάρκερ—καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ὁμολογήση, ἀφοῦ εἶνε ἀθῶος — ἐγὼ εἶμαι βέβαιη ὅτι τηλεφώνησε τῆς Νατάσας.

»Ποιὸς ξέρει, γιατὶ ὁ Πιὲρ παράλειψε ν' ἀγοράση σιγαρέττα καὶ νὰ τρέξη στὸ τηλέφωνο, ποιὲς σκέψεις τὸν ἀνάγκασαν νὰ τηλεφωνήση στὴ Νατάσα ; Αὐτὸ θὰ τὸ μάθω μιὰ μέρα, ὅταν ὁ Πιὲρ ἀποφυλακιστῆ. Λοιπόν, ἀφοῦ ὁ Πιὲρ δὲν μπόρεσε νὰ τηλεφωνήση στὴ Νατάσα—ἡ ὁποία, χωρὶς ἄλλο, ἂν εἶχε συμβῆ τὸ ἀντίθετο, θὰ τὸ κατέθετε αὐτὸ — ξανανέβηκε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ ἔφτασε στὸ στούντιο. Ἐκεῖ, ἀκοῦστε το σεῖς, ποὺ τὸν νομίσατε ταραγμένο, ἔδειξε ὑποδειγματικὴ ὑπομονὴ μὲ τὸ σκηνοθέτη κι' ἔπαιξε τὸ ρόλο του συνειδητά, ὥς τὴ στιγμὴ τῆς ἀφίξεως τῆς μίσσες Πάρκερ. Τότε, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ὅπως σεῖς ὁ ἴδιος, κύριε Σάρλ, ξετρελλάθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Ἀμερικανίδας. Εἶδε τότε τὴ Νατάσα, τὴ φίλη του, νὰ πέφτη κάτω λιπόθυμη κι' ἄρχισε νὰ προσπαθῆ νὰ τὴ συνεφέρη. Μὰ ἐκείνη ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένη ἀναίσθητη καὶ συλλογίστηκε νὰ τρέξη νὰ φέρη γιατρό. Ἀνωρθώθηκε καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ βγῆ ἔξω, ὅταν κάποιος τοῦ εἶπε νὰ πάρη τὰ διαμάντια ποὺ σερνόντουσαν κάτω, γιὰ νὰ τὰ παραδώση στὴν ἀστυνομία. Ἔσκυψε πάλι, τὰ πῆρε, ξαναεῖδε τὸ κατάχλωμο πρόσωπο τῆς Νατάσας καὶ σκέφτηκε : «Ἂς πάω νὰ φέρω πρῶτα τὸ γιατρὸ καὶ δίνω κατόπιν τὰ διαμάντια». Γι' αὐτόν, τὰ διαμάντια, γιὰ τὰ ὁποῖα ἡ μίσσες Πάρκερ εἶχε πῆ πὼς ἦσαν ψεύτικα, εἶχαν πολὺ λιγώτερη σημασία ἀπ' τὴ λιποθυμία τῆς Νατάσας. Καὶ βγῆκε ἔξω.

»Τί συνέβη τότε ;

»Ἂν πραγματικά, ἦταν ὁ κλέφτης δὲν θὰ εἶχε πειὰ καμμιὰ προφύλαξι νὰ λάβη καὶ δὲν θὰ τὸν ἔνοιαζε γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνο γιὰ τὴ φυγή του. Ἔ, λοιπόν, ὁ Πιὲρ δὲν τὸ ἔκανε αὐτό.. Κάθε ἄλλο μάλιστα.. Ἔτρεξε καὶ βρῆκε τὸ θυρωρό, τοῦ ζήτησε λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ γιατροῦ, καὶ μόνο κατόπιν τότε ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητό του. Τί ἀνάγκη εἶχε νὰ ζητήση αὐτὲς τὶς πληροφορίες, ποὺ ἀξίζουν ὅσο καὶ τὸ καλύτερο ἄλλοθι, ἂν πραγματικὰ ἦταν ὁ ἔνοχος ; Ἄναψε τὰ φανάρια του, ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανὴ καὶ ξεκίνησε. Ἡ νύχτα εἶχε ἁπλωθῆ. Κανένα φῶς δὲν φώτιζε τὸν ἀτελείωτο ἀκόμα δρόμο, ποὺ πάει ἀπ' τὸ στούντιο στὸ Κλαμάρ.. Καμμιὰ κατοικία, κανένας ὁλόγυρα.. Τὸ μέρος ἦταν μοναδικὰ διαλεγμένο γιὰ νὰ συμβῆ κάτι... Τί ; Πῶς θέλετε νὰ τὸ ξέρω ἐγώ, ἀφοῦ κι' ὁ Πιὲρ ὁ ἴδιος δὲν ξέρει τί ἦταν ;... Φαίνεται πὼς δέχτηκε ἕνα χτύπημα. Τί χτύπημα ; Ποιᾶς φύσεως, τί εἴδους, νὰ τί θὰ ἔπρεπε νὰ μπορέσουμε νὰ καθορίσουμε καὶ θὰ εἴχαμε ἀμέσως τὴ λύσι τοῦ μυστηρίου.. Τυχαῖο ἀτύχημα ; Ἐνέδρα ; Ἐνέδρα, χωρὶς ἄλλο, ἀφοῦ, ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ τὸ χτύπημα ὁ Πιὲρ ἐξαφανίστηκε ὥς τὸ μέρος ποὺ τὸν ξαναβρήκατε, σὲ μερικῶν χιλιομέτρων ἀπόστασι ἀπ' τὰ Βελγικὰ σύνορα... Αὐτοὶ ποὺ τὸν παραμόνεψαν, τὸν πῆγαν καὶ τὸν ἄφησαν ἐκεῖ, γιὰ νὰ φανῆ πὼς εἶνε ἀναμφισβητήτως ὁ ἔνοχος, ὁ κλέφτης ποὺ εἶχε τραπῆ εἰς φυγήν...

»Μὰ—κι' αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀκόμα ἀπόδειξι τῆς ἀθωότητός του — δὲν εἶχε πειὰ ἐπάνω του τὰ διαμάντια. Καὶ τώρα ἐπιβάλλεται τὸ ἀκόλουθο συμπέρασμα : Ἂν ὁ Πιὲρ ἦταν στὸ αὐτοκίνητό του λιπόθυμος, σὲ μιᾶς στιγμῆς ἀπόστασι ἀπὸ τὰ σύνορα, αὐτὸ συνέβη, γιατὶ ἔπρεπε νὰ βρεθῆ ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὸν βρῆτε ἐσεῖς.

»Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος, ὅπως ὁ Πιέρ, φτάνει νὰ πῆ μιὰ λέξι γιὰ νὰ γίνη κύριος ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, μιᾶς ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες περιουσίες τοῦ κόσμου, δὲν διασκεδάζει, κάνοντας τὸν ἀριστοκράτη λωποδύτη... Οὔτε ὅταν, τὴν περασμένη μέρα, ἔχει ζητήσει μιὰ νέα σὲ γάμο...

Μὲ φωνὴ μακρυνή, βαθειά, ὁ ἀστυνομικὸς ψιθύρισε :

—Ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐνέδρας δὲν εἶνε ἀπορριπτέα. Ἐν τοιαύτη περιπτώσει, ὁ Πιὲρ δὲν ἦταν, παρὰ ἕνα ἀθῶο ὄργανο στὰ χέρια μιᾶς σπείρας. Μὰ πῶς τὰ μέλη τῆς σπείρας αὐτῆς μποροῦσαν νὰ προβλέψουν πὼς αὐτὸς θὰ ἔπαιρνε τὰ διαμάντια ; Πῶς αὐτὸς θὰ πήγαινε νὰ φωνάξη τὸ γιατρό ;

Ἡ ἐρώτησί του ἔπεσε βαρειὰ καὶ διαπεραστικὴ σὰν σπαθί. Ἡ Κλάρα δὲν τὴν ἀπέκρουσε. Καὶ ὁ Σὰρλ ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ πιὸ βαθειὰ ἀκόμα :

—Λοιπὸν ποιὸ ἦταν τὸ πρόσωπο ποὺ τοῦ ὑπέβαλε τὴν ἰδέα νὰ πάρη τὰ διαμάντια ;

Ἡ Κλάρα ἔμενε πάντα σιωπηλή.

—Αὐτὴ τὴν ἰδέα τοῦ τὴν ὑπέβαλε, ἡ κ. Ἀλβαρέζ, ἡ μητέρα σας — εἶπε ἀκόμα ὁ ἀστυνομικός.

Ἡ Κλάρα κούνησε τὸ κεφάλι της κι' ἀπάντησε :

—Ὁ Πιὲρ εἶνε ἀθῶος.. Ποῦ ξέρετε, ἂν ἡ σπεῖρα δὲν εἶχε συνενόχους μέσα στὸ στούντιο κι' ὅτι οἱ συνένοχοι αὐτοὶ δὲν εἶδαν τὸν Πιὲρ νὰ βάζη τὰ διαμάντια στὴν τσέπη του καὶ νὰ φεύγη ; Κι' ἐνῶ ὁ Πιὲρ μιλοῦσε μὲ τὸ θυρωρό, νὰ εἰδοποίησαν μ' ἕνα γνέψιμο ἀπ' τὸ παράθυρο τοὺς συνενόχους τους ἔξω ;

Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν ἀπάντησε ὁ Σάρλ.

Ὡς τὴ Μασσαλία, ἡ σιωπὴ ἁπλώθηκε μεταξύ τους. Στὴ Μασσαλία ἡ γραμμὴ σταματοῦσε. Μιὰ μηχανὴ προσδέθηκε στὸ τελευταῖο βαγόνι καὶ τὸ τραῖνο, παίρνοντας ἀντίθετη διεύθυνσι, ξεκίνησε πρὸς τὸ Βεντιμίγι. Ἔτσι τὸ βαγκὸν-ρεστωράν, ποὺ ἦταν ἐπικεφαλῆς τῆς ἁμαξοστοιχίας ἀπ' τὸ Παρίσι ὥς τὴ Μασσαλία, βρέθηκε τελευταῖο μετὰ τὴν ἀναχώρησι ἀπ' τὴ Μασσαλία.

Μιὰ βαθειὰ ἀνησυχία εἶχε κυριεύσει τώρα τὴν Κλάρα, τὴν ὁποία δὲν τολμοῦσε νὰ ἐξομολογηθῆ στὸ Σὰρλ κι' ἡ ὁποία ἔγινε ἀγωνία ὅταν τὸ τραῖνο ἔφτασε στὸ Τουλόν.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἅρπαξε τὸν ἀστυνομικὸ ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπε :

—Κυττᾶχτε γρήγορα, κύριε Σάρλ, αὐτοὺς τοὺς τέσσερες ἀνθρώπους ποὺ πίνουν μπροστὰ στὸν πάγκο τοῦ μπουφέ. Τοὺς βλέπετε ;

—Ναί, τοὺς γνωρίζετε ;

—Καθόλου. Μὰ ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς αὐτοὶ σᾶς ξέρουν πολὺ καλά. Στὴ Μασσαλία, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαινα ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς τουαλέττας, εἶδα τὸν ἕναν ἀπ' αὐτοὺς—νά, αὐτὸν ποὺ ὑψώνει τώρα τὸ ποτῆρι του — νὰ γλυστράη σὰν σκιὰ στὸ διάδρομο τοῦ βαγονιοῦ μας, νὰ ρίχνη μιὰ φευγαλέα ματιὰ στὸ διαμέρισμά μας, κι' ἔπειτα νὰ κατεβαίνη στὴν προκυμαία καὶ νὰ συναντάη τοὺς τρεῖς συντρόφους του, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε μιὰ ζωηρὴ συζήτησι. Πολλὲς φορὲς καθὼς μιλοῦσε, ἅπλωνε τὸ χέρι του πρὸς τὸ διαμέρισμά μας.

»Δὲν τόλμησα νὰ σᾶς μιλήσω νωρίτερα σχετικῶς, μὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἐκνευριασμένο καὶ ἀναστατώθηκα κυριολεκτικῶς, ὅταν ξαναεῖδα ἐδῶ αὐτοὺς τοὺς τέσσερες ἀνθρώπους.

Τὸ τραῖνο σάλευε γιὰ νὰ ξεκινήση καὶ ὁ Σὰρλ εἶδε τοὺς τέσσερες ἄνδρες, νὰ τρέχουν, νὰ πηδοῦν καὶ νἀνεβαίνουν σ' ἕνα βαγόνι.

Ἡ Κλάρα ἦταν κατάχλωμη. Ὁ ἀστυνομικὸς τῆς ἔπιασε στοργικὰ τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε :

—Γιατὶ θέλετε νὰ μᾶς ἐνδιαφέρη ἡ παρουσία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ;.. Φαίνονται ἀκίνδυνοι ἄνθρωποι, ποὺ θάψαχναν χωρὶς ἄλλο στὴ Μασσαλία νὰ βροῦν κανένα ἀδειανὸ διαμέρισμα γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ξαπλωθοῦν μὲ τὴν ἄνεσί τους.. Καὶ σᾶς βεβαιώνω ὅτι τοὺς βλέπω γιὰ πρώτη φορά.. ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἕνα ἴσως.. Μὰ τοῦ κάκου ψάχνω τὴ μνήμη μου... Δὲν κατορθώνω νὰ ξαναβρῶ τὸ μέρος, ὅπου τὸν ξανασυνάντησα... Ἀσφαλῶς θὰ μοιάζη μὲ κανένα γνωστό μου.

»Μὴν ἀνησυχῆτε, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς συμβῆ τίποτε. Ἔπειτ' ἀπὸ τέσσερες ὧρες, θὰ εἴμαστε στὴ Βιλλεφράνς.. Κι' ἐκεῖ θὰ μάθουμε, γιατὶ ὁ Πιὲρ Ριβὰ δὲν θέλει τὴν περιουσία τοῦ πατέρα του.

Λίγα πρὶν ἀπὸ τὸ Ἄρκ, ὁ Σὰρλ πρότεινε στὴν Κλάρα νὰ πᾶνε στὸ βαγκὸν-ρεστωρὰν γιὰ νὰ πιοῦνε καφὲ καὶ νὰ φᾶνε κανένα σάντουϊτς. Ἡ νέα κόρη δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι, γιατὶ ἔνοιωθε μεγάλη ἀνάγκη ν' ἀνακτήση τὶς δυνάμεις της.

Κι' ὁ Σάρλ, ποὺ εἶχε ἀντιληφθῆ τοὺς φόβους της, ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τοὺς διώξη.

—Ὁ προσεχής μας σταθμός, εἶνε τὸ Σαὶν-Ραφαίλ, παρατήρησε ὁ ἀστυνομικός. Κι' ἔπειτα ἡ Κάννες, τὸ Ἄντιμπ, ἡ Νύς, τὸ Βιλλεφράνς, δεσποινίς, καὶ τὸ τέλος ἴσως ὅλων τῶν φόβων σας.

Ἡ Κλάρα τοῦ χαμογέλασε μ' εὐγνωμοσύνη.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πιέρ, εἶσθε ὁ μόνος ἄνθρωπος στὴ συντροφιὰ τοῦ ὁποίου βρίσκω εὐχαρίστησι.

—Κι' ὁ θεῖός σας ;

—Αὐτὸς εἶν' ἕνας ἄνθρωπος τῶν ἐπιχειρήσεων, τίποτε παραπάνω.

Ὁ Σὰρλ ἄδειασε τὸ φλυντζάνι του καὶ εἶπε :

—Θέλετε νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ διαμέρισμά μας, δεσποινίς ;

—Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι, ἂν αὐτὸ δὲν σᾶς πειράζει.. Εἴμαστε τόσο καλὰ ἐδῶ.

Καθὼς ὁ μαῖτρ ντ' Ὀτὲλ περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ κοντά τους, ὁ Σὰρλ τὸν ρώτησε :

—Δὲν ἔχει μουσικὴ σήμερα τὸ πρωΐ ;

—Εἶνε πολὺ νωρὶς ἀκόμη, κύριε. Μὰ ἡ πρῖζες εἶν' ἀνοιχτές... Μόλις λοιπὸν γίνει καμμιὰ μετάδοσις, θὰ τὴ δεχτοῦμε...

Σιγὰ-σιγὰ τὸ βαγκὸν-ρεστωρὰν ἄδειαζε. Δὲν ἔμεναν πειά, παρὰ μερικὰ ζευγάρια, πού, ὅπως ἡ Κλάρα, προτιμοῦσαν τὶς πολυθρόνες τοῦ βαγκὸν-ρεστωράν. Στὴ μικρὴ σάλλα, τὴν προωρισμένη γιὰ τὰ γκαρσόνια, ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ τραίνου καὶ δυὸ ἐλεγκταὶ ἐγκαταστάθηκαν, παραγγέλνοντας καφέδες.

Ἦταν ἡ ὥρα, ποὺ ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ νύχτα χωρὶς ὕπνο, μιὰ βαρειὰ νάρκη κυριεύει τὰ σώματα.

Ἡ πόρτα τοῦ βαγκὸν-ρεστωρὰν ἦταν κλειστή. Κανένας ἄλλος θόρυβος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὑπόκωφο λαχάνιασμα τῆς μηχανῆς, δὲν ἐρχόταν νὰ ταράξη τὴ βύθισι τῶν ταξειδιωτῶν.

Ἔξαφνα, τὸ τραῖνο ἄρχισε νὰ λιγοστεύη τὴν ταχύτητά του καὶ στὸ τέλος σταμάτησε

Ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τοῦ τραίνου σηκώθηκε μουρμουρίζοντας ἀπὸ τὸ τραπέζι ποὺ καθόταν καὶ πέταξε τὴν πετσέτα του.

—Τί συμβαίνει ; μουρμούρισε. Κανένα ἐμπόδιο... Κι' ὅμως, ὁ δρόμος ἔπρεπε νἆνε ἐλεύθερος ὥς τὸ Σαὶν-Ραφαέλ.

Χαμήλωσε ἕνα τζάμι κι' ἔσκυψε κάτω. Μιὰ βλαστήμια δυνατή, ποὺ τοῦ ξέφυγε, τράβηξε ὅλων τὰ βλέμματα ἐπάνω του.

—Κατάρα !.. εἶπε. Ἔλα νὰ δῆς ἐδῶ, Ἐμὶλ — ἀπευθυνόταν σ' ἕναν ἐλεγκτὴ—δὲν εἶμαι μεθυσμένος.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ποιά εἶναι ἡ ἰδανική σύζυγος;

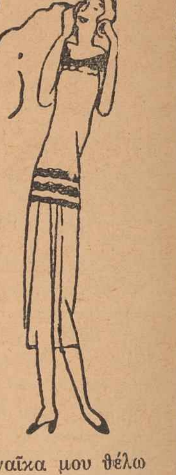

ΙΑ΄

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ)

'Ο κ. Ι. ΛΑΕΡΤΗΣ ('Αμαρούσιον) μᾶς ἀπαντᾶ:

«'Αγαπητὴ «Οἰκογένεια». Πρῶτα - πρῶτα πρέπει νὰ ξέρουν τὰ ἀγαπητὰ κοριτσόπουλα ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ εὔπορος, ἀρκετὰ ὡραῖος, ἔξυπνος, μοντέρνος, καλός, ὑγιὴς κλπ. δηλ. ἔχω προσόντα ἀρκετὰ ἰδεώδους συζύγου.

Λοιπὸν ὅποιο κοριτσόπουλο, εἶνε ὡραῖο, χαριτωμένο, ἔξυπνο, μοντέρνο, καλό, ἱκανὸ νὰ μπῆ σὲ οἰκογένεια, (δηλ. νὰ ἀγαπᾶ τὸν ἄνδρα της, τὰ παιδιά της καὶ τὸ σπιτικό της), κάπως ἐγγράμματο καί... πολιτικῶς ἀνεξάρτητο, λοιπὸν λέω, ὅποιο ἔχει τὰ ὡς ἄνω προσόντα μπορεῖ κάλλιστα νὰ γίνη τὸ τρυφερόν μου ἥμισυ. Ι. Λαέρτης».

* * *

'Ο κ. Α. Κ. Ι. μᾶς γράφει:

«Ποιὰ εἶνε ἡ ἰδανικὴ σύζυγος: Μὰ τὸν Ὕψιστο, πολὺ νόστιμη ἡ ἐρώτησί σου, ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια», στὴν ὁποία σπεύδω νὰ ἀπαντήσω. Νομίζετε λοιπὸν πὼς ὑπάρχει «'Ιδανικὴ σύζυγος» στὸν αἰῶνα ποὺ ζοῦμε; 'Ασφαλῶς ὄχι, ἀπαντῶ ἀδιστάκτως κι' ἐὰν πολλοὶ ἔχουν τὴν ἀντίθετον γνώμην μὲ ἐμένα, τοὺς εὔχομαι ὅπως δοκιμάσουν τὴν... ἰδανικότητα αὐτήν. Καὶ τὸ λέω αὐτό, γιατὶ κι' ἂν ὑποθέσουμε ὅτι θὰ εὐτυχήση κανεὶς παίρνοντας μιὰ γυναῖκα, πιθανὸν νὰ μὴν τὴν βρῆ, ὅπως τὴν ὠνειρεύθηκε, ἰδανική. Γι' αὐτό, ἀδυνατῶ νὰ ἀπαντήσω περισσότερο συγκεκριμένα, ἀφοῦ ἡ φαντασία καὶ μόνον ἡ φαντασία θὰ εἶχε τὸν λόγον. Συγχαίρω θερμῶς τὸν κ. Δημήτριον 'Αναγνωστόπουλον, ὅστις ἀντελήφθη τὴν σκληρὰν ἀλήθειαν. Μὲ ἀγάπη. Α. Κ. Γ.»

* * *

'Ο κ. ΗΛΙΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ μᾶς ἀπαντᾶ:

«'Αγαπητὴ «Οἰκογένεια». Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων ποὺ μοῦ ἔδωσες τὴν εὐκαιρία νὰ πῶ ποιὰ γυναῖκα θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ παντρευτῶ. Κατὰ τὴν ἀντίληψί μου, ὅλες ἡ γυναῖκες εἶνε πλασμένες γιὰ νὰ σχηματίσουν οἰκογένεια, ἂν καὶ συχνὰ διάφορες κοινωνικὲς αἰτίες τὶς βγάζουν ἀπὸ τὸν προορισμό τους.

Θέλω ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ πάρω νὰ εἶνε τοῦ γούστου μου, καὶ δὲν μὲ νοιάζει ὅ,τι κι' ἂν εἶνε. Δηλαδὴ ἂς εἶνε ἀπὸ ὅποιο δήποτε κοινωνικὸ καὶ ἠθικὸ ἐπίπεδο γιατὶ νομίζω ὅτι μιὰ καρδιά, ὅσο καὶ νὰ τὴν κομματιάσουν ἡ τρικυμίες τῆς ζωῆς, ὅσο καὶ νὰ τὴν παγώσουν ἡ μπόρες, διατηρεῖ πάντοτε στὸ βάθος της μιὰ ζεστὴ γωνία γιὰ καινούργια ἀγάπη. Ἂν βρῶ τὴν γυναῖκα ποὺ θὰ μὲ καταλάβη, αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ ἰδανικὴ γυναῖκα γιὰ μένα. Τότε κι' ἐκείνη θὰ βρῆ σ' ἐμένα τὸν πιὸ ἀφοσιωμένο σύζυγο, τὸν πιὸ θερμότερο ἐραστή, καὶ τὸν καλύτερο φίλο. Αὐτὴ εἶνε ἡ προσωπική μου γνώμη γιὰ τὴν ἰδεώδη γυναῖκα καὶ γιὰ τὸν ἰδεώδη γάμο. Μ' ἀγάπη. 'Ηλίας Κακλαμᾶνος».

* * *

'Ο κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ('Αθῆναι) μᾶς ἀπαντᾶ:

«Φιλτάτη «Οἰκογένεια», μετὰ λύπης μου παρατηρῶ ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μέχρι σήμερον δὲν κατώρθωσε νὰ μᾶς δώση σαφῆ καὶ ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς ἰδανικῆς συζύγου. 'Εγὼ λοιπὸν θέλων νὰ λύσω αὐτὸν τὸν Γόρδιον Δεσμὸν διὰ τοῦ ξίφους μου ἀρχίζω οὕτω πως: 'Ιδανικὴ σύζυγος δι' ἐμὲ θὰ εἶνε μία νέα 18—22 ἐτῶν, μετρίου ἀναστήματος προικισμένη μὲ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴν καλλονήν, ὄχι βέβαια καμμιὰ θεὰ 'Αφροδίτη, ἀλλὰ ὄχι καὶ καμμιὰ Γοργόνα... Ἂν π. χ. εὑρίσκεται ὁ σύζυγός της πρὸ ἑνὸς κινδύνου νὰ δύναται αὐτὴ νὰ τοῦ χαρίση μιὰ ὡραία συμβουλὴ καθὼς ἡ βασίλισσα Θεοδώρα πρὸς τὸν ἄνδρα της, τοῦ ὁποίου ὁ θρόνος ἐκινδύνευε, τοῦ ἐχάρισε τὴν ἑξῆς συμβουλήν»: «Κάλλιον ἐντάφιον εἶνε ὁ θρόνος»! 'Ο βασιλεὺς ἀφοῦ ἤκουσε τὴν πολύτιμον αὐτὴν συμβουλὴν κατώρθωσε νὰ νικήση τοὺς ἐχθρούς του καὶ νὰ βασιλεύση ἔτι περισσότερον. «'Ο θέλων ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀράτω τὸν σταυρόν μου καὶ ἀκολουθήτω μοι». Μετὰ πεποιθήσεως. 'Ελευθέριος Γ. Παπαγιαννόπουλος».

* * *

'Ο κ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ μᾶς γράφει:

«Φιλτάτη «Οἰκογένεια». Δέξασθε κλπ. Δὲν ξέρω ἀκριβῶς τί ἐντύπωσι θὰ ἔκανε τὸ ἄτομό μου, στὸν ρόλο τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου, στὰς δεσποινίδας μας τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Ὅσον γι' αὐτὰς ἐλπίζω νὰ μὴ τοὺς φανῶ ὑπερβολικὰ δύσκολος. Δὲν θέλω καὶ πολλὰ πράγματα: «Θέλω καλλονὴν 'Ελένης καὶ ἀρετὴν τῆς Πηνελόπης!!!». Μεθ' ὑπολήψεως. Χαράλαμπος 'Ορφανίδης».

* * *

'Ο κ. ΓΕ. ΚΑ (Θεσσαλονίκη), μᾶς γράφει:

«'Αγαπητὴ «Οἰκογένεια». Εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς δώσετε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκθέσουμε καὶ ἡμεῖς τὶς ἰδέες μας περὶ τῆς «ἰδανικῆς συζύγου» καθὼς καὶ τὸ ὡραῖο φῦλο ἐξέθηκε αὐτὲς σὲ σχετικὴ ἐρώτησι τοῦ ἀγαπητοῦ «Μπουκέτου». Νομίζω ὅμως ὅτι πρὶν ἀκόμη ἐκθέσω τὶς ἀτομικές μου σκέψεις περὶ τῆς ἰδανικῆς συζύγου, καλὸ καὶ σκόπιμο εἶνε ν' ἀναφέρω μερικά, ποὺ θεωρῶ ὡς βάσιν τῆς σκέψεως ταύτης. Διὰ νὰ σκεφθῆ κανεὶς τὸν γάμο μὲ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποία θὰ καταστήση στενὴ σύντροφο τῆς ζωῆς του, πρέπει πρωτίστως νὰ ἔχη ἐξασφαλίση ἕναν σταθερὸν οἰκονομικὸ συντελεστή, ποὺ ἀπάνω σ' αὐτὸν νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ δημιουργήση οἰκογένειαν. Διὰ νὰ σκεφθῆ κανεὶς περὶ ἰδανικῆς συζύγου, ἀσφαλῶς πρέπει νὰ ἔχη ἀγαπήση. Γιατὶ ἀλλοιώτικα καμμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ βρῆ ἐναρμονιζομένη πρὸς τὰς ἰδέας του. Καὶ ἐφόσον θὰ τὴν ἀγαπᾶ δὲν πρέπει νὰ τὴν καταστήση δυστυχῆ, νυμφευόμενος αὐτήν. Γι' αὐτό, λέγω ὅτι πρέπει νὰ ἔχη ἐξασφαλίση ἕνα σταθερὸ μηνιαῖο οἰκονομικὸ εἰσόδημα. Τὴν γυναῖκα μου θὰ τὴν πάρω ἀπὸ ἀγάπη!... 'Απὸ μιὰ ἀμοιβαία ἀγάπη!... 'Η ἀγάπη εἶνε τὸ πρώτιστον προσὸν γιὰ τὴ μέλλουσα σύζυγό μου. Θέλω νὰ μ' ἀγαπᾶ — νὰ μὲ λατρεύη κυριολεκτικῶς, ὅπως θὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὴν λατρεύω καὶ ἐγώ. Γιατὶ ὅταν δυὸ σύζυγοι ἀγαπιόνται θὰ ζήσουν εὐτυχισμένα καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ μεγάλη ἀμοιβαία ἀγάπη των θὰ διαλύη σὰν καπνὸ τὶς μικροπαρεξηγήσεις καὶ τὰ μικρὰ αὐγαδάκια. Καὶ ὁ ἕνας θὰ συγχωρῆ τὰ μικροσφάλματα τοῦ ἄλλου διότι θὰ τὸν ἀγαπᾶ καὶ δὲν θα θέλη νὰ τὸν λυπήση. 'Η γυναῖκα μου θέλω νὰ εἶνε εἰλικρινὴς μαζύ μου καὶ νὰ μὴ μοῦ κρύβη τίποτα, καθὼς καὶ ἐγὼ δὲν θὰ τῆς κρύβω ἀπολύτως τίποτε. Γιατὶ καμμιὰ φορὰ ἕνα ψέμα, εἶνε αἰτία μιᾶς μεγάλης καὶ ἀνεπανορθώτου παρεξηγήσεως. Νὰ ἔχη σταθερὸν χαρακτῆρα. Νὰ εἶνε ἀποφασιστικὴ καὶ ὄχι διστακτική, νὰ ἔχη θάρρος. Νὰ συμμερίζεται τὴν χαρὰν ἢ τὴν λύπην μου. Νὰ ξέρη νὰ χορεύη. Νὰ ἀγαπᾶ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς διασκεδάσεις. Ὄχι ὅμως καὶ τὸ μυαλό της νὰ μὴ ξεκολλᾶ ἀπὸ αὐτά. Νὰ εἶνε οἰκοκυρά. Νὰ ξέρη νὰ μαγειρεύη. Νὰ ἀγαπᾶ τὴν καθαριότητα καὶ νὰ συγυρίζη τὸ σπίτι μας λίγο καλλιτεχνικὰ καὶ ὄχι τσαπατσούλικα. Νὰ εἶνε οἰκονόμος καὶ τοῦτο, διὰ νὰ συγκρατῆ ἐμένα ποὺ εἶμαι λιγάκι ἀνοιχτοχέρης. Νὰ εἶνε λογικὴ καὶ νὰ μὴ ζητᾶ πράγματα ἀντίθετα πρὸς τὴν οἰκονομική μας κατάστασι! Νὰ ἐμπνέεται ἀπὸ ἁγνὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα, γιὰ νὰ γίνη ὁδηγὸς τῶν παιδιῶν μας. Διότι τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν ἀνήκει στὶς μητέρες!.. Νὰ μὴ εἶνε μελαγχολική, ἀλλὰ νὰ τῆς ἀρέσουν τὰ ἀστεῖα καὶ νὰ εἶνε καὶ λιγάκι... παιγνιδιάρα. Νὰ μὴ εἶνε ὑψηλοτέρα μου, οὔτε καὶ μεγαλειτέρα μου. Ἔ... τώρα ἐὰν εἶνε μεγαλειτέρα μου κατὰ μιὰ ἑβδομάδα δὲν εἶνε καὶ σπουδαῖο πρᾶγμα. Οὔτε πάλι νὰ εἶνε πολὺ κοντή. Οὔτε καὶ πολὺ μικρή. Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶνε ἴση στὸ ἀνάστημά μου καὶ ἴση στὰ χρόνια μου. Νὰ εἶνε μελαχροινή. Διότι ἡ μελαχροινὲς εἶνε πιὸ σταθερὲς ἀπὸ τὶς ξανθές. Νὰ ἔχη μαῦρα μάτια μέσα στὰ ὁποῖα νὰ καθρεφτίζεται ἡ ἀγάπη της. Θέλω νὰ ξέρη πιάνο, γιατὶ αὐτὸ τὸ ὄργανο μ' ἀρέση παραπολύ. Νὰ γνωρίζη νὰ περιποιῆται τοὺς προσκεκλημένους, νὰ εἶνε διαχυτικὴ καὶ νὰ ξέρη νὰ φέρεται. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ πλούτη καὶ ἡ ὠμορφιὰ εἶνε δυὸ προσόντα ἀντίθετα ὅλως διόλου γιὰ τὴν ἰδανικὴ σύζυγο. 'Η ὠμορφιὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου. Διότι μιὰ καὶ τὴ γυναῖκα μου θὰ τὴν πάρω ἀπὸ ἀγάπη, οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶνε, γιὰ μένα θὰ φαίνεται θεά, καλλονὴ ἐξαισία! Ὅσο γιὰ τὰ πλούτη; Ἄ! αὐτὰ εἶνε τόσον ἐφήμερα!... Τί νὰ τὰ κάνη κανεὶς τὰ πλούτη, χωρὶς ἀγάπη!... 'Η ἀγάπη καὶ μόνη ἡ ἀγάπη!...'Αλλ' ἡ πραγματική, ἡ ἁγνὴ ἀγάπη. Μόνον τὰ ψυχικὰ χαρίσματα κάνουν τὴν γυναῖκα καλὴν σύζυγο καὶ ὄχι τὰ τεχνητά. Μὲ ἀγάπη. Γε. Κα.»

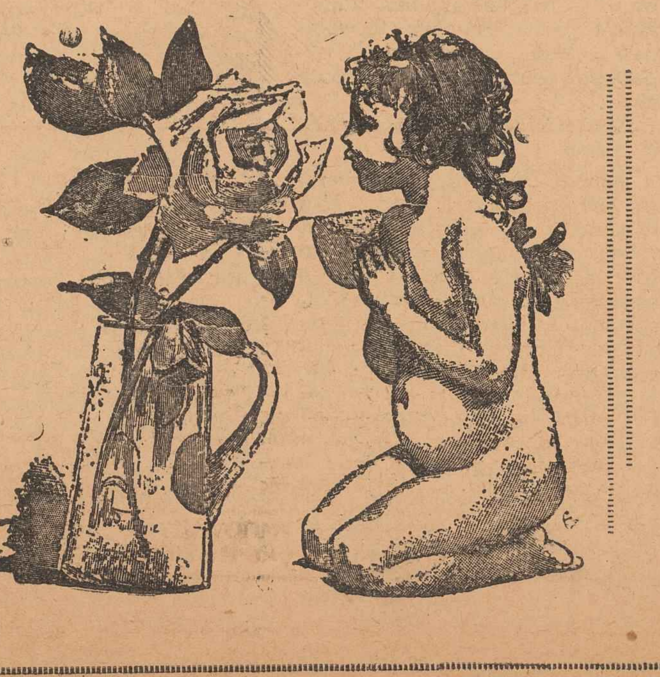

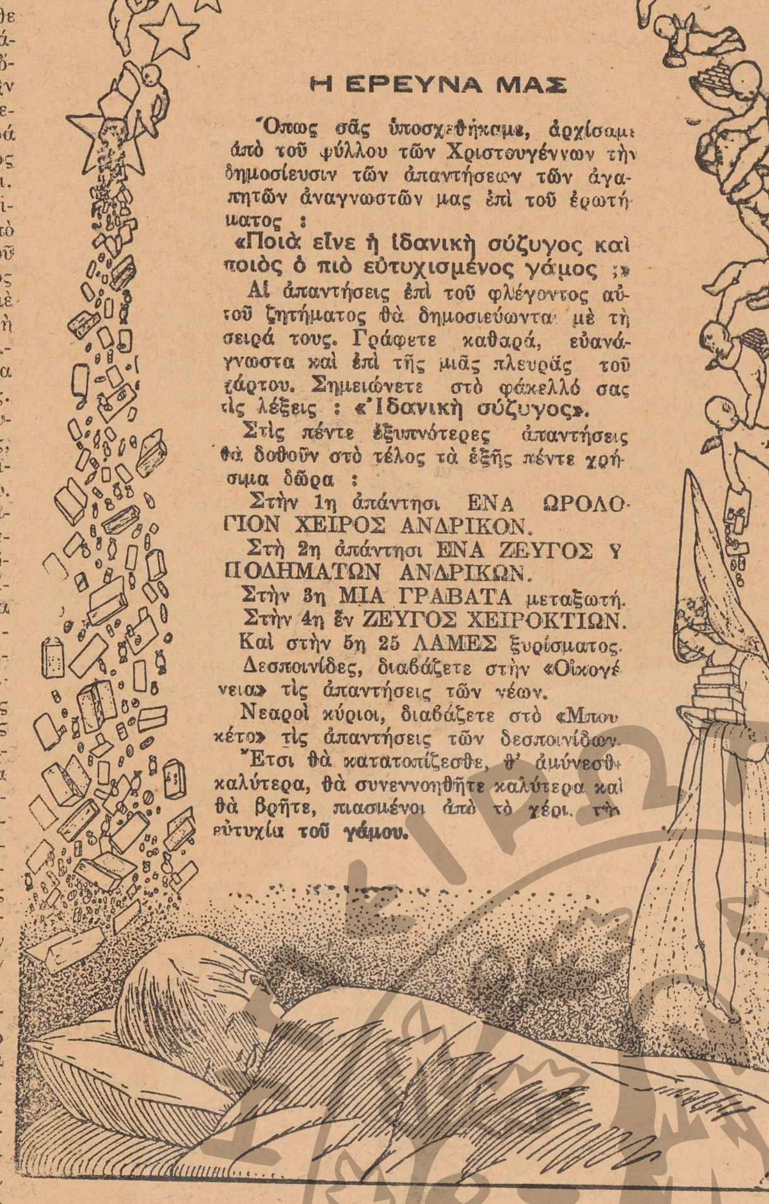

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

Ὅπως σᾶς ὑποσχεθήκαμε, ἀρχίσαμε ἀπὸ τοῦ φύλλου τῶν Χριστουγέννων τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος:

«Ποιὰ εἶνε ἡ ἰδανικὴ σύζυγος καὶ ποιὸς ὁ πιὸ εὐτυχισμένος γάμος;»

Αἱ ἀπαντήσεις ἐπὶ τοῦ φλέγοντος αὐτοῦ ζητήματος θὰ δημοσιεύωνται μὲ τὴ σειρά τους. Γράφετε καθαρά, εὐανάγνωστα καὶ ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου. Σημειώνετε στὸ φάκελλό σας τὶς λέξεις: **«'Ιδανικὴ σύζυγος»**.

Στὶς πέντε ἐξυπνότερες ἀπαντήσεις θὰ δοθοῦν στὸ τέλος τὰ ἑξῆς πέντε χρήσιμα δῶρα:

Στὴν 1η ἀπάντησι ΕΝΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΧΕΙΡΟΣ ΑΝΔΡΙΚΟΝ.

Στὴ 2η ἀπάντησι ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΑΝΔΡΙΚΩΝ.

Στὴν 3η ΜΙΑ ΓΡΑΒΑΤΑ μεταξωτή.

Στὴν 4η ἓν ΖΕΥΓΟΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.

Καὶ στὴν 5η 25 ΛΑΜΕΣ ξυρίσματος.

Δεσποινίδες, διαβάζετε στὴν «Οἰκογένεια» τὶς ἀπαντήσεις τῶν νέων.

Νεαροὶ κύριοι, διαβάζετε στὸ «Μπουκέτο» τὶς ἀπαντήσεις τῶν δεσποινίδων.

Ἔτσι θὰ κατατοπίζεσθε, θ' ἀμύνεσθε καλύτερα, θὰ συνεννοηθῆτε καλύτερα καὶ θὰ βρῆτε, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν **εὐτυχία τοῦ γάμου.**

* * *

'Ο κ. Σ. Μ. ('Ηράκλειον-Κρήτης) μᾶς ἀπαντᾶ:

«'Αγαπητή μου «Οἰκογένεια». Παίρνω κι' ἐγὼ τὸ θάρρος — σταγὼν μέσα στὸν ὠκεανὸ τῶν ἀναγνωστῶν σου — νὰ λάβω μέρος στὸ διαγωνισμό σου καὶ νὰ ἐκφράσω τὴ ταπεινή μου γνώμη. Δὲν ξέρω πῶς θὰ μὲ κρίνης ἂν σοῦ πῶ ὅτι δὲν συνηθίζω νὰ κοινολογῶ τὶς σκέψεις μου πάνω σὲ τέτοια ζητήματα. Τὸ ἐρώτημά σου ὅμως μοῦ φάνηκε τόσο ἁπλὸ γιὰ τὰ 22 μου χρόνια — κι' ὅπως φαντάζομαι σ' αὐτὴν κυρίως τὴν ἡλικία ἀποτείνεσαι — ποὺ δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμὸ νὰ σοῦ γράψω. Κάθε νέος στὴν ἡλικία μου θἄχη κάποιο μικρὸ ρωμάντσο κι' ἂν ὄχι τώρα θἄχη στὸ μέλλον, ἂν δὲν εἶχε στὸ παρελθόν. 'Ο φτερωτὸς θεούλης μὲ τὰ καυτερά του βέλη — πόσο γλυκὰ ὅμως — δὲν κάνει καμμιὰ ἐξαίρεσι. Ἔ, λοιπόν, ἀγαπητή μου «Οἰκογένεια» πάρε καθένα ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες σου ποὺ σοῦ γράφουν ὅτι ἰδανικὴ σύζυγος εἶνε μιὰ ὤμορφη γυναῖκα ἢ μὲ προῖκα ἢ ξανθὴ ἢ μελαχροινὴ ἤ.... δὲν ξέρω καὶ γὼ τί ἄλλο, καὶ δῶσε του στὸ χέρι ἕνα μῆλο, τὸ μῆλο τοῦ Πάριδος. Μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ ἀπὸ γυναῖκες ξανθές, μελαχροινές, γαλανομάτες, μὲ ἀμέτρητα μπιζοῦ θὰ βρίσκεται μπροστά του. Μέσα σ' αὐτὲς μιὰ συμπαθητικὴ μικρούλα στέκεται παράμερα. Δὲν φορεῖ οὔτε μπιζοῦ, οὔτε τουαλέττες πολυτελείας. Ἔχει ὅμως μιὰ φλόγα στὰ μαῦρα της μάτια. Τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης. Ἄκουσέ με, ἀγαπητό μου περιοδικό, καὶ σεῖς φίλοι συναναγνῶσται ὅπως ἐπίσης καὶ σύ, ἀξιότιμη 'Ελλανόδικος ἐπιτροπή. Ἂν ὁ νεώτερος Πάρις ἔχει κι' αὐτὸς τὴν ἴδια φλόγα στὰ μάτια τὸ μῆλο τὄχει κερδίσει ἀσυζητητὶ ἡ συμπαθητικὴ μικρούλα — ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶνε συμπαθητική. 'Επομένως ποιὰ ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες εἶνε ἡ ἰδανικὴ σύζυγος; Μὰ ποιὰ ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη. 'Απ' αὐτὴν ποὺ ἀγαπᾶς, ποὺ σ' ἀγαπᾶ καὶ ποὺ ἐλάχισται εἶνε αἱ πιθανότητες νὰ δυστυχήσετε στὴ ζωή. Τὸ λαμπερὸ ἄστρο τῆς ἀγάπης θὰ διώχνη κάθε πλῆξι, θὰ μαλακώνη κάθε δυστυχία. Καὶ γιὰ νὰ τελειώνω — ἀρκετὰ σᾶς ἀπησχόλησα — κάνω μιὰ παράκλησι, σεβαστές μου κυρίες καὶ κύριοι, ποὺ μπροστά σας θὰ διαβασθῆ καὶ θὰ κριθῆ αὐτό μου τὸ γράμμα. Ὅταν ἀκούσετε αὐτὲς τὶς γραμμές μου μὴν κουνήσετε τὸ κεφάλι μὲ οἶκτο μπροστὰ στὰ ἄπηχτα μυαλὰ ἑνὸς νεαροῦ ἐρωτευμένου. Φέρετε στὴ μνήμη σας τὰ νεανικά σας χρόνια, ξαναζήσετε γιὰ λίγη — δυστυχῶς — ὥρα τὰ 22 σας χρόνια καὶ πέστε μου μὲ εἰλικρίνεια ἔχω ἢ δὲν ἔχω δίκηο.

Μὲ πολλὴ ἀγάπη. Ε. Μ.»

• • •

'Ο κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (Λειβάδια Λευκωσίας —Κύπρος), μᾶς γράφει:

«'Αγαπητό μου «Μπουκέτο—Οἰκογένεια». Ἂν καὶ εὑρίσκομαι πολὺ μακρυά σας, ἀπὸ πέντε ὅμως καὶ πλέον ἐτῶν, ὅτε ἤμουν ἀκόμα 14 ἐτῶν, ἐγίνατε οἱ ἀχώριστοι καὶ παντοτεινοὶ σύντροφοι τῆς μοναξιᾶς μου, ἐδῶ στοὺς πρόποδας τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν τῆς Μαδαρῆς. Τί δὲν θὰ συναντήση κανεὶς εἰς τὰς ἐκλεκτάς σας σελίδας!... Μυθιστορήματα, ἱστορίες, ἀνέκδοτα, διηγήματα, δῶρα!... Καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμη. Ὅσοι διάβασαν τὴν «Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ» καὶ τὴν «Μεγάλη καρδιὰ» θὰ τοὺς μένουν ζωηρὰ καὶ ἀξέχαστα ἐπὶ πολὺν καιρόν. Ἤμην εἰς ἀμφιβολίαν ποῖον ἐκ τῶν δύο περιοδικῶν ἔπρεπε νὰ προτιμήσω: «Μπουκέτο» ἢ «Οἰκογένεια»; Καὶ κατέληξα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰ παίρνω καὶ τὰ δύο, ὅπως καὶ ἔγινε. Ὅσον ἀφορᾶ γιὰ τὸ ζήτημα τῆς «'Ιδανικῆς συζύγου», σᾶς ἀπαντῶ κι' ἐγὼ τὰ ἑξῆς: «'Ιδανικὴ γιὰ μένα σύζυγος εἶνε ἡ εἰλικρινὴς καὶ συμπαθητικὴ ἐκείνη νεᾶνις, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ συνδεθοῦν ἡ ψυχές μας διὰ τοῦ μεγάλου καὶ ἀδιαρρήκτου δεσμοῦ τῆς ἀγάπης. Διότι στὸ ζήτημα αὐτό, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὅταν πραγματικῶς πρόκειται περὶ ἀληθινῆς ἀγάπης μεταξὺ δύο ψυχῶν, γιὰ τοὺς ἄνδρας δὲν ὑπάρχει οὔτε ξανθή, οὔτε μελαχροινή, οὔτε πτωχή, οὔτε πλουσία. Ἔτσι τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τοῦ γάμου θὰ τὴν συνδέσουν τὰ στέφανα τῆς παντοτινῆς καὶ ἀληθινῆς ἀγάπης. Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως. Γεώργιος Παπαδόπουλος».

* * *

'Ο κ. ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ (Κων)πολις), μᾶς ἀπαντᾶ:

«'Αγαπημένη μου «Οἰκογένεια». 'Η κάθε εἰκόνα τῆς ἰδανικῆς γυναίκας χαραγμένη μὲ τὴν ἴδια αἴσθησι καὶ ἀντίληψι τοῦ καθενὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔχη **κῦρος γενικὸν** διότι ὅπως καὶ θα ἴδωμεν μέσα στὴν ἀπειρία τῶν ἀπαντήσεων, προβάλλουν ὅλες ἡ γυναῖκες.. ἰδανικές! 'Ιδανικὴ σύζυγος εἶνε ἐκείνη ποὺ θὰ δυνηθῆ νὰ στερεώση τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη καὶ νὰ μᾶς χαρίση μὲ τὸν γάμον εὐτυχισμένες μέρες. Διότι σταλμένη ἀπὸ τὸν πλάστη μᾶς ἀνακουφίζει ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ τῶν πόνων καὶ τῶν κόπων τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Γλυκαίνει τὴ ζωή μας. Μᾶς ἀφαιρεῖ τὴν κόπωσι καὶ μᾶς ξαναγεννᾶ. Εἶνε μιὰ δροσερὴ βρυσούλα ποὺ μᾶς ποτίζει τὸ νερὸ τῆς λησμονιᾶς στὴν τυραννισμένη ζωή μας. Ἕνας τέτοιος γάμος μ' αὐτὴν τὴν ἰδανικὴ γυναῖκα θὰ ἐλαγίζετο, ἂν ὄχι εὐτυχής, —διότι εἶνε ἀδύνατος — ἀλλὰ ἐπιτυχέστατος. Καὶ ὅλοι θὰ ἐπιθυμοῦσαν αὐτὴ τὴ γυναῖκα, τὸ ἀνεκτίμητο αὐτὸ στολίδι πειὰ ποὺ πρέπει νὰ συγκεντρώνη τὰ ἀναφερθέντα προσόντα. 'Ο ἔρως πρὸ τοῦ γάμου πρέπει νὰ προϋπάρχη. Καὶ ἴσως εἶνε ἀπὸ τὰ οὐσιώδη διὰ τὴν γαλήνη τῆς οἰκογενείας. 'Αλλὰ ὅροι ἀπαραίτητοι εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς προσόντα. Πρέπει νὰ εἶνε ὀλιγομίλητη, φιλόκαλη, εὐγενὴς τὴν ψυχή, ταπεινόφρων, ἁπλοϊκή, ὀλιγομαθὴς — διότι ἔτσι εὐκολώτερον πείθεται καὶ συγκατανεύει. Πρέπει νὰ γνωρίση καλὰ ὅτι εἰς αὐτὴν ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ οἰκογενειακὴ γαλήνη... Νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον φιλάρεσκη. Ν' ἀποφεύγη τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὶς «μοντέρνες» ἰδέες, σὰν ἕνα ἐχθρὸ ἀνησυχητικὸ διὰ τὴν οἰκογένεια. 'Η πολυτέλειες, τὰ βαψίματα κλπ. εἶνε ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς τῆς γυναικός. Πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγουν καὶ ἂς ἀποκαλοῦνται «ἀσυγχρόνιστες» ἀπὸ τὸν πολὺ κόσμον. Τέτοιος συγχρονισμὸς μὲ ἠθικὴ κατάπτωσι ἂς λείψη. 'Αρκεῖ μόνον νὰ καταλάβουν οἱ ὀπαδοί του πῶς μὲ τὸν «μοντερνισμό» τους κατώρθωσαν νὰ μοιάσουν μὲ ἕνα «ταμπλὼ» μὲ φριχτὲς καὶ ἐξωφρενικὲς ἀποχρώσεις. Ἂς μὴ ξεχνοῦν δὲ πὼς μόνον τὸ πρότυπον ἡ φύσις ἔχει τὴν ἀξία, τὴν ὠμορφιά, καὶ τὴν ἀπαράμιλλη ζωηράδα. 'Επίσης θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπέχη ἀπὸ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, διότι δὲν δύναται ὁλοψύχως ν' ἀφιερωθῆ εἰς τὴν ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι τοῦ συζύγου καὶ εἰς τὴν καλὴ ἀνατροφὴ καὶ διαπαιδαγώγησι τῶν τρυφερῶν ὑπάρξεων, τὰ ὁποῖα καλοῦνται τέκνα. Μιὰ τέτοια γυναῖκα εἶνε ὁ παρήγορος ἄγγελος μέσα στοὺς σκοπέλους τῆς ζωῆς, θησαυρὸς ἀνεκτίμητος, εὕρημα ἀληθινό. Μετὰ τιμῆς. Χρ. Δ. Χρηστίδης».

* * *

'Ο ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον ΚΑΛΥΜΝΙΟΣ (Κάλυμνος) μᾶς ἀπαντᾶ:

«'Αγαπητὴ «Οἰκογένεια». Πρὶν νὰ σᾶς περιγράψω ποιὰ κατ' ἐμὲ εἶνε ἡ ἰδανικὴ σύζυγος, θεωρῶ καθῆκον μου νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὴν πρωτότυπον ἔρευνά σας. 'Ιδανικὴ σύζυγος γιὰ μένα, θὰ εἶνε ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ ἔχη ἀνατροφὴν καὶ ἐμφάνισιν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀρίστη, ψυχὴ παρθένου, μαλλιὰ ἀράπικα, μάτια, φρύδια καὶ ματοτσίνουρα Κιρκασίας, μύτη 'Ελληνίδος, χείλη τσιγγάνικα, ἀνάστημα Γερμανίδος, καρδιὰ 'Ισπανιόλας, χάρι Παριζιάνας, ἐξυπνάδα Πλακιώτισσας ἁγνῆς, καρτερικότητα σουλτάνας, νοικοκυρωσύνη νησιωτοπούλας. Ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα εἶνε βέβαια σπανιώτατον νὰ τὰ συγκεντρώνη ἕνα πρόσωπο, ἢ ἂν τὰ συγκεντρώνη θὰ πρέπη νὰ λέγεται ἄγγελος καὶ ὄχι γυναῖκα. Σᾶς χαιρετᾶ ἕνας θαυμαστής σας. «Καλύμνιος».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέαι ἀπαντήσεις.

Παρακολουθῆστε στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» τὶς ἀπαντήσεις τῶν δεσποινίδων γιὰ τὸν «ἰδανικὸ σύζυγο»

ΑΠ' ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΩΝΤΡΥ

Η ΖΩΗ & Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΥΣΕΚΗ

(Ὅλες ἡ μυθιστορηματικὲς περιπέτειες τοῦ Γάλλου ληστάρχου Καρτούς)

Ι'

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ἔλειψε πειὰ κάθε συνοχὴ καὶ πειθαρχία στὸ πολυπληθὲς ἐκεῖνο ἐγκληματικὸ συγκρότημα. Οἱ συμμορῖτες ἀλληλοϋποβλεπόντουσαν καὶ δυσπιστοῦσαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο. Καὶ σπάνια σχημάτιζαν ὁμάδες, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν καμμιὰ τολμηρὴ ληστεία, ἢ γιὰ νὰ ἀμυνθοῦν ἀποτελεσματικὰ ἐναντίον καμμιᾶς ἐπιθέσεως ἀστυνομικῶν. Κοιμόντουσαν μεμονωμένοι, ἀπόφευγαν ν' ἀνακοινώνουν τὰ καταφύγιά τους στοὺς ἄλλους συναδέλφους τους, καὶ ὁ ὕπνος τους ἦταν σωστὸ βασανιστήριο...

Ὁ Καπετὰν Φυσέκης βρέθηκε ἔτσι σὲ ἀπελπιστικὴ θέσι πάλι. Οἱ κλεπταποδόχοι του ἔγιναν πιὸ συνετοὶ οἱ περισσότεροι, τοῦ ἀρνιόντουσαν κατηγορηματικὰ κάθε βοήθεια καὶ συνδρομή. Κανένας ἀπὸ τοὺς πρώην συνεργάτες του καπήλους δὲν τοὔδινε πειὰ ἄσυλο γιὰ νὰ κρυφτῇ. Μόνον ἕνας στάθηκε... εὐσυνείδητος, καὶ τοῦ παραχώρησε τὸ μεγαλοπρεπὲς σπίτι του γιὰ καταφύγιο:

Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ χειροῦργος ἰατρὸς Γκιλαίν !..

Ἦταν ὁ Γκιλαίν, διάσημος γιὰ τὴν ἐπιστημονική του ἀξία, μόρφωσι, καὶ κοινωνικὴ θέσι !...

Ἦταν ὁ κρυφὸς γιατρὸς καὶ χειροῦργος τῆς τρομερῆς αὐτῆς συμμορίας.

Στὸ μεγαλοπρεπὲς λοιπὸν μέγαρο τοῦ Γκιλαὶν φιλοξενήθηκε ὁ Καπετὰν Φυσέκης ἐπὶ δυὸ ἑβδομάδες σχεδόν. Μαζύ του ἦσαν ἡ παληὰ κι' ἀφωσιωμένη ἐρωμένη του Ζαννετόν, καθὼς καὶ οἱ δυὸ πιὸ ἔμπιστοι ὑπαρχηγοί του: Ὁ Μαρμιτόν, κι' ὁ Μπουλανζέ.

Κατὰ τὰ τέλη ὅμως τῆς δευτέρας ἑβδομάδος, συνέβη κάτι τὸ ἀπροσδόκητο... κάτι τὸ ὁποῖο ἀνάγκασε τὸν Καπετὰν Φυσέκη καὶ τοὺς ὀπαδούς του αὐτούς, νὰ διακόψουν τὴ διαμονή τους ἐκεῖ στὸ φιλόξενο καὶ ἀσφαλὲς μέγαρο τοῦ ἰατροῦ Γκλαὶν καὶ νὰ ζητήσουν «ἄναιλα» καταφύγιο ἀλλοῦ. Συνέβη δηλαδή, τὸ ἑξῆς :

Ἦταν μεσημέρι. Ἡ Ζαννετὸν τηγάνιζε λαρδὶ κι' αὐγά, γονατισμένη μπρὸς στὸ τζάκι. Κοντά της καθόντουσαν καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν ὀρεκτικὴ ἀσχολία της ὁ Καπετὰν Φυσέκης καὶ οἱ ὑπαρχηγοί του. Ὁ ἰατρὸς τοὺς εἶχε παραχωρήσει ἕνα δωμάτιο, πλάγι στὴν κρεββατοκάμαρά του. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ συμμορῖτες «δὲν τὸ κουνοῦσαν» καθόλου ἀπὸ κεῖ, γιὰ νὰ μὴ κινοῦν τὴν περιέργεια τῶν γειτόνων. Ἐκεῖ μέσα μαγείρευε ἡ Ζαννετόν, κι' ἔτρωγαν καὶ κοιμόντουσαν !

Τὸ μεσημέρι ἐκεῖνο, ὁ Καπετὰν Φυσέκης ἦταν ἀνυπόμονος. Εἴτε γιατὶ πεινοῦσε ἐξαιρετικά, εἴτε γιατὶ ἡ εὐωδία τοῦ τηγανητοῦ λαρδιοῦ κεντοῦσε ἀβάσταχτα τὴν ὄρεξί του, βίαζε διαρκῶς τὴ Ζαννετὸν νὰ τελειώση γρήγορα. Καὶ τέλος, ἐπειδὴ τὸ λαρδὶ ἀργοῦσε ν' ἀποτηγανιστῆ, ἅρπαξε ἕνα μεγάλο χαρτόνι κι' ἄρχισε νὰ φυσάη σὰν δαιμονισμένος τὴ φωτιά.

Σπίθες πάμπολλες ξεπετάχτηκαν. Ἡ καπνιὰ τῆς καπνοδόχου τοῦ τζακιοῦ — ἀκαθαρίστου φαίνεται ἀπὸ καιρὸ — πῆρε φωτιὰ ἀμέσως. Καὶ σὲ λίγο, πελώριες φλόγες στὰ κεραμίδια τοῦ μεγάρου συντάραξαν τοὺς γείτονας !

Ἔτρεξαν πολλοί, τότε. Τὸ μέγαρο δὲν ἔπαθε καμμιὰ ζημία σχεδὸν γιατὶ ἔσβησε εὔκολα ἡ φωτιά. Μὰ ἀρκετοὶ γείτονες πειά, εἶχαν δῆ τὶς ἀλλόκοτες φυσιογνωμίες τῶν συμμοριτῶν μας. Καὶ σχολίασαν ἀναμεταξύ τους, τὴν παρουσία στὸ μέγαρο ἑνὸς τόσο φημισμένου γιατροῦ, τῶν ὑπόπτων ἐκείνων ἀγνώστων !

Ἦταν λοιπὸν ἀπαραίτητη ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ σίγουρο καταφύγιό τους οἱ «ἀξιότιμοι φιλοξενούμενοι» τοῦ πιὸ ἀξιοτίμου ἀκόμη οἰκοδεσπότου των, ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα: Πρᾶγμα τὸ ὁποῖο κι' ἔκαναν, χωρὶς καμμιὰ χρονοτριβή.

Ἡ θέσις τοῦ Καπετὰν Φυσέκη ἔγινε κρισιμωτάτη τώρα. Δὲν ἤξερε ποῦ νὰ κρυφτῇ, ποῦ νὰ κοιμᾶται τὶς νύχτες, ποῦ νὰ καταφύγη. Ἔβλεπε παντοῦ ἐχθροὺς κι' ἄρχισε νὰ θεωρῇ ὑπόπτους καὶ τοὺς πιὸ ἀφωσιωμένους ἀκόμη φίλους του.

Ὡστόσο δὲν ἦταν πλασμένος νὰ κάμπτεται καὶ νὰ συντρίβεται τόσο εὔκολα—ἀπ' τὶς καταδρομὲς τῆς τυχης — ὁ χαλυβδόνευρος Καπετὰν Φυσέκης. Καὶ σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἀπελπιστικὴ θέσι ποὺ βρισκόταν, συνέλαβε τὸ σχέδιο μιᾶς τολμηροτάτης ἐγκληματικῆς ἐπιχειρήσεώς του καὶ τὸ ἐξετέλεσε μὲ ταχύτητα καὶ ἐπιτηδειότητα καταπληκτική: Πρόκειται περὶ τῆς περιφήμου «Ὑποθέσεως τοῦ μεγάρου Ντεμαρέ», ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἕνα ἀπὸ τὰ θρυλικώτερα κατορθώματα τοῦ διαβοήτου ληστάρχου καὶ ἐξετελέσθη μάλιστα, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν κινδυνωδεστέρων στιγμῶν τοῦ ἐγκληματικοῦ σταδίου του !

Ἰδοὺ μὲ λίγα λόγια, τί ἦταν αὐτὴ ἡ «Ὑπόθεσις τοῦ μεγάρου Ντεμαρέ».

Ὁ Νικόλαος Ντεμαρέ, ἀνεψιὸς τοῦ μεγάλου Γάλλου πολιτικοῦ Κολμπέρ, καὶ «Γενικὸς Ἐπίτροπος τῶν Οἰκονομικῶν» — ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, δηλαδὴ — τοῦ κράτους, ἐπὶ Λουδοβίκου 14ου, ἦταν πλουσιώτατος πειά, κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή.

Κατοικοῦσε στὸ ἰδιόκτητο μεγαλοπρεπὲς μέγαρό του, τῆς ὁδοῦ τῶν «Μικρῶν Αὐγουστίνων». Καὶ ζοῦσε βίο πολυδάπανο, σπαταλῶντας τὰ πλούτη, τὰ ὁποῖα εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ τὴν ἐπικερδεστάτη καὶ ἀνωτάτη ἐκείνη θέσι του.

Ξαφνικά, κατὰ τὸ πρωῒ τῆς 6 Μαΐου τοῦ 1721, βρέθηκε μυστηριωδῶς νεκρὸς στὸ μέγαρό του. Ἡ ἀλλόκοτες συνθῆκες τοῦ θανάτου του, μεγαλοποιημένες κι' ἀπ' τὶς τερατώδεις περὶ φαντασμάτων ἀφηγήσεις τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, ἔσπειραν τὸν τρόμο στοὺς κληρονόμους τοῦ Ντεμπαρέ. Κι' ἔτσι, ὄχι μόνον ἐκεῖνοι δὲν τολμοῦσαν νἄρθοῦν καὶ νὰ κατοικήσουν στὸ μέγαρο, ἀλλὰ οὔτε κι' ἀγορασταὶ παρουσιαζόντουσαν γιὰ νὰ τὸ ἀγοράσουν. Ἀλλὰ τὸ πιὸ κωμικοτραγικὸ ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ ἑξῆς: Ὅτι θεωρήθηκαν ὡς «στοιχειωμένα» ὄχι μόνον τὸ μέγαρο, ἀλλὰ κι' ὅλα τὰ πολύτιμα ἔπιπλα κι' ἀντικείμενα ποὺ βρισκόντουσαν μέσα σ' αὐτὸ καὶ κανένας ἐπίσης —ἀπ' τοὺς νομίμους δικαιούχους δὲν ἐτόλμησε νὰ πάρῃ τίποτε !

Πέρασε ἔτσι ἕνας μῆνας, καὶ τὸ μέγαρο ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη κλειδωμένο, ἀκατοίκητο, καὶ μὲ ἄθικτο τὸ πολύτιμο περιεχόμενό του. Φυσικά, ἔμαθε τὶς ἐνδιαφέρουσες αὐτὲς λεπτομέρειες ὁ Καπετὰν Φυσέκης. Κι' ἐπειδὴ δὲν νοιαζόταν αὐτὸς τόσο πολὺ γιὰ φαντάσματα καὶ γιὰ «στοιχειά», ἀποφάσισε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπ' τὴν βλακώδη δεισιδαιμονία τῶν ἄλλων καὶ νὰ ἀπογυμνώση τὸ μέγαρο ἀπὸ τὰ πολύτιμα περιεχόμενά του.

Μόλις τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ὁ Φυσέκης εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ φύγη ἀπ' τὸ μέγαρο τοῦ γιατροῦ Γκιλαίν, στὸ ὁποῖο ἐφιλοξενεῖτο τόσον καιρὸ μὲ τοὺς ἄλλους τρεῖς ἀφωσιωμένους συνενόχους του. Κοιμόταν τώρα κάτω ἀπ' τὶς γέφυρες, ἢ στὰ στόμια τῶν ὑπονόμων, ἐνῶ στὸν ὕπνο του τὸν φρουροῦσε πιστὰ ἡ ἐρωμένη του Ζαννετόν, ἡ ὁποία τὸν λάτρευε τόσο πολύ. Ἀραιὰ - ἀραιά, ἐρχόντουσαν καὶ τὸν συναντοῦσαν — σὲ μέρη ἀπόκρυφα τοῦ Παρισιοῦ, ἢ σὲ ἐξοχικὰ τῶν περιχώρων — λίγοι ἀπ' τοὺς πιὸ ἐμπίστους ὑπαρχηγούς του. Τὸν τροφοδοτοῦσαν, τοὔδιναν χρήματα, τὸν πληροφοροῦσαν γιὰ τὰ τυχὸν νεώτερα γεγονότα ἢ γιὰ τὶς καταδιωκτικὲς ἐνέργειες τῆς Ἀστυνομίας, καὶ συζητοῦσαν μαζύ του διάφορα σχέδια γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς ἀθλίας αὐτῆς καταστάσεώς των.

Σὲ μιὰ λοιπὸν ἀπ' τὶς συναντήσεις των αὐτές, τὸν πληροφόρησαν οἱ ὑπαρχηγοί του Ντυσατελέ, Μαγκνταλεν, κι' ὁ θρυλικὸς ἐπίσης Μπαλανῦ, γιὰ τὶς περίεργες φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦσαν στὸ Παρίσι: Ὅτι, δηλαδὴ τὸ μέγαρο Ντεμαρὲ ἦταν «στοιχειωμένο», καὶ ὅτι ἔμενε ἀκατοίκητο καὶ κλειδωμένο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Καπετὰν Φυσέκη ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ μόλις ἔμαθε τὴν ἀπροσδόκητη εἴδησι. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἐκμεταλλευτῇ ἀμέσως τὴν εὐκαιρία, τόσο γιὰ νὰ ἐφοδιασθῆ μὲ χρήματα, ὅσο καὶ γιὰ νὰ ἀνυψώση τὸ ἠθικὸ τῶν πολυπληθῶν συμμοριτῶν του, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ βρίσκωνται σκόρπιοι, καὶ νὰ μὴν πειθαρχοῦν στὶς διαταγές του ἀπ' τὸν τρόμο τους.

Ἔδωσε ἀμέσως μυστικὲς ὁδηγίες στοὺς ὑπαρχηγούς του αὐτοὺς καὶ τοὺς συνέστησε νὰ συγκεντρώσουν ὅσο πιὸ μεγάλον ἀριθμὸ ἀποφασιστικῶν ὀπαδῶν μποροῦσαν. Ὥρισε δὲ ραντεβοῦ συναντήσεως ὅλων μαζὺ στὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης.

Καὶ τὸ πρωῒ τῆς 11 Ἰουνίου τοῦ 1721, ὁ λήσταρχος, οἱ τρεῖς ὑπαρχηγοί του, κι' ἑκατὸν πενῆντα τολμηροὶ ὀπαδοὶ — μεταμφιεσμένοι σὲ ἐργάτες καὶ καρραγωγεῖς, ἀλλὰ γερὰ ὡπλισμένοι ὅμως — ξεκίνησαν ἀπ' τὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης γιὰ τὸ μέγαρο τοῦ μακαρίτου Ντεμαρέ.

Μὲ τὴ μεγαλειτέρα ἀφέλεια τοῦ κόσμου οἱ πρωτότυποι αὐτοὶ ἐργάτες, ἄνοιξαν τὴν ἐξώπορτα τοῦ ἀκατοικήτου μεγάρου κι' ἄρχισαν νὰ τὸ ἀπογυμνώνουν μὲ ὅλη τους τὴν ἡσυχία. Ὁ Καπετὰν Φυσέκης καὶ οἱ ὑπαρχηγοί του ψύχραιμοι, χωρὶς κανένα ἐξωτερικὸ σημεῖο τῆς μυστικῆς ταραχῆς των, ἐπέβλεπαν στὴ μεταφορὰ τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων καὶ ἐπίπλων ἀπ' τὰ διάφορα σαλόνια τοῦ μεγάρου καὶ στὴ φόρτωσί των κάτω στὰ κάρρα. Οἱ δὲ ἀραιοὶ διαβάτες, κατὰ τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ οἱ τυχὸν ἀγουροξυπνημένοι γείτονες, βλέποντες τὴ σκηνὴ αὐτή, τὴ νόμιζαν φυσικωτάτη. Νόμιζαν δηλαδή, ὅτι «θάβαλαν μυαλὸ» ἐπὶ τέλους οἱ κληρονόμοι τοῦ μακαρίτου Ντεμαρὲ καὶ θὰ ἀποφάσισαν νὰ παραλάβουν τὴν πλουσιωτάτη κληρονομιά τους !

Δυστυχῶς γιὰ τὸν πολυκατατρεγμένο ὅσο καὶ τολμηρὸ Καπετὰν Φυσέκη, ἡ Τύχη δὲν θέλησε νὰ τὸν βοηθήση αὐτὴ τὴ φορά. Ἐνῶ λοιπὸν ἡ φορτοεκφόρτωσις τῶν ἐπίπλων βρισκόταν στὴν ἀκμή της, ἔτυχε νὰ περάση ἀπ' τὸ δρόμο ὁ ἀστυνομικὸς ἀρχικατάσκοπος Ρατισόν.

Ὁ Ρατισὸν αὐτὸς εἶνε περίφημος στὰ ἀστυνομκὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γιὰ τὴν ἄφθαστη πανουργία του. Ἁπλὸς κατάσκοπος πρῶτα, κατώρθωσε — μὲ τὴν ἱκανότητά του — νὰ προβιβαστῆ στὴ σπουδαία ἀστυνομικὴ θέσι τοῦ ἀρχικατασκόπου, ἀπ' τὴν ἑπομένη ἡμέρα τῆς δολοφονίας τοῦ προϊσταμένου του Ὑρὸν ἀπ' τὸν Καπετὰν Φυσέκη, ὅπως θυμούμαστε ἀπὸ τὰ προηγούμενα κεφάλαια.

Ὁ Ρατισὸν αὐτός, μεταμφιεσμένος τὸ πρωῒ ἐκεῖνο σὲ ἀγαθὸν κι' ἀφελῆ ἀββᾶ — ἦταν ἡ προσφιλέστερη καὶ πιὸ ἐπιτυχὴς ἀπ' ὅλες τὶς μεταμφιέσεις του — ἔτυχε νὰ περνάη ἀπ' τὴν ὁδὸ τῶν «Μικρῶν Αὐγουστίνων». Ἦταν ἡ ὥρα του νὰ πάη στὴ Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας, γιὰ νὰ δεχθῆ τὶς καθημερινὲς ἀναφορὲς τῶν κατασκόπων του, καὶ νὰ τοὺς δώση τὶς σχετικὲς διαταγές του.

Εἶδε τὴ σχετικὴ φασαρία, μπρὸς στὸ μέγαρο τοῦ Ντεμαρὲ καὶ πλησίασε νὰ μάθη τί συνέβαινε. Ἕνας ἀπ' τοὺς συμμορῖτες ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι σεβασμοῦ στὸν ρασοφορεμένο Ρατισὸν καὶ τὸν πληροφόρησε ὅτι γινόταν μετακόμισις μὲ φυσικώτατο ὕφος, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει οἱ ἀρχηγοί του. Ὁ παμπόνηρος ὅμως Ρατισὸν — συνηθισμένος ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του «νὰ μὴ τραβάη τὴν οὐρά του ἀπ' τὸ καντῆλι, ἂν δὲν λαδωνόταν καλὰ-καλά, — δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἀπάντησι τοῦ πρώτου ἐργάτου. Θέλησε λοιπὸν νὰ ρωτήση κι' ἕναν δεύτερο !

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μόλις πρόλαβε νὰ συγκρατήση μιὰ κραυγὴ ὑπερτάτης καταπλήξεως, ἡ ὁποία κόντεψε νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ στόμα του. Στὸν δεύτερο αὐτὸν ἐργάτη, τὸ πολύπειρο κι' ὀξυδερκὲς ἀστυνομικὸ μάτι του, ἀνεγνώρισε ἀμέσως ἕναν συμμορίτη τοῦ Καπετὰν Φυσέκη, ἐπικινδυνωδέστατο δολοφόνο καὶ δραπέτη τῶν φυλακῶν— πρὸ τριῶν μηνῶν — κατὰ τὴν παραμονὴ ἀκριβῶς τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεώς του !

Ὡστόσο, ἀτάραχος κατὰ τὰ φαινόμενα ὁ ἀββᾶς - ἀρχικατάσκοπος, πῆρε τὴν ἀπάντησι καὶ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ δῆθεν «ἐργάτου», ἐντελῶς ἴδια ἄλλωστε μὲ τὴν ἀπάντησι τοῦ πρώτου. Μὰ ἐντωμεταξύ, τὰ φλογερά του μάτια, στριφογυρίζοντας παντοῦ μὲ ταχύτητα καὶ ὀξυδέρκεια, κάτω ἀπ' τὰ πυκνά τους φρύδια, μπόρεσαν νὰ ἀντιληφθοῦν πολλὰ ὕποπτα σημεῖα στὴν δῆθεν εἰρηνικὴ κι' ἔντιμη αὐτὴ μετακόμισι !

Λαχταρισμένος κρυφὰ ὁ Ρατισόν, καὶ καταλαβαίνοντας πειὰ τί συνέβαινε πραγματικῶς, ἔδωσε τὴν εὐχή του στοὺς ἐργάτες καὶ ἐξακολούθησε γαλήνια τὸ δρόμο του. Μόλις ὅμως ἔστριψε τὴ γωνία τοῦ δρόμου, ἀνασήκωσε ψηλὰ τὰ ράσα του — γιὰ νὰ μὴν ἐμποδίζονται τὰ πόδια του στὸ τρέξιμό τους ! — κι' ἔφτασε ὁλοταχῶς στὴ Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας. Ἐκεῖ ἀνέφερε ἀμέσως τὰ ὕποπτα γεγονότα ποὺ παρατήρησε καὶ γενικὸς συναγερμὸς ἐπακολούθησε.

Μέσα σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ μέγαρο Ντεμαρὲ κυκλώθηκε κιόλας ἀπό... τρεῖς ὁλοκλήρους λόχους τοξοτῶν κι' ἀρκεβουζιοφόρων ἀστυφυλάκων. Τοὺς διοικοῦσαν αὐτοὺς τοὺς λόχους, οἱ ἀνδρεῖοι καὶ φημισμένοι γιὰ τὴν ἱκανότητά **τους ἀξιωματικοὶ** Μπουρλόν, Παννετιὲ ὑπὸ τὴν προσωπικὴ ἐπίβλεψι τοῦ εἰσαγγελέως κ. Μορώ.

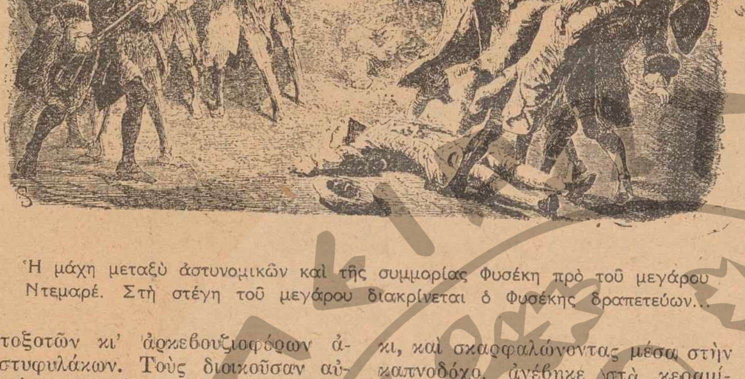

Ἡ μάχη μεταξὺ ἀστυνομικῶν καὶ τῆς συμμορίας Φυσέκη πρὸ τοῦ μεγάρου Ντεμαρέ. Στὴ στέγη τοῦ μεγάρου διακρίνεται ὁ Φυσέκης δραπετεύων...

Οἱ συμμορῖτες καὶ πρὸ πάντων ὁ ἀρχηγός τους κι' οἱ ὑπαρχηγοί του, δὲν «τάχασαν» μπρὸς στὸ ξαφνικὸ κύκλωμά τους ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία. Ἡ ἄμυνά τους ὑπῆρξε λυσσωδεστάτη, τόσο κάτω στὸ δρόμο, ὅσο καὶ μέσα στὸ μέγαρο. Ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο καταφεύγοντας, ὠχυρωνόντουσαν ἐκεῖ, σκότωναν ὅσους ἀστυφύλακας μποροῦσαν καὶ ἀπὸ κεῖ κατέφευγαν σὲ ἄλλο, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν πιὸ πεισματώδη τὴν ἄμυνά τους.

Μὰ οἱ ἀστυνομικοὶ γινόντουσαν πολυπληθέστεροι, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα. Ἡ ἐνισχύσεις ἔφθαναν διαρκῶς, ἀπ' ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα τῆς πρωτευούσης. Τὸ μέγαρο εἶχε σχεδὸν ξεκαθαριστῆ ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακας καὶ τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς συμμορίας εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου καὶ ἔξω στὸ δρόμο κι' ἀμυνόντουσαν ἀπελπισμένα.

Ὁ Καπετὰν Φυσέκης μὲ τοὺς ὑπαρχηγούς του, εἶχαν καταφύγει κρυφὰ στὴ σοφίτα τοῦ μεγάρου. Σκότωναν ἀλύπητα, ὅσους ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς ριψοκινδύνευαν κι' ἀνέβαιναν τὴ στενόμακρη καὶ περιστροφικὴ πέτρινη σκάλα τῆς σοφίτας. Ἀλλὰ ἡ σφαῖρες καὶ ἡ μπαρούτη τους εἶχαν σωθῆ πειά, καὶ τὰ πιστόλια τους ἦσαν ἄχρηστα.

Οἱ ὑπαρχηγοὶ ἐξώρκιζαν ἱκετευτικὰ τὸν ἀρχηγό τους, νὰ δραπετεύσῃ ὅσο ἦταν καιρὸς ἀκόμη, ἐνῶ αὐτοὶ θὰ ὑποστήριζαν τὴ δραπέτευσί του. Μὰ ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ ὁ Καπετὰν Φυσέκης νὰ συμμορφωθῆ — πιὸ ἱπποτικὸς αὐτὸς— στὴν ἱπποτικὴ παράκλησί τους.

Ἐπὶ τέλους ὅμως ὁ Καπετὰν Φυσέκης ὑπέκυψε στὶς παρακλήσεις τῶν ἀφωσιωμένων καὶ γενναιοψύχων ὑπαρχηγῶν του. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνοι ἐξακολουθοῦσαν τὴν ἄμυνά τους ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο τῆς στενόμακρης σκάλας ὁ Καπετὰν Φυσέκης κλειδώθηκε μόνος του στὴ σοφίτα. Ἐκεῖ, γδύθηκε, ἔμεινε μὲ τὸ πουκάμισό του, χώθηκε στὸ τζάκι, καὶ σκαρφαλώνοντας μέσα στὴν καπνοδόχο, ἀνέβηκε στὰ κεραμίδια !

Ἀπὸ κεῖ, πηδῶντας εὐκίνητα ἀπὸ στέγη σὲ στέγη ἀπομακρύνθηκε ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ κινδύνου. Ἔφθασε τέλος σὲ μιὰ σοφίτα, σωστὴ «ποντικοφωληὰ» καὶ κατοικία ἑνὸς παμπτώχου γηραλέου καλλιτέχνου. Πήδησε μέσα ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ φεγγίτη, γονάτισε μπρὸς στὸν κατάπληκτο γεροντᾶκο κι' ἐπικαλέσθηκε τὴ σιωπή του.

—Μὰ πές μου ποιὸς εἶσαι; ρώτησε τρομαγμένος ὁ καλλιτέχνης, βλέποντας ὅτι ὁ ἄγνωστος καὶ μισοντυμένος καὶ μαῦρος ἀπ' τὶς καπνιὲς ἐπισκέπτης του, λαχάνιαζε δίχως νὰ μιλάη.

Ὁ Καπετὰν Φυσέκης, βρῆκε ἀμέσως ἕνα πρόχειρο ψέμμα, τὸ ὁποῖο ἔσωσε τὴν περίστασι: Εἶπε στὸν γηραλέο καλλιτέχνη, ὅτι καθόταν ἐκεῖ κοντά, ὅτι ἦταν χρεωκοπημένος ἔμπορος, ὅτι οἱ δανεισταί του καὶ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες ἔκαναν πρωϊνὴ ἔφοδο στὸ σπίτι του, κι' ὅτι αὐτὸς μόλις πρόλαβε νὰ γλυτώση τὴ σύλληψι καὶ τὴ φυλάκισί του, ξεφεύγοντας μισόγυμνος !

—Ναί, καλέ μου ἄνθρωπε ! κατέληξε ὁ Καπετὰν Φυσέκης, μὲ ὑποκριτικὰ θρηνώδη τόνο στὴ φωνή του. Κοιμωμουν ἀκόμη στὸ κρεββάτι, ὅταν ἦρθαν αὐτοὶ οἱ ἀναθεματισμένοι νὰ μὲ πιάσουν !... Δὲν βλέπεις, ποῦ εἶμαι μὲ τὸ πουκάμισο μονάχα ;.... Ἀπ' τὴν καπνοδόχο τοὺς ξέφυγα καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι ἔτσι καταμαυρισμένος !

Ὁ ἀφελὴς γεροντᾶκος τὸν πίστεψε. Ἄλλωστε ἡ ἀθλία ἐμφάνισις τοῦ ληστάρχου συμφωνοῦσε ἀπόλυτα, μὲ τοὺς ἰσχυρισμούς του. Ὅσο γιὰ τοὺς πυροβολισμοὺς ποὺ ἀντηχοῦσαν ἀκόμη τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μακρυνοὶ κάπως καὶ ὑπόκωφοι, αὐτοὶ δὲν παραξένεψαν καθόλου τὸν καλλιτέχνη: Ἡ καθημερινὲς «συμπλοκὲς-μάχες» τῆς Ἀστυνομίας μὲ τοὺς ἀπειροπληθεῖς κακοποιοὺς στὸ Παρίσι, τώρα τελευταῖα, εἶχαν συνηθίσει πειὰ τοὺς **φιλησύχους ἀστοὺς** σὲ παρόμοιες ἀναστατώσεις !

Τὸν πίστεψε λοιπόν, τὸν Καπετὰν Φυσέκη. Καὶ τὸν λυπήθηκε. Καὶ τὸν βοήθησε μάλιστα δίνοντάς του ἕνα κατακουρελιασμένο κουστοῦμι γιὰ νὰ ντυθῆ. Καὶ τελευταῖα, τοὔδωσε καὶ τὴν «παλέττα» του μὲ τὰ χρώματά της — ἦταν ζωγράφος, αὐτὸς ὁ καλλιτέχνης — γιὰ νὰ βάψη κατάλληλα τὸ πρόσωπό του ὁ λήσταρχος καὶ νὰ ξεφύγη ἔτσι ἀσφαλέστερα ἀπὸ τὴν καταδίωξι τῶν δῆθεν δανειστῶν του!

Μὲ δυὸ - τρεῖς πινελιὲς ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ πρόσωπό του, ὁ Καπετὰν Φυσέκης πρόσθεσε ρυτῖδες, παραμόρφωσε τεχνικὰ τὰ χαρακτηριστικά του, καὶ ἔγινε ἀγνώριστος. Ντυμένος ὕστερα ἔτσι, σὰν πάμπτωχος ἐπαίτης, ἀποχαιρέτησε μ' εὐγνωμοσύνη τὸν ἀγαθὸ κι' ἀνύποπτο σωτῆρα του καὶ κατέβηκε ἀτάραχα στὸ δρόμο. Ἂν καὶ μακρυνὸς αὐτὸς ὁ δρόμος, ἀπ' τὸ μέγαρο Ντεμαρὲ — ὅπου ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη ἡ τελευταία ἄμυνα τῶν συμμοριτῶν — ὡστόσο εἶχε κι' αὐτὸς καὶ τὰ κοντινά του σοκκάκια, ἀρκετὴ κίνησι τώρα: Ἀστυφύλακες καὶ περιπολίες στρατοῦ πηγαινοερχόντουσαν, ἄλλοι τρέχοντας γιὰ ἐνίσχυσι πρὸς τὸ πεδίο τῆς μάχης αὐτῆς, κι' ἄλλοι γυρίζοντας ἀπὸ κεῖ ἢ τραυματίαι, ἢ μεταφέροντας πτώματα καὶ τραυματίας, ἢ ὁδηγῶντας στὶς φυλακὲς ὅσους αἰχμαλώτους συμμορῖτες κατώρθωναν νὰ πιάνουν ἐντωμεταξύ.

Κι' ὁ Καπετὰν Φυσέκης εἶχε τὸ ἀνήκουστο θράσος, ὅπως διηγήθηκε στὶς ἀπολογίες του ὁ ἴδιος ἀργότερα κι' ὅπως κατέθεσαν πολλοὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, νὰ καθήση ἀρκετὲς στιγμὲς στὴν ἐξώπορτα. Κι' ἀπὸ κεῖ, μεταμφιεσμένος ἔτσι κι' ἀγνώριστος, παρακολουθοῦσε τὴν κίνησι αὐτή, καὶ ζητοῦσε μάλιστα πληροφορίες ρωτῶντας καὶ τοὺς ἴδιους, τοὺς πολυασχόλους ἀστυφύλακας !

Ὕστερα, περπατῶντας ἀνάμεσα στοὺς θανασίμους αὐτοὺς ἐχθρούς του, μὲ τερατώδη ἀταραξία, ἔστριψε τὴ γωνία τοῦ δρόμου καὶ ἐξαφανίστηκε μυστηριωδῶς !

Πολλοὶ λαϊκοὶ συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης θαυμασταὶ εἰλικρινεῖς τοῦ Καπετὰν Φυσέκη, θέλησαν ν' ἀμφισβητήσουν τὴν ἄνανδρη σχεδὸν καὶ προδοτικὴ στάσι τοῦ ληστάρχου, ἀπέναντι τῶν ὑπαρχηγῶν του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

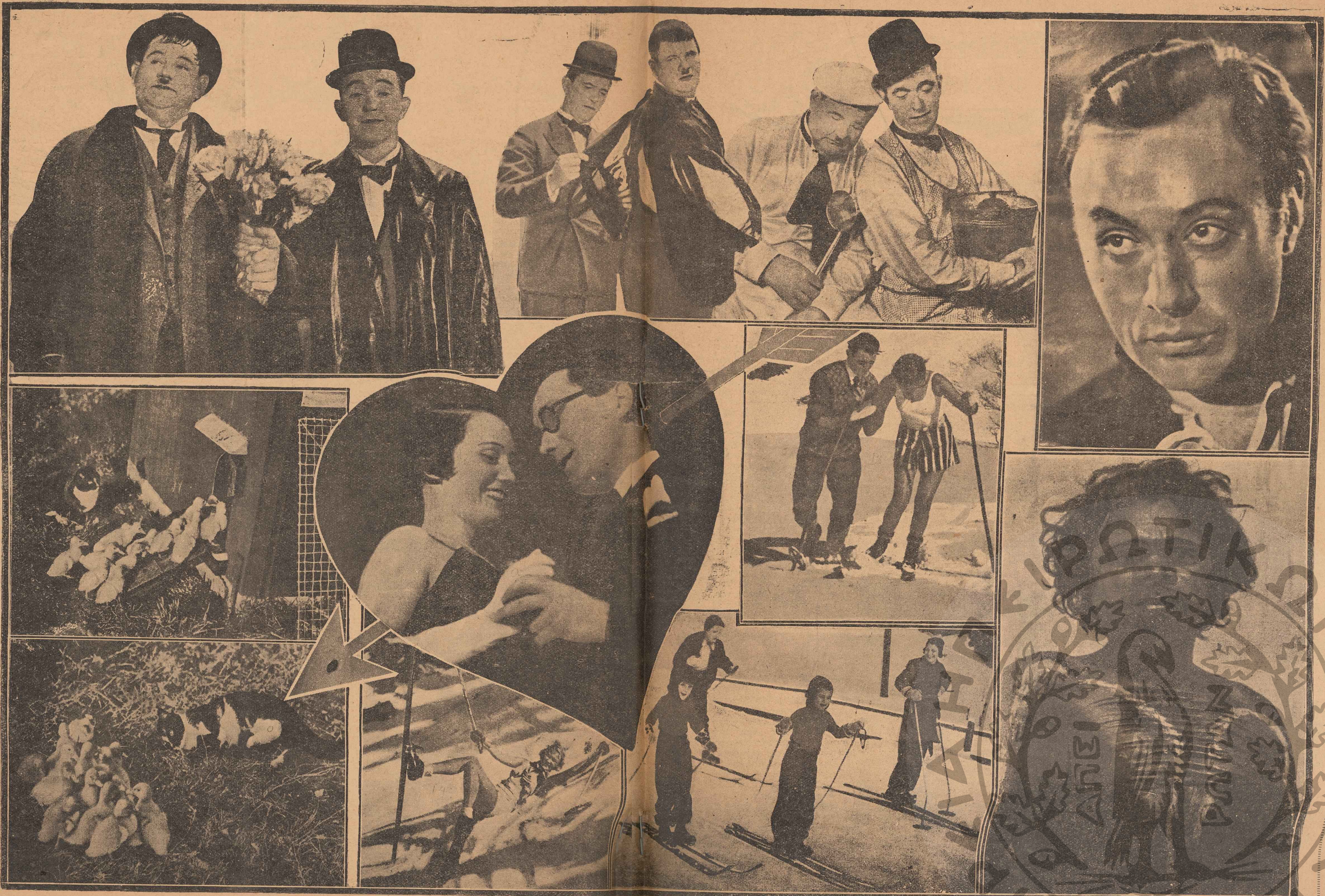

ΕΠΑΝΩ : Οἱ περίφημοι κωμικοὶ Χοντρὸς καὶ Λιγνός, σὲ τρεῖς σκηνὲς τῆς νέας τους κωμωδίας. — Ὁ μέγας Γάλλος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Σὰ Μπαρλ Μπουαγιέ, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ φὶλμ «Εὐτυχία». — ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΜΕΣΟΝ καὶ
τα, ἐπειδὴ ψόφησε ἡ μητέρα τῶν μικρῶν παπιῶν τῶν εἰκόνων μας, ἀνέλαβε αὐτὴ μητρικὰ καθήκοντα. Τὰ παρακολουθεῖ, τὰ θηλάζει καὶ φροντίζει γαὐτγι' αὐτὰ μὲ στοργὴ μητέρας. — ΜΕΣΟΝ : Οἱ ἠθοποιοὶ Ἀνρὺ Γκαλὰν καὶ ντὲ Ρούθ
Τὰ σπὸρ τοῦ χειμῶνος στὶς Ἄλπεις. ΚΑΤΩ : Πῶς διασκεδάζουν μὲ τὰ χιόνια στὸ Σέμεριγκ. Μικροὶ παγοδρόμοι στὶς 'πεις Ἄλπεις.—Ἕνας Αὐστραλιανὸς φύλαρχος, ποὺ ἔχει χαράξει φρικωδῶς τὸ στῆθος του,

ΚΑΤΩ : Ἕνα καταπληκτικὸ φαινόμενο. Σ' ἕνα ἀγρόκτημα τοῦ Τοὺρ μιὰ γά-
σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς νέας ἐρωτικῆς καὶ κωμικῆς ταινίας «Ἀπόψε εἶμαι δική σου».
γιὰ λόγους.....αἰσθητικούς !..

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Ἀληθινὴ Ἱστορία)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἤξερε ποῦ θὰ εὕρισκε βοήθεια, ἂν δὲν ἐπαρκοῦσαν ἡ δυνάμεις του γιὰ τὸ ἔργο του, μὰ ἡ δουλειά του δὲν ἦταν τόσο δύσκολη ὅσο φαινόταν. Ἡ μπόμπα εἶχε δουλέψει γι' αὐτόν·

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας δουλειά, ἡ ἀξίνα του συνάντησε κενό. Ἄνοιξε τότε εὔκολα μιὰ τρύπα καὶ πέρασε μέσα στὴν κυκλικὴ γαλερία, ὅπου εἶχαν πλανηθῆ οἱ τέσσερες Σκῶτοι Γρεναδιέροι. Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδε τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἀκτῖνα φωτός, ποὔμπαινε ἀπὸ μιὰ χαραμάδα κι' ἔπεφτε στὰ θεμέλια τοῦ πύργου. Πήγαινε πρὸς τὴν ἀκτῖνα, ὅταν μιὰ φωνὴ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σκοτάδι τὸν ἔκανε νὰ γυρίσῃ πίσω. Ἡ φωνὴ ἦταν πολὺ ἀδύνατη, μὰ ὁ τόνος της διατηροῦσε δὲν ξέρω ποιὰ ἀντρίκεια γλυκάδα.

—Ἀδελφέ, ρωτοῦσε ἡ φωνή, εἶσαι Σκῶτος;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Καμπούρης, ἀλλ' ἀγαπῶ τοὺς Σκώτους, ὅσο μισῶ τοὺς Ἄγγλους. Θὰ σὲ σώσω, ἂν μπορῶ σύντροφέ μου. Εἶσαι μόνος;

—Εἴμαστε τέσσερες, οἱ τρεῖς ἄλλοι πέθαναν.

—Δὲν ἄκουσες διόλου γυναικεῖες φωνὲς ἐδῶ κοντά;

—Τὶς ἄκουσα, μὰ εἶνε πολὺ ὥρα ποὺ δὲν τὶς ἀκούω πειά·

—Σοῦ εἶπαν τὰ ὀνόματά τους;

—Ἰωάννα ντὲ Σαμπανεῖλ καὶ Λευκὴ ντὲ Καμπανίλ.

—Ποῦ εἶσαι;

—Εἶμαι ἐδῶ ὅπου καὶ θὰ μείνω, ἀδελφέ. Θὰ πεθάνω μόλις μοῦ ἀφαιρέσουν τὸ βάρος ποὺ πιέζει τὰ πλευρά μου. Τὸ ξέρω αὐτὸ καὶ προπάντων τὸ νοιώθω· Ἡ ἴδια ἡ πέτρα ποὺ μ' ἐσκότωσε, εἶνε ἐκείνη ποὺ συγκρατεῖ τὸ αἷμα μου στὶς ἀρτηρίες μου. Βλέπω πὼς εἶσαι μιὰ καλὴ καρδιά.

»Πρὶν ἐπιχειρήσω νὰ βγάλω ἀπὸ πάνω μου τὴν πέτρα ποὺ θὰ εἶνε ὁ θάνατός μου, ἔχω ἕνα καθῆκον νὰ κάνω. Εἶσαι χριστιανὸς καὶ θέλεις ν' ἀκούσῃς τὴ διαθήκη τεσσάρων χριστιανῶν;

—Θέλω, ἀπάντησε ὁ Λαζαρίλος μὲ τὴν μεγαλείτερη ἴσως συγκίνησι ποὺ εἶχε νοιώσει ποτὲ στὴ ζωή του.

»Μὰ ἡ φωνή σου εἶνε καθαρὴ κι' ἐλεύθερη, σύντροφέ μου· Τί λές; Δὲν θὰ ἦταν πιὸ σωστὸ νὰ προσπαθήσω νὰ σηκώσω πρῶτα τὴν πέτρα καὶ νὰ σ' ἀπαλλάξω ἀπ' τὸ βάρος της;

—Μόλις σηκώσεις την πέτρα, θὰ πεθάνω, τὸ ξέρω αὐτό. Μιὰ φορὰ κατεβήκαμε στὰ ὀρυχεῖα τοῦ Μανταΐγ, γιὰ νὰ ξεθάψουμε μερικοὺς ἐργάτες καταχωνιασμένους· Ἀνάμεσα σ' αὐτούς, ἦταν κι' ἕνας ποὺ τὸν εἶχε πλακώσει ἕνα μεγάλο κομμάτι κάρβουνο. Ζητοῦσε παπᾶ γιὰ νὰ ξομολογηθῆ. Ἡ φωνή του ἦταν καθαρὴ κι' ἐλεύθερη. Νόμισα πὼς ἔκανα καλὰ καὶ σήκωσα τὸ κάρβουνο. Μοῦ εἶπε τότε: «Στρατιώτη, πεθαίνω χωρὶς νὰ ἐξομολογηθῶ». Καὶ πέθανε.

—Θὰ κάνω, ὅπως ἐσὺ θέλεις, σύντροφέ μου, εἶπε ὁ Καμπούρης. Μίλα, σ' ἀκούω.

Ὁ ἄμοιρος Γρεναδιέρος ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλὸς κι' ὕστερα μὲ φωνὴ ποὺ φανέρωνε τὴν καρτερία μιᾶς ἡρωϊκῆς ψυχῆς, ἄρχισε:

—Πεθαίνω χωρὶς ἐξομολόγησι, εἶν' ἀλήθεια, μὰ πεθαίνω χριστιανός. Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, ἀδελφέ, σ' ἐξορκίζω νὰ πᾷς στὸν ταγματάρχη Ριχάρδο Μόμπραιη, ποὺ τὸν λένε Κόκκινο Ντίκ, καὶ νὰ τοῦ πῇς αὐτά:

»Τέσσερες στρατιῶτες τοῦ τάγματός του πέθαναν συγχωρῶντας τὸ λόρδο τοῦ Κόμιν, ποὺ τοὺς σκότωσε: Ὁ δεκανεὺς Γκρὰν κι' οἱ στρατιῶτες Σωνί, Μπλοὺν καὶ Μὰκ Φέρσον.

»Ὁ δεκανεὺς Γκρὰν ζητάει νὰ τοῦ βάλουν μιὰ πλάκα στὸ κοιμητῆρι τοῦ Λόσσου, γιὰ νὰ πηγαίνῃ ἡ γυναῖκα του, ἡ Μαίρη Γκράν, ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσε καὶ νὰ προσεύχεται γι' αὐτόν.

»Ὁ στρατιώτης Μπλοὺν ἀφήνει δυὸ παιδάκια ὀρφανά. Πρέπει νὰ ποῦν σ' αὐτὰ ὅτι ὁ φτωχὸς πατέρας τους ἦταν χριστιανὸς καὶ Σκῶτος· Ἐζοῦσαν ἀπὸ τὸ ἐπίδομά του. Οἱ Γρεναδιέροι τοῦ πέμπτου θὰ τὰ θρέψουν καὶ θὰ τὰ μεγαλώσουν Αὐτὸ δὲν εἶνε ἐλεημοσύνη.

»Ὁ στρατιώτης Σωνὶ ἄφησε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του στὸ Ἰνβερνές. Λέγεται Ἔλλεν. Ἂς τῆς ποῦν ὅτι ὁ Σωνὶ Ντάβις, ὁ ἀρραβωνιαστικός της, πέθανε εἴκοσι δύο χρονῶν, μὲ τὰ χείλη του στὴν μεντάγια τῆς παρθένας Μαρίας, τὴν ὁποία ἐκείνη τοῦ εἶχε κρεμάσει στὸ λαιμὸ τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

»Ὁ στρατιώτης Μὰκ Φέρσον —ἐγὼ εἶμαι ποὺ λέγομαι Ἐδουάρδος Μὰκ Φέρσον—ἀδελφέ μου, δὲν ἔχει πειὰ στὸν κόσμο, παρὰ μιὰ γρηὰ μητέρα, ποὺ δὲν θὰ ζήσῃ πολὺ πειά.. Τὴν ἄφησα στὸ φτωχικό της σπιτάκι, ὅπου ὥς τόσο δὲν γεννιοῦνται καὶ δὲν πεθαίνουν, παρὰ τζέντλεμαν. Τὸ σπίτι μου βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸν πύργο τοῦ Λόσιελ· Ἂς πᾶν κι' ἂς βροῦν τὴ γρηὰ μητέρα μου στὸ μονοπάτι ποὺ μὲ περιμένει κάθε μέρα.

»Ὅταν τῆς ποῦν ὅτι ὁ Ἐδουάρδος, τὸ τελευταῖο της παιδί, πέθανε, ἐκείνη δὲν θἄχῃ πειὰ ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε, γιατὶ θὰ πεθάνῃ ἀμέσως. Ἂς βρεθῆ κάποιος νὰ πῇ μιὰ προσευχὴ δίπλα στὸ φέρετρό της καὶ ἂς μὲ ἀντικαταστήσει ὅταν τὴν πᾶνε στὸν τάφο της!»

Ἡ φωνὴ τοῦ Μὰκ Φέρσον εἶχε ἀλλοιωθῆ, καθὼς πρόφερε τὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις.

Ὁ Καμπούρης δὲν εἶχε κλάψει ποτὲ στὴ ζωή του. Ἔνοιωσε τώρα δυὸ δάκρυα νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά του·

—Ἀδελφέ, ρώτησε ὁ στρατιώτης, θὰ τὰ θυμηθῇς ὅλ' αὐτά;

—Θὰ τὰ θυμηθῶ, φτωχέ μου σύντροφε

—Ὑποσχέσου μου ὅτι θὰ κάνῃς ὅπως σοῦ εἶπα.

—Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι.

—Τότε λοιπόν, ἀδελφέ, ἀποτελείωσε ὁ Μὰκ Φέρσον, μὲ ὅλη τὴ σταθερότητα τῆς φωνῆς ποὺ τοῦ εἶχε ξανάρθει, σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Φίλησέ με, ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, καὶ σήκωσε τὴν πέτρα ἀπὸ πάνω μου.

Ὁ Λαζαρίλος τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε κλαίγοντας. Ἔπειτα σήκωσε χωρὶς δυσκολία τὴν πέτρα καὶ τὴν ἄφησε δίπλα· Ὁ Μὰκ Φέρσον ἀνάπνευσε μὲ δύναμι κι' ἀνασηκώθηκε. Ὁ Καμπούρης τὸν τύλιξε μὲ τὰ χέρια του, ἕτοιμος νὰ βγάλῃ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς

Μὰ ὁ καλὸς Σκῶτος Γρεναδιέρος ἀνάπνευσε δεύτερη φορά, πιὸ ἀδύνατα κι' αὐτὸ ἦταν ὁ τελευταῖος του στεναγμός.

Ὁ Λαζαρίλος τὸν φίλησε πεθαμμένον, ὅπως τὸν εἶχε φιλήσει ζωντανό. Ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του φριχτὰ μόνο μέσα σ' αὐτὸ τὸ κενοτάφιο, ὅπου εἶχε κερδίσει κι' εἶχε χάσει ἕνα φίλο. Οἱ φίλοι ἦταν σπάνιοι στὸ δρόμο τοῦ Καμπούρη. Διευθύνθηκε τότε ἀργὰ πρὸς τὸ φῶς ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὴ σχισμάδα· Ἤξερε τί θἄβρισκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τοίχου.

Τὸ φῶς ἦταν τοῦ φεγγαριοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀχτῖνες γλυστροῦσαν μέσ' στὸ ὑπόγειο ἀπὸ τὴ σχισμάδα ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἡ ἔκρηξι·

Ἡ ἀχτῖνες ἔπεφταν σ' ἕνα σύμπλεγμα, ποὺ φωτιζόταν ζωηρὰ μέσ' στὸ σκοτάδι ποὺ τὸ κύκλωνε: Ἦταν δυὸ γυναῖκες ξαπλωμένες κάτω, ποὺ εἶχαν πεθάνει, σφίγγοντας ἡ μιὰ τὴν ἄλλη στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ ἴδια πέτρα ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ θόλο τὶς εἶχε σκοτώσει καὶ τὶς δύο.

Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ κεφάλια ἦταν πλακωμένο ἀπὸ τὴν πέτρα, τὸ ἄλλο ἦταν γυρμένο ἥσυχα, γαλήνιο καὶ θαυμαστὰ ὡραῖο μέσα στ' ἄφθονα μελανόχρυσα μαλλιά του.

Αὐτὴ ἐδῶ ἦταν ὑπερόχως ὡραία, βλέποντάς την, θὰ νομίζατε πὼς βλέπετε τὴν Λίλιας κοιμισμένη μέσ' ἀπὸ ἕνα διάφανο πέπλο· Ἦταν ἡ Λευκὴ κι' ἡ ἄλλη ἦταν ἡ Ἰωάννα!

Ὁ Καμπούρης τὶς κύτταξε ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος καὶ ἄφωνος·

Ἔπειτα σάλεψε τὰ χείλη του, σὰν νὰ χαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Δὲν ὑπάρχει πειὰ τίποτε μεταξὺ τοῦ Καίσαρος ντὲ Σαμπανεῖλ καὶ τῆς ἐκδικήσεώς μου.

V
ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Καῖσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ συναντοῦσε τὸ Μαῦρο Κόμιν καὶ τοὺς Σκώτους Γρεναδιέρους του στὸ δρόμο τῆς Μπουεναβαντούρας, ὁ Νὲντ Γουέλσλεϋ, ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς ἀποσπάσματος εἴκοσι ἀντρῶν, κατέβαινε πρὸς τὸν Τάγο, γιὰ νὰ βρῇ τὸ μεγάλο δρόμο τῆς Ὀροπέζας.

Ὁ Νὲντ Γουέλσλεϋ ἀγαποῦσε φλογερὰ κι' ἐπίμονα: Τέτοιος ἄλλωστε ἦταν κι' ὁ χαρακτῆρας του. Ἦταν ἕνα παιδὶ γλυκὸ κι' ἁπλοϊκό, μὰ ἦταν κι' ἕνας ἱππότης. Μισοῦσε τὸν ἀντίπαλό του τὸν Ἕκτορα, ἢ τουλάχιστον ἤθελε νὰ τὸν μισήσῃ, μὰ τὰ γεγονότα τὸν ἔσπρωχναν κάθε στιγμὴ πρὸς στὴν ἀγκαλιά του, σὰν ἕνα φίλο. Ὁ Ἕκτωρ ντὲ Σαμπανεῖλ τοῦ εἶχε σώσει δυὸ φορὲς τὴ ζωὴ ἀπάνω στὸν ἐξώστη τοῦ πύργου τοῦ Φερδινάνδου τοῦ Καθολικοῦ, κι' αὐτός, ὁ Νέντ, μὲ χίλιους κινδύνους, εἶχε ἀποδόσει πρὸ ὀλίγου τὴν ἐλευθερία στὸν Ἕκτορα·

Αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά ποὺ φλεγόντουσαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀλληλοχτυπηθοῦν μὲ τὰ σπαθιά τους, κάθε φορὰ ποὺ ἀντάμωναν, ἔσφιγγαν μεγαλόψυχα τὰ χέρια τους καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἔχθρα τους, ποὺ ἦταν βαθειὰ σὰν τὸν ἔρωτά τους, ἔνοιωθαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο ὁρμὲς ἀνέκφραστης τρυφερότητας.

Ὁ Νὲντ Γουέλσλεϋ ἦταν ὡστόσο ἀποφασισμένος νὰ πολεμήσῃ μέχρις ἐσχάτων. Ἦταν βέβαιος πὼς δὲν θἄνοιωθε οὔτε ἀδυναμία, οὔτε οἶκτο, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γινόταν ἡ ἀποφασιστικὴ μεταξύ τους μάχη.

Ὅταν ἡ Ζοακίνα ἦταν μπροστά του, διψοῦσε τὸ αἷμα τοῦ Ἕκτορος Γιὰ ἕνα χαμόγελά της, θὰ βύθιζε ὥς τὴ λαβὴ τὸ σπαθί του μέσ' στὸ στῆθος τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ του.

Κι' αὐτὸ τὄνοιωθε ἀκόμα περισσότερο, βλέποντας τὸν Ἕκτορα εὐτυχῆ.

Μέσα στὸ σύδεντρο τῶν πεύκων, ὁ Νὲντ εἶχε ἀκούσει ἕνα μέρος τοῦ μυστικοῦ τῶν δύο ἐραστῶν, κι' ἡ Ζοακίνα ἡ ἴδια τοῦ ὡμολόγησε περήφανα τὴν προτίμησί της.

Μπρὸς στὸν ἴδιο τὸν Νέντ, σὰν μάρτυρα, ἡ Ζοακίνα εἶχε ἀρραβωνιαστῆ τὸν Ἕκτορα.

Μὰ αὐτὸ δὲν ἐσήμαινε τίποτε· Σεῖς ποὺ εἶστε νέοι, τὸ ξέρετε.. Σεῖς ποὺ ὑπήρξατε νέοι, θὰ τὸ θυμᾶστε ἴσως. Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε Ἡ πιὸ θελκτικὲς ἐλπίδες γεννιοῦνται ἀπὸ τὸ ἀδύνατο Τί σημασία ἔχει ἡ πραγματικότης; Ὁ ἔρως εἶνε Θεός.

Ὁ Νὲντ ἔλπιζε καὶ ἡ θέσι του ὡς νικημένου ἦταν ἐκείνη ποὺ προκαλοῦσε τὰ τρομερὰ σχέδιά του· Ἂν ἦταν νικητής, θὰ εἶχε ὑποκύψει στὸ μαλακὸ χαρακτῆρα του.

Ἦταν πολὺ νέος καὶ πολὺ ἄπειρος γιὰ νὰ δῇ τὸ ζήτημα ἀπὸ ὅλες του τὶς ὄψεις·

Συνέβαινε ὅμως ἕνα περίεργο πρᾶγμα, καθὼς ὁ Νὲντ πήγαινε ἔφιππος δίπλα στὸ ἁμάξι τῶν κυριῶν ντὲ Καμπανίλ. Ἡ Ζοακίνα τοῦ μιλοῦσε μὲ τὰ μάτια της.

Ὡστόσο, δὲν εἶχαν περάσει ἀκόμα πολλὲς ὧρες, ποὺ ἐκείνη ὁλοφάνερα εἶχ' ἐκδηλώσει τὴν προτίμησί της στὸν Ἕκτορα. Ἦταν, στ' ἀλήθεια, τόσο ἀλλόκοτο αὐτό, ὥστε ὁ Νέντ, στὴν ἀρχή, νόμισε πὼς γελιέται.

Καὶ ὅμως, ἡ Ζοακίνα τὸν ἐκύτταζε κρυφά. Ἡ Ζοακίνα φαινόταν σὰν νὰ τοῦ λέῃ: «Πρέπει νὰ βρῆτε τρόπο νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὰ μάτια ποὺ μᾶς περιστοιχίζουνε. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχω νὰ πῶ, πρέπει μόνο σεῖς νὰ τ' ἀκούσετε».

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Νὲντ ἐπίστεψε σ' αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε, ἄρχισε νὰ σκέπτεται τὸν Ἕκτορα. Θὰ τὸ πιστέψετε; Αὐτὸς ὁ ἀδυσώπητος Νέντ, λυπόταν κι' ἀγαποῦσε τώρα τὸν Ἕκτορα.

Μέσα στὴν ἅμαξα, ἡ Λίλιας κι' ἡ μαρκησία ἦταν καθισμένες στὸ βάθος, ἡ μιὰ δίπλα στὴν ἄλλη. Ἡ Ζοακίνα τὸ θέλησε ἔτσι, γιατὶ ἐκείνη τώρα διάταζε.

Τὰ χέρια τῆς Λίλιας ἦταν μέσα στὰ χέρια τῆς ντόνας Μέντσιας, ἡ ὁποία τῆς τὰ ἔσφιγγε γλυκά.

Ἡ ντόνα Μέντσια ἔμενε σιωπηλή. Ὅταν τὰ μάτια τῶν δύο κοριτσιῶν ἀντάμωναν, ἡ Λίλιας κι' ἡ Ζοακίνα χαμογελοῦσαν.

Τὸ χαμόγελο τῆς Λίλιας φαινόταν σὰν νὰ ἱκέτευε μιὰ συγγνώμη, γιατὶ ἡ εὐτυχία της εἶχε γίνει ἡ δυστυχία τῆς Ζοακίνας· Μὰ τὸ χαμόγελο τῆς Ζοακίνας ἀπέκρουε τὴ συγγνώμη κι' ἐπιδοκίμαζε. Τῆς ἔλεγε: «Ἀδελφή, ἔσο ἐσὺ εὐτυχὴς καὶ μὴ ἀνησυχῇς γιὰ μένα»

Ἡ νύχτα εἶχε πέσει, ὅταν ἡ συνοδεία τῆς ντόνας Μέντσιας καὶ τῶν θυγατέρων της ἔμπαινε στὴν Ταλαβέρα-ντὲ-λὰ-Ρένα. Ὑπῆρχε ἕνα μέγαρο τῶν Καμπανὶλ στὴν παραλία, μὰ τὸ κατεῖχε τώρα ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία·

Τίποτε δὲν ἦταν προπαρασκευασμένο. Ὁ Νὲντ ἐγκατέστησε τὶς προστατευόμενές του σ' ἕνα σπίτι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ μοναστηριοῦ τῶν Ἱερονυμιτῶν καὶ ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὸν Τάγο.

Πρόσφερε τοὺς ὑπηρέτες του γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸ δεύτερο σταυλίτη στὴν ἐγκατάστασι.

Ὁ Νὲντ ἀποσύρθηκε, ἀφοῦ δέχτηκε τὶς εὐχαριστίες τῆς ντόνας Μέντσιας. Εἶχε κάνει πειὰ μερικὰ βήματα στὸ δρόμο, ὅταν ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζουν μέσ' ἀπ' τὴ γρίλλια ἑνὸς παραθύρου τοῦ ἰσογείου. Στράφηκε καὶ εἶδε ἕνα λευκὸ χέρι νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ παντζοῦρι.

—Μιλόρδε, τοῦ εἶπε ἡ φωνή, ποὺ τὴν ἀναγνώρισε ἀπὸ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς του, παρακαλεῖστε νὰ ξανάρθετε σὲ μιὰ ὥρα καὶ νὰ περιμένετε ἐδῶ, ἔξω.

Τὸ χέρι ἐξαφανίστηκε. Ὁ Νὲντ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του σὰν μεθυσμένος.

Ἡ ντόνα Μέντσια κι' ἡ Λίλιας δὲν ἀντελήφθησαν τὴ σύντομη ἀπουσία τῆς Ζοακίνας. Ὁ Ἀντρέας σερβίρισε ἕνα ἐλαφρὸ πρόγευμα. Ἐκάθησαν κι' οἱ τρεῖς γύρω στὸ τραπέζι. Ἡ Λίλιας προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ τὴ θλῖψι τῆς Ζοακίνας· Ἡ μαρκησία τὴ βοηθοῦσε. Ἔφτασε μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ πῇ, καλῶντας τὴ Ζοακίνα, γιὰ νὰ τὴ φιλήσῃ στὸ μέτωπο:

—Νά 'μαι ὅπως ἄλλοτε, ἀγαπημένα μου παιδιά· Δὲν ἔχασα καθόλου τὴν πολυαγαπημένη μου Ζοακίνα καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ θέλησε νὰ μοῦ ξαναδώσῃ τὴ δυστυχισμένη μου Λευκή.

Ἕνα δάκρυ πετάχτηκε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ζοακίνας:

—Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς τὴν ἀποδόσει στ' ἀλήθεια, κυρία, ψιθύρισε, θἄχετε τότε καὶ τὶς δυό σας κόρες.

Ἡ ντόνα Μέντσια τὴν τράβηξε πρὸς στὸ στῆθος της.

—Δὲν εἶσαι λοιπὸν πειὰ κόρη μου, ἐσύ, Ζοακίνα; ρώτησε.

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ Καμπανίλα, τῆς ὁποίας τὸ μέτωπο σκεπάστηκε ἄξαφνα ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ σύννεφο. Δὲν ξέρω τί εἶμαι..

Ἐδίστασε·

—Δὲν ξέρω ποῦ πηγαίνω... ἐπρόσθεσε.

Ἔπειτα, γελῶντας καὶ κλαίγοντας μαζύ, εἶπε:

—Μὰ ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖον εἶμαι βεβαία, εἶνε ὅτι ὥς τὴν τελευταία μου στιγμὴ θὰ σᾶς ἀγαπῶ σὰν τὴν καλύτερη μητέρα!

Ἡ ντόνα Μέντσια γέμισε τὰ μάγουλά της φιλήματα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Ζοακίνα φάνηκε σὰν νὰ παρηγορήθηκε. Ἔκατσε μεταξὺ τῆς Μέντσιας καὶ τῆς Λίλιας, ποὺ τὴν γέμιζαν μὲ τὰ χάδια τους κι' ἡ δυό. Μὰ ἄξαφνα σηκώθηκε καὶ ἀπροσδόκητα εἶπε:

—Αὔριο, μητέρα, αὔριο, ἀδελφούλα! Ἀποσύρομαι τώρα. Ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Αὐτὸ δὲν ἔκανε ἐντύπωσι, ὕστερα ἀπὸ τόσους κόπους τόσων ἡμερῶν· Ἀφοῦ τὴν ἐφίλησαν, ἡ ντόνα Μέντσια κι' ἡ Λίλιας ἔμειναν μόνες, γιὰ πρώτη φορά, ὕστερ' ἀπὸ τὶς ἀποκαλύψεις τῆς Ὑψηλῆς Γυναίκας·

Δὲν τὸ ὡμολόγησαν αὐτό, οὔτε ἡ μιά, οὔτε ἡ ἄλλη, γιατὶ εἶχαν κι' ἡ δυὸ τὴν ἴδια καρδιά, ἀλλὰ ἡ ἀναχώρησι τῆς Ζοακίνας ἦταν ἕνα ξαλάφρωμα καὶ γιὰ τὶς δυό. Μπρὸς στὴ Ζοακίνα, ἔπρεπε νὰ μετριάζουν τὰ χάδια τους.

Ἡ Ζοακίνα, τὸ δυστυχισμένο παιδί, θἆχε τόσους λόγους στὸ ἑξῆς νὰ εἶνε ζηλιάρα. Ἡ θέσι της ἦταν πιασμένη, παρ' ὅ,τι κι' ἂν ἔλεγαν. Ἡ ἐκδηλώσεις τῆς τρυφερότητος πρὸς αὐτήν, δὲν θὰ ἦταν, παρὰ μιὰ ἐλεημοσύνη·

Ἡ ντόνα Μέντσια μίλησε πρώτη:

—Σὲ εἶχα μαντέψει Σ' ἀγαποῦσα σὰν τὴ Λευκή μου. Πῶς μὲ ἀγαποῦσες ἐσύ;

—Ὄχι λιγώτερο χθὲς ἀπὸ σήμερα, μητέρα μου, ἀπάντησε ἡ Λίλιας. Ἄλλοτε, ὅταν ὑπόφερα, γιατὶ εἶχα ὑποφέρει πολύ, παρηγοριόμουνα μὲ τὴ σκέψι σας...

—Μὲ ἤξερες λοιπόν;

—Ὄχι, μὰ ὁ καλὸς Θεὸς εὐσπλαχνίζεται τὸ μαρτύριο τῶν δυστυχισμένων παιδιῶν· Ὀνειρευόμουνα τὰ χάδια σας· Ὤ, δὲν κοιμήθηκα ποτὲ οὔτε μιὰ φορά, χωρὶς νὰ προσευχηθῶ γιὰ σᾶς, μητέρα μου.. καὶ χωρὶς νὰ σᾶς ἱκετεύσω, σὰν νὰ εἴσαστε προστάτισσά μου στὸν οὐρανό.

Τὸ χέρι τῆς μαρκησίας ἔπαιζε μὲ τὶς μποῦκλες ποὺ κυλοῦσαν στοὺς κροτάφους τῆς Λίλιας.

—Ἔτσι ἦταν καὶ τὰ μαλλιὰ τῆς Λευκῆς μου! ψιθύρισε. Βλέπει κανεὶς αὐτὰ τὰ σκοτεινὰ μαλλιὰ σὲ ὅλες τὶς εἰκόνες τῶν θυγατέρων τῶν Καμπανίλ.

(Ἀκολουθεῖ)

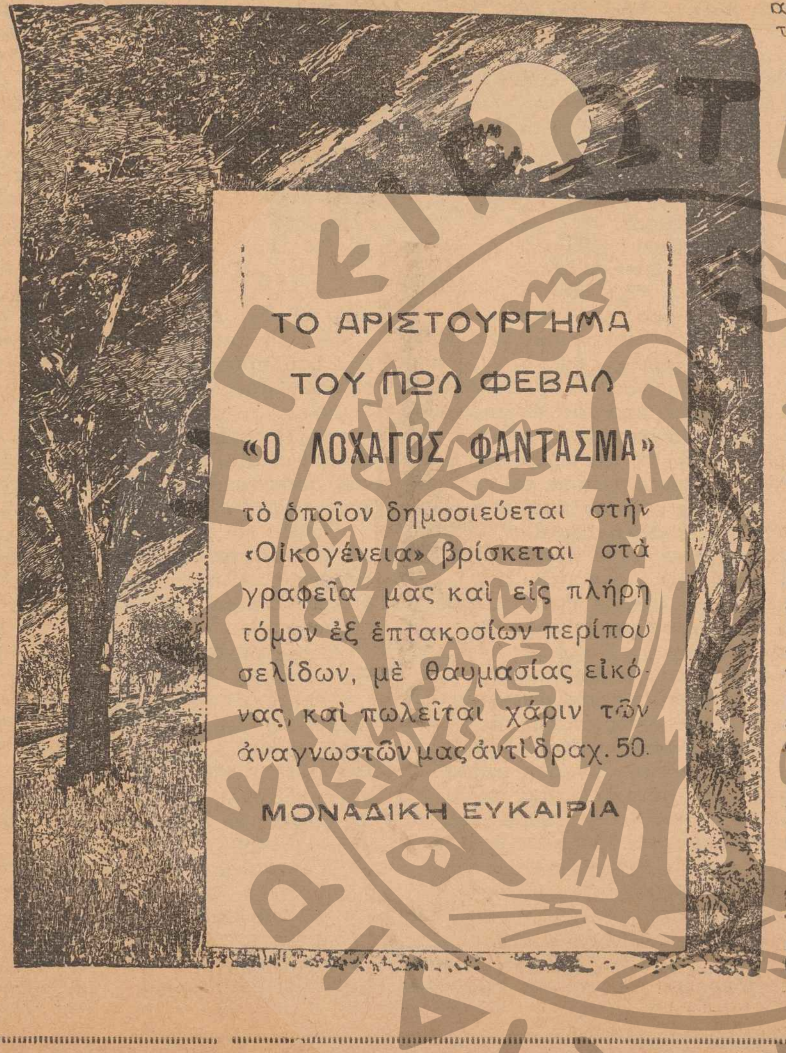

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ
«Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»
τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται στὴν «Οἰκογένεια» βρίσκεται στὰ γραφεῖα μας καὶ εἰς πλήρη τόμον ἐξ ἑπτακοσίων περίπου σελίδων, μὲ θαυμασίας εἰκόνας, καὶ πωλεῖται χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀντὶ δραχ. 50.
ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪΤΖΙ Α. ΓΚΑΡΡΟΝΕ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΤΩΡΑ πειὰ ἡ φωτιὰ εἶχε κάψει ὅλα τὰ ξύλινα σπίτια τοῦ Χόπε Σίτυ κι' ἁπλωνόταν στὰ γύρω δάση ποὺ σκέπαζαν τὶς πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ. Ὁ Τὸμ Μπάρτον, ὁ κυνηγός, ποὺ ζοῦσε ὁλομόναχος σὲ μιὰ καλύβα, εἶχε περικυκλωθῆ ἀπὸ τὶς φλόγες κι' ἀγωνιζόταν ἀπελπισμένα νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν ἄλλη πλαγιά, ὅταν ἄξαφνα, μέσα στὸ ὑπόκωφο μούγκρισμα τῆς φωτιᾶς, ἄκουσε δυὸ-τρεῖς πυροβολισμοὺς κι' ὕστερα μιὰ γυναῖκα ποὺ φώναζε :

—Βοήθεια! Βοήθεια!...

Ὁ Τὸμ Μπάρτον ὥρμησε μέσα στὸ σκοτεινὸ δάσος καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἔφτανε καλπάζοντας ἀπάνω στὸ ἄλογό της. Ἐκείνη, μόλις εἶδε τὸν κυνηγό, κράτησε τὰ γκέμια καὶ γλύστρησε ἀμέσως καταγῆς. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια της κι' ἔγειρε ἀπότομα στὴν ἀγκαλιά του.

—Εἴσαστε πληγωμένη ; τὴ ρώτησε ὁ Τόμ.

—Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ σβησμένη φωνή. Μὰ εἶμαι κουρασμένη, πάρα πολὺ κουρασμένη!...

Ἡ φωνή της, μέσα στὸ σκοτάδι, τοῦ φάνηκε σὰν γνώριμη. Τοῦ θύμιζε παληὲς ἱστορίες, περασμένες... Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια εἶχε παρατήσει τὸ Χόπε Σίτυ κι' εἶχε φτιάξει τὴν καλύβα του στὸ βουνό, σὰν ἐρημίτης.

—Μπορεῖτε νὰ κρατήσετε ἀκόμη μισὴ ὥρα ; τὴν ξαναρώτησε ὁ Τόμ.

—Ναί, μπορῶ... ψιθύρισε ἡ ἄγνωστη.

Ὁ καπνὸς τώρα τοὺς ἔπνιγε. Ὁ Τὸμ Μπάρτον τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἄρχισε ν' ἀνοίγη δρόμο πρὸς τὸ μέρος τοῦ χειμάρρου. Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ τρέχουν, σὰν τρελλοὶ ἀπ' τὴν ἀπόγνωσι, γιατὶ ἡ φλόγες τοὺς κυνηγοῦσαν σὰν πελώρια κόκκινα φείδια. Στὴν ἄκρη τοῦ χειμάρρου, ἡ ἄγνωστη σωριάσθηκε καταγῆς.

—Δὲν μπορῶ πειά... στέναξε μὲ πόνο Δὲν ἔχω δύναμι... Ἀφῆστε με νὰ πεθάνω δῶ πέρα...

—Ποτέ! φώναξε ὁ Τὸμ Μπάρτον.

Κι' ἔπειτα τὴν σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ πέρασε τὰ ρηχὰ νερὰ τοῦ χειμάρρου. Ἐκεῖ πέρα, ἀνάμεσα στοὺς βράχους καὶ στὰ πεῦκα, τὴν ξάπλωσε πάνω στὰ χόρτα κι' ἔπεσε κι' ἐκεῖνος κοντά της, τσακισμένος ἀπ' τὴν κούρασι.

—Ἐδῶ εἴμαστε καλά... τῆς εἶπε ὁ Τὸμ Μπάρτον. Μὰ τί ἀγωνία, ἔ ; Ἂς εἶνε! Πέρασε κι' αὐτό... Καὶ τώρα, πέστε μου, γιατὶ σᾶς κυνηγοῦσαν ;

—Γιατὶ ἐγὼ ἔβαλα φωτιὰ στὸ Χόπε Σίτυ.. τοῦ ἀπάντησε ἄγρια ἡ ἄγνωστη. Κι' ὕστερα, γιατὶ λίγο ἔλειψε νὰ σκοτώσω ἕναν ἄνθρωπο!

Μέσα στὰ σκοτεινά, ὁ Τὸμ Μπάρτον δὲν ἔβλεπε, παρὰ μονάχα τὰ μάτια της ποὺ ἔλαμπαν παράξενα.

—Γιὰ πέστε μου, τί συνέβη... ψιθύρισε ὁ Τόμ. Ἔπειτα θὰ δῶ τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς. Ξέρω αὐτὸ τὸ βουνὸ καλύτερα ἀπ' τὸν καθένα. Καί, ξέρετε ; Κι' ἐγὼ δὲν τὰ ἔχω καλὰ μ' αὐτοὺς ἐκεῖ κάτω τοὺς ἀνθρώπους.

—Ὤ, νὰ σᾶς πῶ ἀμέσως τί συνέβη... τοῦ ἀπάντησε ἡ ἄγνωστη. Ἤμουν ἡ νέα πιανίστα τοῦ «Μπόνατσα Σάλο»! Ἔχω γυρίσει ὅλες τὶς πόλεις τῆς Καλλιφορνίας... Ἔπειτα, κατέληξα δῶ πέρα, στὸ Χόπε Σίτυ.. Ὁ Τζὶμ Μπριοὺς λοιπὸν —θὰ τὸν ξέρετε, βέβαια—ἄρχισε νὰ μὲ πειράζη. Ἀπόψε τέλος ἦρθε μεθυσμένος, μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἔκανε νὰ μὲ φιλήση. Ἀκοῦτε ; Νὰ μὲ φιλήση! Μὰ δὲν τὸν ἄφησα... Μονάχα μιὰ φορὰ μὲ φίλησε ἕνας ἄνδρας! Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια... Κι' ἀκόμη ψάχνω νὰ τὸν βρῶ, γιατὶ αὐτὸν μονάχα ἀγαπῶ, αὐτὸν μόνο!..

Κι' ἡ ἄγνωστη ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ λυγμούς.

—Λοιπόν ; Τί ἔγινε ὕστερα ; ἔκανε ὁ Τόμ, ἀνυπόμονα.

—Ὁ Τζὶμ Μπριοὺς θέλησε νὰ μὲ φιλήση κι' ἐγὼ τὸν δάγκωσα. Ἐκεῖνος τότε, τυφλωμένος ἀπ' τὴ λύσσα του, ὥρμησε πάλι νὰ μ' ἀγκαλιάση. Ἐγὼ τότε ἅρπαξα τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε στὴν πέτσινη ζώνη του καὶ τοῦ φύτεψα μιὰ σφαῖρα στὸν ὦμο. Μὲ μιὰ ἄλλη σφαῖρα ἔσπασα τὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι. Ἡ λάμπα ἅρπαξε φωτιὰ καὶ σὲ λίγο καιγόταν ὁλόκληρο τὸ «Μπονάτσα Σάλουν».. Νά, αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου

—Βρισκόσαστε «ἐν νομίμῳ ἀμύνῃ», ὅπως λένε, τῆς εἶπε ὁ Τὸμ Μπάρτον. Καὶ δὲν μποροῦν νὰ σᾶς κάνουν τίποτα!

—Μὰ εἶνε ὅλοι τους φίλοι τοῦ Τζὶμ Μπριούς... ψιθύρισε ἐκείνη. Θέλουν νὰ μ' ἐκδικηθοῦν!..

Ἐκείνη τὴ στιγμή, στὴν ἀπέναντι ὄχθη τοῦ χειμάρρου, φάνηκαν δυὸ καβαλλάρηδες. Ἡ κόκκινη ἀνταύγεια τῆς φωτιᾶς, τοὺς φώτιζε ἀπαίσια. Ὁ Τὸμ Μπάρτον κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ τοὺς σημάδεψε μὲ τὴν καραμπίνα του. Κι' ἄξαφνα ἀντήχησαν δυὸ τουφεκιὲς καὶ τ' ἄλογα κυλίστηκαν καταγῆς. Οἱ δυὸ φίλοι τοῦ Τζὶμ Μπριούς, τρομοκρατημένοι, ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὰν τρελλοὶ καὶ σὲ λίγο χάθηκαν μέσα στὰ δέντρα. Ὁ Τὸμ τότε, ἥσυχος πειά, ἄναψε μιὰ μικρὴ φωτιὰ γιὰ νὰ στεγνώσουν τὰ ροῦχα τους ποὺ εἶχαν βραχῆ ἀπ' τὰ νερὰ τοῦ χειμάρρου. Μόλις ὅμως ἡ φλόγες φώτισαν τὸ πρόσωπο τῆς ἀγνώστου, ὁ κυνηγὸς ἔρριξε μιὰ κραυγὴ τρόμου.

—Ἐσύ, Γκουέλντα, ἐδῶ πέρα ; ἔκανε μὲ μῖσος Ὤ, ἂν ἤξερα πὼς ἦσουν ἐσύ... Θὰ σὲ ἄφηνα νὰ χαθῆς μέσα στὶς φλόγες! Γιατί, ἐσὺ μὲ κατάστρεψες, Γκουέλντα! Γιὰ σένα παράτησα τὸν κόσμο κι' ἦρθα δῶ πέρα, σ' αὐτὲς τὶς ἐρημιές.

—Κι' ἐγὼ κατάστρεψα τὴ ζωή μου... ψιθύρισε ἡ Γκουέλντα

—Ἂς γελάσω! ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Τόμ. Μ' ἔκανες νὰ κλέψω τὴν Τράπεζα ποὺ δούλευα ὡς ταμίας, νὰ πλαστογραφήσω τόσα τσὲκ κι' ὕστερα μὲ παράτησες, γιὰ νὰ φύγης μ' ἕναν ἄλλο!..

Κι' ἄξαφνα, μὲ λύσσα, ὁ Τὸμ Μπάρτον τῆς φώναξε :

—Φύγε! Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω! Φτάνει πειά..

Ἐκείνη τότε τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι.

—Κύτταξέ με καλὰ στὰ μάτια, Τὸμ Μπάρτον! τοῦ εἶπε. Ἐσὺ στάθηκες ἡ καταστροφὴ μου κι' ὄχι ἐγὼ ἡ δική σου.

Ὁ Τὸμ κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ πρόσωπό της κι' ἔπειτα, πετάχτηκε ὄρθιος, χλωμιάζοντας.

—Μὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι ἡ Γκουέλντα!.. τῆς φώναξε. Ποιὰ εἶσαι λοιπόν ; Πῶς τῆς μοιάζεις τόσο πολύ ;

—Εἶμαι ἡ Ἔλλις, ἡ ἀδελφή της... ψιθύρισε κείνη. Εἶμαι ἡ δίδυμη ἀδελφὴ τῆς Γκουέλντας. Θέλεις νὰ μὲ ἀκούσης, Τὸμ Μπάρτον ;

Ὁ κυνηγός, κατάπληκτος, δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρώση λέξι.

—Ἄκουσε, Τόμ.. τοῦ εἶπε τότε ἡ Ἔλλις. Θυμᾶσαι τὴν ἄσπρη βίλλα μας, στὸ Νὸρθ Μπήτς ; Ἄ, Τόμ, ἐσὺ εἶσαι ὁ μόνος ἄνδρας ποὺ μὲ φίλησε!

—Ἐγώ ; ἀπόρησε ὁ Τόμ.

—Ναί, ἐσύ... Καὶ δὲν τὸ ἤξερες, μάλιστα. Σ' ἀγαποῦσα, Τόμ, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ σοῦ τὸ πῶ. Νά, γιατί.. Ἄκουσέ με. Ἐγὼ κι' ἡ Γκουέλντα μοιάζαμε καταπληκτικά. Μὰ κείνη μὲ μισοῦσε, γιατὶ νόμιζε ὅτι ἤμουν πιὸ ὤμορφη ἀπὸ αὐτήν, πιὸ ἔξυπνη. Ἔπειτα ἡ Γκουέλντα ἦταν κακή, δὲν ἀγαποῦσε κανέναν...

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια! παραδέχτηκε ὁ Τόμ.

—Ζοῦσα μαζύ της, γιατὶ αὐτὴ εἶχε τὴ διαχείρησι τῆς περιουσίας μας ..Μὰ δὲν μὲ χώνευε. Δὲν μὲ ἄφηνε νὰ γνωρίσω τοὺς φίλους της. Κι' ὅταν ἐσὺ ἄρχισες νὰ ἔρχεσαι στὴν ἄσπρη βίλλα μας, μὲ κλείδωνε κάθε φορὰ στὸ δωμάτιό μου, γιὰ νὰ μὴ μὲ δῆς... Δυὸ φορὲς ὡστόσο συναντηθήκαμε τυχαῖα. Τὴν πρώτη, μὲ βρῆκες ξαφνικὰ στὸ χώλ. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα φοροῦσα μιὰ κόκκινη τουαλέττα. Νόμισες λοιπὸν πὼς ἤμουν ἡ Γκουέλντα κι' ἔκανες νὰ μὲ σφίξης στὴν ἀγκαλιά σου, μὰ ἐγὼ γλύστρησα γρήγορα ἀπ' τὰ χέρια σου καὶ σοῦ ἔκανα νόημα νὰ μὲ περιμένης. Ἔπειτα κρύφτηκα στὸ δωμάτιό μου, ὅπου μὲ περίμενε ἡ ἀδελφή μου, δαγκώνοντας τὰ χείλη ἀπὸ τὴ λύσσα της. Καὶ γιὰ νὰ μὴ καταλάβης τίποτα, φόρεσε τὴν κόκκινη τουαλέττα μου καὶ βγῆκε στὸ χώλ γιὰ νὰ σὲ συναντήση.. Τὴ δεύτερη φορά, Τόμ δὲν μπόρεσα νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὸ τρυφερὸ ἀγκάλιασμά σου. Δὲν μπόρεσα, γιατὶ σ' ἀγαποῦσα, Τόμ... Κι' ἐσὺ τότε, ὅπως μὲ κρατοῦσες στὴν ἀγκαλιά σου, νομίζοντας πὼς εἶμαι ἡ Γκουέλντα, μὲ φίλησες στὸ στόμα..

—Ἐσὺ ἦσουν τότε ; ἔκανε κατάπληκτος ὁ Τόμ.

—Ναί. τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἔλλις. Ἡ Γκουέλντα ὅμως, μᾶς εἶδε κι' ὅταν ἔφυγες, μοῦ ἔκανε μιὰ τρομερὴ σκηνὴ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ μ' ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι.. Τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε κι' αὐτὴ μ' ἕνα φίλο της... Ἔπειτα, Τόμ, ἔμαθα τί εἶχες κάνει μὲ τὴν ἀδελφή μου. Ἔμαθα ἀκόμη ὅτι ἡ μητέρα σου εἶχε πληρώσει ὅλα τὰ χρέη σου κι' ὅτι σὺ εἶχες γίνει ἄφαντος, δίχως νὰ ξέρη κανεὶς ποῦ βρισκόσουν..

—Ἐδῶ βρισκόμουν.. τῆς ἀπάντησε ὁ Τόμ. Καί.. ἡ Γκουέλντα ;

—Πῆγε μὲ τὸν φίλο της στὸν Καναδᾶ. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο ἀρρώστησε καὶ πέθανε.

—Κι' ἐσύ. Ἔλλις, ἐργαζόσουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὡς πιανίστα; ἀπόρησε ὁ Τόμ.

—Τί μποροῦσα νὰ κάνω ; τοῦ ἀπάντησε κείνη. Ἡ Γκουέλντα εἶχε πάρει μαζύ της καὶ τὰ δικά μου τὰ λεπτά. Μὰ δὲν μ' ἔννοιαζε γιὰ τὴ δουλειά... Ἐσένα ζητοῦσα νὰ βρῶ, Τόμ! Ἐσένα!.. Ἔνοιωθα πάντα τὸ φλογερὸ φιλί σου στὰ χείλη μου!...

Ἡ φωτιὰ εἶχε ὑποχωρήσει πειὰ στὴν ἄκρη τῆς ποταμιᾶς. Τὰ τριανταφυλλένια χρώματα τῆς αὐγῆς ἄρχισαν ν' ἁπλώνωνται στὸν οὐρανό.

Ὁ Τὸμ Μπάρτον πῆρε τότε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἔλλις καὶ τῆς ψιθύρισε κοντὰ στὸ στόμα :

—Ἔλα νὰ ξαναφτιάξουμε τὴ ζωή μας. Θέλεις ;

—Ναί, Τόμ! ἔκανε ὁλόχαρη ἡ Ἔλλις. Τώρα ποὺ σὲ ξαναβρῆκα, δὲν θέλω πειὰ νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου!

Καὶ τυλίγοντας τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμό του, τὸν φίλησε παράφορα.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Β. ΧΕΛΜ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΜΟΥ

ΜΙΑ μέρα, ἡ μητέρα μου μὲ ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἄρχισε πάλι νὰ μοῦ ἐκθειάζη τὸ νέο «κελεποῦρι» της.

— Καταλαβαίνεις, παιδί μου, μοῦ εἶπε, εἶνε ἕνα πολὺ ὤμορφο κορίτσι, μὲ πολὺ μεγάλη προῖκα, μὲ πρώτης τάξεως κοινωνικὲς σχέσεις, ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια ποὺ κάθεται σ' ἕναν ὑπέροχο πύργο. Εἶνε ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ σοῦ ταιριάζει...

Ἄ, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο ἀνυπόφορη εἶνε ἡ μητέρα μου μερικὲς στιγμές !

—Παιδί μου, μοῦ ξαναεῖπε, εἶνε μιὰ ἀνέλπιστη εὐκαιρία ! Ἀκοῦς ; Ἀνέλπιστη ! Καὶ τώρα, νὰ δῶ τί θὰ κάνης. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα !

Μὰ, νά, ἀγαπητή μου μαμά ! Καλὰ τὸ λές. Δὲν ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν ἀπὸ μένα. Τὶς περισσότερες φορὲς ἕνα τίποτα, ἀλλάζει ξαφνικὰ τὴν τύχη μας. Ἕνα τίποτα ! Ἡ εὐτυχία κρέμεται ἀπὸ μιὰ τόσο εὔθραυστη κλωστή, ἀπὸ ἕνα ἀράχνινο νῆμα !...

Ἕνα βράδυ λοιπόν, ἡ μητέρα μου, λαμποκοπῶντας ἀπὸ τὴν χαρά της μοῦ ἀνάγγειλε θριαμβευτικὰ, ὅτι, χάρις σὲ μιὰ φίλη της εἶχε πετύχει μιὰ πρόσκλησί μου στὸν πύργο τῆς ὑποψηφίου συζύγου μου. Ὅλη αὐτὴ ἡ σκοτεινὴ συνωμοσία εἶχε γίνει στὴν ἐντέλεια, μ' ἕναν ἀξιοθαύμαστο τρόπο: ἡ συνάντησίς μας θὰ ἦταν τάχα τυχαία κι' ὁ καθένας μας θὰ ἔκανε πὼς δὲν ἤξερε τίποτα. Μήπως δὲν σώζει κανεὶς τὰ πάντα, ὅταν σώζονται τὰ προσχήματα; Καὶ τώρα, πέστε μου, ξέρετε καμμιὰ πιὸ ἀξιολύπητη θέσι, πιὸ ἐπικίνδυνη καὶ πιὸ.. γελοία, ἀπὸ τὴν θέσι τοῦ ὑποψηφίου γαμπροῦ, ποὺ ἐξετάζεται μὲ περιέργεια ἀπὸ ὅλη τὴν οἰκογένεια τῆς νύφης, σὰν ἕνα ἀξιοπερίεργο φαινόμενο ;

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἀμηχανία μου. Ἤξερα τοὺς ἀριστοκράτες γονεῖς τῆς νέας ποὺ καθόντουσαν στὸν «ὑπέροχο» πύργο τοῦ Σαὶν - Γκουάρ. Τοὺς εἶχα δεῖ μερικὲς φορές, στὸν ἐξώστη, καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ πάρκο τους. Μὰ δὲν εἶχα δεῖ ποτέ μου τὸ κορίτσι ποὺ ἤθελαν νὰ φορτώσουν στὴ ράχι μου ! Νευρικὸς λοιπὸν, ταραγμένος ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ἀποχαιρέτησα τὴν ἄλλη μέρα τὴ μητέρα μου ποὺ ἦταν πιὸ ταραγμένη καὶ πιὸ νευρικὴ ἀπὸ μένα καὶ πῆρα ἕνα ἁμάξι γιὰ νὰ πάω στὸν πύργο, ὅπου μὲ περίμεναν.

Συλλογισθῆτε τώρα τὶς σκέψεις ποὺ ἔκανα, τὴν ὥρα ποὺ κυλοῦσε ἡ ἅμαξα, πάνω στὸ δημόσιο δρόμο. Ἔπρεπε νὰ ἐπιδείξω τὰ λίγα χαρίσματα ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεὸς καὶ νὰ κρύψω μὲ σατανικὴ πονηρία τὰ ἐλαττώματά μου. Εὔκολο πρᾶγμα, καθὼς βλέπετε !... Ὡστόσο χρειαζόταν κάποια ἐπιδεξιότητα, ποὺ ἔνοιωθα, μὰ τὴν ἀλήθεια, πὼς δὲν τὴν εἶχα.

— Φτάσαμε, κύριε, στὸ Σαὶν-Γκουάρ ! μοῦ φώναξε ἄξαφνα ὁ ἁμαξᾶς.

Διάβολε ! Τόσο γρήγορα !... Τίναξα προσεχτικὰ τὴ σκόνη ἀπὸ τὰ ροῦχα μου, ἔσιαξα τὴ γραβάτα μου καὶ μὲ ὕφος καρδιοκλέφτη χάϊδεψα τὸ λεπτὸ μουστάκι μου. Ἔπειτα, πήδηξα κάτω ἀπὸ τὴν ἅμαξα.

* * *

Μέσα στὸ μεγάλο σαλόνι μὲ περίμενε ἀνυπόμονα ὅλη ἡ οἰκογένεια μὲ μιὰ προσποιητὴ ἀδιαφορία.

Ὁ κόντες, ὁ πατέρας τῆς νύφης κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα περιοδικὸ μ' ἄκοπα φύλλα. Ἡ κοντέσσα κι' ἡ κόρες της ἔσκυψαν πάνω στὰ κεντήματά τους. Μὰ εἶχαν ἀλλοῦ τὸ νοῦ τους καὶ βάζω στοίχημα ὅτι ἐκείνη τὴ μέρα εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τὸ σχέδιο ποὺ κεντοῦσαν.

Ὁ καθένας ἦταν ἕτοιμος γιὰ τὴ μάχη. Ἡ πολυθρόνα ποὺ μοῦ ἔδωσαν ἦταν ἀπέναντι στὸ παράθυρο, γιὰ νὰ πέφτη ἀπάνω μου ὅλο τὸ φῶς κι' ἔτσι νὰ μὴ μπορῶ νὰ κρύψω τίποτα. Ὅλα ἦσαν προετοιμασμένα, μὲ προσοχὴ καὶ μὲ ἀκρίβεια, ὅπως ὅταν στήνει κανεὶς μιὰ παγίδα.

Θεέ μου ! Τί ἀγωνιώδεις στιγμὲς ποὺ πέρασα κεῖ πέρα ! Νόμιζα πὼς καθόμουν πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα !

Μὰ τὸ μαρτύριο αὐτὸ δὲν κράτησε πολύ. Θὰ ἔμενα ὅλο τὸ ἀπόγευμα στὸν πύργο. Κι' ἔτσι, ὅταν κατέβηκα μὲ τὰ κορίτσια κάτω στὸν κῆπο, ἔνοιωσα πὼς ἔφυγε ἕνα μεγάλο βάρος ἀπ' τὸ στῆθος μου. Ἦταν σὰν νὰ ἤμουν καταδικασμένος σὲ θάνατο καὶ μοῦ εἶχαν δώσει χάρι ξαφνικά, δίχως νὰ τὸ περιμένω.

Κάναμε λοιπὸν ὤμορφους περιπάτους στὸ πάρκο, γελάσαμε, κόψαμε λουλούδια κι' ἀνταλλάσσαμε μελιστάλαχτα χαμόγελα. Τέλος, ὅταν ἔδυσε ὁ ἥλιος, πῆρα μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή. Θὰ ἔφευγα ἀπὸ τὸν πύργο. Μὰ τὰ βελούδινα μάτια καὶ τὰ δροσερὰ χείλη τῆς «νύφης», μὲ εἶχαν σκλαβώσει. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν χαριτωμένο κορίτσι !

Ἀποχαιρέτησα λοιπὸν τὸν κόντε, φίλησα τὸ χέρι τῆς κοντέσσας καὶ ἔσφιξα τρυφερὰ τὸ χεράκι τῆς «γυναίκας» μου. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως θὰ γύριζα μὲ τὸ λεωφορεῖο. Τί μ' ἔνοιαζε πειὰ ἂν θὰ μὲ τσαλάκωνε ὁ κόσμος. Γύριζα στὸ σπίτι μου. Ὁ κόντες ὅμως δὲν μ' ἄφησε νὰ φύγω μὲ τὰ πόδια. Ἕνας γέρος ἁμαξᾶς, ὁ ἁμαξᾶς τοῦ κόντε, μὲ περίμενε στὸν κῆπο, γιὰ νὰ μὲ πάη ὥς τὸν σταθμὸ τῶν αὐτοκινήτων.

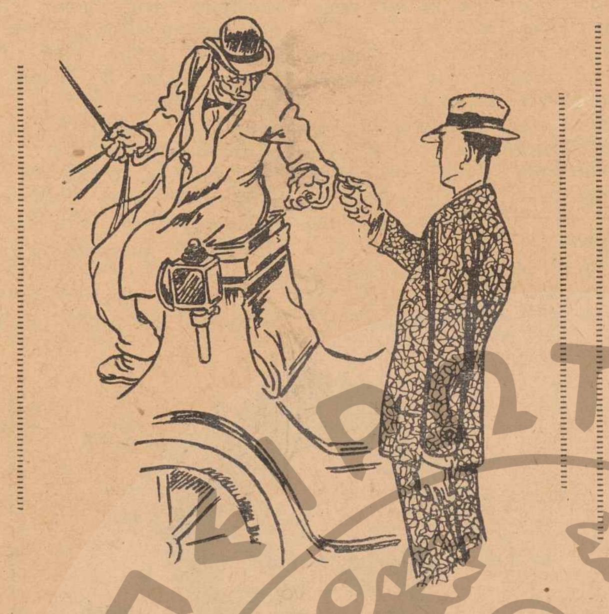

Ἔδωσα δειλὰ τὸ πενηνταράκι στὸν ἁμαξᾶ καὶ τὄβαλα στὰ πόδια...

Ὅταν τώρα ἔφτασα κεῖ πέρα, μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσω ἕνα πουρμπουὰρ στὸν ἁμαξᾶ. Ἤθελα νὰ τὸν κάνω φίλο μου. Ἦταν παληὸς ὑπηρέτης τοῦ κόντε καὶ ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νὰ ἔλεγε κανένα καλὸ λόγο γιὰ μένα.

Μά, νά, τί ξαφνικὴ καταστροφή ! Ὅταν ἔχωσα τὸ χέρι μου στὴν τσέπη μου, εἶδα, ἀλλοίμονο, ὅτι δὲν εἶχα παρὰ ἕνα εἰκοσάδραχμο κι' ἕνα πενηνταράκι. Ποῦ νὰ πάρη ἡ ὀργή ! Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο δύσκολη ἦταν ἡ θέσι μου. Τί ἔπρεπε νὰ δώσω τοῦ ἁμαξᾶ; Τὸ εἰκοσάρι ἢ τὸ πενηνταράκι ; Ἔπρεπε νὰ κάνω τὸν πλούσιο, τὸν σπάταλο ἢ τὸν νοικοκύρη, τὸν σφιχτοχέρη; Ὁμολογῶ, ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμὴ σταμάτησε τὸ μυαλό μου καὶ δὲν μποροῦσα πειὰ νὰ πάρω καμμιὰ ἀπόφασι. Ἔκλεισα κι' ἐγὼ τὰ μάτια μου καὶ πῆρα στὴν τύχη τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ νομίσματα. Ἦταν τὸ πενηνταράκι ! Καὶ τότε σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶχε χάσει τὸ παιγνίδι, ἔδωσα δειλὰ τὸ πενηνταράκι στὸν ἁμαξᾶ τοῦ κόντε καὶ τὄβαλα στὰ πόδια ἀπὸ τὴν ἀβάσταχτη ντροπή μου.

Στὸ σπίτι, ἡ μητέρα μου μὲ τρέλλανε μὲ τὶς ἐρωτήσεις της. Πῶς πῆγες ; Τί σοῦ εἶπαν ; Πῶς βρῆκες τὴ νύφη ; Ἔκανες καλὴ ἐντύπωσι ; Πρόσεχες στὰ λόγια σου ;... Θεέ μου ! Ἀπ' ὅλα εἶχε μείνει εὐχαριστημένη. Ὅταν ὅμως τῆς ἔκανα λόγο γιὰ τὸ πουρμπουὰρ ποὺ ἔδωσα στὸν ἁμαξᾶ τοῦ κόντε, χλώμιασε καὶ στηρίχτηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα γιὰ νὰ μὴν πέση κάτω !...

—Ἀνόητε ! Ἀνόητε ! Στέναξε. Μὰ δὲν καταλαβαίνεις ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσης τὸ εἰκοσάρι ! Ποῦ εἶχες τὸ νοῦ σου ; Τί θὰ ποῦν τώρα οἱ ἄνθρωποι γιὰ σένα ; Παιδί μου, δὲν περίμενα μιὰ τέτοια ἀνεπανόρθωτη καταστροφή !...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ καλὴ φίλη τῆς μητέρας μου, ποὺ τῆς εἶχε προτείνει αὐτὸ τὸ συνοικέσιο, τῆς ἔκανε ἐπίσκεψι. Ἡ μητέρα μου ἔτρεμε ὁλόκληρη ἀκόμη μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι ἕνα τίποτα μποροῦσε νὰ καταστρέψη τὴν εὐτυχία μου. Ἡ φίλη της ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ πρωΐ, εἶχε δεῖ τὴν κοντέσσα.

—Φαντασθῆτε, εἶπε, τῆς μητέρας μου, ὅτι ὅλοι τους βρῆκαν τὸν Ὀλιβιὲ πολὺ συμπαθητικό. Μά, ὁ κόμης ἔχει μερικὲς ἐπιφυλάξεις. Τὸν βρῆκε παραπολὺ κομψὸ κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ φαντάζεται ὅτι εἶνε κάπως σπάταλος καὶ ματαιόδοξος... Ἡ νύφη ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη σὲ μιὰ γωνία, ὅταν πῆγα στὸν πύργο, γιατὶ τῆς εἶχε ἀρέσει παραπολὺ ὁ Ὀλιβιέ, καὶ τὸν ἤθελε μὲ κάθε τρόπο, ὅταν ἔξαφνα ἡ κοντέσσα ποὺ κύτταζε ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶδε τὸ γέρο ἁμαξᾶ ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ σταθμὸ τῶν αὐτοκινήτων.

Ἀμέσως λοιπὸν τῆς πέρασε μιὰ πολὺ ἔξυπνη ἰδέα ἀπὸ τὸ κεφάλι.

—Ὁ κ. Ὀλιβιέ, σοῦ ἔδωσε πουρμπουάρ ; τὸν ρώτησε.

—Ὤ, μάλιστα, κυρία...

—Τί σοῦ ἔδωσε ;

—Ἕνα πενηνταράκι, κυρία...

—Ρολάν, Ρολάν ! φώναξε τότε ὁλόχαρη ἡ κοντέσσα. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ χάναμε ἕναν πρώτης τάξεως γαμπρὸ γιὰ τὴν κόρη μας. Ξέρεις τί πουρμπουὰρ ἔδωσε τοῦ ἁμαξᾶ ὁ κ. Ὀλιβιέ ; Ἕνα πενηνταράκι !

—Ἐπὶ τέλους ! Βρῆκα ἕνα φρόνιμο παιδί ! ἔκανε ὁ φιλάργυρος κόντες κι' ἔδωσε ἀμέσως τὴ συγκατάθεσί του γιὰ τὸ γάμο.

Κι' ἔτσι, χάρις στὰ πενῆντα λεφτὰ ποὔδωσα μὲ ντροπή μου στὸν ἁμαξᾶ, θὰ παντρευτῶ, σὲ λίγον καιρὸ τὴν κόρη τοῦ κόντε. Τί παιχνίδια ποὺ παίζει καμμιὰ φορὰ ἡ τύχη στοὺς ἀνθρώπους ! Τί κωμικὰ παιχνίδια, Θεέ μου !..

Β. ΧΕΛΜ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL PRÉVOST

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἂν τῆς συνέβαινε αὐτὸ μονάχα γιὰ μιὰ φορά, ἂν τὸ παρατηροῦσε αὐτὸ ἡ Τζούλια μονάχα πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα—ἀπόψε—δὲν θἆταν ἴσως σοβαρό, ἢ σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ μπορῆ νὰ τὴν ἀνησυχήση ἔτσι... Μὰ δυστυχῶς, τὸ ξαφνικὸ πάγωμα τῆς λατρείας τοῦ Μωρὶς ἀπέναντί της, τὸ εἶχε προσέξει ἀρκετὲς φορὲς ὥς τώρα, τοὺς τελευταίους ἐκείνους μῆνες!.. Καὶ χθές, καὶ προχθές, κι' ἀπὸ ἡμέρες, κι' ἀπὸ ἑβδομάδες τώρα, τὰ ἀνησυχητικὰ αὐτὰ μικρογεγονότα ἐπαναλαμβανόντουσαν μὲ ἀπειλητικὴ συχνότητα: Ἦταν φανερὸ πειά, ὅτι κάτι τῆς ἔκρυβε ὁ Μωρίς, ὅτι κάτι τὸν ἀπασχολοῦσε, κι' ὅτι τὸν ἀπασχολοῦσε τόσο πολὺ μάλιστα, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ ξεχνάη—ἔστω καὶ στιγμιαῖα — τὴν παρουσία τῆς Τζούλιας του κοντά του: Ναί, ξεχνοῦσε τὴ Τζούλια του, καὶ κατὰ τὴν πιὸ τρυφερὴ ἀκόμη στιγμὴ τῆς συναντήσεώς των, κατὰ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ τὴν κρατοῦσε καὶ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του!...

Ποιὰ ὀνειροπόλησι λοιπόν, τάραζε τὴν ψυχὴ τοῦ λατρευτοῦ της, καὶ τί εἴδους ἦταν ἡ ὀνειροπόλησί του αὐτή, ὥστε νὰ μὴν τὴν ἐκμυστηρεύεται στὴ Τζούλια του, ἀλλὰ νὰ τῆς τὴν κρύβη μὲ τόση ἐπιμέλεια;... Γιατὶ δὲν τὴν εἶχε καθόλου συνηθίσει ὥς τώρα, ὁ λατρευτός της Μωρίς, σὲ κρυψίνοιες καὶ σ' ἐπιφυλάξεις: Ὅ,τι δήποτε τοῦ συνέβαινε ὥς τότε, ὅ,τι δήποτε ἀπασχολοῦσε τὸ μυαλό του, τῆς τὸ ἐμπιστευόταν πάντα μ' εἰλικρίνεια, τῆς τὸ ἐκμυστηρευόταν πάντα, δίχως κανέναν δισταγμό!.. Τώρα λοιπόν, γιατὶ κρυβόταν;.. Καὶ τί ἦταν αὐτό, ποὺ φρόντιζε νὰ τῆς κρύβη μὲ τόσο ζηλότυπη προσπάθεια;

—Ὤ, θἆνε καμμιὰ γυναῖκα!.. Καμμιὰ γυναῖκα θἄνη μεσολαβήσει, καὶ μὲ χωρίζει τώρα ἀπ' τὸν Μωρίς!..

Συχνὰ ὥς τώρα, μιὰ τέτοια ὑποψία — ὑποψία μιᾶς πιθανῆς ἀπιστίας τοῦ Μωρὶς μὲ ἄλλη— εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλὸ τῆς Τζούλιας. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ σκεπτόταν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, βασανιζόταν σκληρὰ ἡ ψυχή της. Ὡστόσο, γρήγορα κάθε φορὰ τῆς ἔφευγε ἡ ρασανιστικὴ αὐτὴ ὑποψία, γιατὶ κανένα ἀπ' τὰ διαβήματα καὶ τὴ στάσι τοῦ Μωρὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὴ δικαιολογήση. Ἦταν τόσο ἄψογη, τόσο βαθειὰ ἡ λατρεία τοῦ Μωρίς, ὥστε ἡ φιλύποπτη ψυχὴ τῆς Τζούλιας γρήγορα καθησύχαζε, κι' ἀνακουφιζόταν!..

Ἀλλοίμονο ὅμως. Τὴ φορὰ αὐτή, ἡ ὑποψίες της ἡ συνηθισμένες, εἶχαν κάποια βάσι!... Ἡ στιγμιαῖες, ἀλλὰ καὶ τόσο συχνὲς ἀφηρημάδες τοῦ Μωρίς, ἔδειχναν πὼς ΚΑΤΙ τὸ σοβαρό, καὶ πραγματικό, κι' ἀπειλητικὸ μεσολαβοῦσε τώρα στὴ λατρεία του γι' αὐτήν!

—Ἴσως νὰ σκέπτεται νὰ μ' ἐγκαταλείψη, πειά.. Ἴσως νὰ τράβηξε τὴν προσοχή του καὶ τὴν καρδιά του, καμμιὰ ἄλλη!... Θεέ μου!.. Θεέ μου...

Κι' ὅσο προσπαθοῦσε νὰ καθησυχάση τὸν ἑαυτό της, ὅσο προσπαθοῦσε νὰ βρῆ τοὺς φόβους της χιμαιρικοὺς κι' ἀστήρικτους, τόσο ἡ τυραννικὴ βεβαιότης γινόταν πιὸ κυρίαρχη στὴν ψυχὴ τῆς Τζούλιας. Καὶ μουρμούριζε τώρα:

—Εἶμαι σίγουρη, πὼς δὲν γελιέμαι!.. Μιὰ ἄλλη γυναῖκα, εἶνε τώρα στὴ μέση!..

Γονατιστή, ἐκεῖ στὴ γωνιὰ τὴ σκοτεινὴ τῆς ἐκκλησίας, συνταραγμένη ἀπ' τὸν κρυφὸ καὶ καυτερό της πόνο, ξεχνοῦσε πειὰ τὸ περιβάλλον καὶ προσπαθοῦσε νἄβρη ἕνα ὄνομα: Προσπαθοῦσε νὰ δώση ἕνα ὄνομα γνωστό, καὶ μιὰ μορφὴ ὡρισμένη, σ' Αὐτὴ τὴν ἐχθρά, σ' αὐτὴ τὴν ἀντίζηλο, ἡ ὁποία τῆς ἔκλεβε τώρα τὸν Μωρίς, κλέβοντάς της μαζύ του καὶ τὴν εὐτυχία της. Καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ μουρμουρίζη ἐπίμονα:

—Ἄχ!... Τουλάχιστον νὰ μποροῦσε νὰ μάθω ποιὰ εἶνε, αὐτὴ ἡ γυναῖκα!.. Καμμιὰ ἀπ' τὶς φίλες μου, μήπως;... Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω πειὰ φίλες!..

Πραγματικά, ἡ λίγες ἐκεῖνες γυναῖκες, ἡ ὁποῖες πήγαιναν στὸ μέγαρο Συρζὲρ στὸ δεῖπνο κάθε Τρίτης, κι' ἐκεῖνες ἡ ἄλλες ποὺ τὴν ἐπισκεπτόντουσαν κάθε Πέμπτη — ἡμέρα ὡρισμένη, «ζοὺρ-φὶξ» τῶν ἐπισκέψεών της — δὲν ἦσαν καθόλου φίλες της, ἀλλὰ μονάχα ἁπλὲς γνωστές της.. Καὶ τὶς ἔβλεπε τόσο ἀραιά, ἄλλωστε!... Ναί, δὲν εἶχε φίλες, ποὺ νὰ τὶς βλέπη πολὺ συχνά, γιατὶ ἀπὸ τόσον καιρὸ τώρα, δὲν ὑπῆρχε θέσι στὴν καρδιά της γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλο αἴσθημα, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἔρωτα: Κι' ὁ ἔρως μονάχα τώρα, ὁ τυφλὸς κι' ἀπόλυτος ἔρως της πρὸς τὸν Μωρίς, κυριαρχοῦσε καὶ ξεχείλιζε τὴν καρδιά της, τὴ σκλαβωμένη γιὰ πάντα, καὶ γιὰ πάντα χαρισμένη στὸν Μωρίς!

—Ναί, ἐγὼ δὲν ἔχω βέβαια φίλες, ποὺ νὰ τὶς βλέπω συχνά.. καὶ νὰ βλέπουν κι' ἐκεῖνες συχνὰ τὸν Μωρίς.. γιὰ νὰ θελήσουν νὰ μοῦ τὸν κλέψουν!... Μὰ αὐτὸς πηγαίνει καὶ σ' ἄλλες δεξιώσεις... Συχνάζει καὶ σ' ἄλλα σαλόνια.. Κι' ἴσως ἐκεῖ .. σ' ἕνα ἀπὸ αὐτά... νὰ ὑπάρχη ἡ μοιραία αὐτὴ γυναῖκα, ποὺ βάλθηκε νὰ μοῦ τὸν πάρη!

Ἐδῶ, σκίρτησε ἡ φτωχὴ Τζούλια. Καὶ ξανασκέφτηκε, πιὸ μπερδεμένη ἀκόμη:

—Μιὰ γυναῖκα;.. «Γυναῖκα», εἶπα;... Ὄχι!... Ἴσως νὰ μὴν ἀπειλῆ τὴν εὐτυχία μου μιὰ ΓΥΝΑΙΚΑ, ἀλλὰ μᾶλλον μιὰ κοπέλλα, μᾶλλον καμμιὰ δεσποινὶς σὲ ὥρα γάμου!..

Ὅσο ἀναμασοῦσε αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια της, τόσο ἡ σκέψεις της τῆς φαινόντουσαν πιθανώτερες. Καὶ θυμόταν τώρα, ὅτι συχνὰ ὁ Μωρὶς—κατὰ τὶς στιγμὲς τῆς θλίψεώς του, τὶς σπάνιες ἄλλωστε — τῆς ἔλεγε, ὅτι ποτέ του δὲν θ' ἀναζητοῦσε νἄβρη μιὰ ἄλλη ἐρωμένη: Ἡ Τζούλια του, ἡ λατρευτή του Τζούλια θὰ τοὔφτανε γιὰ ὅλη τὴ ζωή του... Κοντά της, οἱ πόθοι τῆς σάρκας του κι' οἱ πόθοι τῆς ψυχῆς του, θὰ ἱκανοποιόντουσαν πάντα, καὶ μὲ τὸ παραπάνω!

Κι' εἶνε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια αὐτὰ καὶ στὶς διαθέσεις αὐτὲς τοῦ Μωρίς, ἡ Τζούλια: Δὲν θἄπιανε ἄλλη ἐρωμένη ὁ Μωρὶς ποτέ του, ἐγκαταλείποντας αὐτήν!...

Μὰ «σύζυγό» του ὅμως, ἐὰν θἄβρισκε ποτέ του ὁ Μωρίς;.. Θἄμενε ἄγαμος σ' ὅλη του τὴ ζωή, ἄραγε;... Θ' ἀρνιόταν ἄραγε ὁ λατρευτός της, τὴν ἅγια χαρὰ καὶ τὴ γαλήνη, καὶ τὴν ἥσυχη εὐδαιμονία τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας;.. Κι' ἂν ἴσως οἱ πόθοι τῆς σαρκός του δὲν τὸν ἔσπρωχναν σ' ἄλλη γυναῖκα — ἐκτὸς ἀπ' τὴν Τζούλια —οἱ πόθοι τῆς ψυχῆς του, ὅμως;... Τί θἄκαναν αὐτοί;... Θἄμεναν ἄραγε ἱκανοποιημένοι γιὰ πάντα ἀπ' τὸ πνευματικὸ νερό, μὲ τὸ ὁποῖο τοὺς πότιζε ἡ ψυχὴ τῆς Τζούλιας;... Καὶ δὲν θ' ἀναζητοῦσε ποτέ της, ἡ ψυχή του, τὴν ἀνανέωσι τῆς ἀγάπης καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς ἀφοσιώσεώς της στὴ «σύζυγον», στὴ «νόμιμη σύντροφο» τοῦ βίου του καὶ τοῦ μέλλοντός του;

Νά, αὐτὴ τὴν ἐχθρά, αὐτὴ τὴν ἄγνωστο ἀντίζηλο, φοβόταν ἡ Τζούλια... Κι' ἱκέτευε τώρα μὲ σπαραγμὸ καρδιᾶς τὸν Θεό, νὰ ἀπομακρύνη ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ ἀγαπημένου της, αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀντίζηλο, αὐτὴ τὴ «μέλλουσα σύζυγό» του!..

—Θεέ μου!... Θεέ μου!.. Κάνε νὰ μὴν τὴ συναντήση ποτέ του, ὁ Μωρίς!... Κάνε νὰ μὴν παντρευτῆ ποτέ του, γιὰ νὰ μὴν τὸν χάσω ἐγὼ ἡ δυστυχισμένη, ποὺ τόσο τὸν ἀγαπῶ..

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ νεωκόρος πλησίασε τὴ Τζούλια, τὴ βυθισμένη στὶς θλιβερές της σκέψεις Τζούλια, κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο της ἁπαλὰ καὶ διακριτικά· Συγχρόνως τῆς μουρμούρισε:

—Κυρία μου, εἶνε ὥρα νὰ κλείσουμε πειὰ τὶς πόρτες!

Ξαφνιάστηκε ἡ Τζούλια, σήκωσε τὸ κεφάλι της, κι' εἶδε πὼς γύρω της ἡ ἐκκλησία ἦταν ἔρημη πειά.

—Μὰ τί ὥρα εἶνε, λοιπόν; μουρμούρισε.

—Περασμένες σχεδὸν ὀχτώ!

Σηκώθηκε βιαστική, βγῆκε, κι' ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι της. Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, εἶχε φθάσει κιόλας στὸ μέγαρό της τῆς πλατείας Βαγκράμ.

Καθὼς ἀνέβαινε τὴ σκάλα, ἀντίκρυσε πρώτη-πρώτη τὴν Κλάρα Ἐσκιέ. Τὴ ρώτησε:

—Μήπως ἄργησα πολύ;

—Ὤ, βέβαια!.. Εἴχαμε ἀρχίσει ν' ἀνησυχοῦμε πειά..

—Πὲς νὰ σερβίρουν τὸ φαγητό!... Θὰ κατεβῶ ἀμέσως, κι' ἐγώ!.. Καὶ νὰ βγάλουν τὸ σερβίτσιο τοῦ Μωρὶς ἀπ' τὸ τραπέζι, γιατὶ δὲν θὰ δειπνήση ἀπόψε μαζύ μας!

—Τὸ ξέρω! εἶπε ἡ Κλάρα.

Ἔκπληκτη ἡ κυρία Συρζέρ, τὴ ρώτησε:

—Σοῦ τὄγραψε;

—Ὄχι, μὰ ἦρθε πρὶν ὁ ἴδιος ἐδῶ, καὶ μοῦ τὸ εἶπε!

Κι' ἀμέσως ὕστερα ἡ Κλάρα, μόλις ἀποτελείωσε αὐτὴ τὴ φράσι της — τὴν ὁποία ἄλλωστε εἶπε χωρὶς καμμιὰ ὑστεροβουλία ἢ ὑποψία — ἐξακολούθησε νὰ κατεβαίνη τὴ σκάλα. Ἔτσι, δὲν εἶδε, τὴ Τζούλια νὰ λυγίζη ἀπότομα, καὶ κατάχλωμη νὰ στηρίζεται στὸ κάγκελλο τῆς μεγαλοπρεποῦς σκάλας, ἐνῶ συγχρόνως μουρμούριζε μὲ ἀγωνία:

—Ὥστε, ἦρθε σήμερα ἐδῶ ὁ Μωρίς!.. Κι' ἦρθε τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπα!... Ἦρθε νὰ δῆ τὴν Κλάρα, καὶ μοὔκρυψε τὴν ἐπίσκεψί του αὐτὴ ἐδῶ!.. Ὥστε λοιπόν, εἶν' αὐτή!.. Εἶνε ΑΥΤΗ, ἡ ἀντίζηλος ποὺ θὰ μοῦ τὸν κλέψη!.. Ἄχ, πῶς μπόρεσα λοιπὸν ὥς τώρα, νὰ μὴν τὄχω μαντέψει;...

Ὁ κίνδυνος τῆς φαινόταν πιὸ ἀναπόφευκτος τώρα ποὺ ἤξερε...

Ἡ ἐχθρά, ἡ ἀντίζηλος ἦταν ἡ Κλάρα...

Πῶς νὰ τὴν πολεμήση αὐτήν;...

—Πῶς νὰ τὴν μισήση;...

III

Μιὰ σκέψι μονάχα ἔσωσε τὴ Τζούλια ἀπὸ τὴν ἀπελπισία, ὅταν βεβαιώθηκε γιὰ τὸν κίνδυνο. Συλλογίστηκε: «Ὁ Μωρὶς μ' ἀγαπάει». — Ἦταν γι' αὐτὸ σίγουρη, χωρὶς ὡστόσο νὰ ξέρη τὸ γιατί. Ἕνα αἴσθημα ἀκατανίκητο τῆς ἔδινε τὴ βεβαιότητα αὐτή. Κι' ἀπὸ τὸ αἴσθημα αὐτό, ἡ Τζούλια, ποὺ δειχνόταν ὥς τότε τόσο παθητικὴ στὰ γεγονότα, ἄντλησε τὸ θάρρος ν' ἀμυνθῆ, μιὰ δύναμι ὅμοια μ' αὐτὴ ποὺ καὶ τὰ πιὸ ἀδύνατα ζῶα βρίσκουν γιὰ νὰ ὑπερασπιστοῦν τὰ νεογνά τους.

Ὅταν νύχτωσε, κατώρθωσε ν' ἀνακτήση τὴν ψυχραιμία της, γιὰ νὰ σκεφτῆ, ν' ἀποφασίση, νὰ καταστρώση ἕνα σχέδιο·

—Ὁ Μωρὶς μ' ἀγαπᾶ, σκεφτόταν. Εἶνε ἀνήσυχος, ἀφηρημένος τὶς τελευταῖες μέρες.. Μὰ μέσα στὴν ἀνησυχία του καὶ τὴν ἀφηρημάδα του, εἶνε πιὸ τρυφερός, πιὸ παθητικὸς ἴσως γιὰ μένα ἀπὸ τὶς ἡμέρες ποὺ τίποτε δὲν τὸν ἀνησυχεῖ· Ἀφοῦ μ' ἀγαπάει ἔτσι, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἀγαπάει καθόλου ἀκόμα τὴν Κλάρα.

Ἡ ἁπλῆ καρδιὰ τῆς κ. Συρζὲρ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ καταλάβη ὅτι μποροῦσαν νὰ ὑπάρχουν δυὸ ἀγάπες συγχρόνως μέσα στὴν καρδιά του· Γελιότανε τάχα σ' αὐτό; Ὄχι ἐντελῶς. Γιατὶ τὶς παραπάνω σκέψεις της διαδεχόντουσαν ἄλλες:

—Ἡ Κλάρα σημαίνει γιὰ τὸ Μωρὶς ἕν' ἀπαγορευμένο μέλλον, καὶ νὰ γιατὶ ἀνησυχῶ γιὰ τὴν Κλάρα.. Ἂν ἡ Κλάρα λείψει, θὰ τὴν ξεχάση καὶ μιὰ καινούργια ἀγάπη του γιὰ μένα θ' ἀρχίση γιὰ πολλὰ χρόνια ἴσως.. Πρέπει νὰ παντρευτῆ ἡ Κλάρα.. Πρέπει νὰ τὴν παντρέψουμε τὸ ταχύτερο..

Κι' ὁ νοῦς τῆς Τζούλιας πῆγε ἀμέσως στὸ βαρῶνο ντὲ Ριέ... Αὐτὸς θὰ ἦταν ἕνας σύζυγος πολὺ καλὸς γιὰ τὴν Κλάρα!

Ἐξ ἄλλου, ἦταν πολὺ γνωστὸς τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν περνοῦσε σχεδὸν βραδυά, χωρὶς νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ. Κουβέντιαζε συχνὰ μὲ τὴν Κλάρα, ἡ ὁποία φαινόταν νὰ εὐχαριστῆται πολὺ στὴ συντροφιά του·

—Ὤ! σκέφτηκε ἡ Τζούλια, νὰ μποροῦσε νὰ γίνη αὐτὸς ὁ γάμος τὸ ταχύτερο, μέσα στὸ χρόνο, μέσα σ' ἕνα μῆνα!

Ἀποφάσισε νὰ καταβάλη κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὸ πετύχη αὐτό. Τὸ σχέδιο ἦταν πραγματοποιήσιμο κι' ἡ ἐλπίδα ὅτι θὰ πετύχαινε στὸ σκοπό της, τῆς ξανάδωσε λίγο τὴ γαλήνη της. Καὶ μ' αὐτὴ τὴ γαλήνη ἀποκοιμήθηκε πολὺ ἀργά..

Τὸ πρωῒ σηκώθηκε στὴ συνηθισμένη της ὥρα. Μόλις σηκώθηκε, ἔστειλε στὸ Μωρὶς τὸ ἀκόλουθο σημείωμα:

«Ἀγαπημένε μου, εἶμαι λίγο θλιμμένη σήμερα, τὸ πρωΐ. Νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ σὲ ἰδῶ. Ὁ δόκτωρ Ντωμιὲ θἄρθῆ νὰ φάη μαζύ μας. Ἔλα κι' ἐσὺ ἂν θέλεις.

Η ΓΙΟΥ ΣΟΥ»

Κατόπιν ἔγραψε καὶ στὸ βαρῶνα ντὲ Ριὲ ἕν' ἄλλο σημείωμα:

«Ἀγαπητὲ φίλε,

»Μοῦ ἔστειλαν ἀπὸ τὴν πατρίδα μου τὸ Μπερρὺ ὡραῖες πέρδικες. Ἐλᾶτε νὰ τὶς φᾶμε τὸ μεσημέρι μαζὺ μὲ τὸ δόκτορα Ντωμιέ, τὸ Μωρὶς καὶ τοὺς δικούς μου.

»Χαιρετισμούς.

ΤΖΟΥΛΙΑ ΣΥΡΖΕΡ»

Ἔστειλε δὲ καὶ τὰ δυὸ σημειώματα στὸν προορισμό τους μ' ἕνα καμαριέρη.

Ὁ βαρῶνος τῆς ἀπάντησε ὅτι δὲν θὰ ἦταν ἐλεύθερος γιὰ τὸ φαγητὸ τὸ μεσημέρι, μὰ ὅτι, κατὰ τὶς δύο ἡ ὥρα, θὰ εὕρισκε μιὰ στιγμὴ ἐλευθερίας γιὰ νὰ πεταχτῆ νὰ σφίξη τὸ χέρι τῶν φίλων του. Ἔτσι ἡ Τζούλια, θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη γιὰ λίγο μπροστὰ στὰ μάτια της καὶ τοὺς τρεῖς: Τὸ βαρῶνο, τὸ Μωρὶς καὶ τὴν Κλάρα·

«Θὰ τοὺς ψυχολογήσω καὶ τοὺς τρεῖς.. συλλογίστηκε. Ὤ! Θεέ μου, ἂν μποροῦσα νὰ πετύχω...»

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἀγνοοῦσε τὴν τέχνη τῶν μηχανορραφιῶν, ποὺ προετοιμάζονται σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις ἀπὸ καιρὸ κι' ἔτσι θαύμαζε τὸ ἁπλοϊκὸ σχέδιό της. Πίστευε μάλιστα κιόλας στὴν ἐπιτυχία της.

Μὰ λογάριαζε, χωρὶς τὰ νεῦρα της καὶ τὴν καρδιά της, ποὺ ἦσαν τόσο εὐαίσθητα, τόσο λεπτά..

Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὅταν εἶδε τὸ Μωρὶς καὶ τὴν Κλάρα, τὸν ἕνα πλάϊ στὸν ἄλλον, ἔχασε κάθε διαύγεια σκέψεως.

Δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς κυττάη..

Ὑπόφερε καὶ μόνο ποὺ τοὺς ἔβλεπε καθισμένους τόσο κοντά..

Τῆς φαινόταν τώρα πὼς ἡ δυστυχία εἶχε συντελεσθῆ, ὅτι δὲν ὑπῆρχει κανένας πειὰ λόγος νὰ παλέψη, ὅτι οἱ δυὸ νέοι ἀγαπιόντουσαν κιόλας..

Κι' ὅμως ὁ Μωρὶς κι' ἡ Κλάρα ἐλάχιστα μιλοῦσαν μεταξύ τους. Κι' οἱ δυό τους, μαζὺ μὲ τὸν Ἐσκιέ, ἄκουγαν τὸ δόκτορα Ντωμιέ, ὁ ὁποῖος, ὅπως πάντα, ἔκανε διάλεξι ἀπὸ καθέδρας. Αὐτὴ τὴ φορά, μιλοῦσε γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ μιᾶς τελευταίας στατιστικῆς, ποὺ πιστοποιοῦσε τὴν «ἐλάττωσι τῶν γάμων» καὶ κατὰ συνέπειαν, τῶν γεννήσεων·

—Ξέρετε τί ἀποδεικνύει αὐτό; ρώτησε.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Μωρίς.

—Τί ἀποδεικνύει λοιπόν;

—Ἀποδεικνύει ὅτι ὁ γάμος εἶν' ἕνας θεσμὸς ἀπηρχαιωμένος, ποὺ κοντεύει νὰ ἐξαφανιστῆ καὶ ν' ἀντικατασταθῆ μ' ἕναν ἄλλο τρόπο ἑνώσεως.

Ἡ Τζούλια κύτταξε τὴν Κλά-

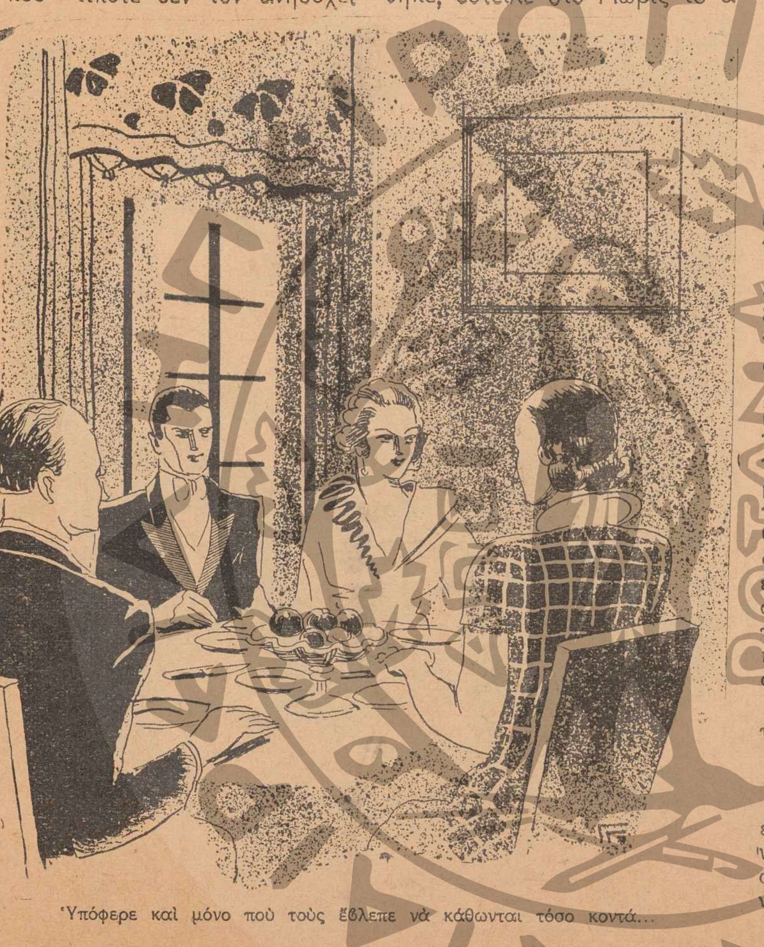

Ὑπόφερε καὶ μόνο ποὺ τοὺς ἔβλεπε νὰ κάθωνται τόσο κοντά...

ρα καὶ τῆς φάνηκε πῶς τὴν εἶδε νὰ κοκκινίζη. ...

«Θέλει νὰ τὸν παντρευτῇ», σκέφτηκε.

Συγχρόνως ὁ γιατρὸς ρώτησε τὸ Μωρίς:

—Ποιὸ τρόπο ἑνώσεως;

—Δὲν ξέρω... Αὐτὸ θὰ τὸ βρῆ καὶ θὰ τὸ κανονίση ὁ νομοθέτης.. Ζήτημα ἀποκαταστάσεως ἰσορροπίας, αὐτὸ εἶν' ὅλο...

—'Αλήθεια, ἔκανε ὁ δόκτωρ Ντωμιὲ εἰρωνικά. Τὸ πιστεύετε αὐτό, Μωρίς; Θέλετε νὰ σᾶς ἀποδείξω ἐπιστημονικὰ τὴν πλάνη σας; Δὲν ἐπιμένετε πειά; Πάντως ἐγὼ θὰ σᾶς τὴν ἀποδείξω. Παρατηρῆστε τὰ ζῶα, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ νομοθέτης εἶνε ἡ ἀλάνθαστη φύσις; Σ' ὅλα τὰ εἴδη τῶν ζώων, τὰ δυὸ φῦλα ἑνώνονται κι' ἡ ἕνωσί τους βαστάει ὅσο καιρὸ χρειάζονται περίπου τὰ παιδιά, ποὺ θὰ κάνουν γιὰ νὰ μεγαλώσουν.. Λοιπόν, γιὰ νὰ μεγαλώση ἕνας ἄνθρωπος, χρειάζονται εἴκοσι χρόνια. Ἔτσι ὁ θεσμὸς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, πρέπει νὰ βαστάη εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους, δηλαδὴ ὅλη περίπου τὴ ζωή τους. Τί λέτε γι' αὐτὴ τὴ λογική;

—Μοῦ εἶνε ἀδιάφορη, ἀπάντησε ὁ Μωρίς, Δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου νὰ κάνω παιδιὰ καὶ νὰ τὰ μεγαλώσω.

—Τὸ ξέρω. Δὲν πιστεύετε καὶ σεῖς σὲ καμμιὰ ἠθική.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Ντωμιὲ ἐπενέβη στὴ συζήτησι καὶ εἶπε:

—Τὸ βρῆκες, Ντωμιέ. 'Ο Μωρὶς δὲν πιστεύει σὲ καμμιὰ ἠθική, ὅπως ὅλη ἡ γενεά του. Μονάχα, δὲν βλέπω μὲ ποιὸ δικαίωμα τὸν καταδικάζεις, ἀφοῦ καὶ σεῖς δὲν πιστεύετε σὲ τίποτε

—Σὲ τίποτε; Τί πλάνη.. 'Η ἠθική μου εἶνε ὡρισμένη καὶ βασίζεται σ' ἕνα μόνο ἀξίωμα: Στὸ συμβιβασμὸ τῶν ἀτομικῶν μας ἠθῶν μὲ τὰ συμφέροντα τοῦ εἴδους μας. Νὰ γιατὶ εἶμαι ὑπὲρ τοῦ γάμου καὶ κατὰ τῆς ἐλευθέρας ἑνώσεως, ὑπὲρ τοῦ γονίμου ἔρωτος κι' ἐναντίον τῆς στείρας ἑνώσεως. Μὰ βλέπω πῶς σᾶς πλήττω...

Καὶ στάθηκε, ξαφνιασμένος, γιατὶ ἔβλεπε ὅλων τὰ πρόσωπα σοβαρά

'Η Κλάρα ἔδειχνε τὴ στενοχώρια, ποὺ δίνει στὶς νέες κοπέλλες μιὰ συζήτησι, τὴν ὁποία δὲν πρέπει νὰ καταλαβαίνουν. 'Ο 'Εσκιὲ σκεφτόταν. Μὰ ὁ Μωρὶς κι' ἡ Τζούλια εἶχαν νοιώσει ἕνα κάψιμο ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ, καθένας σὲ διαφορετικὴ γωνιὰ τῆς καρδιᾶς του. 'Ο Ντωμιὲ εἶχε διτυπώσει σὰν ἐπιστημονικὴ θεωρία τὴν ἰδέα, ποὺ τοὺς βασάνιζε καὶ τοὺς δυό: Τὸ μέλλον ποὺ τῶφραζε μιὰ ἐρωμένη, μιὰ ἐρωμένη ποὺ ἔκλεινε τὸ δρόμο πρὸς τὸ γάμο καὶ τὴν οἰκογένεια.

Χωρὶς νὰ θέλουν, εἶχαν διασταυρώσει τὰ βλέμματά τους κι' ἡ Τζούλια εἶδε μέσα στὰ μάτια τοῦ Μωρὶς μιὰ τέτοια ἀπόγνωσι, ὥστε, ἐκεῖνος, συγκινημένος τῆς χαμογέλασε..

Τὸ φαγητό, μ' αὐτὲς τὶς συζητήσεις, εἶχε παραταθῆ, ἦσαν ἀκόμα στὸ τραπέζι, ὅταν ἕνας ὑπηρέτης τοὺς ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξι τοῦ βαρώνου ντὲ Ριέ. Βιάστηκαν νὰ τελειώσουν καὶ πέρασαν στὸ γαλάζιο σαλόνι, ὅπου ὁ καφὲς καὶ τὰ λικὲρ τοὺς περίμεναν, σερβιρισμένα κιόλας.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ Τζούλια κι' ὁ Μωρὶς βρέθηκαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο.

—Λοιπόν, ρώτησε ὁ νέος στοργικά, σοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ἀνόητη θλῖψις; ..

Τὴν ἔνοιωθε θλιμμένη—θλιμμένη μέχρι δακρύων ἂν ἦταν μόνη — κι' αὐτὴ ἡ θλῖψι τοῦ ἐνέπνευσε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴ γαληνέψη μὲ τὴν ἀγάπη του.

—Ναί.. Εἶμαι καλά, ἀγαπημένε μου, σὲ βεβαιώνω. Εἶμαι καλά, ἀφοῦ εἶμαι κοντά σου...

—Γιού, ἀγαπημένη μου, ἀπάντησε ὁ Μωρίς, κυττάζοντάς την στὰ μάτια, ὑπάρχει κάποια θλῖψι σ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα μάτια. Γιατί; Πές την σὲ μένα τουλάχιστον..

Εἶχε πάρει τὸ χέρι της καὶ τὸ ἔσφιγγε, χωρὶς νὰ νοιάζεται ἂν τοὺς ἔβλεπαν.

—"Αν μ' ἀγαπᾶς, ψιθύρισε ἡ Τζούλια, δὲν μπορῶ νὰ ἔχω καμμιὰ θλῖψι..

—Σ' ἀγαπάω ἀπέραντα, ἀπάντησε ὁ Μωρίς.

Καὶ πάλι τὰ μάτια τους κυττάχτηκαν.. Γιὰ πρώτη φορά, εἶχαν ἀφήσει νὰ φανῆ ἡ ἀνησυχία τους στὰ λόγια ποὺ ἔλεγαν. 'Ο Μωρὶς ταράχτηκε τόσο ἀπ' αὐτό, ὥστε γιὰ νὰ κρύψη τὴν ταραχή του, ἀπομακρύνθηκε καὶ πῆγε νὰ πλανηθῆ κάτω ἀπ' τὶς ἀκακίες τοῦ κήπου.

Μισοησυχασμένη ἀπ' αὐτὰ τὰ εἰλικρινῆ λόγια: «Σ' ἀγαπῶ ἀπέραντα», ἡ Τζούλια κύτταζε τὸ βαρῶνο ντὲ Ριὲ καὶ τὴν Κλάρα, ποὺ καθόντουσαν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ. Μιλοῦσαν πολὺ σιγὰ κι' ἔτσι καμμιὰ λέξις τῆς συνομιλίας τους δὲν ἔφτανε ὥς τ' αὐτιά τους. Μὰ χωρὶς ἄλλο, ἡ συζήτησί τους ἦταν σοβαρή, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴν ἔκφρασί τους.

Καὶ ἡ Τζούλια, ποὺ τὸ πρόσεξε αὐτό, σκέφτηκε:

«'Αναπιοῦνται λοιπόν; "Ω! νὰ ἦταν αὐτὸ ἀλήθεια!»

"Ηθελε νὰ δράση ἀμέσως, νὰ ἐπισπεύση αὐτὸ τὸ γάμο, ποὺ θὰ διέλυε τὸν ἐφιάλτη της. Μὰ τί νὰ ἔκανε;

'Ο Ντωμιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθημα στὴ Σορβόνη, εἶχε ἀποσυρθῆ... Μὰ νὰ ὁ 'Εσκιέ, ποὺ ξαναγύριζε, ἀφοῦ τὸν συνώδευσε ὥς τὴ σκάλα..

'Η Τζούλια τὸν φώναξε κι' ὅταν ἐκεῖνος τὴν πλησίασε, τοῦ ἔδειξε τὴν Κλάρα καὶ τὸ βαρῶνο, λέγοντάς του μὲ σιγανὴ φωνή:

—Κύτταξε!

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, αὐτὸ ποὺ βλέπεις, δὲν σὲ κάνει νὰ σκέφτεσαι τίποτε.. Αὐτοὶ οἱ δυὸ νέοι;...

'Ο τραπεζίτης τὴν κύτταξε μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ ἀντιληφθῆ ὁλόκληρη τὴ σκέψι της.

—Νὰ τοὺς παντρέψουμε, εἶπε χαμογελῶντας, μὲ τόνο ποὺ φανέρωνε τὴν ἐλαχίστη πεποίθησί του σ' αὐτὸ ποὺ ἔλεγε.

'Η Τζούλια ἀπάντησε ἀμέσως ζωηρά:

—Μά, ναί; Γιατὶ ὄχι; 'Η Κλάρα εἶνε πλούσια κι' ὁ Ριὲ τὸ ἴδιο... Ἔχει μιὰ λαμπρὴ θέσι, εἶνε γοητευτικὸς νέος. Καί, καθὼς βλέπεις, εὐχαριστιοῦνται ὁ ἕνας στὴ συντροφιὰ τοῦ ἄλλου..

Πράγματι, ἐκείνη τὴ στιγμή, γυρμένος ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο, οἱ δυὸ νέοι μιλοῦσαν μὲ σιγανὴ φωνή, μὲ τὰ πρόσωπα κοντά, μ' ἕνα ὕφος φιλικῆς, τρυφερῆς συνεννοήσεως.

'Ο 'Εσκιὲ τοὺς κύτταζε, χωρὶς ν' ἀπαντᾶ. Μὰ ἡ Τζούλια ἐπέμενε:

—Δὲν ἔχω δίκηο; Εἶνε φανερό! Πρέπει νὰ τοὺς παντρέψουμε.. 'Υποθέτω ὅτι δὲν ἔχεις καμμιὰ ἀντίρρησι σ' αὐτὸ τὸ γάμο; Καταλαβαίνω βέβαια ὅτι ἡ ἀναχώρησι τῆς Κλάρας ἀπ' τὸ σπίτι θὰ σὲ λυπήση.. Μά, ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, θὰ φύγη μιὰ μέρα... Καλύτερα νὰ παντρευτῆ ἕναν ἀπὸ τοὺς φίλους μας... Ἔτσι θὰ τὴν ἔχουμε συχνότερα κοντά μας..

Μὰ ἔξαφνα στάθηκε, γιατὶ τὰ μάτια τοῦ 'Εσκιέ, καρφωμένα ἐπάνω της, φαινόντουσαν σὰν νὰ τῆς λένε: «Πόσο ἐπιμένεις σ' αὐτὸ τὸ γάμο, ἀγαπητή μου φίλη!.. "Ενοιωσε ὅτι εἶχε ἀφήσει τὴν ἀγωνία της νὰ φανῆ μέσα στὰ λόγια ποὺ εἶπε... Κι' ἔγινε τόσο κόκκινη ἀπ' τὴν ντροπή της, ὥστε ὁ παληός της φίλος τὴ λυπήθηκε.

Τῆς πῆρε μάλιστα τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

—'Εγὼ θὰ κάνω ὅ,τι θὰ θελήση ἡ Κλάρα. 'Ο Ριὲ εἶν' ἕνα λαμπρὸ καὶ τίμιο παλληκάρι. "Αν εὔχεσαι αὐτὸ τὸ γάμο, θὰ ἔχεις καὶ μένα μὲ τὸ μέρος σου...»

'Η Τζούλια δὲν τόλμησε νὰ τὸν ρωτήση: «Φαντάζεσαι ἐσὺ ὅτι δὲν θὰ γίνη;» Τόσο πολὺ φοβότανε τὸ εἰλικρινές του «"Οχι!» ποὺ θὰ γκρέμιζε κάτω τὸ χάρτινο πύργο τῶν ἐλπίδων της.

* * *

Μερικὲς βδομάδες πέρασαν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα, χωρὶς ν' ἀλλάξη τίποτε. 'Η Τζούλια πήγαινε καθημερινῶς στὸ διαμέρισμα τοῦ Μωρὶς καὶ κάθε φορὰ ἔφευγε μ' αὐτὴν τὴν πεποίθησι: «Εἶνε ἀνήσυχος.. 'Υποφέρει ἀπὸ ἕναν ἀπροσδιόριστο πόνο...» ἢ μ' αὐτή: «Μ' ἀγαπάει, ὅπως μοῦ τὸ εἶπε, μ' ἀγαπάει ἀπέραντα...»

'Απ' τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μωρίς, ἔπειτ' ἀπὸ τὴ συζήτησι ποὺ εἶχε μὲ τὴν Κλάρα, προσπαθοῦσε νὰ βρίσκεται συχνὰ μόνος μὲ τὴ νέα. Καὶ τότε μιλοῦσαν γιὰ ἕνα μέλλον ἀδύνατο, γιὰ κάτι ποὺ ἔλειψε ἀπὸ τὴ ζωή τους.

Γιὰ τὴ Τζούλια, τὸ Μωρὶς καὶ τὴν Κλάρα, αὐτὲς ἡ μέρες ἦσαν θλιβερές, μὰ ὄχι καὶ χωρὶς γοητεία. Συνεχίζοντας τὴν ταχτική τους ζωή, χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο, φανταζόντουσαν πῶς αὐτὴ ἡ γαλήνια ζωὴ θὰ ἐξακολουθοῦσε πάντοτε.

* * *

"Εν' ἀπ' τὰ τελευταῖα ἀπογεύματα τοῦ 'Ιουλίου, κατὰ τὶς τρεῖς ἡ ὥρα, ὁ Μωρίς, ὑποκύπτοντας στὴν ἐπιθυμία του νὰ βλέπη τὴν Κλάρα, ἔμπαινε μέσ' στὸ γαλάζιο σαλόνι. Μὰ τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειο.

Χτύπησε ἕνα κουδοῦνι κι' ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάστηκε.

—'Η δεσποινὶς Κλάρα βγῆκε ἔξω; τὸν ρώτησε.

('Ακολουθεῖ)

—Σ' ἀγαπῶ ἀπέραντα !... ἀπάντησε ὁ Μωρίς.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΠΙΝΕΛΛΟ ΟΠΟΡΤΙ

Ο ἀστυνόμος ἔψαξε ὅλα τὰ συρτάρια, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ σάλλα τοῦ μπάνιου, ἄνοιξε τὶς βαλίτσες, τὰ μπαοῦλα, τοὺς δυὸ ταξειδιωτικοὺς σάκκους καὶ ἀπογοητευμένος κατέληξε στὰ ροῦχα. Νευρικά, μὲ κάποια λύσσα, κύτταξε ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα τὰ χαρτιὰ ποὺ βρισκόντουσαν μέσα στὸ πορτοφόλι μου. Μὰ δὲν βρῆκε τίποτα.

Ἥσυχος πειά, ἑτοιμαζόμουν νὰ πάρω μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή, ὅταν ἔξαφνα αὐτὸς ὁ παγερὸς καὶ ἀπότομος ἄνθρωπος ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ τσέπη τοῦ σμόκιν μου ἕνα ἄσπρο χαρτί, τὸ κύτταξε συνοφρώνοντας τὰ φρύδια του καὶ γυρίζοντας, ἔκανε νόημα στοὺς δυὸ ἀστυφύλακας ποὺ εἶχε φέρει μαζύ του. 'Εκεῖνοι χαμογέλασαν εὐχαριστημένοι καὶ μὲ περικύκλωσαν, ἕτοιμοι νὰ μοῦ περάσουν τὶς χειροπέδες. 'Ο ἀστυνόμος τότε μοῦ ἔδειξε τὸ χαρτὶ καὶ μὲ ρώτησε:

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε αὐτὲς τὶς συνθηματικὲς λέξεις;

Περίεργος πῆρα τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ εἶδα τότε κατάπληκτος ἕνα μυστηριώδη γρῖφο, γραμμένο βιαστικὰ μὲ μολύβι, τὸν ἑξῆς:

«8 + Ν Τ + Μ 2 Π + 123»

Διάβολε! Τί ἤθελαν νὰ ποῦν αὐτὰ τὰ γράμματα κι' αὐτοὶ οἱ ἀριθμοί; Δὲν εἶχα ἰδέα! Σήκωσα λοιπὸν ἀδιάφορα τοὺς ὤμους μου καὶ ἔδωσα πίσω στὸν ἀστυνόμο τὸ παράξενο χαρτί.

—Δὲν ἔμαθα νὰ λύω γρίφους..; τοῦ εἶπα μὲ κάποια περιφρόνησι.

'Εκεῖνος χαμογέλασε πονηρὰ καὶ βγάζοντας τὶς χειροπέδες ἀπὸ τὴν τσέπη του, μὲ φοβέρισε:

—Λυποῦμαι πολὺ μὰ θ' ἀναγκασθῶ νὰ σᾶς περάσω αὐτὰ τὰ βραχιόλια, ἂν δὲν μοῦ ἐξηγήσετε τί σημαίνει αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες σημείωμα. Μοῦ φαίνεσθε παραπολὺ ὕποπτος καὶ δὲν σᾶς κρύβω, ὅτι ἂν δὲν μοῦ ἐξηγήσετε αὐτὸν τὸν γρῖφο, θὰ σᾶς συλλάβω ὡς δράστη τῆς κλοπῆς τῶν κοσμημάτων τῆς «μίσσες» Φέργκουσων!...

"Ω, αὐτὸ πειὰ ἦταν ἀπίστευτο! Μὰ ἤμουν λοιπὸν τόσο ἄτυχος; Πῶς διάβολο εἶχε βρεθῆ ἐκεῖνο τὸ χαρτὶ μέσα στὴν τσέπη τοῦ σμόκιν μου ποὺ τὸ εἶχα βγάλει στὶς τέσσερες ἡ ὥρα τὸ πρωΐ, γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα εὔθυμο νυχτερινὸ κέντρο; Καὶ τί σύμπτωσις! 'Εκείνη τὴ νύχτα, ἕνας μυστηριώδης λωποδύτης εἶχε ἀπογυμνώσει ἀπὸ τὰ κοσμήματά της μιὰ 'Αμερικανίδα, τὶ «μίσσες» Φέργκουσων, ποὺ καθόταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο. "Α, ποὺ νὰ πάρη ἡ ὀργὴ ὅλες τὶς γρηὲς 'Αμερικανίδες! Πῶς θὰ κατάφερνα τώρα νὰ ξεμπλέξω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη ἱστορία;

Προσπάθησα λοιπὸν — γιὰ τὴ σωτηρία μου, μὰ καὶ γιὰ τὴν προσωπικήν μου ἱκανοποίησι — νὰ θυμηθῶ τί εἶχα κάνει καὶ ποῦ εἶχα πάει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφθασα στὸ 'Αμβοῦργο γιὰ κάτι ἐμπορικὲς ὑποθέσεις μου.

—Γιὰ νὰ δοῦμε... εἶπα στὸν ἀστυνόμο. "Ας πάρουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὰ διάφορα περιστατικά. Κατέβηκα στὸν Κεντρικὸ Σταθμό, τὴν ὥρα ποὺ νύχτωνε καὶ πῆρα ἕνα ταξὶ γιὰ νὰ πάω σ' ἕνα ἥσυχο ξενοδοχεῖο. 'Ο σωφὲρ μοῦ σύστησε τὸ «Ρούλ», ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ 'Αμβούργου. Κατέλυσα λοιπὸν δῶ πέρα στὸ «Ρούλ», πῆρα ἕνα μπάνιο καὶ ἄρχισα νὰ φορῶ τὸ σμόκιν μου, ὅταν χτύπησε τὸ κουδοῦνι γιὰ τὸ δεῖπνο. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξι νὰ δειπνήσω μὲ τὶς γρηὲς 'Αμερικανίδες καὶ τοὺς ὑπόπτους χορευτάς τους. Βγῆκα νὰ πάρω λίγο ἀέρα, κατέβηκα στὸ λιμάνι, χάζεψα στὸ "Αλπεν-Καὶ καὶ κατὰ τὶς ἕντεκα ἡ ὥρα βρέθηκα μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ «Κούρσααλ». Λίγα φροῦτα καὶ μιὰ μποτίλλια σαμπάνια ἦταν ὅ,τι μοῦ χρειαζόταν ἐκείνη τὴν ὥρα. Μπῆκα λοιπὸν στὸ εὔθυμο νυχτερινὸ κέντρο, διασκέδασα λιγάκι μὲ τὶς ὄμορφες χορεύτριές του, ἔπια δυὸ-τρία ποτήρια σαμπάνια καὶ ἔπειτα ἔπεσα σὲ μιὰ βαθειά... μελαγχολία. Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω κέφι. 'Αδύνατον!... Στὸ διπλανὸ τραπέζι ἦταν μιὰ κυρία μὲ μιὰ παραπολὺ ὄμορφη δεσποινίδα. Κι' αὐτὲς δὲν διασκέδαζαν καθόλου. Σηκώθηκα τότε καὶ χόρεψα μὲ τὴν ὄμορφη Γερμανιδούλα. Δὲν ἤξερα καλὰ τὰ γερμανικὰ καὶ φυσικὰ ἡ συνομιλία μας δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολη, μὰ σὲ τέτοιες περιστάσεις, τὰ μάτια μιλοῦν πιὸ καθαρὰ ἀπὸ τὴ γλῶσσα. Ἔπειτα ἡ ὀρχήστρα ἦταν πρώτης τάξεως καὶ ἔπαιζε μερικὰ ἀμερικάνικα φὸξ ποὺ ξετρέλλαιναν κυριολεκτικὰ τὴν «ντάμα» μου. Ξανθή, μὲ πλατινένια μαλλιά, μὲ πράσινα μάτια καὶ μὲ πορφυρᾶ καὶ ὁλόδροσα χείλη, ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὴν "Αννα Στέν, τὸν «ἀστέρα» τῆς μόδας. Σὲ μιὰ στιγμὴ λοιπὸν τῆς τὸ εἶπα καὶ ἐκείνη ἔσκασε στὰ γέλια, κατενθουσιασμένη. Ὅταν τελείωσε ὁ χορός, ἡ κυρία μοῦ ἐπέτρεψε νὰ καθήσω στὸ τραπέζι τους. Κι' ἐκεῖνες ἦσαν ἀπὸ τὸ Βερολῖνο, μὰ εἶχαν πολὺν καιρὸ στὸ 'Αμβοῦργο, περιμένοντας ἕνα βαθύπλουτο συγγενῆ τους ἀπὸ τὴν 'Αμερική. Ἤπιαμε μαζὺ μιὰ μποτίλλια σαμπάνια. Γίναμε καλοὶ φίλοι καὶ σὲ λίγο σχολιάζαμε σ' εὔθυμο τόνο, τὶς διάφορες χορεύτριες ποὺ ἔκαναν θεαματικὲς ἐπιδείξεις στὴ μέση τῆς «πίστας». Μιὰ 'Ινδὴ «μπαγιαντέρα» μᾶς ἄρεσε περισσότερο ἀπὸ ὅλες. Τὸ σῶμα της λὲς καὶ ἦταν ἀπὸ χρυσοπράσινο χαλκὸ καὶ τὰ μάτια της ἀπὸ κρύο σμάλτο. 'Η ὄμορφη Γερμανίδα μὲ τὰ πλατινένια μαλλιὰ — τὴν ἔλεγαν Σόνυ — μοῦ ἔρριχνε κάθε τόσο περίεργες ματιές, ἐρευνητικές, ἀνήσυχες, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ μάθη ποιὸς ἤμουν, τί ἔκανα στὸ 'Αμβοῦργο καὶ ἂν ἤμουν ἄσωτος ἢ ἕνας ἰδανικὸς ὑποψήφιος σύζυγος. 'Η μητέρα της ὡστόσο ἦταν κατενθουσιασμένη μαζύ μου. Ὅταν μάλιστα εἶπα ὅτι εἶχα μιὰ μεγάλη ἐμπορικὴ «φίρμα» στὸ Βερολῖνο, καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσα νὰ βρῶ ἕνα καλὸ καὶ φρόνιμο κορίτσι γιὰ νὰ φτιάξω κι' ἐγὼ οἰκογένεια, μόνο ποὺ δὲν μὲ φίλησε ἀπὸ τὴν χαρά της.

Ἔπειτα, ἦρθε ἡ σειρὰ ἑνὸς παθητικοῦ τανγκό. 'Η Σόνυ χόρευε μαζύ μου, σὰν ἐρωτευμένη μὲ μιὰ περιπάθεια ποὺ μ' ἔκανε νὰ τὰ χάνω. Ἔνοιωθα τὸ τρυφερὸ καὶ νεανικὸ σῶμα της νὰ γέρνη στὴν ἀγκαλιά μου μὲ μιὰ ἐμπιστοσύνη, ποὺ μ' ἐνθουσίαζε. Αὐτὸ τὸ ἀργόσυρτο καὶ ἐρεθιστικὸ τανγκὸ μᾶς παρέσυρε ὥς τὴ βεράντα τοῦ «Κούρσααλ». 'Εκεῖ πέρα τότε, μέσα στὸ ἡμίφως καὶ πίσω ἀπὸ τὰ πλατύφυλλα τροπικὰ φυτά, πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου τὴν ὄμορφη Σόνυ, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὴ σαγηνευτικὴ "Αννα Στέν, καὶ τὴ φίλησα πολλὲς φορὲς στὸ στόμα. 'Η Σόνυ, μισομεθυσμένη ἀπὸ τὴ σαμπάνια, τὴν τρελλὴ ὀρχήστρα καὶ τὸ χορὸ μοῦ ἔδινε τὰ χείλη της, ξεσπῶντας σ' ἕνα νευρικὸ γέλιο καὶ σφίγγοντας μὲ δύναμι τὰ χέρια μου, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὲ κάνη νὰ πονέσω...

Ὅταν γυρίσαμε καὶ οἱ δυὸ κοντὰ στὴ μητέρα της, εἴμαστε πειὰ τρελλὰ ἐρωτευμένοι. Παρήγγειλα τότε ἀκόμη μιὰ μποτίλλια σαμπάνια καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἀκόμη ἄλλη μιά... "Ε, λοιπόν, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, τὸ μυαλό μου ἄρχισε νὰ σκοτίζεται. Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ μὲ τὴ σειρὰ τί συνέβη κατόπιν. 'Η μητέρα τῆς Σόνυ γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά της... Μὰ καὶ ἡ Σόνυ γελοῦσε, γελοῦσε, γελοῦσε καὶ σιγανοτραγούδαγε τοὺς εὔθυμους σκοποὺς τῆς ὀρχήστρας... "Α, ναί, θυμᾶμαι ὅτι τοὺς ὑποσχέθηκα τότε ὅτι θὰ πήγαινα τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι τους. 'Η Σόνυ καὶ ἡ μητέρα της καθόντουσαν σὲ μιὰ ὄμορφη βίλλα, ἔξω λιγάκι ἀπὸ τὸ 'Αμβοῦργο... Μοῦ εἶπε μάλιστα καὶ τὴ διεύθυνσι, μὰ ἐγὼ ἤμουν τύφλα στὸ μεθύσι. Δὲν πρόσεχα τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ ὄμορφα πλατινένια μαλλιά της, τὰ παράξενα πράσινα μάτια της καὶ τὸ κόκκινο στόμα της, ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸ φιλήδονο στόμα τῆς "Αννας Στέν. Σὲ μιὰ στιγμὴ τοὺς εἶπα ὅτι ἤθελα νὰ τὶς συνοδεύσω ὥς τὸ σπίτι τους... Μὰ ἐκεῖνες ξεκαρδίστηκαν πάλι ἀπὸ τὰ γέλια, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ πάρω τὰ πόδια μου ἀπὸ τὸ μεθύσι... 'Εκεῖ λοιπὸν ποὺ μιλοῦσα, ἔκλεισαν τὰ μάτια μου κι' ἔγειρα πάνω στὸ κάτασπρο τραπέζι. Ὅταν ξεγελάστηκα καὶ σήκωσα πάλι τὸ κεφάλι μου, ἡ Σόνυ καὶ ἡ μητέρα της εἶχαν γίνει ἄφαντες..

—'Αφήνοντας στὴν τσέπη τοῦ σμόκιν σας τὴ διεύθυνσι ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρετε γιὰ νὰ φτάσετε στὴν βίλλα τους; μοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος, ξεσπῶντας σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο καὶ κυττάζοντας ἐκεῖνο τὸ μυστηριῶδες σημείωμα.

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

—Ξέρετε τί σημαίνει αὐτὸς ὁ γρῖφος; "Οχι; Οὔτε κι' ἐγώ. Πάντως εἶνε ἕνα σημείωμα ὕποπτο. 'Η δυὸ αὐτὲς Γερμανίδες ἦσαν ἀσφαλῶς λωποδύτριες. Σᾶς μέθυσαν μὲ κρασὶ καὶ μὲ ἔρωτα καὶ μὲ κανένα ναρκωτικὸ ἴσως καὶ σᾶς ἔβαλαν νὰ κλέψετε τὰ κοσμήματα τῆς κ. Φέργκουσων. Δὲν θυμᾶστε τίποτε σχετικῶς; Λυποῦμαι πολύ... 'Εγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς συλλάβω καὶ σᾶς συλλαμβάνω!...

Κι' ἔτσι βρέθηκα σὲ λίγο στὸ κρατητήριο. Δίκαια; "Αδικα; Μήπως ξέρω κι' ἐγὼ πλέον; Εἶχα μεθύσει — ὅπως εἶπε ὁ κ. ἀστυνόμος — ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ κρασὶ καὶ ἀπὸ κανένα ναρκωτικὸ ἴσως...

Καὶ τώρα πειὰ ὁ Θεὸς ξέρει τί θ' ἀπογίνω!...

Κύτταξε τὸ χαρτί, συνοφρώνοντας τὰ φρύδια του...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Λέκκα 7, 'Αθήνας.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RUTHERFORD MORTON

Ο ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΗΣ !

ΜΕΤΑΞΥ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ μεγάλου ὑπερωκεανείου «Αὐγερινὸς» ἡ Ράγκνχηλδ Μοργκενστζέρν, ἡ μοναχοκόρη τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πλοίου ἐφοπλιστοῦ Μοργκενστζέρν, εἶχε ξεχωρίσει ἕνα νεαρὸ Ἄγγλο, ὁ ὁποῖος τὴν διασκέδαζε μὲ τὴν ἔξυπνη κι' εὐχάριστη κουβέντα του. Ὅταν τὸν ρώτησε τ' ὄνομά του, ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε πὼς λεγόταν Χένρυ - Ὄσκαρ Τόμπς. Ἡ νέα φάνηκε κάπως ἀπογοητευμένη μὲ τὸ κοινὸ αὐτὸ ὄνομα, γιατὶ εἶχε σχηματίσει τὴν ἰδέα, πὼς ὁ νέος αὐτὸς ἀνῆκε σὲ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ὁπωσδήποτε, φαίνεται πὼς ἡ συντροφιὰ τοῦ Χένρυ Τὸμπς ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη, γιατὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ «Αὐγερινὸς» ξεκίνησε ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ Ράγκνχηλδ ἔμεινε μαζύ του ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ πῆγε στὴ καμπίνα της γιὰ νὰ ντυθῆ γιὰ τὸ δεῖπνο.

Ὅταν ἔμεινε μόνος του, ὁ νέος πῆγε κι' ἀκούμπησε στὴν κουπαστὴ τοῦ πλοίου καὶ συλλογισμένος, κύτταξε μελαγχολικὰ τὴ θάλασσα.

Σκεπτόταν πὼς ἀσφαλῶς ἦταν τυχερός, ἐπειδὴ ἡ χαϊδεμένη κόρη τοῦ Νορβηγοῦ ἐφοπλιστοῦ τὸν είχε ξεχωρίσει ἀνάμεσα σὲ τόσους ἄλλους ἐπιβάτες. Καὶ δὲν μετανοιώνε, γιατὶ ἂν καὶ λαθρεπιβάτης, εἶχε προτιμήσει νὰ περιφέρεται φανερὰ ἀπάνω στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, σὰν τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες, παρὰ νὰ βρίσκεται στριμωγμένος κάτω στ' ἀμπάρι, ἀνάμεσα σὲ σακκιὰ καὶ κιβώτια, μὲ τὸν κίνδυνο νὰ τὸν ἀνακαλύψουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή...

Ἐνῶ ἔτσι, ποιὸς ξέρει, ἴσως νὰ κατώρθωνε νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸ μασκαραλίκι ν' ἀποκαλυφθῆ ! Ἐκ πείρας, ὁ νέος ἤξερε πὼς χρειάζεται τόλμη γιὰ ν' ἀντιμετωπίση κανεὶς τὶς δύσκολες περιστάσεις τοῦ βίου ! Κι' ὥς τώρα, πολλὲς φορές, ὁ Χένρυ εἶχε γλυτώσει ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους, χάριν στὸν ἀποφασιστικὸ χαρακτῆρα του...

Μ' ἀργὸ βῆμα, ὁ νέος κατέβηκε στὸ διαμέρισμα τῆς τρίτης θέσεως. Προχώρησε στὸ βάθος ἑνὸς στενοῦ διαδρόμου, μπῆκε στὴν τουαλέττα, ὅπου, πίσω ἀπὸ ἕνα σωσίβιο, εἶχε κρύψει τὴ μικρὴ βαλίτσα του. Τὴν ἄνοιξε καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα τὸ βραδυνὸ κοστοῦμι του. Φόρεσε τὸ λευκὸ κολλαριστὸ πουκάμισο καὶ μ' ἐπιδεξιότητα ἔδεσε τὴ γραβάτα του. Κατόπιν, ὅταν τελείωσε τὴν τουαλέττα του, ἔκρυψε μέσα στὴ βαλίτσα τὸ ἄλλο κοστοῦμι του, καὶ τὴν τοποθέτησε πάλι στὴν κρυψῶνα της. Ἔπειτα, μ' ἀδιάφορο ὕφος, ἀνέβηκε στὴ γέφυρα. Ὁ καθαρὸς ἀέρας εἶχε ἀνοίξει τὴν ὄρεξί του καὶ συλλογιζόταν μὲ θλῖψι πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ οἱ ἄλλοι ἐπιβάται ἔτρωγαν στὴν τραπεζαρία. Ξαφνικά, διέκρινε στὴν ἄκρη τῆς γεφύρας ἕνα τραπεζάκι, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ὑπῆρξε ἀκόμα ἕνας δίσκος, μὲ δυὸ ποτήρια μισογεμάτα σχεδόν, μὲ κοκτέϊλ. Ὁ Χένρυ κύτταξε τριγύρω του, βεβαιώθηκε πὼς κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπε καὶ μὲ ἀπόλαυσι ἔπιε τὰ ὑπολείμματα τῶν ποτηριῶν...

Ὅταν τελείωσε τὸ δεῖπνο της, ἡ Ράγκνχηλδ ἀνέβηκε στὴ γέφυρα, ἀναζητῶντας τὸν Ἄγγλο. Μόλις τὸν εἶδε ἀκουμπισμένο, κοντὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ναυαγοσωστικὲς βάρκες, πλησίασε καὶ περίεργη τὸν ρώτησε :

—Γιατὶ δὲν ἤρθατε στὸ τραπέζι νὰ δειπνήσετε ; Δὲν φαντάζομαι νὰ σᾶς πειράζη ἡ θάλασσα ;

—Ὢ ! ὄχι ! ἀπάντησε ὁ νέος μὲ ἕνα πικρὸ χαμόγελο, γιατὶ ἡ ζάλη ποὺ ἔνοιωθε δὲν ἦταν ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ἡ θάλασσα δὲν μὲ πιάνει.

Ἡ Ράγκνχηλδ τὸν κύτταζε μὲ ἀπορία. Τῆς φάνηκε πὼς ὁ νέος ἦταν μεθυσμένος. Δὲν ἐξηγιόταν ἀλλοιῶς τὸ ἐλαφρὸ τρέκλισμά του.. Τέλος τοῦ εἶπε :

—Δὲν καταλαβαίνω γιατὶ κάθεστε ἐδῶ ὁλομόναχος. Ἐλᾶτε μαζύ μου, χορεύουν κάτω στὸ σαλόνι ! Θὰ σᾶς κάνη καλὸ νὰ ξεμουδιάσετε λιγάκι τὰ πόδια σας !

Ὁ νέος χαμογέλασε. Φυσικά, ἡ Ράγκνχηλδ δὲν μποροῦσε νὰ ξέρη πὼς ἦταν νηστικὸς ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα, κι' ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ χορέψη κανεὶς μ' ἀδειανὸ στομάχι : Ὡστόσο τὴν ἀκολούθησε, μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα, πὼς πιθανὸν θὰ τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ φάη μερικὰ σάντουϊτς.

Καὶ πράγματι, ἡ Ράγκνχηλδ, πρόσεξε σὲ λίγο μὲ πόση ὄρεξι, ὁ χορευτής της καταβρόχθισε ἕνα πιάτο γεμᾶτο σάντουϊτς, κι' ὅτι ἀμέσως ξαναβρῆκε, ὄχι μόνο τὴ χαμένη εὐστάθεια τῶν ποδιῶν του, ἀλλὰ καὶ τὸ κέφι του.

— Ἀπορῶ μὲ τὸν πατέρα σας, εἶπε ὁ Χένρυ, ὅταν ἀργότερα βρέθηκαν πάλι μόνοι τους ἀπάνω στὴ γέφυρα, πῶς σᾶς ἀφήνει, μιὰ τόσο νέα κι' ὄμορφη κοπέλλα νὰ ταξειδεύετε ὁλομόναχη ! Δὲν φοβᾶται μήπως βρεθῆ στὸ δρόμο σας κανένας ξεπεσμένος κι' ὡραῖος Ἰταλὸς ἢ Ἄγγλος κόμης, ἀπὸ κείνους τοὺς τύπους πού...

Ἡ Ράγκνχηλδ ξέσπασε σ' ἕνα εὔθυμο γέλιο καὶ τὸν διέκοψε λέγοντας :

—Ὢ ! δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος φίλε μου ! Ἐπιστρέφω στὸ Ὄσλο ὅπου βρίσκεται ὁ μνηστήρ μου ! Μόλις προβιβαστῆ, θ' ἀναγγελθοῦν οἱ ἀρραβῶνες μας, κι' ὅταν διοριστῆ πρόξενος στὸ Λονδῖνον ἢ στὸ Παρίσι θὰ γίνη ἀμέσως ὁ γάμος μας ! Ἔννοια σας ! Εἶμαι κι' ἐγὼ πρακτικὴ σὰν τὸν πατέρα μου ! Κι' ὅμως τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου ἦταν νὰ πάρω σύζυγο ἕναν Ἄγγλο. Θὰ ἀδιαφοροῦσα ἂν ἦταν πλούσιος ἢ φτωχός, ἀρκεῖ νὰ ἦταν καθὼς πρέπει ! Ὁ πατέρας μου ἔχει τόσα πολλὰ χρήματα, ὥστε μποροῦμε νὰ παραβλέψουμε αὐτὸ τὸ ζήτημα. Γι' αὐτὸ μ' ἀρέσει νὰ σκέπτωμαι πὼς τὸ ταξεῖδι ποὺ κάνω τώρα, μοιάζει μ' ἕνα ὡραῖο παραμῦθι. Φαντάζομαι πὼς ταξειδεύω μαζύ σας σὲ μιὰ θάλασσα ὀνείρων ! Ὡς κι' αὐτὸ τὸ ὁλόγεμο φεγγάρι μοῦ φαίνεται σὰν ν' ἀποτελῆ μέρος τοῦ ρομάντσου !...

—Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέρως, μίστερ Χένρυ Τόμπς ! εἶπε ὁ ἀξιωματικός.

—Κι' ἔπειτα ; ρώτησε ὁ Χένρυ κυττάζοντάς την κατάματα ;

—Ὢ ; ἔπειτα !... Μὰ ὅλ' αὐτὰ εἶνε ὄνειρα... Ἂς μὴν ἐξακολουθήσουμε.. Εἶνε ἀργά, Μίστερ Τόμπς, καὶ πρέπει...

—Πές με, Χένρυ ! ψιθύρισε σιγὰ ὁ νέος.

—Καλά ! Ἀλλὰ πρέπει καὶ σὺ τότε νὰ μὲ λές, Ράγκνχηλδ !... Καλὴ νύχτα, Χένρυ !... Πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ !

Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν ἕνας ὑπηρέτης, μπῆκε στὴν ἔρημο πειὰ βιβλιοθήκη καὶ παρακάλεσε τὸν Χένρυ, ὁ ὁποῖος εἶχε καταφύγει ἐκεῖ, ὅταν ἔμεινε μόνος του, νὰ πάη στὴν καμπίνα του γιατὶ ἦταν ὥρα νὰ κλείση τὴ σάλλα. Ὁ Ἄγγλος σηκώθηκε κι' ἀνέβηκε πάλι στὸ κατάστρωμα. Περπατοῦσε τρεκλίζοντας, ἔκανε τὸν μεθυσμένο καὶ τέλος ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ προσποιήθηκε πὼς κοιμόταν... Δυὸ ὥρες κατόπιν, ὁ φρουρὸς ναύτης, ὁ ὁποῖος περιπολοῦσε, πλησίασε, τὸν σκούντησε ἐλαφρὰ στὴν ἀρχή, πιὸ δυνατὰ κατόπιν, καὶ στὸ τέλος πῆγε κι' ἔφερε μιὰ κουβέρτα καὶ τὸν σκέπασε... Ὡσότου ξημέρωσε καλά, ὁ Χένρυ κοιμήθηκε ἐκεῖ...

Τὸ πρωΐ, ὅταν σηκώθηκε, ὁ νέος τέντωσε τὰ μουδιασμένα μέλη του, καὶ κατέβηκε στὴν τουαλέττα τῆς τρίτης θέσεως. Ἐκεῖ, πλύθηκε, ξυρίστηκε, ἄλλαξε καὶ τέλος δίπλωσε προσεκτικὰ τὸ μαῦρο κοστοῦμι του καὶ τὸ ἔκρυψε μέσα στὴ βαλίτσα του. Ἔπειτα ἀνέβηκε πάλι στὴ γέφυρα. Ἕνα γκαρσόνι ἔσπευσε κοντά του, νομίζοντας πὼς ἦταν κανένας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας τῆς πρώτης θέσεως καὶ τὸν ρώτησε, ἂν ἐπιθυμοῦσε νὰ τοῦ φέρουν ἐκεῖ τὸ πρόγευμά του, κι' ἂν προτιμοῦσε καφὲ ἢ ζουμί.

Θαρετά, ὁ Χένρυ ἀπάντησε πὼς ἤθελε ἕνα φλυτζάνι ζουμὶ μὲ μερικὲς φρυγανιὲς καὶ ἕνα πορτοκάλι. Γιὰ τὴν ὥρα εἶχε ἐξασφαλίσει τὸ πρόγευμά του !...

Σὲ λίγο, ἡ Ράγκνχηλδ, ξεκούραστη καὶ δροσερή, ἀνέβηκε κι' αὐτὴ στὴ γέφυρα κι' ἔσπευσε κοντά του. Στὰ χέρια της κρατοῦσε περιοδικὰ κι' ἕνα κουτὶ μὲ σοκολάτες. Ὁ νέος ἔσπευσε νὰ τὴ βοηθήση νὰ βολευτῆ σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα. Ἔπειτα ἄρχισαν τὴν κουβέντα καὶ ἡ ὥρες πέρασαν γρήγορα.

Ὅπως ἦταν ἑπόμενο, μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου, εἶχε παρατηρηθῆ ἡ προτίμησις τῆς κόρης τοῦ ἐφοπλιστοῦ γιὰ τὸν νεαρὸ Ἄγγλο, καὶ ὅπως συμβαίνει συνήθως σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἡ γλῶσσες ἄρχισαν νὰ δουλεύουν...

Ἡ Ράγκνχηλδ εἶχε συστήσει τὸν Χένρυ σὲ μερικοὺς γνωστούς της, οἱ ὁποῖοι προθυμοποιήθηκαν νὰ τὸν καλέσουν στὸ τραπέζι τους, γιατὶ ἐπρόβλεπαν ἕνα πιθανὸν γάμο τῶν δύο νέων, καὶ ἤθελαν νὰ φανοῦν εὐχάριστοι στὴν κόρη τοῦ Μόργκενστζέρν. Ἔτσι ὁ Χένρυ ἐξασφάλισε μερικὰ γεύματα.

Ἀλλά, τὰ βράδυα, τὴν ἴδια πάντοτε ὥρα, ὁ νυχτοφύλακας εὕρισκε τὸν Χένρυ κοιμισμένο βαθειὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀπάνω στὸ κατάστρωμα καὶ χωρὶς κἂν νὰ προσπαθήση νὰ τὸν ξυπνήση, ἔφερνε μιὰ κουβέρτα καὶ τὸν σκέπαζε. Τὸν ἔπαιρνε, προφανῶς, γιὰ κανέναν ἀπὸ τοὺς παράξενους ἐκείνους τύπους τῶν Ἄγγλων, οἱ ὁποῖοι γίνονται στουπὶ στὸ μεθύσι κι' ἀποκοιμοῦνται, ὅπου κι' ἂν βρεθοῦν. Ἐπὶ πλέον ἤξερε πὼς ἦταν γνώριμος τῆς Μὶς Μοργκενστέρν, καὶ θεωροῦσε καθῆκον του νὰ περιποιηθῆ ἕναν ταξειδιώτη τέτοιας περιωπῆς !...

Ἔτσι ἡ μέρες περνοῦσαν. Ὁ Χένρυ σκεπτόταν πὼς ἂν ὥς τώρα, ἡ τύχη τοῦ εἶχε δειχθῆ ἐξαιρετικὰ ὅσπλαχνη, τοὐλάχιστον γιὰ τὴν ὥρα φαινόταν πιὸ εὐνοϊκὴ ἀπέναντί του, καὶ εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς ἂν ἐξακολουθοῦσε τὸ ταξεῖδι ἔτσι, θὰ ἔφθανε στὸ λιμάνι, χωρὶς νὰ δοκιμάση τὴ ντροπὴ νὰ τὸν φυλακίσουν ὡς λαθρεπιβάτη.

Ὡς τώρα, ὁ Χένρυ εἶχε ὑποστῆ καρτερικὰ ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς ἀπογοητεύσεις καὶ στενοχώριες, ἀλλὰ δὲν εἶχε δοκιμάσει τὴν πίκρα τῆς φυλακίσεως...

Ὡστόσο, ἡ Ράγκνχηλδ ἦταν περίεργη νὰ μάθη περισσότερα γιὰ τὸ παρελθὸν τοῦ καινούργιου φίλου της καὶ τὸν στενοχωροῦσε μὲ τὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις της. Ἔτσι ὁ Χένρυ ἀναγκάστηκε τέλος νὰ τῆς πῆ τὴν ἀλήθεια, ὄχι ὁλόκληρη ὅμως. Τῆς εἶπε δηλαδὴ πὼς εἶχε μαλώσει μὲ τὸν θεῖο του καὶ πὼς ἐπάνω στὸ πεῖσμα του εἶχε ἐκπατρισθῆ.

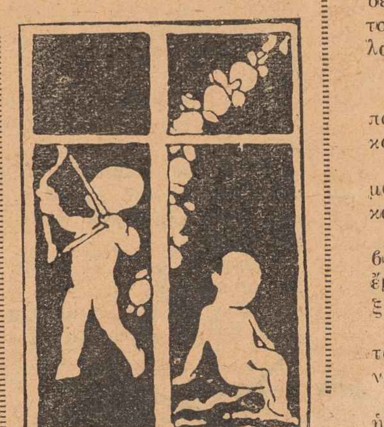

Τῆς διηγήθηκε τὶς ἀποτυχίες του στὴν Ἀμερική, καὶ τὴν ἐπιστροφή του τώρα στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἔλπιζε νὰ τὰ καταφέρη καλύτερα. Ὡστόσο δὲν θέλησε νὰ τῆς πῆ τὸ πραγματικὸ ὄνομά του ! Ὁ θεῖος του, τὸν ὁποῖο, ἂν δὲν συνέβαινε κανένα ἀπρόοπτο, μοιραίως θὰ κληρονομοῦσε μιὰ μέρα, ἦταν πολὺ ἡλικιωμένος καὶ πολὺ πλούσιος... Ὡς τότε ὅμως ; Μποροῦσαν νὰ περάσουν πολλὰ χρόνια ἀκόμα !...

Πλησίαζαν πειὰ στὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ, ὅταν ἕνα βράδυ, ἡ Ράγκνχηλδ ρώτησε τὸν Χένρυ ἂν ἤθελε νὰ πᾶνε μαζὺ στὸ γραφεῖο τοῦ λοστρόμου γιὰ ν' ἀλλάξουν χρήματα. Ὁ νέος γέλασε κι' ἀπάντησε πὼς δυστυχῶς δὲν εἶχε χρήματα ν' ἀλλάξη.

—Μὰ τόσο στενοχωρημένος εἶσαι ; ρώτησε ἡ νέα μ' ἀπορία.

—Νομίζω πὼς σοῦ εἶπα τὴν θλιβερὴ ἱστορία μου, ἀπάντησε ὁ Χένρυ. Πιθανόν, νὰ σοῦ φαίνεται παράξενο πῶς, ἕνας Ἄγγλος, μὲ καλὴ ἀνατροφὴ καὶ μόρφωσι κατάντησε σὲ τέτοια οἰκονομικὰ χάλια ! Ὢ ! ἀγαπημένη μου, ἐξακολούθησε ὁ νέος μὲ πνιγμένη φωνή, ἂν τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικά, θὰ ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ σὲ κερδίσω. Τώρα ὅμως, μοιραίως θὰ χωριστοῦμε. Ἐσὺ θὰ πᾶς στὸ Ὄσλο νὰ βρῆς τὸν μνηστῆρα σου κι' ἐγὼ θὰ διατηρήσω πάντοτε τὴν γλυκειὰ ἀνάμνησί σου...

Συγκινημένη, ἡ νέα, μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι, ἀγκάλιασε τὸν Χένρυ καὶ τὸν φίλησε. Ὁ νεαρὸς Ἄγγλος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ μ' ἀπελπισία συλλογιζόταν πὼς δὲν εἶχε φερθῆ καλὰ ἀπέναντι στὴ κόρη τοῦ Μοργκενστζέρν. Γιατὶ ἀφοῦ ταξείδευε λαθραῖα, ἀπάνω στὸ πλοῖο τοῦ πατέρα της, ἔπρεπε τοὐλάχιστον νὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τῆς τὸ πῆ...

Καὶ νὰ τώρα, ποὺ εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ ν' ἀποκαλυφθῆ ! Θέλοντας καὶ μή, ἀκολούθησε τὴ νέα στὸ γραφεῖο τοῦ λοστρόμου. Ἡ κόρη τοῦ ἐφοπλιστοῦ τὸν σύστησε στὸν ἀξιωματικό, ὡς Μίστερ Χένρυ - Ὄσκαρ Τόμπς. Παραξενεμένος, ὁ λοστρόμος πῆρε τὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν τοῦ πλοίου, ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιά, κατόπιν κύτταξε τὸν νέο κατάματα κι' ἀδιάφορα τάχα τοῦ εἶπε :

—Ἐπιθυμῶ, Μίστερ Τόμπς, νὰ σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέρως !

Αὐτὸ ἦταν. Ὅταν ἄλλαξε τὰ δολλάριά της μὲ γαλλικὰ φράγκα, ἡ Ράγκνχηλδ ἀνέβηκε μόνη της στὴ γέφυρα κι' ὁ Χένρυ ἔμεινε μόνος του μὲ τὸν ἀξιωματικό. Ὡμολόγησε, πὼς δὲν εἶχε εἰσιτήριο, πὼς δὲν εἶχε ἀποσκευές, καὶ ὅτι δὲν εἶχε δεκάρα τσακιστὴ στὴν τσέπη του γιὰ νὰ πληρώση τὰ ναῦλα του...

* * *

Μέσα στὸ μικρὸ διαμέρισμα, ὅπου τὸν εἶχαν κλειδώσει, ὁ Χένρυ καθόταν ντροπιασμένος.

Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα καὶ ἡ Ράγκνχηλ φάνηκε στὸ κατῶφλι.

—Ἔτσι λοιπόν, ἦσουν λαθρεπιβάτης, φίλε μου ; Καὶ τώρα, ὅπως ἔμαθα, θὰ μείνης τιμωρημένος μὲ ξερὸ ψωμὶ καὶ δροσερὸ νεράκι...

—Σᾶς διασκεδάζει πολὺ ἡ κατάντια μου, δεσποινίς ; ρώτησε ὁ νέος σιγά.

—Μά, καϋμένε Χένρυ ! φώναξε ἡ νέα. Ἀφοῦ μοῦ διηγήθηκες ὅλη τὴν ἱστορία σου, δὲν καταλαβαίνω γιατὶ νὰ μοῦ κρύψης τὸ ἁπλούστατο γεγονός, ὅτι δὲν εἶχες νὰ πληρώσης τὰ ναῦλά σου ! Θᾆταν τόσο εὔκολο νὰ σὲ βοηθήσω !...

—Σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε με ἥσυχο, Μὶς Μορκενστζέρν ! φώναξε ὁ νέος μ' ἀπόγνωσι. Μὴ μὲ βασανίζετε περισσότερο !

Μά, ἡ νέα, ἀντὶ νὰ φύγη, πῆγε καὶ κάθησε δίπλα του, καὶ μὲ σιγανὴ φωνή, εἶπε :

— Χένρυ, μίλησα στὸν καπετάνιο ! Μὲ ξέρει ἀπὸ μικρὸ παιδὶ καὶ μ' ἀγαπᾶ. Τοῦ εἶπα πὼς εἶσαι ὁ μνηστήρ μου, καὶ ὅτι εἶχες βάλει στοίχημα μὲ κάποιο φίλο σου, πὼς θὰ κατώρθωνες νὰ ταξειδέψης ὡς λαθρεπιβάτης, ἀπάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πλοῖα τοῦ γέρου Μοργκενστζέρν... Ἀνήγγειλα κιόλας στοὺς ἄλλους ἐπιβάτες τὰ καθέκαστα ! Ἔλα ! Σήκω ! Ὁ πλοίαρχος μᾶς περιμένει στὸ τραπέζι του !...

—Ράγκνχηλδ !... Τί ἔκανες ; τραύλισε ὁ νέος. Δὲν σκέπτεσαι τὸν μνηστῆρα σου στὸ Ὄσλο ;...

—Πφφ ! Παραμύθια ἦταν ὅλα! ἀπάντησε ἡ νέα γελῶντας. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος μνηστὴρ ἀπὸ σένα ! Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ γνώρισα, σὲ συμπάθησα. Τὸ ὄνειρό μου ἦταν πάντοτε νὰ παντρευθῶ μὲ ἕναν Ἄγγλο ! Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα μου, μὴ φοβᾶσαι, ξέρει νὰ ἐκτιμήση ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἀξίζει... καὶ θὰ χαρῆ τόσο, τόσο πολὺ !...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΦΤΙΑΣΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

Στὴν ἀρχαία Ρώμη, τὰ ἀρώματα, τὰ φτιασίδια, τὰ μυρωδικὰ παντὸς εἴδους κλπ. ἔφθασαν στὴ μεγαλείτερή τους δόξα κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς αὐτοκρατορίας, κυρίως.

Ἡ Ρώμη εἶχε μεταβληθῆ τότε, σ' ἕνα πελώριο... χημικὸ ἐργαστήριο ἀρωμάτων. Τὸ τί ξόδευαν ἡ Ρωμαῖες τῆς ἀριστοκρατίας γιὰ φτιασιδια καὶ μυρωδικά, εἶνε κάτι τὸ ἀφάνταστο...

Σκεφθῆτε, ὅτι ὁ ἰατρὸς τῆς αὐτοκρατείρας Πλωτίνης, ὁ περίφημος Κρίτων, εἶχε ἀνακαλύψει — μονάχα αὐτὸς — εἰκοσιπέντε νέα εἴδη ἀρωμάτων ! Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει, ὅτι ἡ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς του μεταχειριζόντουσαν τόσο πολλὰ μυρωδικά, ὥστε ὅταν τύχαινε νὰ περάση καμμιὰ Ρωμαία ἀπὸ κανένα πολυσύχναστο κέντρο, ὅλοι σταματοῦσαν τὶς συζητήσεις τους, καὶ γύριζαν νὰ κυττάξουν ἀπὸ ποῦ προερχόντουσαν ἡ βαρειὲς αὐτὲς μυρωδιές, ποὺ εἶχαν πλημμυρίσει τὴν ἀτμόσφαιρα !

Μὴ νομίσετε δέ, ὅτι τὰ μυρωδικὰ αὐτὰ κόστιζαν φθηνά : Ὁ Μαρκιάλιος σ' ἕνα ἐπίγραμμά του, ἀναρωτιέται τί θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ χαρίση στὴ φίλη του : δέκα χρυσᾶ νομίσματα (800 δραχμὲς περίπου), ἢ ἕνα μπουκάλι ἀρώματος τοῦ «Κόσμου», τοῦ μεγαλυτέρου δηλαδὴ ἀρωματοποιείου τῆς ἐποχῆς !

Ἀπ' τὴ μαρτυρία αὐτή, βγάζουμε τὸ συμπέρασμα ὅτι πολλὲς ἀριστοκράτιδες Ρωμαῖες θὰ εἶχαν στὰ ἀρωματοπωλεῖα τῆς ἐποχῆς των ἀνοιχτοὺς λογαριασμούς, ποὺ θὰ ὑπερέβαιναν τοὺς λογαριασμοὺς τῆς περίφημης Μαριὸν Ντελόρμ, ἡ ὁποία ξώδευε γιὰ μυρωδικὰ 187,500 φράγκα τὸ χρόνο.

* * *

Ἡ τουαλέττα μιᾶς κοκκέτας Ρωμαίας, ἦταν κάτι τὸ ἀφάνταστα πολύπλοκο : Τὸ βράδυ, πρὶν πέση νὰ κοιμηθῆ, «φάσκιωνε» τὸ πρόσωπό της μέσα σ' ἕνα μῖγμα καμωμένο ἀπὸ ψωμὶ καὶ γάλα ὄνου. Ἡ ἀλοιφὴ αὐτὴ — ἐφεύρεσις τῆς συζύγου τοῦ Νέρωνος Ποππαίας — ξεραινόταν τὴ νύχτα. Καὶ τὸ πρωΐ, ὅταν τὸ πρόσωπο «ξεφασκιωνόταν», ἦταν φρέσκο καὶ λευκὸ σὰν γάλα.

Γιὰ κάθε μέλος τοῦ σώματος, ὑπῆρχε καὶ εἰδικὴ σκλάβα νὰ τὸ περιποιῆται.

Τὰ φτιασίδια φυλαγόντουσαν μέσα σὲ δοχεῖα ἑλληνικῆς κατασκευῆς. Ἐπίσης τὰ ἑλληνικὰ ἀρωματοποιεῖα ἦσαν «τῆς μόδας» στὴ Ρώμη.

* * *

Ὅταν τὸ πρωΐ, τελείωνε τὸ βάψιμο τῶν μαλλιῶν καὶ τῶν φρυδιῶν, ἡ Ρωμαία βουτοῦσε μέσα σὲ μπάνιο ἀπὸ ζεστό... γάλα, ὅπου ἔμενε ἀρκετὴ ὥρα. Τὸ γάλα ἐθεωρεῖτο ὡς ἔκτακτο καλλυντικό. Πολλὲς Ρωμαῖες ἔκαναν ὡς ἑβδομῆντα τέτοια λουτρὰ τὸ μῆνα !

Μετὰ τὸ λουτρό, ἐρχόταν ἡ σειρὰ τοῦ φτιασιδώματος.

Αὐτὴ ἦταν ἡ τουαλέττα μιᾶς ἀριστοκράτιδος Ρωμαίας : Δηλαδή, σωστὸ βασανιστήριο ! Τί εἶνε οἱ πόνοι ὅμως, μπρὸς στὰ κάλλη ;...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ**

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τὸ νοῦ σου, μὴ σοῦ τὰ κλέψουν εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Ροδόλφος. Ἐσὺ λὲς αὐτό; «Νὰ σοῦ τὰ κλέψουν»!... Καὶ τὸ λὲς μὲ τόσο φόβο αὐτό, ἐσὺ ποὺ ἄλλοτε δὲν ἔκανες ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ κλέβης καὶ νὰ σκοτώνης !... Τοὐλάχιστον, τώρα θὰ μετανοήσης γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματά σου !...

—Ἐγώ ;... Ἐγὼ νὰ μετανοήσω ;... οὔρλιαξε μὲ λύσσα ὁ Δάσκαλος. Μωρέ, θὰ ἐκδικηθῶ ἐγώ. Θὰ ρουφήξω αἷμα...

Καὶ σαλεύοντας τὶς γροθιές του ἀπειλητικά, προσπαθοῦσε στὰ τυφλὰ νὰ χτυπήση...

Μὰ σκόνταψε στὴν καρέκλα, ἔπεσε στὸ πάτωμα ἀνάσκελα, καὶ βλαστήμησε φριχτά. Ἔπειτα, ἀνίσχυρος, ἀποκαμωμένος, ἀνασηκώθηκε καὶ μουρμούρισε μὲ ἕνα σπαραξικάρδιο παράπονο:

—Ὢ ! δὲν μπορῶ πειά!... Καὶ νἄχω τόση δύναμι !... Μὰ εἶνε γιὰ νὰ μὲ κλαίη κανένας... Ἄχ, κι' ἕνα παιδάκι μὲ κάνει τώρα ὅ,τι θέλει !... Ἔλεος !...

Ἦταν ἀπερίγραπτη ἡ φρίκη καὶ ἡ κατάπληξις τοῦ ἀγαθοῦ Μαχαιροβγάλτη, ὅσο ἀντίκρυζε τὶς τραγικὲς αὐτὲς σκηνές. Ἡ τραχειὰ καὶ κακοφτιαγμένη μορφή του, φανέρωνε ἀληθινὴ συντριβὴ καρδιᾶς, κι' ἄπειρο οἶκτο !

Πλησίασε στὸν Ροδόλφο, καὶ τοῦ εἶπε σιγαλόφωνα:

—Κύριε Ροδόλφε, εἶνε θλιβερὸ αὐτό... Μά, κατὰ τὰ ἔργα του καὶ τὰ παθήματά του !... Εἶδες καὶ ἡ ἀφεντιά σου ;... Ἀμετανόητος εἶνε ὁ κακοῦργος !... Ἀκόμα νὰ σφάξη θέλει !... Μὰ εἶνε καὶ θεότυφλος ὁ κακομοίρης. Ὄξω εἶνε σκοτάδι !... Δὲν ξέρει ποῦ νὰ πάη καὶ τ' ἁμάξια μπορεῖ νὰ τὸν πατήσουν !... Νὰ τὸν ὁδηγήσω σὲ καμμιὰ γωνιά, νὰ ἡσυχάση ;

—Καλά, φίλε μου !... εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ Ροδόλφος. Ἐσὺ πάντα θὰ ἔχης γενναία καὶ εὐγενικὴ καρδιά, κι' ἂς θέλησε τόσο νὰ σὲ βλάψη ὁ ἀξιολύπητος αὐτὸς ἀχρεῖος !

Καὶ ἔσφιξε μὲ δύναμι τὸ χέρι τοῦ νέου. Ὁ Μαχαιροβγάλτης πλησίασε στὸ Δάσκαλο καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. Ἐκεῖνος ἀναπήδησε καὶ μούγγρισε:

—Ποιὸς εἶσαι ;... Τί θέλεις ;

—Ἐγώ... Ὁ Μαχαιροβγάλτης!

—Παλητόμαρο !... Ἦρθε καὶ ἡ σειρά σου τώρα, νὰ μὲ βλάψης ;... Παλιόσκυλλε !

— Ὄχι... Μὰ δὲν ξέρεις ἀπὸ ποῦ νὰ βγῆς... Πιάσε με νὰ σ' ὁδηγήσω !...

—Ἐσύ ;... Ἐσύ ;... μουρμούρισε ἔκθαμβος ὁ Δάσκαλος. Μήπως θέλεις νὰ μὲ σπρώξης κατὰ τὸ ποτάμι ;...

—Ὄχι, κακομοίρη... Δὲν εἶμαι τόσο παλιάνθρωπος... Νά, ἡ ψυχή μου σὲ πονεῖ, καθὼς βλέπει τὸ κακὸ ποὺ σὲ βρῆκε... Ἔλα νὰ φύγουμε, γιατὶ κοντεύει νὰ ξημερώση !...

—Ὤ, κοντεύει νὰ ξημερώση ! μούγκρισε σπαραχτικὰ ὁ Δάσκαλος. Κι' ἐγὼ δὲν θὰ ξαναδῶ πειά, πῶς ξημερώνει !...

Ὁ Ροδόλφος, παρὰ τὴν ἀπέχθειά του γιὰ τὸν φρικώδη αὐτὸν κακοῦργο, δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη περισσότερο στὸ σπαραχτικὸ θέαμα τῆς συμφορᾶς του. Βγῆκε λοιπὸν βιαστικὰ ἀπὸ τὸ χώλ, ἐνῷ ὁ Δαυῒδ καὶ οἱ δυὸ ἔνοπλοι ἄνδρες τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Ὁ Μαχαιροβγάλτης κι' ὁ Δάσκαλος ἔμειναν τώρα μόνοι.

—Εἶνε λοιπὸν πραγματικά, αὐτὰ τὰ χιλιόφραγκα ποὺ μοὔδωσαν ; ρώτησε ὁ Δάσκαλος, ὕστερα ἀπὸ λιγόστιγμη σιωπή.

—Ναί, μὴν ἀνησυχεῖς ! τὸν βεβαίωσε ὁ Μαχαιροβγάλτης. Ψαχούλεψέ τα, καὶ θὰ τὰ καταλάβης καὶ μόνος σου... Νά, βάλτα σ' αὐτὸ τὸ κόκκινο πορτοφολάκι... Τὸ ἄφησε ἐξεπίτηδες ὁ κύρ' Ροδόλφος !... Μὲ τὰ χρήματα αὐτά, ἀγοράζεις κανένα καλὸ σπιτάκι... στὴν ἐξοχή !... Καὶ περνᾶς ἥσυχα ἐκεῖ, τὴν ὑπόλοιπη ζωή του !... Ἂν θέλεις πάλι, σὲ ξαναπάω στῆς Κουκουβάγιας τὸ δωμάτιο !

—Ὄχι... Ὄχι ! ἔκανε ζωηρὰ ὁ Δάσκαλος. Ἐκείνη θὰ μοῦ τὰ κλέψη !

—Νὰ σὲ πάω στοῦ Κοκκινοχέρη ;...

—Οὔτε κεῖ !... Θὰ μὲ φαρμακώση μὲ δηλητήριο καὶ θὰ μοῦ τὰ κληρονομήση !

—Ποῦ θέλεις τὸ λοιπόν, νὰ σὲ πάω ; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ ἀγαθὸς νέος.

—Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, τώρα ! μουρμούρισε μὲ θλῖψι ὁ τυφλὸς κακοῦργος. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶσαι κλέφτης κι' ἐσύ, μωρὲ Μαχαιροβγάλτη !... Νά, πάρε τὸ πορτοφολάκι αὐτό, καὶ κρύψε το στὴ μέσα τσέπη τοῦ γιλέκου μου !... Ἐκεῖ, δὲν θὰ μπορέση νὰ τὸ βρῆ ἡ Κουκουβάγια !

—Ἀλήθεια, στάσου! ξεφώνισε ὁ Μαχαιροβγάλτης σὰν νὰ θυμόταν κάτι. Τώρα πειά, Κουκουβάγια;... Οὔ, ἐκείνη τὴν πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο πρὶν ἀπὸ ὧρες...

—Γιατί ;

—Γιατὶ τὴν ὥρα ποὺ παλεύαμε, ξέρεις, τῆς ἔβγαλα τὸ ἕνα πόδι !... Α, τὴν παλιόγρηα !

Ὁ Δάσκαλος στέναξε, ἀκούγοντας τὴν τελευταία αὐτὴ φράσι τοῦ Μαχαιροβγάλτη.

— Ἀληθινά, ἦταν μιὰ παλιόγρηα ! μουρμούρισε. Τί διάβολο νἄκανα, ὅμως ;... Τέτοιο κουμάσι ποὺ εἶμαι ἐγώ, μὲ κουμάσι σὰν κι' ἐκείνη ἔπρεπε νὰ μπλέξω !... Καὶ τώρα τί θὰ γίνω, Θεέ μου ;... Νύχτα καὶ μέρα θἄχω μπρὸς στὰ μάτια μου αὐτὸ τὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς τύφλας...

Ξαφνικὰ ἀνατρίχιασε, σιώπησε λίγες στιγμές, καὶ ρώτησε ὕστερα σιγαλὰ τὸν Μαχαιροβγάλτη:

—Ἀλήθεια, μήπως πέθανε ἐκεῖνος ποὺ μαχαίρωσα ἀπόψε ;

—Ὄχι, ζῆ !

—Μακάρι, Θεέ μου ! ξανάπε μὲ συντριβή. Θὰ βλέπω τοὐλάχιστον ἕνα φάντασμα λιγώτερο, στοὺς ὕπνους μου... Ὡστόσο, κι' ἐκεῖνοι ποὔχω ξεμπερδέψει ὥς τώρα, φτάνουν καὶ παραφτάνουν γιὰ νὰ βουΐζη τὸ αἷμα τους μέσα στὴν ψυχή μου !..

Τὰ λόγια αὐτὰ τἄλεγε μὲ ἀλλόκοτη συντριβὴ ὁ τρομερὸς κακοῦργος.

Μὰ σχεδὸν ἀμέσως, ἔξαλλος, κεντρισμένος ἀπὸ μιὰ ἐκνευριστικὴ σκέψι, μούγκρισε σὰν θηρίο πάλι:

—Ἐσὺ τὰ φταῖς ὅλ' αὐτά, μωρὲ Μαχαιροβγάλτη !... Ἂν δὲν ἤσουν ἐσύ, θὰ τὸν μαχαίρωνα στὰ καλὰ ἐκεῖνον, θἄπαιρνα τὰ λεφτά, καὶ δὲν θὰ μ' ἔπιαναν νὰ μὲ στραβώσουν !

—Ἔ, ἄφησέ τα τώρα αὐτά ! εἶπε ὁ Μαχαιροβγάλτης, στενοχωρημένος. Μὴ σκάζεις! τὴν καρδιά σου, μὲ πράγματα ποὺ ἔγιναν καὶ δὲν ξεγίνονται !... Τί θὰ κάνης τώρα; Θἄρθῆς μαζύ μου ;... Ἔλα, ξεκίνα νὰ πηγαίνουμε γιατὶ εἶμαι πεθαμμένος ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια καὶ τὴν κούρασι !... Ἀρκετὰ ξεφαντώσαμε ἀπόψε... Θέλω πειὰ νὰ κοιμηθῶ... Λέγε λοιπόν, ποῦ θέλεις νὰ σὲ πάω νὰ κοιμηθῆς ;

— Μήπως ξέρω ; ἔκανε μὲ ζωηρὴ ἀμηχανία ὁ Δάσκαλος. Στὸ δωμάτιό μου δὲν τολμῶ τώρα νὰ πάω !...

—Ἔ, ἄκουσε τότε νὰ σοῦ πῶ: Ἔρχεσαι γιὰ κάνα-δυὸ μέρες, ἐκεῖ ποὺ κάθομαι ἐγώ ;... Ἐντωμεταξύ, θὰ κυττάξω νὰ σοῦ βρῶ κανέναν καλὸ ἄνθρωπο, ποὺ νὰ μὴ ξέρη ποιὸς εἶσαι... Κι' αὐτὸς νὰ σὲ πάρη κοντά του, γιὰ ψυχικό... Ἄλλωστε θἄχης τώρα κι' ἐσὺ λεπτά, γιὰ τὸ καθημερινό σου... Ξέρω κάποιο φίλο μου, ποὺ ἡ μητέρα του μένει στὸ χωριὸ Σαὶν-Μαντέ... Εἶνε γυναῖκα τοῦ Θεοῦ, φτωχὴ ὅμως, κι' ἔτσι μπορεῖ νὰ σὲ κρατήση !... Ἔρχεσαι ;

—Ἐσένα, μωρὲ Μαχαιροβγάλτη, σ' ἐμπιστεύομαι... Κι' ἂν ἔρθω στὸ δωμάτιό σου, δὲν ἔχω φόβο γιὰ τὰ χρήματά μου... Γιὰ τὴν καλή μου τύχη, δὲν θέλησες νὰ κλέψης ποτέ σου...

—Ἐσὺ ὅμως μὲ περιφρονοῦσες, γι' αὐτό ! τὸν διέκοψε ὁ Μαχαιροβγάλτης μὲ ἱκανοποίησι. Μοῦ ἔλεγες τότε, ὅτι ἤμουν ἕνα χαμένο κορμί, ἀφοῦ δὲν ἤμουν ἐπιδέξιος σουφροχέρης !... Ἂν σ' ἄκουγα τότε;... Δὲν θὰ σοῦ ξεπάστρευα τώρα τὰ λεφτά σου ;

—Ἀληθινά, μὰ τὴν πίστι μου! ψιθύρισε σκεπτικὸς ὁ Δάσκαλος. Εἶσαι πολὺ καλύτερος ἐσὺ ἀπὸ μένα... Οὔτε κλέφτης εἶσαι, οὔτε μῖσος μοῦ κρατᾶς !

—Ὄχι παίζουμε ! ξεφώνισε χαρούμενος ὁ ἀγαθὸς νέος. Καλὰ τὸ λέει γιὰ μένα ὁ κύρ' Ροδόλφος, πὼς ἔχω τιμὴ καὶ χαρακτῆρα !

—Μὰ δὲν μοῦ λές, τί διαβολάνθρωπος εἶν' αὐτός ; μούγκρισε πάλι μὲ ξαφνικὸ θυμὸ ὁ Δάσκαλος, μόλις ἄκουσε τὸ ὄνομα αὐτό. Θηρίο εἶνε κι' ὄχι ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ κύρ' Ροδόλφος σου !

—Πάλι θυμοὺς ἔχουμε ;... Πάλι τὰ ἴδια ἄρχισες ; ξεφώνισε ὁ Μαχαιροβγάλτης. Θὰ ξεκινήσης, ἐπὶ τέλους, νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ;... Νυστάζω, μωρὲ Δάσκαλε... Νυστάζω !

—Πᾶμε ! βόγγησε ὁ κακοῦργος. Πᾶμε στὸ δωμάτιό σου !... Ὢχ, Θεέ μου !... Τυφλός !... Τυφλός, ἐγώ !... Ἄχ, νὰ μὴν πέθαινε τοὐλάχιστον, αὐτὸς ποὺ μαχαίρωσα ἀπόψε !... Θἄχω ἔτσι μιὰ ψυχὴ λιγώτερη κι' ἕνα κρῖμα λιγώτερο, στὸ λαιμό μου !...

Στηρίχτηκε ὕστερα στὸ μπράτσο τοῦ Μαχαιροβγάλτη καὶ σέρνοντας τὰ πελώρια πόδια του σὰν κουφέλια, βγῆκαν ἀπ' τὸ σπίτι αὐτὸ τῆς δενδροστοιχίας τῆς Χήρας.

ΙΗ'

ΣΤΟ ΙΛ — ΑΝΤΑΝ.

Πέρασε ἕνας μῆνας, ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ διηγηθήκαμε στὸ προηγούμενο κεφάλαιο.

Ἂς πᾶμε τώρα σὲ μιὰ γραφικωτάτη μικρὴ πόλι, χτισμένη στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Οὐὰζ καὶ κοντὰ σ' ἕνα ὡραῖο πυκνὸ δάσος. Ἡ πόλις αὐτὴ λέγεται Ἰλ-Ἀντάν.

Στὶς μικρὲς πόλεις, πάντα καὶ τὸ παραμικρότερο γεγονὸς παρατηρεῖται καὶ σχολιάζεται μὲ δίψα. Ἔτσι καὶ στὴν πολίχνη αὐτή, κάποιο πρωΐ, ὅσοι ἔκαναν τὸν περίπατό τους στὴν πλατεῖα τῆς ἐκκλησίας, ρωτοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ περιέργεια, γιὰ νὰ μάθουν τὸ ἑξῆς: Ποιὸς ἦταν ἄρά γε ὁ καινούργιος ἰδιοκτήτης τοῦ μεγαλειτέρου ἀπ' τὰ κρεοπωλεῖα τῆς πόλεώς των ;

Δὲν ἤξεραν τίποτε σχετικῶς. Τότε ὁ πιὸ περίεργος κάποιας παρέας ἀποφάσισε νὰ ρωτήση ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτοῦ κρεοπωλείου, τὸ ὁποῖο βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πλατείας. Καὶ πλησιάζοντας ἐκεῖ, ζήτησε πληροφορίας ἀπὸ ἕναν ὑπάλληλο.

—Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, ποιὸς θἆναι ὁ ἀφεντικός μου ! ἀποκρίθηκε ὁ ὑπάλληλος. Τὸ κρεοπωλεῖο ἀγοράστηκε μὲ ἀντιπρόσωπό του, καὶ ὁ ἴδιος θἄρθη κατὰ τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὸ Παρίσι !

Ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας, δὲν εἶχε προλάβει νὰ χτυπήση καὶ τοὺς δώδεκα χτύπους τοῦ μεσημεριοῦ, καὶ ἕνα ἁμάξι, τὸ ὁποῖο ἐρχόταν ὁλοταχῶς ἀπὸ τὸ Παρίσι, σταμάτησε μπρὸς στὸ κατάφορτο ἤδη ἀπὸ κρέατα θαυμάσιο κρεοπωλεῖο.

Δυὸ κύριοι ὡραίου παρουσιαστικοῦ, καὶ κομψῆς ἐνδυμασίας, κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ἁμάξι; Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Μοὺρφ, στὴν ἀνάρρωσί του πειὰ ἀπὸ τὴν τρομερὴ πληγή του... Κι' ὁ ἄλλος ἦταν ὁ... Μαχαιροβγάλτης !

Ἦταν ἀπίστευτο πὼς εἶχε ἀλλάξει ὄψι, ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς νέος. Θἄλεγε κανένας, ὅτι μαζὺ μὲ τὰ πρώην κουρέλια του, εἶχε πετάξει καὶ τὸ ἄγριο, κτηνῶδες καὶ φιλοτάραχο παρουσιαστικό του !... Βλέποντάς τον μὲ τὸ ὡραῖο καπέλλο του, μὲ τὸ κομψὸ κοστοῦμι του καὶ μὲ τὸ βαρὺ καινούργιο ἐπανωφόρι του, θὰ τὸν νόμιζε κανένας ὄχι γιὰ ἕναν πρώην ἀλήτη τῶν πιὸ κακοφήμων καταγωγίων τοῦ Παρισιοῦ, ἀλλὰ γιὰ νεαρὸ καὶ πλούσιο εἰσοδηματία !

—Ἦταν ἀρκετὸς ὁ δρόμος, νὰ πάρη ἡ εὐχή, καὶ τὸ κρύο δὲν ἀστειευόταν ! εἶπε ὁ Μοὺρφ, χτυπῶντας τὰ πόδια του καὶ τρίβοντας τὰ χέρια του, μόλις κατέβηκαν ἀπὸ [illegible]

—Μπᾶ !... Οὔτε κατάλαβα τίποτα, κύρ' Μοὺρφ ! ἀποκρίθηκε πρόσχαρος ὁ Μαχαιροβγάλτης. Ἔχω χαρὰ μέσα μου, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ στὴν παραστήσω !... Κι' ὅταν ἔχη κανένας τὴ χαρὰ μέσα του, νά... πῶς νὰ στὸ πῶ, διάολε... δηλαδή, νά !.. ζεσταίνεται κανένας !

Ὁ Μοὺρφ γέλασε σιγαλὰ μὲ τὴν ἀφέλεια τοῦ Μαχαιροβγάλτη, καὶ τοῦ εἶπε:

—Λοιπόν, πῶς σοῦ φάνηκε τὸ χθεσινὸ ἀντάμωμά μας ;... Μὰ πᾶμε νὰ πιοῦμε ἐντωμεταξὺ ἕνα ζεστὸ στὸ ἀντικρυνὸ καφενεῖο !

Ὁ Μαχαιροβγάλτης, ξαφνικὰ σκεπτικὸς δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως στὴν ἐρώτησι τοῦ Μοὺρφ. Ἔφερε γύρω τὸ βλέμμα του, στὴν ἐκκλησία, στὰ σπίτια, στὴν πλατεῖα καὶ μουρμούρισε:

—Μὰ δὲν μοῦ λὲς κύρ' Μοὺρφ, τί ἤρθαμε νὰ κάνουμε σ' αὐτὴ τὴν πόλι ;

—Θὰ τὸ μάθης, παιδί μου, σὲ λίγο ! εἶπε χαμογελαστὸς ὁ Μοὺρφ. Πές μου ὅμως ἐσὺ πρῶτα: Πῶς σοῦ φάνηκε ἡ χθεσινὴ συνάντησι ;... Ψτ !... Γκαρσόν, δυὸ ζεστὰ τσάγια μὲ κονιάκ, σὲ παρακαλῶ !..

—Τί νὰ σοῦ πῶ, κύρ' Μοὺρφ;.. Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ ὀνειρεύωμαι, ἀπὸ χθὲς τὸ πρωΐ !... Ἀπὸ τὴ βραδυὰ ἐκείνη, ποὺ «κανόνισε» ὁ κύρ' Ροδόλφος τὰ μάτια τοῦ Δασκάλου, δὲν ξαναεῖδα πειὰ κανέναν ἀπὸ σᾶς !... Εἴχατε ἐξαφανιστῆ ἀπὸ τὴ δενδροστοιχία τῆς Χήρας, κι' ἀναζητῶντας σας, δὲν μπόρεσα νὰ σᾶς βρῶ... Τί νἄκανα λοιπόν, ὁ φουκαρᾶς;... Ὅσο καὶ νὰ σᾶς εἶχε ἀποθυμήσει ἡ ψυχή μου, δὲν μποροῦσα νὰ σᾶς δῶ... Ἡ μέρες, ἡ βδομάδες κυλοῦσαν... Κόντευε νὰ περάση καὶ μῆνας... Ἐγὼ δούλευα ἐντωμεταξὺ μὲ κανένα μεροκαματάκι, μὰ χειμῶνας βλέπεις εἶνε, καὶ ἡ δουλειὲς σπάνιες !...

...Χτὲς τὸ πρωΐ, λοιπόν, νηστικὸς ἀπὸ τὰ προχτὲς τὸ βράδυ, πῆγα — ὅπως πήγαινα πάντα κάθε μέρα — στὴν ἀποβάθρα τοῦ Ἁγίου Νικολάου... Εἶπα, πὼς μποροῦσε νὰ ξεφορτώσουν ἴσως καμμιὰ μαοῦνα, νὰ χρειαστοῦν ἐργάτες καὶ νὰ πετύχω ἔτσι μισὸ μεροκάματο...

...Ἔρριχνε χιονόνερο... Τὸ ποτάμι τὸ σκέπαζε παγωμένη καταχνιά... Ἡ ἀποβάθρα ἦταν ἔρημη καὶ καταλασπωμένη !... Ποῦ νὰ γίνη ἔτσι λοιπὸν ξεφόρτωμα ;... Ποιὸς ἔχασε τὰ μυαλά του νὰ «κυκλοφορήση», μ' αὐτὸν τὸν σκυλλόκαιρο ;... Εἶπα τὸ λοιπόν: «Φτωχὲ Μαχαιροβγάλτη, νηστικὸς ὁλημερὶς θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς κι' ἀπόψε !... Ἂν δὲν κοκκαλώσης βέβαια ἐντωμεταξύ, ἀπὸ τὴν παγωνιά !...» Ἤμουν βλέπεις, κύρ' Μοὺρφ, μισόγδυτος... Οὔτε ἀγκίστρι δὲν ἔπιανε τὰ κουρέλιά μου, καὶ τὰ κρέατα τοῦ κορμιοῦ μου ξεσκέπαστα, τἄδερνε τὸ νερόχιονο καὶ τὸ ξεροβόρι !...

...Ὡστόσο δὲν μ' ἄφηνε ἡ ἐλπίδα... Μάζεψα μερικὰ ξυλάκια, ἀπὸ κάτι σπασμένες κάσες ἀπάνω στὴν ἀποβάθρα, καὶ ἄναψα σὲ μιὰ γωνιὰ μιὰ μικρὴ φωτίτσα.... Πλειότερος ὁ καπνὸς παρὰ ἡ φωτιά, ὡστόσο ζεσταινόμουν λίγο... Καὶ περίμενα μήπως φανῆ τυχόν, καὶ κανένας ποὺ νὰ χρειάζεται κανέναν μεροκαματιάρη !...

...Ξαφνικά, κι' ἐνῶ ποὺ λιγωνόμουν ἀπὸ τὴν πεῖνα κι' ἀπὸ τὴν παγωμένη ὑγρασία, ἄκουσα περπατησιὲς στὸ πλακόστρωτο τῆς ἀποβάθρας.. «Πελάτης ἴσως νἆναι!», εἶπα καὶ πετάχτηκα ὀρθός !

...Ἤσουν ἐσύ, κύρ' Μοὺρφ !... Λαχτάρησα σὰν σ' εἶδα.. Σᾶς εἶχε ἐπιθυμήσει ἡ ψυχή μου, ἕναν μῆνα τώρα... «Περαστικά σας, κύρ' Μοὺρφ ! σᾶς φώναξα, καὶ ἔτρεξα κοντά. Κι' ὁ κύρ' Ροδόλφος, τί γίνεται» ;... «Εὐχαριστῶ, παιδί μου ! μοῦ ἀποκρίθηκες. Ἔγινα καλὰ τώρα, καὶ ἡ πληγή μου ἔκλεισε !... Ἡ Ὑψηλότης του εἶχε κάτι δουλειές, κι' ἀναγκάστηκε νὰ πάη σὲ ταξεῖδι, γιὰ λίγες ἡμέρες !... Γι' αὐτό, καὶ δίχως νὰ τὸ θέλη, σ' ἐλησμόνησε, παιδί μου» !..

Ἐγὼ τότε, κύρ' Μοὺρφ, λυπήθηκα ἀμέσως καὶ σοῦ εἶπα: «Ἔ, δὲν πειράζει... Ἂν μὲ ξέχασε ὁ κύρ' Ροδόλφος, ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν θὰ τὸν βγάλω ποτὲ ἀπ' τὸ μυαλό μου!... Δὲν ξεχνάω ποτὲ ἐγώ, ὅτι μοῦ εἶπε πὼς ἔχω τιμὴ καὶ χαρακτῆρα» !...

...Καὶ μοῦ εἶπες τότε ἐσύ, κύρ' Μοὺρφ: «Δυστυχῶς, παιδί μου, ἡ Ὑψηλότης του ἔφυγε ὄχι ξεχνῶντας ἐσένα, ἀλλὰ ξεχνῶντας νὰ σὲ ἀνταμείψη γιὰ ὅσα ἔκανες γι' αὐτόν» !... Τοῦ ἔτυχαν πολλὲς καὶ ξαφνικὲς δουλειές, βλέπεις !... Καὶ γιὰ μένα τὸν ἴδιο ἔκανες πολλά, παιδί μου, καὶ μοὔσωσες τὴ ζωή... Μὰ ἐπειδὴ δὲν εἶμαι πολὺ πλούσιος ἐγώ, ὅπως ἡ Ὑψηλότης του, κάτι μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα!... Θέλεις νὰ κερδίζης διακόσια φράγκα τὸ μῆνα ;»

...Ἐγὼ τινάχτηκα ὁλόκληρος, κύρ' Μοὺρφ... Διακόσια φράγκα τὸ μῆνα, δὲν τὰ βγάζει οὔτε ἕνας μεγαλέμπορας !... Δὲν τὸ ἐπίστεψα καὶ δὲν εἶπα τίποτα... Ἐσὺ ὅμως, τὴ δουλειά σου !... Ἐξακολούθησες νὰ μοῦ λές: «Λοιπὸν θὰ τὰ βγάζης αὐτά, παιδί μου Μαχαιροβγάλτη... Κι' ἂν γυρίση γρήγορα ἡ Ὑψηλότης του θὰ βγάζης καὶ περισσότερα !... Μονάχα, πᾶμε τώρα ἐδῶ κοντά, κάπου, νὰ φᾶμε !... Καὶ ὕστερα θὰ πᾶμε νὰ σοῦ ἀγοράσω ἄλλα ροῦχα, γιατὶ μὲ αὐτὰ ποὺ φορᾶς δὲν θὰ σὲ πολυλογαριάζουν οἱ πελάτες σου» !...

...Ἐγώ, κύρ' Μοὺρφ, μοῦ φάνηκε πὼς ἄρχισα νὰ ὀνειρεύωμαι... Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ κουνήσω ἀπὸ τὴ θέσι μου, κι' ἂς πάγωναν ἡ πλάκες τὰ ξυπόλυτα πόδια μου... Μὲ τραβᾶς τὸ λοιπὸν ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ λόγου σου, καὶ πᾶμε σὲ μιὰ ταβερνοῦλα... Ἐκεῖ ἔφαγα φαγιά, ποὺ δὲν τὰ εἶχα φάει ποτέ μου... Καὶ ἤπια κρασί, ποὺ δὲν τὸ εἶχα πιῆ, τόσο διαλεχτό, ποτέ μου !... Ὕστερα μὲ πῆρες, καὶ πήγαμε σὲ ἕνα μεγάλο μαγαζὶ τοῦ Τέμπλου... Διάλεξες μιὰ φορεσιά, παπούτσια, καπέλλο, παλτὸ καὶ τ' ἄλλα σχετικὰ γιὰ μένα... Τρύπωσα πίσω ἀπὸ ἕνα «παραβάν» καὶ ντύθηκα... Ἔγινα τοῦ κουτιοῦ κι' ἀγνώριστος!... Πήγαμε ὕστερα στὸ κουρεῖο, ὕστερα στὸ λουτρό, καὶ δὲν μ' ἄφησες νὰ πάω στὸ δωμάτιό μου... Φάγαμε μαζὺ χθὲς βράδυ στὸ σπίτι σου, ἐκεῖ στὴν ὁδὸ τῆς Χήρας, καὶ σήμερα τὸ πρωΐ, ξεκινήσαμε μὲ τὸ ἁμάξι καὶ ἤρθαμε ἐδῶ... Τί γυρεύομε ὅμως ἐδῶ, δὲν ξέρω!... Κι' ἐπειδὴ ἔμεινα ἄϋπνος τὴ νύχτα...

—Γιατί ; διέκοψε ὁ Μοὺρφ.

—Γιατὶ φοβόμουν νὰ κοιμηθῶ!.. Ἅμα ξυπνοῦσα, θἄβλεπα ὕστερα... νά, πῶς νὰ στὸ παραστήσω !... Θἄβλεπα ὕστερα τάχα, πὼς ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ συνέβαιναν, τὰ εἶχα δῆ στ' ὄνειρό μου καὶ στὸν ὕπνο μου !... Καί...

Ὁ Μαχαιροβγάλτης σταμάτησε ἀπότομα. Κρότοι τσεκουριῶν ποὺ διαμέλιζαν κρέατα, ἐκεῖ κοντὰ στὸ καφενεῖο, τράβηξαν τὴν προσοχή του. Πλησίασε στὸ παράθυρο, τράβηξε τὴν κουρτίνα καὶ κύτταξε ἔξω. Εἶδε τότε ἀντικρύ, τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο καὶ μεγάλο κρεοπωλεῖο, μπρὸς στὸ ὁποῖο εἶχε σταθῆ προηγουμένως τὸ ἁμάξι.

—Μωρὲ δουλειὰ ποὺ ἔχει, αὐτὸ τὸ χασάπικο ! μουρμούρισε τότε μὲ θαυμασμό, βλέποντας τὴν κίνησι καὶ τὸν συνωστισμὸ τοῦ κόσμου μπροστὰ στὰ ἄφθονα κρέατα. Ἂς δούλευα χασαπόπουλο ἐκεῖ μέσα καὶ θὰ ἤμουν εὐχαριστημένος καὶ μὲ λιγώτερα ἀπὸ μισὸ φράγκο τὴν ἡμέρα μεροκάματο !

— Εἶνε τὸ κρεοπωλεῖο κάποιου φίλου μου !... εἶπε ὁ Μοὺρφ. Πᾶμε ἴσαμε κεῖ, νὰ τὸ περιεργαστοῦμε λίγο ;

—Καὶ δὲν πᾶμε ; ξεφώνισε χαρούμενος ὁ Μαχαιροβγάλτης. Τοὐλάχιστον θὰ θυμηθῶ τὰ περασμένα μου, ὅταν ἤμουν χασαπόπουλο σ' ἕνα σφαγεῖο γέρικων ἀλόγων στὸ Μονφωκόν !

Βγῆκαν ἀπὸ τὸ καφενεῖο καὶ τράβηξαν πρὸς τὸ κρεοπωλεῖο. Ἕνας ὑπάλληλος, μόλις εἶδε τὸν Μοὺρφ, ἔτρεξε μὲ πρόσχαρο πρόσωπο. Ὁ Μοὺρφ ὅμως, τοὔγνεψε κρυφὰ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐγὼ κι' ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ, ἤρθαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε μιὰ στιγμὴ τὸ κατάστημα τοῦ ἀφεντικοῦ σου !... Εἶνε στενός μου φίλος ! Ἐδῶ εἶνε ἢ λείπει ;

Καὶ τοὔγνεψε πάλι κρυφά.

—Λείπει σὲ ταξεῖδι ! ἀποκρίθηκε ὁ ὑπάλληλος ἀμέσως, μὲ ὕφος ποὔδειχνε ὅτι εἶχε καταλάβει τὰ γνεψίματα τοῦ Μοὺρφ. Ὡστόσο, κοπιάστε εὐχαρίστως !... Θὰ σᾶς δείξω ἐγώ, ὅ,τι θελήσετε νὰ δῆτε !..

Προπορεύτηκε ὁ ὑπάλληλος καὶ ὁ Μοὺρφ μὲ τὸν Μαχαιροβγάλτη τὸν ἀκολούθησαν. Περιεργάστηκαν τὴ μεγάλη καὶ λαμπρὰ αἴθουσα τοῦ κρεοπωλείου καὶ βγῆκαν ὕστερα σὲ μιὰ εὐρυχωροτάτη αὐλή, στὸ πίσω μέρος τοῦ κτιρίου. Ἐκεῖ ἦσαν οἱ σταῦλοι, ὅπου ὑπῆρχαν «μανδρισμένα» εἴκοσι πρόβατα καὶ τρία μεγαλοπρεπῆ βώδια.

Κατόπιν ἐπισκέφθηκαν τὸ ἱπποστάσιο, μὲ δυὸ ἁμάξια γιὰ τὴ διανομὴ τῶν κρεάτων στὰ σπίτια καὶ

—Ὢχ, Θεέ μου !... Τυφλός !... Τυφλὸς ἐγώ !... βόγγισε ὁ κακοῦργος.

στὰ γύρω ἀγροκτήματα. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ, ἐπίσης, καὶ δυὸ ὡραῖα νεαρὰ ἄλογα γι' αὐτὰ τὰ ἁμάξια. Τέλος, περιεργάστηκαν τὸ σφαγεῖο, τὶς ἀποθῆκες καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τμήματα τῆς οἰκοδομῆς, στὸ ἐπάνω πάτωμα τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἡ κατοικία.

—Μὰ δὲν κάθεται ἐδῶ ὁ φίλος σας ; ρώτησε ὁ Μαχαιροβγάλτης τὸν Μούρφ, βλέποντας ὅτι τὰ τρία δωμάτια καὶ λοιπὰ διαμερίσματα τοῦ ἐπάνω πατώματος ἂν καὶ ἦσαν ἐπιπλωμένα, δὲν φαινόντουσαν νὰ κατοικοῦνται.

—Ἐδῶ θὰ κάθεται, στὸ ἑξῆς ! εἶπε χαμογελαστὰ ὁ Μούρφ. Εἶνε δικά του, ξέρεις, ὅλα αὐτὰ ποὺ εἴδαμε !... Καὶ χωριστὰ ποὺ ἔχει καὶ πέντε χιλιάδες φράγκα(1) μετρητά, γιὰ νὰ τὰ κυκλοφορῇ στὸ ἐμπόριό του !... Εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, τέλος πάντων !

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, φάνηκε τρεχᾶτος ἕνας ἄλλος ὑπάλληλος. Πλησίασε μὲ σεβασμὸ τὸν Μούρφ καὶ τοῦ εἶπε:

—Κύριε, ἔφθασε ὁ ἀφεντικός μου ἀπὸ τὸ ταξεῖδι !... Ἀνέβηκε ἐπάνω, καὶ μόλις τοῦ εἴπαμε ὅτι εἴστε ἐδῶ, μ' ἔστειλε νὰ σᾶς φωνάξω !... Θέλει νὰ σᾶς δῇ !

—Ὡραῖα ! ξεφώνισε χαρούμενος ὁ Μούρφ. Θὰ τοῦ πῶ τώρα, νὰ σὲ πάρῃ στὴ δουλειά του, μὲ διακόσια φράγκα μισθὸ τὸν μῆνα !... Θέλεις ;

Ὁ Μαχαιροβγάλτης ἔνοιωσε λιποθυμία, καὶ μουρμούρισε:

—Διακόσια φράγκα, τὸ μῆνα!... Ἐγώ, ποὺ ἄλλοτε ἤμουν μὲ τὸν βασιλῆᾶ παρέα, σὰν ἔβγαζα μονάχα δεκαπέντε !... Ὤ, μὴν ἀστειευόσαστε, κύρ' Μούρφ !... Θὰ μοῦρθη νὰ παλαβώσω !

Ὁ Μούρφ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τράβηξε μαζύ του ἐπάνω. Ὁ Μαχαιροβγάλτης τὸν ἀκολούθησε σὰν ὑπνωτισμένος. Ξαφνικὰ ὅμως, καὶ στὴ μέση τῆς σκάλας, σταμάτησε ἀπότομα καὶ μουρμούρισε:

—Κύρ' Μούρφ !... Μιὰ στιγμή!.. Ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι, τὸ ὁποῖο ἴσως νὰ μὴ στὸ εἶπε ὁ κύρ' Ροδόλφος !... Γιατὶ θὰ πᾷς νὰ μὲ συστήσῃς τώρα, καὶ πρέπει νὰ ξέρῃς καλὰ ποιὸς εἶμαι !... Καί...

Δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ ἄλλο, ὁ δυστυχισμένος Μαχαιροβγάλτης. Ἦταν κατακίτρινος, καὶ ἱδρωμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία του. Κόμπιαζε.

—Λέγε λοιπόν, παιδί μου ; τοῦδωσε κουράγιο ὁ Μούρφ. Τί σοῦ συμβαίνει ;

—Νά... δηλαδή... πρέπει καὶ σεῖς κι' ἐκεῖνος, νὰ ξέρετε ποιὸς εἶμαι, πρὶν μὲ πάρει στὴ δουλειά του !... Εἶνε πώς... ὅτι..

—Ὅτι ;

—Νά !... Εἶχα κάνει κάποτε στό... στὸ κάτεργο !... ψιθύρισε ὑπόκωφα ὁ Μαχαιροβγάλτης.

—Ὤ, ὤ ! εἶπε χαμογελαστὰ ὁ Μούρφ.

—Ὅμως, δὲν ἔκανα ποτὲ κακὸ κανενός ! Καὶ προτιμάω νὰ ψοφήσω ἀπὸ τὴν πεῖνα, παρὰ ν' ἀγγίξω ξένο πρᾶγμα !... Νά, εἶνε ὅμως ποῦκανα κάτι χειρότερο ἀπὸ κλεψιά !... Ὅμως... ὅμως στὸ θυμό μου ἀπάνω... Σκότωσα ἄνθρωπο, δηλαδή !...

Χαμήλωσε τὸ κεφάλι του λαχανιασμένος, ὁ δυστυχὴς Μαχαιροβγάλτης.

Μὲ ἀπόφασι κατόπιν, κύτταξε κατάμματα τὸν Μούρφ, καὶ εἶπε ἔντονα:

—Ἐγὼ ὅμως, καὶ σὺ νὰ μὴν πῇς τίποτα, θὰ τὰ φανερώσω ὅλα στὸν ἀφεντικό μου... Καλύτερα νὰ τὰ μάθῃ, ἀπὸ τώρα... Γιατὶ ἂν τυχὸν τὰ μάθῃ ἀργότερα, θὰ πῇ πὼς πῆγα νὰ τὸν ξεγελάσω !...Ἡ ἀφεντιά σου κύρ' Μούρφ, τὸν ξέρεις !... Τί λές, θὰ μὲ θελήσῃ στὴ δουλειά του ;.. Ἂν νομίζῃς πὼς ὄχι, πές το μου ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ πάρω τὰ βρεμμένα μου καὶ νὰ φύγω !...

—Ὥστε θὰ τοῦ μαρτυρήσῃς τὰ περασμένα σου, ἀπὸ τώρα ;...Καὶ δὲν σκέπτεσαι τὰ διακόσια φράγκα τὸ μῆνα, ποὺ θὰ χάσῃς ;

—Χίλια διακόσια νὰ πρόκειται νὰ βγάλω, μὲ τὴν ψευτιὰ δὲν θὰ θελήσω νὰ τὰ βγάζω ! εἶπε ἔντονα ὁ Μαχαιροβγάλτης. Θὰ τοῦ πῶ λοιπὸν ποιὸς ἤμουν, γιὰ νὰ μὴ γελαστῇ ποὺ θὰ μὲ ἰδῇ ντυμένον ἔτσι σὰν λόρδο, κι' ὅ,τι βρέξει ἂς κατεβάσει !

Ὁ Μούρφ ἔμπηξε τὸ γέλια, ἀσυγκράτητος. Κύτταξε μὲ ἄπειρη συμπάθεια τὸν ἔντιμο καὶ εἰλικρινῆ νέο, καὶ χτυπῶντας τον στὸν ὦμο, τοῦ εἶπε:

—Μπράβο, παιδί μου !.. Εἶσαι καμωμένος ἀπὸ πάστα ἁγνὴ κι' ὁλοκάθαρη.. Παρ' ὅλο ποὺ μπῆκες στὸ κάτεργο, ξεπερνᾷς ἀφάνταστα πολλοὺς ἄλλους ποὺ δὲν μπῆκαν ποτὲ ἐκεῖ μέσα !... Ἀνέβα τώρα, νὰ δοῦμε τὸν φίλο μου καὶ μέλλοντα ἀφεντικό σου, καὶ θὰ δῇς πὼς ὅλα θἄρθουν ὡραῖα καὶ κανονικά !

Ὁ Μαχαιροβγάλτης τὸν ἀκολούθησε μὲ δισταγμὸ καὶ ἀγωνία. Ἀνέβηκαν τὴ σκάλα, βρέθηκαν στὸν νοικοκυρεμένο ἀντιθάλαμο ποὺ εἶχαν ἐπισκεφθῇ πρίν, καὶ ὁ Μούρ χτύπησε μιὰ πόρτα.

—Ἐμπρός ! ἀκούστηκε μιὰ γνώριμη φωνὴ ἀπὸ μέσα.

Μπῆκαν ἀνοίγοντας αὐτὴ τὴν πόρτα. Κι' ὁ Μαχαιροβγάλτης δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ φωνὴ ἐκπλήξεως, ἐνῶ ὁ Μούρφ χαμογελοῦσε :

Μπροστά τους, στεκόταν ὁ Ροδόλφος !

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΘ

Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ

—Ζήτω τὸ σύνταγμα ! μούγκρισε ἀπὸ χαρὰ ὁ Μαχαιροβγάλτης, τότε. Πόσο χαίρομαι ποὺ σὲ ξαναβλέπω.. Ὑψηλότατε... κύρ' Ροδόλφε, δηλαδή, καὶ νὰ μὲ συγχωρεῖς... Εἶνε δηλαδή, ποὺ τἄχασα... καθὼς σ' ἀντίκρυσα ξαφνικά, καὶ..

—Καλέ μου Μούρφ, μᾶς ἀφήνεις μιὰ στιγμὴ μονάχους, μὲ τὸ ἀγαθὸ αὐτὸ παλληκάρι ; διέκοψε χαμογελαστὸς ὁ Ροδόλφος, γυρίζοντας πρὸς τὸν Μούρφ.

Χαμογελαστὸς ἀπὸ τὴ χαρά του ἐπίσης κι' αὐτός, ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε.

—Καλημέρα, παλληκάρι μου ! εἶπε τότε ὁ Ροδόλφος, σφίγγοντας θερμὰ τὸ χέρι τοῦ Μαχαιροβγάλτη. Κι' ἐγὼ χαίρομαι πολύ, ποὺ σὲ ξαναβλέπω !... Καὶ εἶσαι ἀγνώριστος, μὰ τὴν πίστι μου !

—Ὁ κύρ' Μούρφ μ' ἔκανε ἔτσι μασκαρεμένο σὰν ἀποκρηάτικο λόρδο ! χαχάνισε εὔθυμα ὁ Μαχαιροβγάλτης. Ὅμως τί νὰ σοῦ πῶ, Ὑψηλότατε: Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὲ γελάσῃ, καὶ νὰ μοῦ πῇ ὅτι λείπεις σὲ ταξεῖδι !

—Ἔλειπα, μὰ ἦρθα πάλι, παιδί μου !... Λέγε ὅμως, καὶ μὴν τὸ ξεχνᾷς στὸ μέλλον, κύρ' Ροδόλφο !... Αὐτὸ μοῦ ἀρέσει καλύτερα !... Καὶ τώρα πές μου: Πῶς σοῦ φάνηκε τὸ κρεοπωλεῖο καὶ τὸ σπίτι ;... Τὸ γυρίσατε καλὰ παντοῦ, μὲ τὸν Μούρφ ;

—Μμμμ ! ἔκανε μὲ θαυμασμὸ ὁ νέος. Εἶνε ὅλα περίφημα, κύρ' Ροδόλφε μου, δῶ μέσα... Καὶ τὸ μαγαζὶ, καὶ τὸ σπίτι, καὶ οἱ σταῦλοι κι' ὅλα !... Εὐτυχισμένος ἐκεῖνος ποὺ τἄχει !... Μὰ δὲν τὸν ζηλεύω ὅμως καὶ πολύ, γιατὶ θἆμαι κι' ἐγὼ εὐτυχισμένος τώρα... Μοῦ βρῆκε, λέει, μιὰ δουλειὰ ὁ κύρ' Μούρφ, ποὺ θὰ παίρνω διακόσια φράγκα τὸ μῆνα !.. Δηλαδή, δὲν τὸ πολυπιστεύω ἀκόμα, κύρ' Ροδόλφε μου, γιατὶ μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο !... Ποῦ ἡ πεῖνα ποὺ τραβοῦσα τόσα χρόνια, καὶ ποὺ τράβηξα αὐτὸν τὸν τελευταῖο μῆνα !... Καὶ λιγώτερα λοιπὸν νὰ παίρνω, πάλι εὐτυχισμένος θἆμαι ! Ἀκοῦς ἐκεῖ διακόσια φράγκα !...

—Ἔννοια σου, παλληκάρι μου, κι' ἐγὼ σοῦ βρῆκα κάτι πολὺ καλύτερο...

—Καλύτερο ἀπ' αὐτὸ ποὺ μοῦ βρῆκε, ὁ κύρ' Μούρφ ; μουρμούρισε δύσπιστος κι' ἔκθαμβος ὁ Μαχαιροβγάλτης. Νὰ μὲ συμπαθᾷς, κύρ' Ροδόλφε μου, ἀλλὰ κι' αὐτὰ τὰ διακόσια φράγκα εἶνε ὄνειρο γιὰ μένα !...

—Σοῦ βρῆκα κάτι καλύτερο, σοῦ λέω !... Νά, ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ σπίτι, καὶ τ' ἁμαξοστάσια, καὶ τὰ ζωντανὰ ποὔχουν οἱ σταῦλοι καὶ τὸ κρεοπωλεῖο κάτω, καὶ πέντε χιλιάδες φράγκα μετρητά, ὅλα... ὅλα αὐτά... εἶνε δικά σου, παλληκάρι μου !

Ὁ Μαχαιροβγάλτης χαμογέλασε σὰν ἠλίθιος, σὰν ὁλότελα ἀποβλακωμένος. Δὲν εἶχε καταλάβει οὔτε λέξι ἀπ' ὅσα τοῦ εἶχε πῇ — ὁλοκάθαρα καὶ σαφῆ, ὡστόσο ὁ Ροδόλφος. Ἀναγκάστηκε λοιπόν, ὁ πρίγκηψ νὰ τοῦ τὰ ἐπαναλάβῃ μὲ γλυκύτητα καὶ ἠρεμία στὴ φωνή του:

—Ναί, καταλαβαίνω τὴν ἀπορία σου, παλληκάρι μου... Ἀλλὰ στὰ ξαναλέω: Ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶδες πρὶν μὲ τὸν Μούρφ, εἶνε δικά σου !... Ὁλόδικά σου !

Ὁ δυστυχὴς νέος, κατακοκκίνισε σὰν νὰ τοῦ ἦρθε ἀποπληξία. Ἔφερε τὸ ροζιασμένο χέρι του στὸ κάθυγρο ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα μέτωπό του, καὶ τραύλισε μὲ συντριβὴ ψυχῆς:

—Δηλαδή... εἶνε δικά μου... δικά μου, δηλαδή, ὅλα αὐτά... καί...

Ἔπεσε σὰν πτῶμα ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα. Ἔξυσε τὸ κεφάλι του... ἔβηξε... καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια του... Ἡ σκέψεις του μπερδεύτηκαν, καὶ κυλιόντουσαν τώρα σὰν μεθυσμένες μέσα σ' ἕνα φουρτουνιασμένο πέλαγος..

Εἶχε καταλάβει καλὰ τώρα, τὸ τί τοῦ εἶχε πῇ ὁ Ροδόλφος... Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ σκεφθῇ πιὸ κάτω.. Φοβόταν.. Φοβόταν κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο ἀγανακτοῦσε ἡ ψυχή του καὶ μόνο ποὺ τὸ σκεπτόταν...

Εἶχε βέβαια προσφέρει μιὰ ἐκδούλευσι στὸ Ροδόλφο, ὁ δύστυχος νέος.. Τοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ !... Μὰ τὴν κολοσσιαία αὐτὴ ἐκδούλευσι, τὴν εὕρισκε φυσικωτάτη, ἁπλῆ !... Ἡ ἀγαθὴ ψυχή του αὐθόρμητα ἔγερνε πρὸς τὸ καλό, πρὸς τὸ μεγάλο καὶ τὸ τίμιο !...

Καὶ σκεπτόταν τώρα ὁ ἀνεκτίμητος Μαχαιροβγάλτης τὰ ἑξῆς: Γιατὶ τοῦ χάριζε μιὰ τόσο οὐράνια εὐτυχία, ὁ Ροδόλφος ;... Γιατὶ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ εἶχε δῇ μαζῦ μὲ τὸν Μούρφ, ἀποτελοῦσαν μιὰ ἀσύλληπτη εὐτυχία γιὰ τὸν συντριμμένον ἀπὸ κάθε εἶδους δυστυχία, ἀθλιότητα καὶ στέρησι νέο !... Γιατί λοιπόν, τοῦ τὰ χάριζε ὅλα ἐκεῖνα ;... Μήπως, μόνον γιατὶ τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή ;... Ὄχι !... Γιὰ μιὰ τόσο ἁπλῆ καὶ φυσικὴ πρᾶξι — κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Μαχαιροβγάλτη ! — δὲν χάριζαν σ' ἕναν τρισάθλιο ἀλήτη, ὅπως αὐτός, τόσα πλούτη καὶ τόσες εὐτυχίες !...

—Μὰ δὲν μοῦ λές, κύρ Μούρφ, τί ἤρθαμε νὰ κάνουμε σ' αὐτὴ τὴν πόλι ;

Σηκώθηκε ξαφνικὰ κι' ἀπότομα ὁ Μαχαιροβγάλτης, ἀπὸ τὴν καρέκλα του. Κύτταξε στὰ μάτια τὸν Ροδόλφο. Ὕστερα τὰ χαμήλωσε, καὶ τραύλισε διστακτικά:

—Ὑψηλότατε!... Μοῦ προτείνεις αὐτὸ τὸ σπίτι... καὶ τὸ μαγαζί...καὶ τὰ ζωντανά... καὶ τόσα... τόσα πολλὰ χρήματα... γιὰ νὰ μὲ ψαρέψῃς !... Θὰ μὲ χρειαστῇς ἴσως, γιά.. γιὰ κανένα ἄσχημο πρᾶγμα!.. Ὅμως ἐγώ, οὔτε κλέβω ποτέ μου!.. κι' οὔτε ἄνθρωπο σκοτώνω... ἂν δὲν πασκίσει αὐτὸς νὰ μὲ σκοτώσῃ, δίχως νὰ τοῦ φταίξω !... Ὄχι, Ὑψηλότατε, καὶ νὰ μὲ συμπαθᾷς... μά... μὰ ἄλλο ἀνθρώπινο αἷμα — ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνο ποὺ ξέρεις — Δὲν ξαναπαίρνω στὸ λαιμό μου !... Καλύτερα νά... νὰ ξαπίσω πάλι, στὴ φτώχια μου καὶ στὴν κατάντια μου !...

Ὁ Ροδόλφος, κατάπληκτος, κύτταξε δακρυσμένο τὸ νέο, κι' ἔνοιωσε τὴν εἰλικρινῆ συντριβὴ τῆς ψυχῆς του.

Καὶ μουρμούρισε μὲ πίκρα, μονολογῶντας:

—Τοὺς δυστυχισμένους !... Τόσο ἄγρια ὑποφέρουν στὴ ζωή τους... καὶ τόσο δύσκολα βρίσκουν μιὰ καλωσύνη, ἀπ' τοὺς ἄλλους... ὥστε... ὥστε μόλις θελήσει κανένας νὰ τοὺς δειχτῇ λιγάκι γενναιόδωρος, τὸν παρεξηγοῦν !... Τὸν παρεξηγοῦν ἀμέσως, νομίζοντας ὅτι τοὺς ἐξαγοράζει, γιὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσῃ ὡς ὄργανα ἐγκλήματος κρυφοῦ !

Πλησίασε κατόπιν μὲ ἄπειρη συμπάθεια τὸν βουβὸ ἀκόμη Μαχαιροβγάλτη, ἔσφιξε στὰ χέρια του τὸ τραχὺ χέρι ἐκείνου, καὶ τοῦ εἶπε μὲ γλυκύτητα:

—Μὲ ἀδικεῖς, φίλε μου... Μὲ κρίνεις πολὺ ἄσχημα... Ἴσα-ἴσα, αὐτὸ ποὺ θέλω ἀπὸ σένα, εἶνε νὰ δείχνεσαι πάντα τίμιος καὶ γενναιόψυχος, ὅπως φάνηκες καὶ στὸ παρελθὸν !... Αὐτὰ δὲ ποὺ σοῦ χαρίζω, στὰ χαρίζω γιατὶ τὰ ἀξίζεις!

Ἐγώ ;... Ἐγὼ τ' ἀξίζω ;... Καὶ πῶς ; μουρμούρισε ἀνακουφισμένος, ἀλλὰ πιὸ ἔκθαμβος τώρα ὁ Μαχαιροβγάλτης.

—Θὰ σοῦ πῶ !... Πρῶτα -πρῶτα, ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ποὺ ἤσουν, σὲ πέταξαν οἱ γονεῖς σου στοὺς πέντε δρόμους... Ποιὸ ἦταν τὸ καλό, καὶ ποιὸ ἦταν τὸ κακό, δὲν σοῦ τὸ δίδαξε κανένας... Ὅ,τι ἐνεργοῦσες τὸ ἐνεργοῦσες μόνος σου καὶ μὲ τὴν κρίσι ποὺ δίνει σ' ὅλους μας ὁ Θεός... Μοιραῖα, στὸν ἄγριο θυμό σου ἐπάνω, ἔκανες ἕνα ἔγκλημα... Σκότωσες ἕναν δεκάρχη... Σὲ ἔκλεισαν δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια στὸ κάτεργο, μαζῦ μὲ τοὺς τρομερωτέρους κακούργους !...Βγῆκες τέλος ἀπὸ κεῖ, καὶ ἡ καταφρόνησι τῶν τιμίων ἀνθρώπων σὲ ἀνάγκασε πάλι νὰ κυλιέσαι στὸ βοῦρκο διαρκῶς, μαζῦ μὲ ἀχρείους... Εἶσαι τριάντα ὀχτὼ χρόνων σχεδόν, τώρα... Ἀπὸ παιδάκι ὅμως, δὲν ἔπαψε ποτὲ ἡ φτώχεια, καὶ ἡ στερήσεις καὶ ἡ πεῖνα, νὰ σὲ κατατρέχουν...

...Καὶ ὅμως !.. Ὅμως, ἐσὺ μπόρεσες νὰ φυλάξῃς, — ὕστερα ἀπὸ τὰ τόσα καὶ τόσα — τὴν ἁγνότητα τῆς ψυχῆς σου, τὴν ἄθῳα ἀφέλειά σου, καὶ τὴν ἐπιθυμία σου, τὴ διψασμένη ν' ἀκολουθῇς πάντα τὸν ἴσιο δρόμο !.. Καὶ ἡ τύψεις τῆς συνειδήσεώς σου, ποὺ ἔπρεπε νἄχουν πνιχτῇ πειὰ — μέσα στὸ τόσο σκοτάδι τοῦ δυστυχισμένου παρελθόντος σου — ἐξακολουθοῦν ὁλοζώσο ζωηρές: Ἀκόμα πονάει ἡ ψυχή σου γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον ποὺ σκότωσες, σὲ μιὰ στιγμὴ μοιραία, κι' ἂς σὲ δίκασε κι' ἂς σὲ τιμώρησε γι' αὐτό, ἡ ἀνθρώπινη Δικαιοσύνη !

Ἡ ἁπλὲς κι' εὐγενικὲς φράσεις τοῦ Ροδόλφου ἔφεραν τὴ δροσιά, μιὰ ἀνέκφραστη δροσιὰ κι' ἀνακούφισι, στὴν ἁπλοϊκὴ ψυχὴ τοῦ Μαχαιροβγάλτη.

Καθησυχασμένος ὁ φτωχὸς νέος τώρα, μὲ βουρκωμένα περισσότερο τὰ μάτια του, κύτταξε τὸν Ροδόλφο σὰν ἕναν ἡμίθεο. Κι' ἔπειτα, μὲ ἀνέκφραστο συναίσθημα σεβασμοῦ, φόβου κι' εὐγνωμοσύνης μαζύ, τὸ ψιθύρισε:

—Ὅμως, δὲν μπορῶ κύρ' Ροδόλφε μου νὰ τὰ χωνέψω ἀκόμα, αὐτὰ ποὺ μοῦ συμβαίνουν !... Ἐπειδὴ ἔτυχε δηλαδή, νὰ μὲ δείρῃς τότε... καὶ νὰ σὲ νομίζω ἐγὼ γιὰ τοῦ συναφιοῦ μας ἄνθρωπο, ἐπειδὴ μιλοῦσες τὰ κορακίστικά μας σὰν νεράκι... κι' ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ πιοῦμε μαζῦ δυὸ ποτηράκια κρασί, καὶ σοῦ διηγήθηκα τὴ ζωή μου... κι' ἐπειδὴ ἔτυχε τάχα νὰ μὴ σ' ἀφήσω δηλαδὴ νὰ πνιγῇς... θέλει ἡ ἀφεντιά σου, τώρα, νὰ μοῦ χαρίσῃ τόσα πράγματα ;... Κι' ἀπὸ τιποτένιος ποὺ ἤμουν πρὶν καὶ τώρα, νὰ γίνω ξαφνικὰ μεγαλέμπορας ;... Δὲν τ' ἀξίζω κύρ' Ροδόλφε μου, δὲν τ' ἀξίζω !... Τί νὰ σοῦ εἰπῶ ;... Νά, ὑπάρχουν ἄλλοι, τίμιοι τεχνῖτες, μὲ πάντα ἄσπρο τὸ πρόσωπό τους κι' ὅμως αὐτοὶ δυστυχοῦνε τώρα !...Ἐνῶ ἐγώ...

—Παιδί μου, εἶπε μὲ ἄπειρη συγκίνησι ὁ Ροδόλφος, ἐσὺ ἀξίζεις περισσότερο ἀπ' ὅλους αὐτούς !... Πρῶτα - πρῶτα, ἂν καὶ μὲ νόμιζες τότε ὅμοιό σου, μοῦ διηγήθηκες ὅμως τὴ ζωή σου εἰλικρινά... Δὲν μοὔκρυψες τίποτε, οὔτε τὰ ἐπαινετικὰ γιὰ σένα, οὔτε τὰ ἄξια κατηγορίας... Σ' ἔκρινα λοιπὸν καλά, καὶ σὲ ζύγισα ὅπο ἀξίζεις... Τὸ παραδέχομαι πὼς ὑπάρχουν τίμιοι ἄνθρωποι, μὲ «ἄσπρο πρόσωπο» πάντα... Ζοῦν ὅμως τίμιοι μεταξῦ τιμίων, ξεπληρώνονται διαρκῶς στὴν τίμια ζωή τους ἀπὸ τὰ τίμια παραδείγματα τῶν ἄλλων τιμίων ποὺ τοὺς περιστοιχίζουν, κι' ἀνταμείβονται καλὰ ἀπὸ τὴν ὑπόληψι, τὴν ὁποία ὁ κόσμος τοὺς χαρίζει δίκαια !... Ἐνῶ ἐσύ ;... Ἐσένα σὲ ἀποστρεφόντουσαν καὶ σὲ ἀπόδιωχναν μὲ κλωτσιὲς οἱ τίμιοι καὶ ἔζησες ὅλη τὴ μέχρι σήμερα ζωή σου μέσα στὴ λάσπη κι' ἀνάμεσα σὲ τέρατα ἀνθρωπόμορφα!... Κι' ὅμως, τὸ πρόσωπό σου καὶ ἡ ψυχή σου ἔμειναν ἁγνὰ κι' «ἄσπρα» !... Δὲν εἶσαι λοιπὸν πιὸ ἄξιος προστασίας, ἀπὸ κάθε ἄλλον ;...

»...Ἄλλωστε, μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἔσωσες τὴ ζωή μου !... Καὶ περισσότερο ἀκόμη ἀπὸ αὐτό, ἔσωσες τὴ ζωὴ τοῦ πιὸ στενοῦ, τοῦ πιὸ πολυαγαπημένου φίλου μου: Τοῦ Μούρφ !... Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη λοιπόν, καὶ γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ μοὔσωσες, ἀλλὰ καὶ πιὸ πολὺ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Μούρφ ποὺ τὴ χρωστάει σὲ σένα, θέλω κι' ἐγὼ τώρα νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος !,.. Εἶσαι μιὰ φύσις, ἕνας χαρακτῆρας ἀγαθὸς καὶ δυνατός, ποὺ μπορεῖ νὰ παραπλανήθηκες στὴ ζωή, ἀλλὰ ἔμεινες ἁγνός !...

Ὁ Μαχαιροβγάλτης εἶχε σκυμμένο τὸ κεφάλι του, κι' ἔκλαιγε σὰν μωρὸ παιδί. Οἱ λυγμοὶ τῆς συγκινήσεώς του, τὸν τράνταζαν ὁλόκορμον. Ποτέ του δὲν εἶχε ἀκούσει ἄλλον ἄνθρωπο, νὰ τοῦ μιλάῃ ἔτσι...

Κι' ὁ Ροδόλφος ἐξακολούθησε:

—Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτά, μόνον; Εἶσαι πιὸ ἱπποτικός, καὶ πιὸ εὐγενικὸς ἀπ' ὅλους ὅσους ἔχω γνωρίσει ὡς τώρα, εἴτε ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ἦσαν αὐτοί, εἴτε λαμπροὶ εὐπατρίδαι καὶ μεγιστᾶνες !... Συμπόνεσες στὴ συμφορά του ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος τόσες φορὲς εἶχε ζητήσει νὰ σὲ σκοτώσῃ ἄγρια !... Ναί, ἔγινες στήριγμα, ραβδὶ τυφλοῦ ἐσύ, στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὸν θηριώδη... Καὶ τὸν ὡδήγησες σπλαχνικὰ στὸ δωματιάκι σου, ἐκεῖ στὴν ὁδὸ Παναγίας, ἀριθμὸς 9...

—Καὶ ἤξερες ἡ ἀφεντιά σου, ποὺ καθόμουν ;

—Τὸ ἔμαθε ὁ Μούρφ !... Καὶ σ' ἀναζήτησε ἐκεῖ... Ἦρθες μιὰ - δυὸ φορὲς στὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ μάθῃς, ἂν εἶμαι καλὰ μονάχα, κι' ἂν ζῇ ὁ Μούρφ... Σοῦ εἶπαν πὼς φύγαμε γιὰ ταξεῖδι !... Ἡσύχασες, καὶ δὲν ξαναπάτησες ὕστερα, ἐπὶ ἕναν ὁλόκληρο μῆνα!. Κι' αὐτὸ εἶνε πρὸς τιμήν σου, πάλι !... Κινδύνεψες ἄγρια, κοπίασες ἀπελπιστικά, ἔσωσες δυὸ ζωές — καὶ ἤξερες ὅτι ἡ μιὰ ζωή, ἡ δική μου, ἦταν πριγκηπική — κι' ὅμως δὲν ἦρθες νὰ ζητήσῃς ἀμοιβὴ γιὰ τὶς ἐκδουλεύσεις σου !... Εἶνε μεγάλο, αὐτὸ ποὺ ἔκανες... Γύρισες πάλι στὴν πεῖνα σου, στὴ δυστυχία σου, καὶ στὸ φτωχό σου ἡμερομισθάκι... Γυρίσαμε πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμουν, ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μας... Ἐντωμεταξὺ ὁ Μούρφ, βρισκόταν στὴν ἀνάρρωσί του... Κι' ἐπειδὴ χάσαμε τὴν ὑπομονή μας, περιμένοντάς σε νὰ φανῇς, ἀποφασίσαμε νὰ ψάξουμε καὶ νὰ σὲ βροῦμε !... Πῆγε λοιπὸν ὁ Μούρφ χθὲς τὸ πρωΐ, στὸ δωμάτιό σου, καὶ τοῦ εἶπαν ἐκεῖ πὼς βγῆκες γιὰ δουλειὰ στὴν ἀποβάθρα τοῦ Ἁγίου Νικολάου !... Χάρηκες μὲ τὴν ψυχή σου, ποὺ τὸν εἶδες !... Οὔτε ἕνας πικρὸς λόγος δὲν σοὔφυγε, ἐπειδὴ ξεχάσαμε τάχα νὰ σὲ ἀνταμείψουμε !... Καὶ μόλις σοῦ εἶπε γιὰ τὴ δουλειὰ τῶν διακοσίων φράγκων τὸν μῆνα, πῆγες νὰ πετάξῃς ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη σου !... Μὰ εἶνε πολλὲς καὶ μεγάλες ἡ εὐεργεσίες σου σὲ μᾶς, παιδί μου.. Καὶ δὲν ἀρκοῦν διακόσια φράγκα τὸν μῆνα, νὰ τὶς ξεπληρώσουν !..

— Ἴσα - ἴσα κύρ' Ροδόλφε μου, ἐγὼ σοῦ χρωστάω χάρες ! εἶπε μὲ κομμένη ἀπ' τοὺς λυγμοὺς φωνή, ὁ Μαχαιροβγάλτης. Θυμᾶσαι ἡ ἀφεντιά σου, ποὺ μοὔπες — ὕστερα ἀπὸ τόσες παληανθρωπιές μου ποὺ σοῦ διηγήθηκα — ὅτι ἔχω τιμὴ καὶ χαρακτῆρα ;... Παράξενο λοιπὸν πρᾶγμα, κύρ' Ροδόλφε μου !... Δὲν μοῦ βγαίνουν καθόλου ἀπὸ τὸ νοῦ, αὐτὲς ἡ δυὸ κουβέντες ποὺ μοῦ εἶπες !... Δυὸ λογάκια μοῦ εἶπε, μονάχα ἡ ἀφεντιά σου, κι' ἀναποδογύρισαν ὁλόκληρη τὴ ζωή μου !... Σὰν νὰ σπέρνῃς δυὸ σιταρόσπυρα μονάχα, καὶ νὰ ξεπετιῶνται ὕστερα ἕνας σωρὸς στάχυα τροφαντά !...

Ἡ ὀρθή, ἡ ποιητικὴ αὐτὴ παραβολὴ τοῦ ἀφελοῦς Μαχαιροβγάλτη, προξένησε κατάπληξι στὸ Ροδόλφο. Πραγματικά, δυὸ λέξεις μονάχα εἶχε πῇ τότε, στὸν ἀγαθὸ νέο !... Μὰ ἦσαν λέξεις μαγικές, μὲ δύναμι ἀγαθοποιὸ θαυματουργή, κι' ἡ εὐγενικὴ ψυχὴ τοῦ Μαχαιροβγάλτη τὶς ἔνοιωσε κι' ὠφελήθηκε ἀφάνταστα ἀπὸ τὴν εὐεργετική τους ἐπίδρασι :

Εἶχε Τιμὴ καὶ Χαρακτῆρα !...

....

Ἐπακολούθησαν λίγες στιγμὲς σιωπῆς. Καὶ ξαφνικὰ ὁ Ροδόλφος ρώτησε:

—Ἐσύ, παλληκάρι μου, βρῆκες στὸ Δάσκαλο τὸ τωρινό του καταφύγιο κι' ἄσυλο, στὸ χωριὸ Σαὶν-Μαντέ ;

—Ναί, κύρ' Ροδόλφε... Ξέρω μιὰ καλὴ γυναῖκα ἐκεῖ, μητέρα ἑνὸς φίλου μου... Χάλασα τὰ χιλιάρικα τοῦ Δασκάλου, τἄκανα λιανά, καὶ τἄβαλα σὲ μιὰ φαρδυὰ ζώνη μὲ τσέπες, τὴν ὁποία φοράει τώρα κατάσαρκα ὁ Δάσκαλος... Πληρώνει ἐκεῖ μισὸ φράγκο τὴν ἡμέρα, καὶ τὸν ταΐζουν, τὸν ποτίζουν, τὸν περιποιοῦνται καὶ κοιμᾶται... Καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς μέρες, ἂν ἡ κακοκαιρία ἐξακολουθήσῃ, καὶ δὲν μπορέσω νὰ βρῶ δουλειὰ σὲ καμμιὰ μαοῦνα... γιατὶ δὲν ξεφορτώνουν, βλέπεις, κύρ' Ροδόλφε μου, ἅμα χιονίζει... θὰ πεταχτῶ ἴσαμε κεῖ, νὰ δῶ πῶς τὰ περνάῃ !

—Μαοῦνες ;... ἔκανε ἔκθαμβος ὁ Ροδόλφος. Ξεφορτώματα ;... Μὰ ξέχασες, ὅτι τώρα ἔχεις ἕνα ὁλόκληρο κρεοπωλεῖο καὶ σπίτι, δικά σου ;... Ξέχασες, πῶς...

—Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, κύρ' Ροδόλφε μου ! διέκοψε μὲ ἀνέκφραστη ἱκεσία ὁ Μαχαιροβγάλτης. Μὴ μὲ κοροϊδεύεις ἄλλο, τὸν κακομοίρη !... Φτάνει τόσο !... Ἀρκετὰ μὲ δοκίμασες, ὅπως εἶπες... Τὸ σπίτι καὶ τὸ μαγαζὶ τώρα, εἶνε πράγματα τοῦ ἀέρος !... Νά, ξέρεις τί θὰ εἶπε μὲ τὸ νοῦ της, ἡ ἀφεντιά σου ;... Θὰ εἶπε: «Στάσου νὰ ἰδοῦμε, αὐτὸ τὸ ἀγρίμι ὁ Μαχαιροβγάλτης: Θὰ πιστέψῃ πὼς τοῦ χαρίζω κι' ἐτοῦτο, κι' ἐκεῖνο καὶ τὸ ἄλλο »:... Ἄχ, κύρ' Ροδόλφε μου !... Εἶσαι πνεῦμα ἐσύ, καὶ σ' ἀρέσουν τὰ ἀστεῖα !... Μὰ ρωτᾷς κι' ἐμέναν τὸν καϋμένο, μὲ τὰ τόσα βάσανά μου, ἂν ἔχω ὄρεξι γιὰ γέλια ;

Ὁ Ροδόλφος ἄρχισε ν' ἀπορῇ, μὴ ξέροντας μὲ τί τρόπο νὰ γίνῃ πιστευτὸς ἀπ' τὸν ἀφελῆ νέον. Ἄλλαξε λοιπὸν τόνο φωνῆς, κι' εἶπε σοβαρά:

—Φίλε μου, ἐγὼ δὲν γελῶ ποτέ μου, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου καὶ τὴν ἐκτίμησί μου σ' ἕναν εὐεργέτη μου !... Σοῦ εἶπα καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ τὸ κατάστημα μαζῦ καὶ μὲ τὰ ἄλλα κτίρια, εἶνε δικά σου... (Ἀκολουθεῖ)

---

(1) Ἂς λάβουν ὑπ' ὄψιν τους οἱ ἀναγνῶσται μας, ὅτι τὰ φράγκα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κυκλοφοροῦσαν σὲ χρυσὸ νόμισμα, κι' ἔτσι εἶχαν τριακονταπλασία ἀξία.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΦΩΤΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΕΝΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Μιὰ συνέντευξις μὲ τὸν δόκτορα Πώλ, τὸν καλύτερο ἰατροδικαστὴ τοῦ Παρισιοῦ. Πῶς ἀνακαλύπτεται ἕνα ἔγκλημα. Ἡ ἰατροδικαστικὴ κατὰ τὸν μεσαίωνα. Ἡ ἁγνότης τῆς Ἰωάννας ντ' Ἄρκ. Τὰ δράματα μεταξὺ τῶν συζύγων. Ὁ μυστηριώδης θάνατος ἑνὸς Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ στὸ Στρασβοῦργο. Μιὰ ἄδικη θανατικὴ ἐκτέλεσις. Ἡ αὐτοκτονία τοῦ Λουΐ Ρολέν. Πῶς προλαμβάνονται ἡ δικαστικὲς πλάνες, κλπ.

ΑΣΦΑΛΩΣ ὁ δόκτωρ Πὼλ εἶνε σήμερα ὁ καλύτερος ἰατροδικαστὴς τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ γνωματεύσεις του σχίζουν πάντα τὸν πέπλο τοῦ μυστηρίου κάθε ἐγκλήματος καὶ καθοδηγοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς στὶς ἔρευνές τους γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ τὴ σύλληψι τοῦ δολοφόνου. Κανεὶς κακοποιὸς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ξεγελάση. Ὅ,τι τεχνάσματα καὶ νὰ μεταχειρισθῆ γιὰ νὰ συγκαλύψη τὸ ἔγκλημά του, ὁ δόκτωρ Πὼλ κατορθώνει νὰ ἐξακριβώνη μὲ τί τρόπο προῆλθε ὁ θάνατος τοῦ θύματος καὶ νὰ δίνη ἕνα πλῆθος διαφωτιστικῶν στοιχείων στὴν ἀστυνομία.

Αὐτὸς ὁ διάσημος ἐπιστήμων ἔχει κατορθώσει νὰ γλυτώση ἀπὸ τὰ κάτεργα πολλοὺς ἀθώους, ποὺ τοὺς ἐβάραινε ἡ κατηγορία στυγερῶν ἐγκλημάτων, κι' ἔχει ἐξακριβώσει ὅτι ἕνα σωρὸ αὐτοκτονίες καὶ δράματα τῆς καρδιᾶς δὲν ἦσαν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ καλοσχεδιασμένες δολοφονίες. Κι' ὡστόσο, ὁ δόκτωρ Πὼλ ποτὲ δὲν κάνει θόρυβο γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά του καὶ παρακαλεῖ τοὺς δημοσιογράφους νὰ μιλοῦν ὅσο μποροῦν λιγώτερο γι' αὐτόν. Φαντασθῆτε, λοιπόν, σὲ πόση δύσκολη θέσι τὸν ἔφερε ἡ ἐπίσκεψί μου. Χρειάστηκε νὰ μεταχειρισθῶ ὅλη τὴ ρητορική μου ἱκανότητα κι' ὅλη τὴν πονηρία μου, γιὰ νὰ τὸν πείσω νὰ μοῦ διηγηθῆ μερικὲς ἐγκληματικὲς ὑποθέσεις καὶ νὰ μοῦ ἐξηγήση τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐργάζεται. Εἶνε ἀξιοθαύμαστος. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε συνηθίζουν νὰ λένε γιὰ τὸν δόκτορα Πὼλ ὅτι ξέρει νὰ διαβάζη ἐπάνω στὰ πτώματα, ὅπως ὁ ἀστρολόγος πάνω στ' ἄστρα. Ὁ διάσημος ἰατροδικαστὴς ἄρχισε τὴ συνέντευξί του μ' ἕνα παράπονο :

—Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους σας, μοῦ εἶπε, μ' ἐλαφρὴ τὴ συνείδησι, μόλις ἀνακαλυφθῆ ἕνα ἔγκλημα, ἀφήνουν νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὴ φαντασία τους καὶ γράφουν πολλὲς ἀνακρίβειες, ποὺ δυσκολεύουν τὸ ἔργο τῆς δικαιοσύνης. Κάθε ἔγκλημα, ὡστόσο, εἶνε ὑπερβολικὰ ἁπλό, ἀρκεῖ μόνο νὰ βρῆ κανεὶς τὸν ἀληθινὸ δρόμο ποὺ θ' ἀκολουθήση γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δολοφόνου. Ἡ ἰατροδικαστικὴ βοηθάει πάρα πολὺ τοὺς ἀστυνομικοὺς σ' αὐτὸ τὸ ἔργο τους καὶ διευκολύνει τοὺς δικαστάς, γιὰ νὰ μὴ κάνουν ἀσυγχώρητα σφάλματα.

—Ἀπὸ ποιὰ ἐποχὴ ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται ἡ ἰατροδικαστική, κύριε δόκτωρ ;

—Μὰ εἶνε γνωστὴ ἀπὸ τὸν Μεσαίωνα. Ἡ γυναῖκες, παραδείγματος χάριν, ποὺ ἐξήτασαν τὴν Ἰωάννα ντ' Ἄρκ, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν διατηροῦσε τὴν ἁγνότητά της, δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο, ἀπὸ μιὰ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασι. Ὅταν πάλι μιὰ νεαρὴ γυναῖκα κατέφευγε στὸ δικαστήριο καὶ ζητοῦσα νὰ πάρη διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, γιατὶ δὲν ἐξεπλήρωνε τὰ συζυγικά του καθήκοντα, οἱ γιατροὶ ἀνελάμβαναν νὰ ἐξακριβώσουν ἂν εἶνε ἀλήθεια ὅσα τοὺς εἶχαν καταγγελθῆ. Ὁ Μπουαρντὲλ ὡστόσο συστηματοποίησε τὸν τρόπο τῆς διενεργείας τῆς ἰατροδικαστικῆς ἐξετάσεως, ἡ ὁποία ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἔκανε ἁλματικὲς προόδους. Θὰ σᾶς διηγηθῶ μερικὲς παράδοξες ὑποθέσεις γιὰ νὰ δῆτε τὴ χρησιμότητά της. Ὅταν κατὰ τὸν πόλεμο τὸ Στρασβοῦργο εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὸ σπίτι ἑνὸς πλουσίου κτηματία, ὁ ὁποῖος ἤθελε δὲν ἤθελε τοὺς ἐπεριποιεῖτο, φοβούμενος μήπως τὸν τουφεκίσουν. Ἕνα βράδυ ὅμως, τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, οἱ Γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ εἶδαν ἕνα συνάδελφό τους νὰ κάνη φρικώδεις μορφασμοὺς πόνου καὶ νὰ κυλιέται καταγῆς νεκρός. Ἀνήσυχοι καὶ νομίζοντας ὅτι ὁ σύντροφός τους εἶχε δηλητηριασθῆ, σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, συνέλαβαν τὸν ἄτυχο ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸν σκότωσαν μέσα στὴν τραπεζαρία, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ θάνατο τοῦ φίλου τους. Μὰ δὲν ἡσύχασαν, γιατί νόμιζαν ὅτι θὰ πάθαιναν κι' ἐκεῖνοι δηλητηρίασι, ἀφοῦ εἶχαν φάει ἀπὸ τὰ ἴδια φαγητά. Κάλεσαν λοιπὸν γρήγορα ἕνα γιατρὸ νὰ ἐξετάση τὸ σύντροφό τους. Μὰ ὁ γιατρὸς δὲν βρῆκε στὰ σπλάχνα τοῦ νεκροῦ ἴχνη δηλητηριάσεως. Καὶ θὰ παρέμενε ἀνεξήγητος ὁ θάνατός του, ἂν ὁ γιατρὸς δὲν σκεφτόταν νὰ ἐξετάση προσεχτικὰ ὅλο τὸ σῶμα του. Τότε ἀνεκάλυψε ὅτι στὸν φάρυγγα τοῦ νεκροῦ εἶχε σταθῆ ἕνα κόκκαλο κι' ὅτι αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του. Ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικὸς εἶχε πάθει ἀσφυξία. Ἐννοεῖται ὅτι κανεὶς δὲν λυπήθηκε τὸν ἄτυχο ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε πληρώσει μὲ τὴ ζωή του τὴν κουταμάρα τῶν ἐχθρῶν τῆς Γαλλίας. Ὡστόσο, ἡ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασις εἶχε κάνει ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ καθῆκον της.

—Πῶς γίνεται ἡ αὐτοψία ; ρωτοῦμε περίεργοι τὸν δόκτορα Πώλ.

—Μετροῦμε ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος, τὰ ἐξετάζουμε προσεχτικὰ καὶ τέλος ἐξακριβώνουμε ἂν πρόκειται περὶ ἐγκλήματος ἢ αὐτοκτονίας. Ὁρίστε μιὰ τέτοια ἱστορία : Μιὰ μέρα στὸ ἰατροδικαστικὸ ἐργαστήριο μοῦ ἔφεραν ἕνα πτῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶχε βρεθῆ νεκρὸς στὸ διαμέρισμά του, στὴν ὁδὸ Ρισελιέ. Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ εἶχαν διενεργήσει τὶς ἀνακρίσεις, ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας. Τὸ πτῶμα ἔφερε ἕνα τραῦμα ἀπὸ σφαῖρα περιστρόφου στὸ δεξιὸ κρόταφο. Ὡστόσο, ἄρχισα νὰ τὸ ἐξετάζω προσεχτικά, κι' ὅταν τὸ γύρισα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, εἶδα περίεργος ὅτι στὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου εἶχε ἀκόμη ἕνα τραῦμα. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν νομίσει ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε βγῆ ἡ σφαῖρα. Μὰ ὅταν ἐγὼ ἔκανα τὴ σχετικὴ νεκροτομία, βρῆκα δυὸ σφαῖρες σφηνωμένες στὸν ἐγκέφαλο τοῦ θύματος. Τηλεφώνησα λοιπὸν στὴν ἀστυνομία καὶ τοὺς πληροφόρησα ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει, ἀλλὰ εἶχε πέσει θῦμα στυγεροῦ ἐγκλήματος. Ὁ δολοφόνος τὸν εἶχε πυροβολήσει στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν, καὶ κατόπιν τοῦ εἶχε φυτέψει ἄλλη μιὰ σφαῖρα στὸν κρόταφο. Ἔπειτα ἐξαφάνισε κάθε ἴχνος ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν προδώση καὶ τοποθέτησε μὲ ψυχραιμία τὸ πιστόλι στὸ θερμὸ ἀκόμη χέρι τοῦ νεκροῦ. Ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξαπατήθηκαν. Μετὰ ὅμως ἀπὸ τὴ γνωμάτευσί μου, ἡ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ διενεργῆ μ' ἀπόλυτη μυστικότητα ἀνακρίσεις γι' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ ἔγκλημα καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἐξακριβώση τὰ ἑξῆς καταπληκτικὰ πράγματα : Τὸ θῦμα, ὁ Λουΐ Ρολέν, τὰ τελευταῖα χρόνια δὲν περνοῦσε καθόλου καλὰ μὲ τὴ γυναῖκα του. Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὶς δουλειές του, τῆς δημιουργοῦσε κάθε μέρα ἱστορίες καὶ τῆς εἶχε κάνει μαρτυρικὴ τὴ ζωή της. Ἔτσι, ἐκείνη, γιὰ νὰ γλυτώση μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τὶς γκρίνιες του, ἀποφάσισε νὰ τὸν σκοτώση. Καὶ μιὰ νύχτα, πραγματοποίησε τὸ ἔγκλημά της, μὲ τόση ψυχραιμία καὶ μὲ τόση τέχνη, ὥστε ἂν δὲν γινόταν ἡ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασις ποτὲ δὲν θ' ἀνεκαλύπτετο...

Ὁ δόκτωρ Πώλ

»Κάθε ἰατροδικαστὴς ὅμως πρέπει νὰ προσέχη πάρα πολὺ καὶ νὰ μὴ βιάζεται νὰ λέη τὴ γνώμη του, ἀκόμη καὶ στὴν πιὸ ἁπλῆ ὑπόθεσι. Θὰ δῆτε ὅτι ἔχω δίκηο, ἂν σᾶς διηγηθῶ τὴν ὑπόθεσι Ντελάζ. Ὁ Ζὼρζ Ντελάζ, ἀνώτερος ὑπάλληλος μιᾶς Τραπέζης, εἶχε βρεθῆ ἕνα πρωῒ στὸ δωμάτιό του νεκρός, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸν ἀριστερὸ κρόταφο. Ἀπ' τὴν πρώτη κιόλας ἐξέτασι οἱ ἀστυνομικοὶ σχημάτισαν τὴ γνώμη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος. Μοῦ ἔφεραν ὡστόσο τὸ πτῶμα τοῦ Ντελάζ, νὰ τὸ ἐξετάσω, γιὰ νὰ ἐξακριβώσω μὲ ποιὸ τρόπο τὸν εἶχε πυροβολήσει ὁ δολοφόνος, ἀπὸ τί ἀπόστασι κι' ἂν εἶχε προηγηθῆ μεταξύ τους καμμιὰ πάλη. Κάθε ἰατροδικαστὴς ὅμως, ὅπως σᾶς ἀνέφερα, ἐξετάζει πάντα ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ νεκροῦ, ἔστω κι' ἂν αὐτὸς ἔχει κτυπηθῆ στὸ στῆθος, στὸ λαιμὸ ἢ στὸ κεφάλι. Οἱ ἀστυνομικοί, βέβαιοι ὅτι ὁ Ντελὰζ ἦταν θῦμα τῶν κακοποιῶν, εἶχαν ἐνεργήσει μὲ τόση δραστηριότητα, ὥστε, πρὶν νὰ προλάβω νὰ τοὺς πῶ τὴ γνώμη μου, εἶχαν συλλάβει ἕνα ὕποπτο ὑποκείμενο ὡς δράστη τῆς δολοφονίας. Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατάπληξί τους, ὅταν τοὺς εἶπα μὲ βεβαιότητα ὅτι ὁ Ντελὰζ δὲν εἶχε δολοφονηθῆ, ἀλλὰ ὅτι εἶχε αὐτοκτονήσει.

»—Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον ! μοῦ φώναξε ὁ ἀστυνόμος, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι. Τὸ τραῦμα εἶνε στὸν ἀριστερὸ κρόταφο. Δὲν μπορεῖ ποτὲ ἕνας ἄνθρωπος ν' αὐτοκτονήση, κρατῶντας τὸ πιστόλι μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι του.

—Ἐκτὸς ἂν εἶνε ἀριστερόχειρ, τοῦ ἀπάντησα, ὅπως ἐξακρίβωσα ὅτι ἦταν πράγματι ὁ Ντελάζ.

Ὁ ἀστυνομικὸς τὰ ἔχασε. Τοῦ ἐξήγησα τότε ὅτι αὐτὸ ἦταν εὔκολο νὰ τὸ καταλάβω, ἀπὸ τὴν σκληρότητα τῶν μυώνων τοῦ χεριοῦ. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος χρησιμοποιεῖ περισσότερο τὸ ἀριστερὸ χέρι του ἢ τὸ δεξί, αὐτὸ εἶνε πάντα πιὸ δυναμωμένο καὶ πιὸ γυμνασμένο ἀπὸ τ' ἄλλο. Καὶ πράγματι, μιὰ προσεχτικὴ ἀνάκρισι κατόπιν, ἀπέδειξεν ὅτι ὁ Ντελὰζ ἦταν ἀριστερόχειρ κι' ὅτι εἶχε αὐτοκτονήσει, γιατί δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὴν ἐγκατάλειψι μιᾶς φίλης του. Ἂν ὅμως δὲν γινόταν ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασις, ὁ κακοποιὸς ποὺ εἶχε συλληφθῆ θὰ καταδικαζόταν ὡς δολοφόνος τοῦ Ντελὰζ καὶ οἱ δικασταί, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, θὰ καταδίκαζαν ἕναν ἀθῶο. Γι' αὐτὸ πολλὲς φορὲς ἀναγκαζόμαστε νὰ κάνουμε δυὸ καὶ τρεῖς αὐτοψίες, γιὰ νὰ σχηματίσουμε τὴ γνώμη μας, ἀκόμη καὶ σὲ νεκροὺς ποὺ ἔχουν ταφῆ ἐδῶ καὶ δέκα μέρες.

—Εἶνε δυνατόν ;

—Βεβαίως, γιατί πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὅσο καὶ νὰ ἀποσυντεθῆ ἕνα πτῶμα, διατηρεῖ πάντα τὰ ἐγκληματικὰ ἴχνη τοῦ στραγγαλισμοῦ, παραδείγματος χάριν, ἢ τῆς δηλητηριάσεως. Στὴν πρώτη περίπτωσι, τὰ ὄργανα τοῦ φάρυγγος φαίνονται καθαρὰ ἂν ἔχουν καταστραφῆ ἀπὸ τὸ ἐγκληματικὸ σφίξιμο τοῦ δολοφόνου. Ὅσο γιὰ τὴν δηλητηρίασι, αὐτὸ πειὰ εἶνε γνωστὸ ὅτι τὸ δηλητήριο ἐξακολουθεῖ πολὺν καιρὸ μετὰ τὸν θάνατο νὰ παραμένη στὰ σπλάχνα τοῦ θύματος. Κι' αὐτὴ ἡ ἐξέτασις γίνεται σχεδὸν πάντα κατὰ τὴν ἐκδίκασι τῆς ὑποθέσεως καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατάθεσι ἑνὸς μάρτυρος, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει μιὰ διαφορετικὴ γνώμη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἔχουν σχηματίσει οἱ ἰατροδικασταί. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι στὸ ἐπάγγελμά μας δὲν χωροῦν ἀμφιβολίες. Γι' αὐτὸ δὲν διστάζουμε νὰ κάνουμε καὶ τὴν πιὸ κοπιαστικὴ ἐξέτασι, ἀρκεῖ νὰ διαφωτίσουμε ἕνα ἔγκλημα».

Κι' ἀλήθεια, πόσες φορὲς δὲν εἶχα παρακολουθήσει τὸν δόκτορα Πώλ, σκυμμένο πάνω σὲ τρομαχτικὰ παραμορφωμένα πτώματα διαφόρων ἀνθρώπων, νὰ προσπαθῆ ν' ἀνακαλύψη τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχαν δολοφονηθῆ ; Ἐκεῖνο ὡστόσο ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἦταν ὅτι αὐτὸς ὁ μεγάλος ἰατροδικαστὴς εἶχε πάντα στὰ χείλη ἕνα χαμόγελο. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εὐχαριστεῖτο νὰ κομματιάζη αὐτὰ τὰ πτώματα γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὸν ἐγκληματία καὶ νὰ τὸν παραδώση στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης. Καὶ πράγματι, ὁ δόκτωρ Πὼλ ἔχει στείλει μέχρι σήμερα στὰ κάτεργα ἑκατὸ στυγεροὺς δολοφόνους, χωρὶς καθόλου νὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὶς ἐπιτυχίες του. Γι' αὐτό, ὅταν στὸ τέλος τῆς συνεντεύξεώς του μ' ἀποχαιρετοῦσε, δὲν παρέλειψε νὰ μοῦ συστήση νὰ μὴν ἀναφέρω τ' ὄνομά του στὸ ἄρθρο μου. Μὰ ἐγὼ δυστυχῶς δὲν ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου. Δὲν μποροῦσα ν' ἀγνοήσω τὸν καλύτερο ἰατροδικαστὴ τῆς Γαλλίας, ἔστω ἂν κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ θυμώση μαζύ μου καὶ νὰ μὴ δεχθῆ ποτὲ πειὰ νὰ μοῦ ξαναδώση συνέντευξι.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Κάρλαϋλ κι' ὁ διάβολος. Πῶς ἤθελε νὰ πείση τὸν Ἔμερσον γιὰ τὴν ὕπαρξί του. Ποῦ οἱ δυὸ φίλοι ἀνακάλυψαν τὸ διάβολο. Τὸ μῖσος τῆς κ. ντὲ Βιλλαρσῶ ἐναντίον τῆς Νινὸν ντὲ Λαγκλό. Ὁ στρατηγὸς Μπλύχερ καὶ τὸ κάπνισμα. Ἕνα ἐπεισόδιο τῆς μάχης τοῦ Βατερλώ. Πῶς ὁ Γερμανὸς στρατηγὸς δὲν ἐκάπνισε τὴν πίπα του, κτλ. κτλ.

Κάποιο βράδυ, ὁ μέγας ἱστορικὸς Κάρλαϋλ, βάλθηκε, μὲ τὸ συνηθισμένο του πεῖσμα, νὰ πείση τὸν φίλο του ποιητὴ Ἔμερσον ὅτι ὑπάρχει διάβολος ! Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ἔμερσον παρέμενε ἀμετάπειστος, ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ἡρώων», ἔξαλλος, ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τὸν φίλο του, φωνάζοντάς του :

—Ἔλα λοιπὸν μαζύ μου ἔξω νὰ τὸν δῆς !...

Ὁ φτωχὸς ποιητὴς τάχασε, ἀλλὰ ἀφοῦ φόρεσε τὸ παλτό του καὶ τὸ καπέλλο του, ρώτησε εἰρωνικά :

— Μήπως τὸν ἔχεις δεμένο πουθενά ;

—Ὄχι !... Ἀλλὰ ἔλα νὰ τὸν δῆς μὲ τὰ ἴδια σου τὰ μάτια παντοῦ, ἐλεύθερο, ἀπόλυτο ἄρχοντα αὐτοῦ τοῦ κόσμου !... ἀποκρίθηκε ὁ Κάρλαϋλ.

Καὶ παρέσυρε στὸ δρόμο τὸ φίλο του.

Οἱ δυὸ φίλοι ἐπεσκέφθησαν διάφορα καταγώγια καὶ κέντρα διαφθορᾶς, στὰ ὁποῖα σύχναζαν τὰ χειρότερα στοιχεῖα τοῦ ὑποκόσμου.

—Πιστεύεις στὸ διάβολο τώρα ; ρωτοῦσε ὁ Κάρλαϋλ τὸ φίλο του, καθὼς ἔβγαιναν ἔξω ἀπ' τὸ καθένα ἀπὸ τὰ κέντρα αὐτά.

Ἀλλὰ ὁ Ἔμερσον ἀπαντοῦσε κάθε φορὰ στερεοτύπως :

—Ὄχι ! Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πιστέψω !...

Τέλος ὁ Κάρλαϋλ ὡδήγησε τὸν Ἔμερσον στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, ὅπου γινόταν μιὰ θορυβώδης συζήτησις, γεμάτη, ἀντεγκλήσεις, ἀπειλές, βρισιὲς καὶ βλαστήμιες.

Ὁ Ἔμερσον ποτὲ δὲν εἶχε παραστῆ μπροστὰ σὲ τέτοιο θέαμα κι' ἔμεινε ἄναυδος καὶ περίλυπος.

—Ἔ ; Πιστεύεις στὸ διάβολο ; τὸν ρώτησε πάλι ὁ Κάρλαϋλ.

—Δυστυχῶς, ναί !... Πιστεύω ! ἀποκρίθηκε ὁ Ἔμερσον ἐκμηδενισμένος.

* * *

Ἡ περίφημη γιὰ τοὺς ἔρωτάς της Νινὸν ντὲ Λαγκλό, δὲν ἀγάπησε κανέναν ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς ἐραστάς της, ὅσο τὸν μαρκήσιο ντὲ Βιλλαρσῶ. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ καὶ τὸ μῖσος τῆς κυρίας ντὲ Βιλλαρσῶ πρὸς τὴν Νινὸν ἦταν ἀπέραντο.

Μιὰ μέρα, ἐπειδὴ μερικοὶ προσκαλεσμένοι τῆς μαρκησίας Βιλλαρσῶ ἐξέφρασαν θερμότατα τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσουν τὸν γυιό της, αὐτὴ τὸν κάλεσε στὸ σαλόνι. Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος παρουσιάστηκε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν διδάσκαλό του, καὶ οἱ προσκαλεσμένοι τῆς μητέρας του, ἀφοῦ τοῦ ἔκαναν μερικὲς ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες αὐτὸς ἀπάντησε ἐπιτυχῶς καὶ μάλιστα μὲ μιὰ καταπληκτικὴ εὐχέρεια, ἄρχισαν νὰ τὸν ἐγκωμιάζουν γιὰ τὴν σπάνια ἐξυπνάδα του. Τότε ἡ κ. Βιλλαρσῶ, γιὰ νὰ δικαιολογήση ἀκόμα περισσότερο τὶς ἐνθουσιώδεις κρίσεις τῶν καλεσμένων της γιὰ τὸ γυιό της, παρεκάλεσε τὸν διδάσκαλο τοῦ μικροῦ νὰ τὸν ἐξετάση στὰ τελευταῖα μαθήματά του.

—Ἐμπρός, κύριε μαρκήσιε, εἶπε ἀμέσως ὁ σοβαρὸς παιδαγωγὸς στὸ μαθητή του. «Quem habuit successorem Rebus rex Assyriorum ?» (Ποιὸν εἶχε διάδοχον ὁ Ρέμπους, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων ;)

—Ninum (τὸν Νῖνον), ἀποκρίθηκε ὁ νεαρὸς μαρκήσιος.

Ἀλλὰ μόλις ἡ κυρία Βιλλαρσῶ, ἡ ὁποία διαρκῶς εἶχε στὸ μυαλό της τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας ποὺ τῆς ἀπέσπασε τὸν ἀγαπημένο της σύζυγο, ἄκουσε τὴ λέξι Νινόν, πετάχτηκε κατακόκκινη ἀπὸ θυμὸ καὶ φώναξε στὸν ἀθῶο παιδαγωγό :

—Ὡραῖα πράγματα μαθαίνετε στὸ γυιό μου, κύριε, μὲ τὸ νὰ τοῦ γνωστοποιεῖτε τὶς ἀκολασίες τοῦ πατέρα του !...

* * *

Ἔχουμε γράψει κι' ἄλλοτε γιὰ τὸ πόσο μανιώδης καπνιστὴς ἦταν ὁ Πρῶσσος στρατηγὸς Μπλύχερ, ὁ νικητὴς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος στὸ Βατερλώ.

Κατὰ τὴν μάχη τοῦ Βατερλώ, ἐνῷ ὁ Γερμανὸς στρατηγός, ἀληθινὸς κένταυρος ἐπάνω στὴν περίφημη σταχτιὰ φοράδα του, ἔδινε διαταγὲς καὶ συγχρόνως ἐκάπνιζε ἡδονικώτατα τὴν πίπα του, μιὰ ὀβίδα ἔσκασε ἀριστερά του καὶ τὸν σκέπασε μὲ χώματα. Ἡ φοράδα τρόμαξε, τινάχτηκε ἀπότομα στὰ δεξιὰ κι' ἡ πίπα τοῦ στρατηγοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ἔσπασε κάτω στὴ γῆ. Ὁ Μπλύχερ ὅμως, ἀτάραχος καθὼς πάντα, στράφηκε στὸν ἀχώριστο ὑπηρέτη του Χάννεμαν καὶ τὸν διέταξε :

—Γέμισέ μου μιὰ ἄλλη πίπα καὶ φύλαξέ μου τὴν ἀναμμένη μιὰ στιγμή, ὥσπου νὰ σαρώσω αὐτοὺς τοὺς βρωμογάλλους !...

Καὶ ρίχτηκε ἀμέσως ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του. Ἀλλὰ ἡ καταδίωξις τῶν Γάλλων δὲν κράτησε μιὰ μονάχα στιγμή, ἀλλὰ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα, κι' ἔτσι ἡ πίπα ἡ ἀναμμένη πῆγε χαμένη. Γι' αὐτὸ ὁ Μπλύχερ, μόλις εἶδε τὸν Χάννεμαν, τοῦ φώναξε :

—Γιὰ ὅλο τὸν κόσμο δὲν θάφηνα παραπονεμένη μιὰ ἀπὸ τὶς ἀγαπητότερές μου πίπες. Ἀλλὰ γιὰ τὴ δόξα, διαφέρει τὸ πρᾶγμα !...

Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μίλησε μὲ τὴν καρδιά του. Στερήθηκε ἀπὸ τὴν ἡδονὴ τοῦ καπνίσματος, ἀλλὰ κέρδισε τὸ τρισένδοξο ὄνομα τοῦ νικητοῦ τοῦ μεγαλειτέρου στρατηλάτου ποὺ εἶδαν οἱ νεώτεροι αἰῶνες στὸν κόσμο !

* * *

Κάποια ἡμέρα ὁ δόκτωρ Χάνεμαν ἱδρυτὴς τῆς «Σχολῆς τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς μεθόδου θεραπείας», δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς πλουσίου Ἄγγλου λόρδου, ἀσθενοῦς.

Χωρὶς κὰν ν' ἀκούση τὴν ἱστορία τῆς παθήσεως τοῦ λόρδου ὁ δόκτωρ, ἔβγαλε ἕνα μπουκαλάκι, τὄβαλε στὴ μύτη τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοῦ εἶπε :

—Μυρίστε αὐτὸ τὸ ὀξύ !... Ὡραῖα !... Καὶ τώρα, θεραπευθήκατε πειά !

Ἔπληκτος ὁ λόρδος ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ θεραπεία, ρώτησε :

—Πόσα ὀφείλω νὰ πληρώσω ;

—Πενῆντα λίρες στερλίνες ! εἶπε πάλι σύντομα ὁ δόκτωρ.

Ἀπαθὴς πειὰ ὁ λόρδος, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα τραπεζογραμμάτιο πενῆντα λιρῶν, καὶ βάζοντάς το κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ ἰατροῦ εἶπε :

—Μυρίστε το !... Ὡραῖα !... Καὶ τώρα πληρωθήκατε πειά !...

Ἔπειτα ἔβαλε τὸ χαρτονόμισμα στὴν τσέπη του καὶ ἔφυγε !

* * *

Ὅταν πρωτοσυστήθηκε ταχυδρομεῖο σὲ μιὰ κώμη τῆς Μοραβίας, παρουσιάστηκε μιὰ χωριατοπούλα νὰ ἐξαργυρώση μιὰ ἐπιταγή.

Ὁ ὑπάλληλος τῆς πλήρωσε τὰ τρία φλωρίνια τῆς ἐπιταγῆς, ἀλλὰ συγχρόνως τῆς εἶπε :

—Δεσποινίς, ὑπάρχει καὶ μιὰ σημείωσις γιὰ σᾶς, ἐκ μέρους τοῦ ἀποστολέως ἀρραβωνιαστικοῦ σας.

—Διαβάστε την ἐσεῖς, σᾶς παρακαλῶ, ἀπαντάει ἐκείνη, γιατὶ ἐγὼ δὲν ξέρω γράμματα !

—Ἰδού, λέει : «Ζίτα μου, σοῦ στέλνω τρία φλωρίνια καὶ δέκα φιλιά. Ὁ Γουσταῦος σου» !... Ὥστε, δεσποινίς, μένουν ἀκόμη νὰ σᾶς ἐξοφλήσω τὰ δέκα φιλιά !

Μὲ προθυμία ἀθῶα, πρόσφερε τὸ μάγουλό της καὶ δέχτηκε τὰ φιλιὰ τοῦ λατρευτοῦ της Γουσταύου.

Ὅταν γύρισε κατόπιν στὸ σπίτι, εἶπε μὲ ἀφέλεια στοὺς γονεῖς της :

—Ὡραῖο πρᾶγμα, τὸ ταχυδρομεῖο !... Πληρώνει ὅλα τοῖς μετρητοῖς, ὡς καὶ τὰ φιλιὰ ἀκόμη !..

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΛΙΧΤΕΜΠΕΡΖΕ

ΜΟΝΟΙ!...

ΚΑΘΙΣΤΟΙ πλάϊ-πλάϊ στὸ βαγόνι τῆς πρώτης θέσεως, σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον μὲ στοργικὴ τρυφερότητα ὁ Ζὰκ κι' ἡ Ζίττα, κυττάζουν ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο...

Ὁ Ζὰκ εἶνε ὥς εἰκοσιπέντε χρόνων. Λεπτός, ψηλός, καστανός, καλοκαμωμένος. Ἡ Ζίττα εἶνε μιὰ μικρὴ κουκλίτσα ὥς εἴκοσι χρόνων, κάτασπρη στὸ λαιμό, καὶ ροδοκόκκινη στὰ μάγουλα. Καὶ καθὼς φορεῖ ἕνα μικρό, κομψὸ καπέλλο, σοῦ ἔρχεται νὰ τὴν ρουφήξης στὸ ποτῆρι.

Εἶνε γεμᾶτοι ἀπὸ ἀμοιβαία τρυφερότητα κι' οἱ δυό τους. Αὐτὸ εἶνε πολὺ φυσικό, γιατὶ γυρίζουν ἀπ' τὸ γαμήλιο ταξεῖδι τους. Πρὶν ἀπὸ ἕναν μῆνα ἀκριβῶς, ὁ Ζὰκ Δαρλὼ κι' ἡ δεσποινὶς Ζίττα Γκανέ, τέλεσαν τοὺς γάμους των κι' ἔφυγαν ἀμέσως, γιὰ τὴν «Κὸτ-ντ'-'Αζοὺρ» πρῶτα καὶ γιὰ τὴν 'Ιταλία κατόπιν.......

......

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ζὰκ κυττάει τὸ ρολόγι του:

—Πέντε καὶ τέταρτο, ἡ ὥρα! μουρμουρίζει. Σὲ δέκα λεπτὰ φτάνουμε!

—Τόσο γρήγορα!... ψιθυρίζει μὲ λύπη ἡ Ζίττα.

Ὁ σύζυγός της, τὴν κυττάζει μὲ περιπάθεια, καὶ τῆς λέει:

—Δὲν βιάζεσαι λοιπὸν καθόλου, νὰ ξαναδῆς τοὺς γονεῖς σου;

Ἡ Ζίττα τὸν κυττάζει κι' αὐτή, μὲ ἀλλόκοτο ὕφος ὅμως: Τῆς ἔρχεται, νὰ τὸν πιάση ἀπ' τὴ γλῶσσα καὶ νὰ τοῦ τὴν τραβήξη!... Μάλιστα, κύριέ μου!... Βιάζεται, καὶ πολὺ μάλιστα, νὰ ξαναδῆ ἡ Ζίττα τὸν μπαμπᾶ της καὶ τὴ μαμά της!... Μονάχα.. ἄχ, πῶς θὰ ἤθελε νὰ γλύτωνε ἀπ' αὐτὴ τὴ φασαρία...

Ὁ Ζὰκ καταλαβαίνει... Δὲν τοῦ χρειάζονται περισσότερες ἐξηγήσεις! Ἡ φασαρία τὴν ὁποία θέλει νὰ γλυτώση ἡ Ζίττα, εἶνε ἡ ἑξῆς: Πῶς νὰ ξαναδῆ πάλι τούς, δικούς της, ποὺ τὴ μεγάλωσαν, καὶ τὴ χάϊδεψαν, καὶ τὴν ἀνέθρεψαν ὥς τὰ εἴκοσι χρόνια της τὰ λουλουδισμένα, καὶ ποὺ ξαφνικὰ μιὰ βραδυὰ — τὴ βραδυὰ τοῦ γάμου της, ἀκριβῶς! — τοὺς ἄφησε «σύξυλους» καὶ «τὄσκασε» γιὰ ὁλοκλήρου μηνὸς ταξείδια μ' ἕναν ἄγνωστό της — πρὶν ἀπὸ ἕναν χρόνο — κύριο;... Δὲν εἶνε σωστὸ σκάνδαλο, αὐτό;...

Τὴ στιγμὴ ποὔμπαινε στὸ σιδηρόδρομο, γιὰ τὸν γυρισμό τους, ἡ Ζίττα ἔνοιωσε μιὰ πονεμένη μελαγχολία κι' ἕνα σφίξιμο καρδιᾶς. Κι' ὅσο περνοῦσαν ἡ ὧρες, κι' ὅσο πλησίαζε περισσότερο πρὸς τοὺς γονεῖς της, τόσο τὸ σφίξιμο τῆς καρδιᾶς της γινόταν μεγαλείτερο..

Καὶ τώρα, νά!.. Καμμιὰ ἀναβολή!.. Σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, θὰ μποῦν στὸν σταθμό. Ἐκεῖ θὰ περιμένουν ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, καί, ποιὸς ξέρει;... ἴσως ὁ θεῖος Γασπὰρ κι' ἡ θεία Καρολίνα!

Τόση θλῖψις πιάνει τὴ Ζίττα, ποὺ ἄθελά της, παραπονιάρικα, ψιθυρίζει:

—Ἄχ, Ζάκ!.. Πῶς θὰ ἤθελα, νὰ μὴν ξαναγυρίζαμε!

Ὁ Ζὰκ γελάει, κι' αὐτὴ τὸν κυττάζει θυμωμένη: Ὤ, τὸν ἀχάριστο!... Ἀφοῦ, ἐξ αἰτίας του προέρχεται ὅλη αὐτὴ ἡ στενοχωρία της!... Τοῦ λέει μὲ πεῖσμα:

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ: Ἐσὺ βγάλτα πέρα, ὅπως θέλεις!... Ἐγὼ θ' ἀποτραβηχτῶ σὲ μιὰ ἄκρη.. Κύτταξε λοιπόν, νὰ περιποιηθῆς τὴ μαμά!

—Μὰ τί διάβολο, θὰ μοῦ κρατάη κάκια ἐμέναν ἡ μαμά σου; λέει μὲ ἀπορία ὁ Ζάκ. Ἀλλά.. ναί!... ναί!... Ἴσως ἔχεις δίκηο!.. Θὰ μοῦ κρατάη κάκια, γιατὶ τῆς πῆρα τὴν ἀγαπημένη της κόρη!.. Γι' αὐτό, μὴ μὲ ἀφήσης μοναχόν μου, νὰ ζῆς!

Δὲν προλαβαίνουν νὰ ποῦν περισσότερα.... Νάτος, φάνηκε ὁ σταθμός!.. Ὅλοι εἶνε, στὴν ἀποβάθρα.. Ὅλοι, καὶ περιμένουν: Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ὁ θεῖος Γασπάρ, ἡ θεία Καρολίνα, μά... κι' οἱ ἐξάδελφοι Κολλινὲ ἀκόμα!.... Ὤ!.. Ὤ!...

Ἡ Ζίττα ξεπροβάλλει κατασυγκινημένη, στὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ. Χαμογελάει, ξεφωνίζει, κουνάει τὸ μαντῆλι της. Τὸ τραῖνο σταματάει. Ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὅλοι ρίχνονται ἐπάνω στὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνο. Ἀγκαλιάσματα, φιλιά, φωνές, φασαρία.. καὶ γρήγορα ξεκινοῦν γιὰ τὸ σπίτι, μὲ τὸ αὐτοκίνητο...

Πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. Στὴν τραπεζαρία κάθονται ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Γκανέ. Ὁ πατέρας διαβάζει ἕνα περιοδικό. Ἡ μητέρα κυττάζει μιὰ τὸ ρολόγι καὶ μιὰ τὸν σύζυγό της. Κι' ἐπιτέλους, τὸν ρωτάει:

—Πῶς σοῦ φάνηκε ἡ Ζίττα, ἀλήθεια;

Πῶς νὰ τοῦ φανῆ, τοῦ πατέρα;.. Ἡ ἴδια, βέβαια!

Τοῦ φάνηκε μονάχα στὴν ἀρχὴ κάπως παράξενη, καθὼς ἔσερνε στὸ πλάϊ της ἕναν ἄνδρα. Τί θὰ θέλεις, ὅμως;.. Ὁ ἄνδρας της εἶνε ἐπιτέλους, αὐτὸς ὁ ἄνδρας!

—Μὰ καϋμένε, δὲν σοῦ φάνηκε κάπως ἀδυνατισμένη; ἐπιμένει ἡ μητέρα.

—Ἀπ' τὸ ταξεῖδι θὰ εἶνε, ἀδελφέ! λέει μ' ἐμβριθὲς ὕφος ὁ πατέρας.

Καὶ βέβαια ἀπ' τὸ ταξεῖδι εἶνε! Καλὰ τὄλεγε ἡ μητέρα της, νὰ μὴν τοὺς ἀφήση νὰ πᾶνε σὲ γαμήλιο ταξεῖδι!.. Ἔλα ὅμως, ποὺ εἶχε ὁρκιστῆ προηγουμένως νὰ μὴν μπερδευτῆ καθόλου στὶς ὑποθέσεις τοῦ νεαροῦ ἀνδρογύνου;... «Πεθερά», σοῦ λέει ὁ ἄλλος!

Ὁ κ. Γκανὲ ὅμως, διατυπώνει μιὰ δική του παρατήρησι:

—Μπορεῖ νὰ εἶνε ἀδυνατισμένη, βρὲ γυναῖκα, ἀλλὰ λαμποκοπάει ὅμως ἀπὸ εὐτυχία!

Αὐτὸ ξυνοφαίνεται ἐξαιρετικὰ στὴν κυρία Γκανέ. Δαγκάνει λοιπὸν τὰ χείλη της, καὶ πάει στὴν κουζίνα..

Ὅταν γύρισε πίσω στὴν τραπεζαρία, εἶχαν σημάνει ὀχτώμιμυ ὧρες, στὸ ρολόγι τοῦ τοίχου.

—Ἐλπίζω πὼς δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ρθοῦν στὸ τραπέζι! λέει μὲ καινούργιο πεῖσμα ἡ μητέρα. Εἶνε μιὰ ὥρα τώρα, ποὺ βρίσκονται κλεισμένοι στὸ δωμάτιό τους!.. Ἂν ἀργήσουν πέντε λεπτὰ ἀκόμη, θὰ πάω νὰ τοὺς χτυπήσω τὴν πόρτα!

Εὐτυχῶς... πρὶν περάσουν τὰ πέντε λεπτά, ἐμφανίζονται ὁ Ζὰκ κι' ἡ Ζίττα. Κρατοῦν ἕνα σωρὸ πακέττα. Εἶνε δῶρα τους, κι' ἡ Ζίττα ἀρχίζει νὰ τὰ μοιράζη μὲ χαριτωμένα λόγια: Αὐτὸ γιὰ τὸν μπαμπᾶ, ἐκεῖνο γιὰ τὴ μαμά, ἐκεῖνο γιὰ τὴ μαμὰ πάλι, μὰ καὶ τὸ τρίτο εἶνε γιὰ τὴ μαμά.. καὶ τ' ἄλλο γιὰ τὸν θεῖο, γιὰ τὴ θεία, γιὰ ὅλους τοὺς στενωτέρους συγγενεῖς, ἀπὸ ἕνα ὅμως στὸν καθέναν!

Ἡ κυρία Γκανὲ χαμογελάει θριαμβευτικά, τώρα..

Ἀρχίζουν νὰ σερβίρουν. Εἶνε στενοχωρεμένοι κάπως, ὅλοι. Δὲν ξέρουν τί νὰ ποῦν. Ὁ Ζάκ, γιὰ νὰ διευκολύνη τὴ στενόχωρη, καὶ σχεδὸν γελοία θέσι των, ἀρχίζει νὰ διηγῆται ὅ,τι τοῦ κατεβαίνη ἀπ' τὸ κεφάλι: Γιὰ τὸ ταξεῖδι, γιὰ τὶς ὠμορφιὲς τῆς Ἰταλίας, γιὰ τὴ γαλανὴ Μεσόγειο...

Τί περίεργο! Ὕστερα ἀπ' τὸ ἀτελείωτο αὐτὸ δεῖπνο, ἡ ὥρα μόλις εἶνε ἐννηά!.. Πῶς νὰ περάση ὅμως ἡ ὥρα, ἀφοῦ μὲ τοὺς γέρους δὲν ἔχουν νὰ ποῦν τίποτε ποὺ νὰ τοὺς ἐνδιαφέρη;

Ἡ Ζίττα ὅμως εἶχε μιὰ καλὴ ἔμπνευσι: Πῆγε κι' ἔφερε διάφορα κάρτ-ποστάλ, ἀπ' τὰ μέρη ποὺ πέρασαν.

—Ἄχ! Τί ὤμορφα μέρη εἶν' αὐτά!.. Τί γραφικὲς τοποθεσίες, παιδιά μου!.. Καὶ τὰ εἴδατε ὅλ' αὐτά;... Τὰ χαρήκατε ἀπὸ κοντά;

Ἐννηάμισυ, ἡ ὥρα. Ἡ Ζίττα χασμουριέται. Μὲ κάποια ἀπόφασι ὕστερα, γυρίζει καὶ λέει στὴ μητέρα της:

—Μαμά, μὲ τὴν ἄδεια σου, ὁ Ζὰκ πρέπει νὰ πάη ν' ἀποτελειώση τὸ ἄδειασμα τοῦ μπαούλου του, καὶ νὰ τὸ τακτοποιήση.. Ἔτσι, θὰ μπορέσω κι' ἐγὼ νὰ μείνω λιγάκι περισσότερο μαζύ σας!

Ὁ Ζὰκ φεύγει, κυττῶντας μ' εὐγνωμοσύνη τὴ γυναῖκα του: Ἀπαλλάχτηκε ἐπιτέλους, ἀπ' τὸ μαρτύριό του, χάρις στὴν ἐξυπνάδα της!

Ἔμειναν τώρα μόνοι ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Γκανέ, κι' ἡ κόρη τους: Μόνοι, ὅπως βρισκόντουσαν πάντα, πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες κι' ἐπὶ εἴκοσι σωστὰ χρόνια...

Ἀλλοίμονο γιὰ τοὺς καϋμένους τοὺς γονεῖς, ὅμως! Νοιώθουν ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ αὐτὴ περισσότερο, ὅτι ἡ κόρη τους δὲν εἶνε πειὰ δική τους! Ἂν καὶ λείπει ὁ Ζάκ, εἶνε ὅμως — μπορεῖ νὰ πῆ κανένας — πιὸ πολὺ παρών, ἀπὸ ὅσο ἦταν πρίν!.. Κι' ἡ σκέψι του, ἡ εἰκόνα του μπαίνει διαρκῶς ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ στὴν κόρη τους......

Ἄδικα ἡ Ζίττα πολλαπλασιάζει τὰ χάδια της. Σιγὰ-σιγὰ ἁπλώνεται στὴν τραπεζαρία μιὰ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 510)

Τοὺς κυττάζει χαμογελαστὴ καὶ χάνεται στὸ διάδρομο...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΠΟΚΡΗΕΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Τ' ἀποκρηάτικα γλέντια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων. Ἡ ἐξωφρενικὴ εὐθυμία τῶν Διονυσίων. Πῶς κατηργήθηκαν ἡ ἀνθρωποθυσίες. Τὰ ἐγκλήματα τῶν ρωμαϊκῶν «Βακχικῶν». Ἡ αὐτοκτονίες καὶ ἡ θανατικὲς καταδίκες τῶν μεμυημένων. Ἡ Ἀποκρηὲς καὶ ἡ Ἐκκλησία. Οἱ χοροὶ μετεμφιεσμένων τῆς γαλλικῆς αὐλῆς, κτλ. κτλ.

ΜΙΑ ἀπ' τὶς κυριώτερες συνήθειες τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τότε ἀκόμη ποὺ σχημάτισαν τὶς πρῶτες ὠργανωμένες κοινωνίες στὸν κόσμο, ἦταν κι' ἡ ἑξῆς: νὰ περνοῦν μὲ εὐθυμία, μὲ γλέντια καὶ μὲ κέφι, ὡρισμένες ἐποχὲς τοῦ ἔτους. Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἑορτῶν αὐτῶν δινόντουσαν πλούσια γεύματα. Μουσικὴ εὔθυμη τὰ συνώδευε κι' οἱ ἑορτασταί, μεταμφιεσμένοι, χόρευαν, μεθοῦσαν καὶ πολλὲς φορὲς ὠργίαζαν.

Στοὺς ἀρχαίους λαοὺς ἡ τελειότερες ἑορτὲς αὐτοῦ τοῦ εἴδους—ἀνάλογες ἀκριβῶς μὲ τὶς σημερινὲς Ἀποκρηές μας—ἦσαν ἡ ἑξῆς: Τὰ «Διονύσια» τῶν Ἑλλήνων, ἡ ἑορτὲς τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ταύρου Ἄπιος τῶν Αἰγυπτίων καὶ τὰ «Λύκαια», τὰ «Κρόνια» καὶ τὰ «Βακχικὰ» τῶν Ρωμαίων.

Ἀπ' ὅλα ὅμως τ' ἀποκρηάτικα πανηγύρια, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἱστορία, τὰ σπουδαιότερα καὶ τὰ μὲ μεγαλείτερη τελειότητα ὠργανωμένα, ἦσαν τὰ «Διονύσια» τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τὰ «Βακχικὰ» τῶν Ρωμαίων.

Τὰ «Διονύσια» ἦσαν μιὰ ἑορτὴ ἐξωφρενικῆς εὐθυμίας κι' ἀπεριγράπτων διασκεδάσεων. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἑορταστὰς ἔβαφαν τὰ πρόσωπά τους μὲ μπογιὲς διαφόρων χρωμάτων, ἄλλοι ἀλειβόντουσαν μὲ καπνιὰ ἀπὸ τὶς καπνοδόχους ἢ ἀπὸ τὶς χύτρες τῶν σπιτιῶν τους, καὶ ἄλλοι φοροῦσαν προσωπίδες. Καὶ γυναῖκες ἐπίσης λάβαιναν μέρος στὸ τρελλὸ αὐτὸ γλέντι, μεταμφιεσμένες ἐπίσης καὶ στεφανωμένες μὲ κλαδιὰ κισσῶν.

Εἶνε ἱστορικῶς ἐξακριβωμένο ὅτι κατὰ τὶς πρῶτες ἑορτὲς τῶν «Διονυσίων» γινόντουσαν κι' ἀνθρωποθυσίες! Ἀργότερα ὅμως τὸ φριχτὸ αὐτὸ ἔθιμο καταργήθηκε. Ἡ βαθμιαία ἐξέλιξις τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως τῶν Ἑλλήνων δὲν ἐπέτρεπε πειὰ τὴν ὕπαρξι ἑνὸς τόσον σκληροῦ κι' ἀποτροπαίου ἐθίμου. Κι' ἀπὸ τότε οἱ ἑορτασταὶ συνήθιζαν νὰ τρώγουν ὠμὰ κρέατα ζώων, τὰ ὁποῖα—ὅταν πέρασε ὁ καιρὸς κι' ὁ πολιτισμὸς ἀναπτύχθηκε ἀκόμα περισσότερο—ἄρχισαν νὰ τὰ τρώγουν ψητά. Ἀλλὰ καὶ πρὶν ὅμως καὶ ἀργότερα, συνήθιζαν πάντα νὰ πίνουν ἄφθονο κρασὶ καὶ νὰ ἐπιδίδωνται σὲ ὄργια καὶ σὲ ἀκόλαστες πράξεις.

Τὰ «Βακχικὰ» τῶν Ρωμαίων ἦσαν ἑορτὲς ὅμοιες μὲ τὰ «Διονύσια» τῶν Ἑλλήνων, πιὸ ὀργιαστικὲς ὅμως καὶ πιὸ κτηνώδεις. Ἡ ἑορτὲς αὐτὲς μεταφέρθηκαν στὴ Ρώμη ἀπὸ τὴν Τυρρηνία τῆς Νοτίου Ἰταλίας. Στὴν ἀρχή, τὰ «Βακχικὰ» ἑορταζόντουσαν μυστικὰ κατὰ τὴν νύχτα. Οἱ «μεμυημένοι» μαζευόντουσαν γιὰ νὰ ἑορτάσουν μόλις σκοτείνιαζε πειὰ καλά, καὶ δὲν περιοριζόντουσαν μονάχα σὲ συμπόσια καὶ σὲ γλέντια, ἀλλὰ παρεκτρεπόντουσαν καὶ σὲ διάφορες ἐγκληματικὲς πράξεις: Δολοφονίες, δηλητηριάσεις, καταπατήσεις περιουσιῶν, κλοπές, ἐμπρησμοὺς κλπ. Ἡ φωνὲς τῶν θυμάτων τους ἐννοεῖται πνιγόντουσαν μέσα στοὺς ἤχους τῶν κυμβάλων, στὰ τραγούδια τῶν πανηγυριστῶν καὶ στὶς φωνὲς τῶν μαινομένων χορευτριῶν!

Κατὰ τὸ ἔτος 186 π. Χ. ὅμως, ἡ Ρωμαϊκὴ Σύγκλητος ἔμαθε τὰ ὄργια αὐτά. Διατάχτηκαν ἀμέσως αὐστηρὲς ἀνακρίσεις, καθὼς κι' ἡ σύλληψις καὶ τιμωρία τῶν ἐνόχων.

Συνέβη ὅμως τότε τὸ ἑξῆς πρωτοφανὲς στὴν ἱστορία γεγονός: Οἱ ἔνοχοι προτιμοῦσαν κι' αὐτοκτονοῦσαν κατὰ ἑκατοντάδες ὁμαδικά!... Ἀλλὰ καὶ χιλιάδες «μεμυημένων», οἱ ὁποῖοι φοβήθηκαν ν' αὐτοκτονήσουν, συνελήφθησαν καὶ καταδικάστηκαν σὲ θάνατο ἢ σὲ ἰσόβιο φυλάκισι. Περισσότεροι ἀπὸ ἑφτὰ χιλιάδες ἄνθρωποι θανατώθηκαν τότε στὴ Ρώμη!...

Οἱ Γαλάται πῆραν τὸ ἔθιμο τῶν «Καρναβαλιῶν» ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. Ὡς ἡμέρα ἑορτασμοῦ των ὥρισαν τὴν ἡμέρα μιᾶς μεγάλης χειμωνιάτικης ἑορτῆς των, ἡ ὁποία λεγόταν «ἑορτὴ τῆς συγκαμιδῆς τοῦ ἰξοῦ».

* * *

Ἀργότερα, ὅταν ἐπικράτησε πειὰ ὁ Χριστιανισμός, ἡ ἐκκλησία θέλησε ν' ἀπαγορεύση εἰς τοὺς πιστοὺς τὸ ἔθιμο αὐτό, τὸ ὁποῖο εἶχε πάρει πολὺ κακὸ δρόμο. Ὡστόσο, δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ καταργήση — παρ' ὅλα τὰ αὐστηρά της μέτρα — καὶ προσπάθησε νὰ τὸ περιορίση τουλάχιστον. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο βλέπουμε ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Ἅγιος Κλήμης τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Τερτιλλιανὸς κι' ἄλλοι ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς σπουδαῖοι, ἐνῶ καταδικάζουν τὴν κραιπάλη, δὲν ἀπαγορεύουν ὅμως καὶ τὴ συμμετοχὴ τοῦ κόσμου στὶς εὔθυμες καὶ χαρούμενες ἑορτὲς τῆς Ἀποκρηᾶς. Ἀργότερα ἐπίσης ἡ ἐκκλησία ἐπείσθη ὅτι καὶ τὰ γλέντια εἶνε ἀπαραίτητα στὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτό, ὄχι μόνον ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν προστασία της τὶς Ἀποκρηὲς — συμπεριλαμβάνοντάς τες στὸ ἐπίσημο ἑορτολόγιο — ἀλλὰ ἔκανε καὶ κάτι περισσότερο: Ἡ ἴδια ἐκκλησία, κατὰ τὸν Μεσαίωνα, δημιούργησε καινούριες ἑορτὲς καρναβαλιῶν, ὅπως ἦσαν ἡ «Ἑορτὴ τῶν Τρελλῶν», ἡ «Ἑορτὴ τοῦ Γαϊδάρου» κλπ. κλπ.!

Στοὺς πολὺ παληοὺς χριστιανικοὺς χρόνους, τὸ Καρναβάλι ἄρχιζε στὶς 25 Δεκεμβρίου καὶ τελείωνε τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων. Ὡς σήμερα ἀκόμη σώζεται ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτὴ συνήθεια, ἰδίως στὰ χωριὰ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Σερβικῆς Δυτικῆς Μακεδονίας.

Ὁ πρῶτος ποὺ εἰσήγαγε — στὴ Γαλλία — τοὺς χοροὺς μεταμφιεσμένων, ἦταν ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ 6ος. Σ' ἕναν τέτοιο χορό, μάλιστα, μεταμφιεσμένος κι' ὁ ἴδιος σὲ «ἀρκούδα», λίγο ἔλειψε νὰ σκοτωθῆ ἀπὸ κάποιον εὐερέθιστο εὐπατρίδη, τὸν ὁποῖο πείραζε τσουχτερά, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸν γνωρίση!

Ἡ πρῶτες-πρῶτες δημόσιες παρελάσεις μεταμφιεσμένων ἔγιναν στὴν Ἰταλία, κατὰ τὸν 16ο αἰῶνα. Ἀπὸ κεῖ, ἡ συνήθεια αὐτὴ διαδόθηκε στὴ Γαλλία, κι' ἀπὸ κεῖ κατόπιν στὰ ὑπόλοιπα κράτη τῆς Εὐρώπης. Σὲ κανένα ὅμως μέρος τοῦ κόσμου δὲν διατηροῦν ἡ Ἀπόκρηες σήμερα τὴν παλαιά τους ζωηρότητα κι' ἐξωφρενικὴ εὐθυμία.

Ὁ πρῶτος χορὸς στὴ Γαλλία δόθηκε στὴν Ὄπερα τῶν Παρισίων, στὶς 31 Δεκεμβρίου 1715. Ἡ ἔναρξίς του ὡρίστηκε μὲ Βασιλικὸ Διάταγμα, τὸ ὁποῖο δημοσιεύθηκε δυὸ μέρες πιὸ πρίν. Καὶ στὰ 1745 δόθηκε στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Λούβρου χορὸς μεταμφιεσμένων, κατὰ τὸν ὁποῖο ἐπικράτησε «πανζουρλισμός», σύμφωνα μὲ τὶς ἀφηγήσεις τῶν χρονογράφων τῆς ἐποχῆς: Δέκα χιλιάδες μπουκάλια κρασιοῦ ξοδιεύτηκαν κατὰ τὸν χορὸ αὐτὸ κι' ἑκατὸν πενῆντα μουσικοὶ ἔπεσαν λιπόθυμοι ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτη κούρασί των!

Στὰ 1786, ἡ βασίλισσα Μαρία Ἀντουανέττα ἔδωσε ἕναν μεγαλοπρεπῆ χορὸ μεταμφιεσμένων στὰ ἀνάκτορα τοῦ «Τριανόν». Καὶ τὴν παραμονὴ ἐπίσης τῆς πτώσεως τῆς Βαστίλλης ἔδωσε ἄλλον ἕνα παρόμοιο χορό. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ὁ ἐπαναστατημένος λαὸς κυρίευσε τὰ ἀνάκτορα κι' αἰχμαλώτισε καὶ τὴν ἴδια τὴ βασίλισσα, γιὰ νὰ τὴν στείλη ἀργότερα στὴ λαιμητόμο!

Ὁ δικός μας σοφὸς Κοραῆς, ἔλεγε συχνά:

—Τὸ νὰ εὐθυμήση κανένας, εἶνε ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Γι' αὐτό, βλέπουμε ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ ἐργασίες κι' ἡ ἀσχολίες δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ γλέντια, νὰ ντύνωνται μασκαράδες καὶ νὰ διασκεδάζουν ὅπως ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος. Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, παραδείγματος χάριν, εἶχε κάποτε μεταμφιεσθῆ σὲ Τοῦρκο, ὁ ζωγράφος Μεϊσσονιὲ σὲ δόγη τῆς Βενετίας, ὁ περίφημος μουσουργὸς Γκουνὼ σὲ... «ἰατρὸ μὲ τὸ ζόρι», ὁ Γκὺ ντὲ Μωπασσὰν σὲ ἀράπη κλπ.

Ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια ὅμως, τόσο ἐκφυλίζεται καὶ ἡ παληὰ Ἀποκρηὰ σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Στὴν Ἑλλάδα μας, καὶ εἰδικῶς στὴν Ἀθήνα μας — ἡ ὁποία ἦταν φυσικὰ τὸ κέντρο τῆς πανελλαδικῆς ἀποκρηάτικης κινήσεως — δὲν εὐθυμοῦν τὰ πλήθη πειά, μὲ τὸ ἀλησμόνητο ἐκεῖνο κέφι τῶν παλαιοτέρων ἐποχῶν. Ποῦ εἶνε ἡ δημοφιλὴς μορφὴ τοῦ Θεοδοσίου, μὲ τὸ «ἐπὶ κάρρου» ὑπαίθριο καὶ κινητὸ θεατράκι του;... Ποῦ τὰ ἀπειροπληθῆ «γαϊτανάκια», κι' ἡ «καμῆλες», κι' ἡ «παρελάσεις» καὶ τὰ «ἅρματα», κι' οἱ «φασουλῆδες», καὶ τὰ «Ρόπαλα», κλπ. κλπ;

Ἔγινε κάποια ἀπόπειρα, κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, νὰ ἐμψυχωθοῦν καὶ νὰ ζωηρέψουν κάπως τὰ ἀποκρηάτικα γλέντια κι' ἡ εὐθυμία. Δημιουργήθηκαν ἡ «Ἑορτὲς τῆς Παληᾶς Ἀθήνας», στὴ γραφικὴ συνοικία τῆς Πλάκας, μὲ παρελάσεις καὶ — πρὸ παντὸς — μὲ φαγοπότι στὶς ταβερνοῦλες τῆς συνοικίας αὐτῆς κλπ. Ὅλα ὅμως ἀποδείχτηκαν ἡμίμετρα, γιατί λείπει ἡ βάσις, ἡ οὐσία: λείπει τὸ «κέφι» ἀπὸ τὸν κόσμο! Ὡστόσο, ἂν ἡ ἀποκρηάτικη κίνησις νεκρώθηκε σχεδὸν στοὺς δρόμους — μόλις λίγα γαϊτανάκια καὶ λίγα «ἀλογάκια» μὲ φουστανελλοφόρους χορευτὰς ἐμφανίζονται πειὰ — μεταφέρθηκε τὸ κέφι, ἔστω καὶ λιγοστό, στὰ διάφορα κέντρα: Χοροδιδασκαλεῖα, ντάνσιγκ κλπ. Ἐκεῖ ὁ κόσμος, ἀμασκάρευτοι οἱ περισσότεροι, εὐθυμεῖ κάπως. Ἐπίσης κι' οἱ διάφοροι χοροί, ποὺ δίνονται ἀπὸ τὰ ποικίλα σωματεῖα καὶ συλλόγους τῆς πρωτευούσης, συντελοῦν ἀρκετὰ στὴν ἀποκρηάτικη κίνησι.

Καλὴ διασκέδασι, λοιπόν, ἐφέτος, καὶ πιὸ καλὴ ἀκόμη «τοῦ χρόνου»!

ΓΝΩΜΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ

Ὁ Μπαλζὰκ ἔγραψε κάποτε:

«Ὁ δημοσιογράφος εἶνε μιὰ ἰδέα, ἡ ὁποία πορεύεται πρὸς τὸν πόλεμο, ὅπως καὶ ὁ στρατιώτης».

Καὶ ὁ Ἰταλοέλλην ποιητὴς Οὖγος Φώσκολος ἔγραψε κάποτε σχετικῶς τὸ ἀκόλουθο ἐπίγραμμα:

«Κάποτε ἡ φύσις εἶχε τὴν ἰδιοτροπία νὰ πλάση, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ζῶα, καὶ ἕνα, ποὺ ὅταν τὸ βλέπω γελῶ καὶ τρέμω συγχρόνως ἀπὸ φόβο. Τὸ ζῶον αὐτὸ λέγεται δημοσιογράφος!»

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ο Κονσίνι!

Ἡ Γκιζέλλα γύρισε κι' αὐτὴ τὸ κεφάλι της, εἶδε τὸν Κονσίνι, κι' ἔγινε κατακίτρινη.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τοῦ ἱππότη, καὶ τοῦ εἶπε, ἀμέσως, σιγά:

—Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ποὺ θέλησε νὰ μ' ἀτιμάση κάποτε! Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος, πού, κάποτε, τάραξε τόσο τὸ πνεῦμα τῆς μητέρας μου, ὥστε ἐπὶ δυὸ χρόνια ἔμεινε τρελλή!...

Ὁ Καπεστὰν προχώρησε, τότε, πρὸς τὸν Κονσίνι! Κατάλαβε πὼς ὅλ' αὐτά, ἦταν ἡ συνέχεια τῆς μάχης τοῦ Μεντόν... Ἕνας ἀπ' τοὺς δυό τους, ἔπρεπε νὰ λείψη! Μηχανικά, ἔφερε τὸ χέρι στὸ σπαθί του, μὰ μιὰ βλαστήμια ξέφυγε ἀμέσως ἀπ' τὰ χείλη του.. Τὸ σπαθί του! Τὸ εἶχε πεταμένο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἅρπαξε στὰ χέρια τὴ Γκιζέλλα! Ἀλλὰ καὶ πάλι, ἔτσι, χωρὶς σπαθί, ἐξακολούθησε νὰ προχωρῆ μὲ θάρρος ἐναντίον τοῦ Κονσίνι!

......

Πραγματικά, ἦταν ὁ Κονσίνι.

Μόλις εἶχε ξεπεζέψει στὴν αὐλή. Κι' ἀμέσως ἕνας σάλος, μιὰ βουὴ ἁπλώθηκε πέρα γιὰ πέρα, στὸ παλάτι! Ὅλο τὸ Λοῦβρο εἶχε καταλάβει πὼς τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς ἱστορίας, ἔμελλε, τώρα, νὰ συντελεσθῆ! Ὁ Βιτρὺ προχώρησε, ἴσια, πρὸς τὸ στρατάρχη, ἐπικεφαλῆς τῆς συνοδείας του. Ἦταν χλωμός, καὶ φαινόταν σὰν νὰ δίσταζε. Ἀπάνω στὸ μεγάλο τὸ παράθυρο, ὁ βασιλεύς, σὰν ἀπολιθωμένος, ὁ Ρισελιὲ καὶ ὁ Λυΰν, ὅλοι κυττοῦσαν τὸ θέαμα αὐτό, μὲ κρατημένη τὴν ἀναπνοή..

Ξαφνικά, διέκριναν τὸν ἄγνωστο, τὸν καταματωμένο καὶ κατάμαυρο, νὰ βαδίζη καταπάνω στὸν Κονσίνι. Καὶ τὴν ἴδια τὴ στιγμή, κ' ἐκεῖνος, εἶδε τὸν Καπεστὰν καὶ τὸν Βιτρύ, ποὺ προχωροῦσαν πρὸς τὸ μέρος του, κ' οἱ δυό.

—Ὁ Καπεστάν! οὔρλιαξε ὁ Κονσίνι. Ὁ καταραμένος Καπεστάν!

—Ὁ Καπεστάν! εἶπε κι' ὁ Ρισελιέ, χλωμιάζοντας καὶ τρίζοντας τὰ δόντια.

—Ὁ Καπεστάν! ἔκανε μὲ παλμό, ὁ βασιλεύς.

—Λοχαγέ! οὔρλιαξε ὁ Κονσίνι, σας διατάσσω, εν ὀνόματι τοῦ νόμου, νὰ συλλάβετε τὸν ἄνθρωπο αυτόν! Ἢ μᾶλλον..

καὶ σύγχρονως, χωρις νὰ περιμένη, τραβηξε το πιστόλι του απ' τὴ ζωνη του.

Μιὰ τρομερη σιγὴ ἐπακολούθησε. Στη στιγμιαια, τρομερὴ αυτη σιγή, θα μπορουσαν ν' ἀκουστουν, τριγύρω, τὰ καρδιοχτύπια κ' ἡ ἀναπνοές! Ὁ Καπεστὰν ἔρριξε γύρω τὴ ματιά του, εἶδε στὴ ζώνη τοῦ Βιτρὺ ἕνα πιστόλι, καὶ μὲ μιὰ κίνησι γοργή, σὰν ἀστραπή, τοῦ τ' ἅρπαξε..

—Ἄθλιε Ψευτοπαλληκαρᾶ! Ἦρθε ἡ ὥρα σου νὰ τὰ πληρώσης ὅλα! οὔρλιαξε μανιασμένος ὁ Κονσίνι..

Οἱ δυὸ ἄνδρες, ἀντιμέτωποι, δὲν ἀπεῖχαν παρὰ δέκα, μόνο, βήματα — ὁ Κονσίνι, σὰν μαρμαρωμένος, μὲ τὴ μορφὴ συνεσπασμένη ἀπ' τὸ μῖσος, κι' ὁ Καπεστάν, προχωρῶντας καταπάνω του, μὲ μιὰ γαλήνη παγερή, τρομαχτική. Ἡ Γκιζέλλα, ἀκίνητη, κυττοῦσε. Οὔτε στιγμὴ δὲν γύρισε τὰ μάτια της.. Ὁ Κονσίνι, τότε, σημάδεψε προσεχτικά, καὶ τράβηξε! Σχεδὸν συγχρόνως, ἀλλὰ λίγο ὑστερώτερα, τράβηξε κι' ὁ Καπεστάν, χωρὶς νὰ σημαδέψη... Ἡ δυὸ ἐκεῖνες ἐκπυρσοκροτήσεις, μπερδεύτηκαν, κι' ἀκούστηκαν σὰν μιά. Κι' ὅταν οἱ ἄλλοι, γύρω, ξανακύτταξαν, εἶδαν τὸν Καπεστάν, ὀρθὸ κι' ἀτάραχο, νὰ ἐξακολουθῆ νὰ προχωρῆ, καὶ τὸν Κονσίνι ξαπλωμένο χάμω, ν' ἀσπαίρη, κλωτσώντας τὸ πλακόστρωτο..

—Κονσινι, ειπε ο ιπποτης σοβαρα, αποκαλυπτομενος συγχρονως, εν ονοματι της Βιολεττας, εν ονοματι της Γκιζελλας, κ' εν ονοματι μου, σε συγχωρω για τα κακα που μας προξενησες.. Μπορεις, τωρα, να πεθανης ἐν ειρηνη, τὸ ἔργο της δικαιοσύνης τελειωσε!...

—Ὁ Λορεντζο τὸ ειχε προφητέψει! ψιθύρισε, μὲ κόπο, ο Κονσίνι, κι' αμέσως ξέρασ' ἕνα κυμα αἷμα — κι' ἀπόμεινε ἀκίνητος γιὰ πάντα..

......

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ θὰ βάσταξε, ἐν ὅλῳ, τρια ἢ τέσσερα, μόλις, δευτερόλεπτα.

Ὅταν εἶδαν νὰ πέφτη ὁ Κονσίνι, ξέσπασε θόρυβος μεγάλος στὸ παλάτι. Τότε, ὁ Βιτρύ, ἁρπάζοντας, κι' ἐκεῖνος, ἕνα δεύτερο πιστόλι, φώναξε:

—Κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως!

Καὶ τράβηξε κατὰ τοῦ Κονσίνι!.. Καὶ τότε, πέντ'-ἕξη ἀπ' τοὺς ἄνδρες του, τράβηξαν, κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους. Ἡ αὐλή, εὐθύς, γέμισε κόσμο. Ἔτρεξαν, ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, αὐλικοὶ κι' ἀξιωματικοί. Ὁ θόρυβος φούντωσε, δυνάμωσε, γενικεύθηκε πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα, ἐνῶ μερικοὶ βασιλικοὶ φρουροί, ἀνασηκώνοντας τὸ πτῶμα τοῦ Κονσίνι, πῆγαν καὶ τὸ ἀπόθεσαν μέσα στὸ φυλακεῖο. Κ' ἐκεῖ ψηλά, ἀπάνω, στὸ παράθυρο, ὁ Ὀρνάνο ἅρπαξε στὰ σιδερένια μπράτσα του, τὸ χλωμό, μικρούλη βασιλέα, τὸν σήκωσε, τὸν ἔδειξε στὸ πλῆθος, καὶ μὲ διάτορη φωνὴ ἀλάλαξε:

—Ζήτω ὁ βασιλεύς!

Μιὰ ζητωκραυγὴ οὐρανομήκης ἀνέβηκε ἀπ' ὅλη τὴν αὐλή: Ζήτω ὁ βασιλεύς! Ζήτω ὁ βασιλεύς!.. Ὁ Λουδοβῖκος, κάτωχρος, γύρισε τότε, στοὺς συμβούλους του, καὶ εἶπε:

—Τώρα μπορεῖτε νὰ φωνάξετε: Ζήτω ὁ βασιλεύς! Γιατί, εἶμαι βασιλεύς!

—Ζήτω ὁ βασιλεύς! Ζήτω ὁ βασιλεύς! ξέσπασε ἀκράτητη, βροντώδης ἡ ζητωκραυγὴ τῶν αὐλικῶν, ποὺ εἶχαν τρέξει ἀπ' τὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου...

* * *

Ὅταν, μετὰ μιὰ ὥρα, ἡ ἐπευφημίες, ἡ χαρά, τὰ συγχαρητήρια, ὁ σάλος, κι' ἡ φασαρία, κόπασαν λιγάκι, ὁ Ρισελιὲ πλησίασε τὸν βασιλέα, ὑποκλίθηκε βαθύτατα μπροστά του, καὶ μ' ἐκεῖνο τὸ ὀξὺ χαμόγελο, μὲ τὸ ὁποῖον ἔμελλε, ἀργότερα, νὰ κάνη νὰ τρέμη τόσος κόσμος, μὲ τὴ συριστικὴ φωνὴ του εἶπε:

—Μεγαλειότατε, ἔθεσα ὑπὸ κράτησιν τὸν κύριο ἱππότη Καπεστάν. Νὰ τὸν ὁδηγήσω ἀμέσως στὴ Βαστίλλη;

—Ὄχι ἀμέσως, ἀποκρίθηκε ὁ βασιλεύς. Θέλω, πρῶτα, πρὶν τὸν ὁδηγήσετε, νὰ τὸν ἀνακρίνω, ἐγώ, αὐτοπροσώπως. Κύριε ἐπίσκοπε, καὶ σεῖς, Ὀρνάνο καὶ Λυΰν, κι' οἱ ἄλλοι ὅλοι, κύριοι, πρόσθεσε μὲ φωνὴ συγκινημένη, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς αὐλικούς, λάβετε, παρακαλῶ, τὸν κόπο νὰ μὲ περιμένετε στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου, ὅπου, σὲ λίγο, πρόκειται νὰ κάνω τὴν πρώτη, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ βρίσκομαι στὸ θρόνο, ἐπίσημη βασιλικὴ μου πρᾶξι, ἀφοῦ εἶμαι, τελοσπάντων, βασιλεύς! Βιτρύ, ὁδηγήσατέ με στὸν κρατούμενο..

Ὁ Βιτρὺ ἔσπευσε νὰ μπῆ μπροστὰ στὸ βασιλέα, καὶ τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι, μέσα, ὁ Καπεστάν, ἡ Γκιζέλλα, ὁ Σὲν-Μάρς, ὁ δοὺξ τοῦ Ἀγκουλὲμ καὶ ἡ Βιολέττα. Μόλις μπῆκε, ἐκεῖ, ὁ βασιλεύς, ὅλ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα σηκώθηκαν — ὁ Σὲν-Μὰρς κι' ὁ Ἀγκουλὲμ κάτωχροι καὶ σκυμμένοι. ἡ Γκιζέλλα ἀγέρωχη κι' ἀτάραχη. ὁ Καπεστὰν μὲ νευρικὲς κινήσεις. Ἡ Βιολέττα, μοναχά, φαινότανε γαλήνια. Ὁ μικρούλης βασιλιᾶς προχώρησε πρὸς τὴ μεριὰ τοῦ Καπεστάν, καὶ στάθηκε.. Καὶ τότε, ὁ Σὲν-Μάρς, ὁ Ἀγκουλέμ, ἡ Γκιζέλλα, ἐνεοί, κατάπληκτοι, εἶδαν τὸ ἀνήκουστο αὐτό: Τὸ βασιλέα, ξαφνικά, νὰ ὑποκλίνεται βαθύτατα, μπροστὰ στὸν Καπεστάν, καὶ νὰ τὸν χαιρετάη μὲ προσήνεια!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ
ΤΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ
«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται τῶν περιοδικῶν μας νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἐγκαίρως, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ πρωτοφανὴς καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐξαντληθοῦν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ αἱ 20 χιλιάδες σωμάτων, ποὺ ἑτοιμάσαμε.

Ποτὲ βιβλίον δὲν ἐζητήθη τόσον καὶ δὲν ἐπροκάλεσε τέτοιον συναγερμόν.

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΑΥΤΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπίτι, ἡ κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

Τ' ἀνοιξιάτικα μοντέλα παρουσιάζουν μιὰ γραμμὴ στενή, κομψή, χυτὴ ποὺ μόνο πρὸς τὰ κάτω φαρδαίνει. Γιὰ νὰ τονιστῆ μάλιστα ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ τῆς στενῆς γραμμῆς, παρατηρεῖται μεγάλη προτίμησις στὰ σκοῦρα χρώματα, ὅπως εἶνε τὸ μαῦρο, τὸ μπλὲ μαρὲν καὶ τὸ καφέ, ποὺ θὰ φορεθοῦν ἀκόμη καὶ τὶς πιὸ φωτεινὲς ἀνοιξιάτικες μέρες. Ἀλλὰ ὅσες δὲν ἀγαποῦν τὰ πολὺ σκοῦρα, θὰ μπορέσουν νὰ διαλέξουν ἕνα βιολέ, πράσινο, ταγκό, ἐμερώντ, μπλὲ ρουά, μπρίκ, ρουΐγ κλπ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ χρώματα θὰ φορεθοῦν χωρὶς ν' ἀποκλείωνται καὶ οἱ διάφοροι συνδυασμοὶ μαρὸν καὶ ὀράνζ, μαύρου καὶ ρόζ, μπλὲ μαρὲν καὶ λευκοῦ, βιὲ-ρὸζ καὶ μπορντὼ καὶ ἄλλα.

Ὅσο γιὰ τὰ λαινὰζ ποὺ ἐνδείκνυνται γιὰ φορεματάκια πρόχειρα εἶνε μαλακὰ καὶ λεπτὰ κατὰ τὸ πλεῖστον φασοναὶ μὲ ὄψι πότε λεία καὶ πότε ἀνώμαλη.

Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης τὴν ἄνοιξι ποπλὶν κοτλέ, ρὲπς μονόχρωμα ἢ μελανζέ, ζέρσεϋ φαιοναὶ ἀγκορά, μάλλινα λεπτὰ καντριγιὲ Σκωτσέζικα, Πεκνυέ, πλεκτὰ μὲ μικρὰ σχέδια, σελυλὰρ κλπ.

Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾶ τὰ ὑφάσματα, ἀλλὰ ὅσο γιὰ τὰ σχέδια ἡ ἀνοιξιάτικη μόδα λανσάρει τὰ ἑξῆς:

Ἡ φοῦστες στοὺς γοφοὺς εἶνε ἐφαρμοστὲς καὶ φαρδαίνουν ἐλαφρῶς μὲ σουρίτσες ἐμπρὸς καὶ πίσω. Ἐνίοτε στὸ κάτω μέρος ἔχουν ἄνοιγμα, τὸ ὁποῖον πηγαίνει ἐμπρός, πίσω ἢ στὸ πλάϊ. Ἂν δὲν ὑπάρχει ἄνοιγμα, τοποθετοῦνται ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ κάτω πιέτες ἢ κουφόπιετες ποὺ κάτω ἀνοίγουν δίνοντας στὴ φούστα τὸ ἀνάλογο πλάτος ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ μόδα.

Τὰ κορσὰζ εἶνε ἐπίσης ἐφαρμοστά, ἀλλὰ παρουσιάζουν ἀσυμμετρία, δηλαδὴ ἔχουν γιακὰ ποὺ στὸ ἕνα μόνο πλάϊ ἔχει ρεβὲρ ἢ ντεκολτὲ ποὺ ἀνοίγει πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ δεξὶ μέρος καὶ λιγώτερο ἀπὸ τὸ ἀριστερό, πίσω παρουσιάζει εἶδος μπολερὸ καὶ ἐμπρὸς ζακεττούλα ἢ μπάσκα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Τὰ μανίκια ἐπίσης παρουσιάζουν ποικιλίαν καὶ μὴ σᾶς φανῆ παράξενο ἂν ἀκούσετε ὅτι γίνονται ἀπὸ ἄλλο χρῶμα. Π. χ.. σ' ἕνα κορσὰζ μαρὸν τὰ μανίκια θὰ εἶνε ρόζ. Ὅσο γιὰ τὸ σχῆμα τῶν μανικιῶν βλέπουμε μανίκια φαρδυά, στενά, ἄλλα ποὺ πλαταίνουν κάτω, ποὺ εἶνε ἀνοιχτά, ἐφαρμοστὰ καὶ πολὺ ἐργασμένα.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Ἡ τραπεζαρία τοῦ σπιτιοῦ σας μπορεῖ νὰ εἶνε εὔθυμη ἢ σκυθρωπή, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ γοῦστο πλούσια ἢ πενιχρή, ἀναλόγως τοῦ τί θὰ ξοδεύσουμε. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶνε ἀπαραίτητο καὶ πρέπει νὰ ἐπιδιώκουμε εἶνε νὰ μὴν εἶνε φορτωμένη μὲ περιττὰ ἔπιπλα.

Τὰ ἀπαραίτητα εἶνε τὸ τραπέζι μὲ τὶς καρέκλες, τὸ μπουφὲ καὶ ἡ σερβὰντ ποὺ θὰ ἐναρμονίζωνται μὲ τὴν ὅλη ἐπίπλωσι. Κάθε τι ἄλλο περιττεύει, γιατὶ στὴν τραπεζαρία θὰ φᾶμε μόνον, δὲν θὰ καθήσουμε. Ἀφοῦ φᾶμε, θὰ περάσουμε στὸ σαλονάκι ἢ στὸ γραφεῖο. Στοὺς τοίχους θὰ ἔχουμε ἕνα-δυὸ ταμπλὼ «νατὺρ μὸρτ» 2—3 πιάτα Ροδίτικα, Κιουτάχειας, Κυπρέϊκα ἢ ἄλλα καὶ τίποτε ἄλλο. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχη καὶ μία βιτρίνα μὲ ἀσημικὰ ἂν ὑπάρχουν, ἀλλὰ ὁ καναπὲς καὶ ἡ πολυθρόνες ἔχουν καταργηθῆ. Φυσικὰ τὰ χαλιὰ εἶνε ἀπαραίτητα, μὴ ξεχνοῦμε δὲ ὅτι τὰ μεγάλα ἔχουν καταργηθῆ καὶ ἀντικατεστάθηκαν μὲ μικρά, τὰ ὁποῖα τοποθετοῦνται ἐν ἀφθονίᾳ τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Στὸ τραπέζι οἱ κύριοι βοηθοῦν πάντα τὶς κυρίες ποὺ εἶνε τοποθετημένες στὸ πλάϊ τους. Τοὺς γεμίζουν τὸ ποτῆρι κρασί, προσέχουν μὴ τυχὸν ἔχουν ἀνάγκη νὰ τοὺς περάσουν τὸ ἁλάτι, τὸ πιπέρι. Ἂς μὴ ξεχνοῦν μόνον ὅτι εἶνε ἀγενὲς νὰ γεμίζουν ὥς ἀπάνω τὰ ποτήρια.

—Ὅταν τὰ ποτήρια ἔχουν πόδι, τὰ πιάνετε πάντα ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ πιῆτε.

—Μὴ γέρνετε τὸ κεφάλι πίσω, ὅταν πίνετε.

—Μὴ πίνετε ἂν δὲν σκοπίσετε τὰ χείλη σας καλά, ὥστε νὰ μὴν ἀποτυπωθοῦν στὸ ποτῆρι.

—Μὴ δίνετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι διαλέγετε τὸ φαγί σας μέσα στὸ πιάτο καὶ ἂν βρῆτε κάτι προσπαθῆστε νὰ τὸ παμερίσετε, χωρὶς νὰ σᾶς ἐννοήσουν.

—Ἡ σαλάτες τρώγονται μὲ τὸ πηροῦνι μόνον. Ἐπίσης καὶ τὰ ψάρια ἂν δὲν σᾶς δώσουν ἐπίτηδες μαχαίρια.

—Μὴ σπρώχνετε τὸ πιάτο σας, ὅταν τελειώσετε τὸ φαγητό σας.

—Τὰ γλυκίσματα τρώγονται μὲ εἰδικὰ πηρούνια, εἰδ' ἄλλως μὲ κουταλάκια.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ἡ διατήρησις τῶν κρυσταλλίνων εἰδῶν δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολη, γιατὶ, ἂν δὲν πλυθοῦν ὅπως πρέπει, φαίνονται θαμπά.

Γιὰ νὰ τοὺς δώσουμε τὴν πρώτη τους γυαλάδα, ἀγοράζουμε λουλάκι, τὸ κάνουμε σκόνη ψιλὴ κι' ἀπὸ αὐτὴν παίρνουμε μὲ ἕνα βρεγμένο πανάκι καὶ τρίβουμε τὸ κρύσταλλο. Ἔπειτα ξεπλύνουμε μὲ νερὸ καὶ σκουπίζουμε μὲ μαλακὸ πανὶ τρίβοντες καλά. Ἂν τὸ κρύσταλλο ἔχει σκαλίσματα χρησιμοποιοῦμε βουρτσάκι.

—Γιὰ νὰ διατηρήσουμε τὸ γάλα ἀκόμη καὶ στὶς μεγάλες ζέστες, ἀφοῦ κοχλάσει, βουτᾶμε τὴν κατσαρόλα σὲ κρύο νερὸ καὶ τὴν ἀφήνουμε ἐκεῖ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Αὐτὴ ἡ ἀπότομη μεταλλαγὴ τῆς θερμοκρασίας σκοτώνει τὰ μικρόβια καὶ ἐμποδίζει τὸ γάλα νὰ κόψη.

—Γιὰ νὰ κάμετε λίπος ποὺ νὰ μπορῆτε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε στὸ φαγητό σας, κόψετε κομμάτια μικρὰ χοιρινὸ πάχος καὶ βωδινό, λυῶστε τα σὲ σιγανὴ φωτιὰ καὶ περάστε τα ἀπὸ τὸ τρυπητό. Ἅμα κρυώση αὐτὸ τὸ λίπος, εἶνε πολὺ κατάλληλο γιὰ τηγάνισμα. Ἰδίως ἡ πατάτες γίνονται πολὺ νόστιμες.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Πατάτες ὀγκρατέν. — Καθαρίζουμε τὶς πατάτες, τὶς κόβουμε φέτες καὶ τὶς τηγανίζουμε μὲ λίπος ἢ βούτυρο. Ἔπειτα τὶς ἁπλώνουμε σ' ἕνα ταψὶ καὶ ρίχνουμε ἐπάνω μιὰ στρῶσι τυρὶ γραβιέρα τριμμένο, ξαναβάζουμε πατάτες, πάλι τυρὶ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Περιχύνουμε μὲ λίγο καφτὸ γάλα βάζουμε καὶ λίγο βούτυρο καὶ στέλνουμε στὸ φοῦρνο.

Γλυκὸ φθηνό.— Μιὰ λίτρα ἀλεῦρι, 6 αὐγά, 60 γραμμάρια ζάχαρη, μισὸ ποτῆρι γάλα, 1 κουταλιὰ λάδι, ἕνα ποτηράκι ροῦμι, μιὰ πρέζα ἁλάτι, μιὰ φούχτα σταφίδες, βούτυρο.

Στὸ ἀλεῦρι κάνετε μιὰ τρύπα ἀφοῦ φυσικὰ τὸ ρίξετε σὲ μιὰ λεκανίτσα καὶ ρίχνετε τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν, τὸ λάδι, τὸ ροῦμι, τὴ ζάχαρη καὶ τὸ ἁλάτι. Ὅταν δουλέψετε λίγο προσθέτετε καὶ τ' ἀσπράδα καλοχτυπημένα καθὼς καὶ τὸ γάλα. Ξαναδουλεύετε, προσθέτετε καὶ τὶς σταφίδες καὶ ρίχνετε σὲ μιὰ βουτυρωμένη καραβανίτσα.

Θέλει τρία τέταρτα σχεδὸν γιὰ νὰ ψηθῆ καὶ τρώγεται κρύο.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

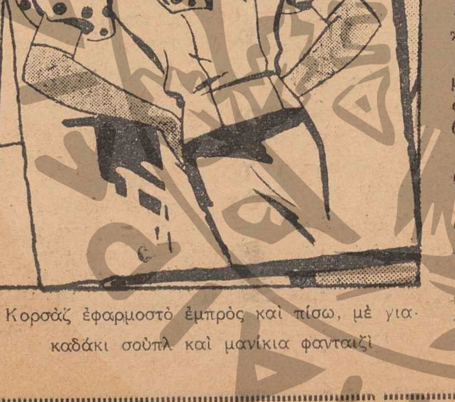

Κορσὰζ ἐφαρμοστὸ ἐμπρὸς καὶ πίσω, μὲ γιακαδάκι σοὺπλ καὶ μανίκια φανταιζὶ

ΟΤΑΝ ΑΣΠΡΙΖΟΥΝ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Δὲν ὑπάρχει πιὸ δυσάρεστο πρᾶγμα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἄσπρα μαλλιά, τὰ πρῶτα δηλαδὴ σημάδια τῆς νεάτητος ποὺ σβήνει. Σὲ πολλὲς γυναῖκες μάλιστα τὰ πρῶτα ἄσπρα μαλλιὰ παρουσιάζονται σὲ νεαρωτάτη ἡλικία καὶ τὶς κάνουν μεγαλείτερες ἀπ' ὅ,τι εἶνε. Ἕνα μέσον ποὺ μπορεῖ ὁπωσδήποτε νὰ ἐπιβραδύνη τὴν ἐμφάνισι τῶν λευκῶν τριχῶν εἶνε τὸ ἑξῆς: Βράζετε πολὺ δυνατὸ τσά ἢ φρέσκα καρυδόφυλλα. Μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ βρέχετε, πρωΐ καὶ βράδυ τὰ μαλλιά σας, ὅταν κτενίζεστε. Δὲν χρειάζεται νὰ τὰ μουσκέψετε καὶ πολύ. Φθάνει ἁπλῶς νὰ βρέχετε τὴν τσατσάρα σας κάθε φορὰ ποὺ τὴν περνᾶτε ἀπὸ τὰ μαλλιά σας. Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε ἀποτελεσματικὴ μόνον, ὅταν ἐφαρμόζεται τακτικὰ καὶ ἐπὶ πολὺν καιρό.

ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΑΤΙΟΥ

Τὸ ἁλάτι δὲν χρησιμεύει μόνον γιὰ νὰ νοστιμίζη τὰ φαγητά. Ἔχει καὶ πολλὲς ἄλλες χάρες.

Ἂν τὸ τηγάνι σας π. χ. μυρίζει ἀπὸ ψάρι ἢ ἔχει κολλημένα ἐπάνω του ξύγκια κλπ., ρίξετε μέσα μιὰ χούφτα ἁλάτι καὶ βάλτε το ἐπάνω στὴ φωτιά. Τρίψτε τὸ ἁλάτι σὲ ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ τηγανιοῦ μ' ἕνα κουρελάκι καὶ σὲ λίγο τὸ τηγάνι σας θὰ γίνη λαμπρὸ καὶ καθαρὸ σὰν καινούργιο.

Ἐπίσης ἂν τὰ ψάθινα ἔπιπλά σας ἔχουν βρωμίσει, ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε εἶνε νὰ βρέξετε μιὰ βούρτσα χοντρὴ μὲ νερὸ καὶ ὕστερα νὰ τὴν βουτήξετε σὲ ἁλάτι ψιλὸ καὶ νἀρχίσετε νὰ τρίβετε τὰ ἔπιπλα. Σὲ λίγη ὥρα τὰ σφουγγίζετε μὲ ἕνα στεγνὸ πανὶ καὶ θὰ ἔχουν ἀποκτήσει τὸ πρῶτο τους λοῦστρο.

Μιὰ ἀκόμη χρησιμότης τοῦ ἁλατιοῦ εἶνε νὰ ἐξαλείφη τοὺς λεκέδες. Ἂν ἐπάνω σ' ἕνα ὕφασμα σᾶς χυθῆ μελάνι ἢ κόκκινο κρασί, ἀμέσως πασπαλίστε τὸν λεκὲ μὲ μπόλικο ἁλάτι καὶ ἀπὸ πάνω στάξετε μερικὲς σταγόνες λεμόνι. Ἅμα ἐπαναλάβετε δυὸ-τρεῖς φορὲς αὐτὸ τὸ μέσον ὁ λεκὲς θὰ ἐξαλειφθῆ θετικά.

Η Δὶς ΛΙΑΝΑ

ΓΑΜΟΙ

Ὁ κ. Θεόδωρος Α. Μαριόλης, λοχαγὸς καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀντιγόνη Κ. Δρακίδου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ μας εὔχεται τὸν βίον τους εὐτυχισμένον.

ΕΝΑΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΝΕΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 466)

βγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ λωποδύτης καὶ τῶδωσε στὸν μίστερ Μέϋς, λέγοντας:

—Ἂν δὲν κάνω λάθος, νομίζω πὼς αὐτὸ εἶνε τὸ πορτοφόλι σας!

—Βεβαίως!... Ἀλλὰ πῶς... ποῦ...

—Ὤ! κυνήγησα τὸν κλέφτη καὶ τοῦ τὸ πῆρα πίσω! ἐξήγησε ὁ νέος, μ' ἀδιαφορία τάχα.

—Τὸν κυνηγήσατε σεῖς, καὶ...

—Φυσικά!... Ἐγώ, βλέπετε, μίστερ Μέϋς, εἶμαι ἄνθρωπος ἐνεργητικός... Δὲν χάνω τὸν καιρό μου σὲ μάταιες συζητήσεις! Ἐνήργησα ἀμέσως! Αὐτὸ εἶνε ὅλο! Μόνο ποὺ ὁ λωποδύτης μοῦ ξέφυγε, ἀλλὰ εὐτυχῶς πρόφθασα νὰ τοῦ πάρω τὸ πορτοφόλι σας!

Ὁ πατέρας τῆς Ἔλσης κύτταξε τὸ νέο μὲ θαυμασμό, σὰν νὰ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

—Μὰ τὴν πίστι μου! μουρμούρισε. Ποτὲ δὲν σὲ εἶχα φαντασθῆ γιὰ τέτοιο! Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων, ὅσο δὲν φαντάζεσαι, νεαρὲ φίλε μου!

—Ὤ!.. Μὰ δὲν ἀξίζει νὰ γίνεται λόγος! εἶπε ὁ Ρίτσαρντ μὲ μετριοφροσύνη.

—Νὰ μὴ γίνη λόγος; φώναξε ὁ μίστερ Μέϋς. Ἀλλά, ἂν δὲν μοῦ ἔφερνες πίσω τὸ πορτοφόλι μου, θὰ βρισκόμουν σὲ στενόχωρη θέσι νὰ δανειστῶ χρήματα ἀπὸ τὸν Σὲρ Ντέννtλεϋ, γιὰ νὰ πληρώσω τὸ γεῦμα ποὺ τοῦ ἔκανα! Χμ! Ὡραῖος τρόπος γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ πετύχη μιὰ καλὴ δουλειά!... Χωρὶς ν' ἀναφέρω πὼς ἡ ἀπώλεια τῶν σημειώσεων ποὺ εἶχα μέσα στὸ πορτοφόλι μου θὰ ἦταν ἀνεπανόρθωτη... Μ' ἔσωσες, παιδί μου, μ' ἔσωσες!...

—Ἂν τὸ πέρνετε ἔτσι τὸ ζήτημα, χμ!... δὲν λέγω!... Ἀλήθεια, μιὰ ποὺ ἦρθε ὁ λόγος, θὰ ἤθελα πολύ... ἐπιθυμῶ... Ναί, θέλω πολὺ νὰ σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν κόρη σας!...

—Ἔλα, ἀπόψε, στὸ σπίτι μου, ἀγαπητό μου παιδί! εἶπε ὁ μίστερ Μέϋς μὲ διάχυσι.

—Ὤ! σᾶς εὐχαριστῶ, Σέρ! Ἀσφαλῶς θὰ ἔλθω!

Ὁ μίστερ Μέϋς ἀπομακρύνθηκε εὐχαριστημένος, κι' ὁ Ρίτσαρντ ἔσπευσε κοντὰ στὴν Ἔλση.

—Τί ἔγινες τόση ὥρα; ρώτησε ἡ νέα. Ἡ σοῦπα σου, κρύωσε ἐντελῶς!...

—Ὤ! Μὲ συγχωρεῖς ποὺ σ' ἄφησα, ἀγαπητή μου Ἔλση, μά...

—Ἂς σοῦ γίνη μάθημα γι' ἄλλη φορά! Ἔτσι θὰ μάθης νὰ μὴ πετᾶς τὸ σιγάρο σου ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἐπάνω στὸ κεφάλι τῶν διαβατῶν...

—Νὰ μοῦ γίνη μάθημα, εἶπες; Μὰ τί λές, ἀγαπημένη μου, εἶπε ὁ Ρίτσαρντ μ' αἰνιγματικὸ χαμόγελο, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί λαμπρὰ ἀποτελέσματα ἔχει κανείς, ὅταν πετᾶ τὸ ἀναμμένο σιγάρο του ἀπὸ τὸ παράθυρο!...

Τὴ σημασία αὐτῶν τῶν λόγων τοῦ φίλου της, ἡ Ἔλση τὴν κατάλαβε τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ὁ πατέρας της τῆς ἀνήγγειλε χαρούμενος πῶς θὰ τὴν ἀρραβώνιαζε σὲ λίγες μέρες μὲ τὸν Ρίτσαρντ

ΜΟΝΟΙ!

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 506)

βαρειὰ μελαγχολία, κι' ἐπικρατεῖ σιωπὴ γεμάτη ἀπ' τὶς εἰκόνες τῶν περασμένων, τὰ ὁποῖα πέταξαν καὶ πᾶν...

Ἐπιτέλους, ἡ ἴδια κυρία Γκανὲ κυττάζει τὸ ρολόγι καὶ λέει στὴν κόρη της:

—Χτύπησαν δέκα, καὶ θὰ εἶσαι κουρασμένη... Εἶνε ὥρα, μοῦ φαίνεται, νὰ πᾷς νὰ πλαγιάσης!

Ἡ Ζίττα δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἀγκαλιάζει τὸν πατέρα της καὶ τὸν φιλῆ στὸ μέτωπο, ὅπως συνήθιζε πάντα. Σφιχταγκαλιάζει ὕστερα τόσο πολὺ τὴ μητέρα της, ὥστε κοντεύει νὰ τὴν σκάση... Τὴ φιλεῖ κατόπιν στὰ δυό της μάγουλα. Ὕστερα τοὺς κυττάει χαμογελαστὴ καὶ χάνεται ἀνάλαφρη στὸ διάδρομο!

Μένουν μόνοι τους τώρα, ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Γκανέ, σιωπηλοί. Ὁ ἕνας ἀρχίζει νὰ ξεφυλλίζῃ πάλι τὸ περιοδικό του, κι' ἡ ἄλλη ἀρχίζει πάλι νὰ ράβη σκυμμένη. Σὲ μιὰ στιγμή, σηκώνουν κι' οἱ δυὸ τὰ κεφάλια τους, καὶ κυττάζονται. Τὰ βλέφαρά τους ὅμως, θὰ εἶχαν γίνει — φαίνεται — βαρειὰ τώρα, γιατὶ ξαναπέφτουν ἀμέσως, καὶ κρύβουν ἔτσι τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν τους...

Σὲ λίγο, ὁ κύριος Γκανὲ σηκώνεται. Περπατάει γιὰ κάναδυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας, δῶ κι' ἐκεῖ στὴν τραπεζαρία. Τέλος, στέκεται μπρὸς στὴν γυναῖκα του, καὶ ξαφνικά, γιὰ πρώτη φορὰ ὣς τότε, παρατηρεῖ ὅτι τὰ κατάμαυρα ἀκόμη μαλλιά της εἶνε σπαρμένα μὲ πολλὲς ἄσπρες τρίχες.

Τότε σκύβει, καὶ τὴ φιλεῖ ἁπαλὰ στὸν κρόταφο...

—Εἴμαστε πειὰ μόνοι, γυναικούλα μου! τῆς ψιθυρίζει τρυφερά

—Ναί!... Μόνοι! μουρμουρίζει κι' ἡ κυρία Γκανὲ στενάζοντας, ἐνῶ ἕνα δάκρυ λάμπει στὶς γωνιὲς τῶν ματιῶν της. Εἴμαστε ὁλομόναχοι πειά. Μαζὺ μὲ τὸ παιδί μας ἔφυγε κι' ἡ χαρά μας. Μὰ τί νὰ γίνῃ; Ἔτσι εἶνε ἡ ζωή. Κυλάει διαρκῶς σὰν τὸ ποτάμι, κυλάει ἀπ' τὸ φῶς στὸ σκοτάδι, ἀπ' τὴ χαρὰ στὴ θλῖψι, ἀπ' τὸ λῖκνο στὸν τάφο!...

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σᾶς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ἤρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας των σειρᾶς περιφήμων ἀριστουργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας. Τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον διανέμεται ἤδη στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ἀριστούργημα τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

„ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Ὅπως σᾶς εἴχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὰ ἀριστουργήματά μας, πρέπει ν' ἀποκόπτετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἔτσι, μ' ἕνα ἐλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἓν πέμπτον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, ἀποκτᾶτε ἕνα τόμον κομψὸν ἐκ 300 περίπου σελίδων, θ' ἀποκτᾶτε τὰ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ὠνομάσθησαν τὰ ἔργα ποὺ σᾶς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνῶσται μας θὰ προσκομίζουν τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμὰς εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ βιβλία των.

Κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον θὰ χαρίσουμε στοὺς ἀναγνώστας μας, μὲ τὰ δελτία τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, τὸ ὑπέροχο αἰσθηματικὸ ρωμάντζο

" Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ "

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ
Διὰ πρώτην φορὰν ἐκδιδόμενον ΠΛΗΡΕΣ

Ἡ διανομὴ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ ΑΛ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς 20ῆς Μαρτίου

Θὰ ἐπακολουθήσουν:

„ Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ "

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

κλπ. κλπ. κλπ.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀναγνῶσται τῶν περιοδικῶν μας, πρέπει νὰ στέλνουν, μαζὺ μὲ τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς, καὶ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἦτο λίαν ἐπιζημία διὰ τὸ Γραφεῖον μας μία τοιαύτη ἐπιβάρυνσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὅπου ὑπάρχουν ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἀθηνῶν, οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑποπράκτορας

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

ΤΟ ΒΟΥΛΟΚΕΡΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 470)

σως πῶς ἔγινε τὸ σκληρὸ δρᾶμα: τὸ βουλοκέρι, θερμὸ ἀκόμη, κόλλησε τὸ γραμματάκι στὴν σελίδα... Τὸ γράμμα δὲν βρέθηκε, δὲν ἀνοίχτηκε ποτέ... Ἕνα ἀφηρημένο χέρι τοποθέτησε τὸ βιβλίο, ἐκεῖ στὸ βάθος, στὴ γωνία τοῦ ραφιοῦ... Ὁ Ξαβιέ, μέσα στὴν ἄπειρο ἀπελπισία του, ζήτησε ἔξω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὴ λησμονιά, ποὺ ἡ γῆ θὰ τοῦ ἀρνιότανε γιὰ πάντα καὶ ἡ ζωὴ τῆς Δίδος Ἐλίζας καταστράφηκε γιὰ πάντα, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισι ἐκείνου ποὺ ἀγαποῦσε... Ἔτσι ἐξήγησα τὴν ἀγωνία πενῆντα ὁλόκληρων χρόνων, μέσα στὴν ἀπόλυτη μοναξιά της!... Ἔτσι κατάλαβα γιατὶ μὲ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ἐμένα, γιατὶ κύτταζε τόσο παράξενα τὸ πρόσωπό μου, γιατὶ στέναζε καὶ βούρκωναν τὰ μάτια της ὅταν ἔπιανε τὸ παιδικὸ κεφάλι μου μὲ τὰ δυό της κοκκαλιάρικα χέρια.

Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ τρομερὴ δυστυχία, ὅλη αὐτὴ ἡ καταστροφὴ ἀπὸ μιὰ τόσο ἀσήμαντη αἰτία...

Ἕνας ἄγριος τρόμος μὲ κυρίευσε τότε μέσα στὸ πένθιμο ἐκεῖνο σπίτι. Ἔμεινα καρφωμένος στὴν ἴδια θέσι ὣς τὴ στιγμὴ ποὺ ἦρθε νὰ μὲ ζητήσῃ, ἀνήσυχος, ὁ συμβολαιογράφος. Ποτέ, ὣς ἐκείνη τὴ μέρα, δὲν εἶχα καταλάβει πὼς δὲν εἴμαστε παρὰ τὰ νευρόσπαστα τῆς ζωῆς, τὸ ἐλάχιστο μπέρδεμα στὶς ἀδιόρατες κλωστὲς ποὺ ὁδηγοῦν τὰ βήματά μας καὶ κάθε μας κίνησις καὶ σκέψις ἕνα τίποτα, εἶνε ἀρκετὸ νὰ σκοτεινιάσῃ γιὰ πάντα τὴν ὕπαρξί μας...

Σατυρικὴ Σελὶς

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΛΗΔΕΙΣ

Η ΠΕΘΕΡΑ

Ἀμφίβιο γνωστό, ἐκ τῶν με-
(γαθηρίων,
ποὺ ἀπ' τὰ προκατακλυσμιαῖα πάν-
(τοτε βαστᾶ,
ἀμφίβιο, γιατὶ ζῇ δυὸ εἰδῶν βίο,
πότε πάνω στὸ σβέρκο τοῦ γαμ-
(προῦ της καὶ πότε χωριστά!

Εἶδος μαϊμοῦς, σκαντζόχοιρου, ἀ-
(γρίας γάτας,
χυμᾶ, δαγκάνει, βάζει ἀγκύλι,
(τσαγκρουνᾶ, γρυλλίζει,
Στὰ χάδια, εἶδος ἀνοιχτομάτας ἀ-
(λεποῦς,
ποὺ πρῶτα κατηχάει τὴν κόττα,
(κ' ὕστερα τήν...ξεσχίζει!

—Δάσκαλε, τ' εἶν' ἡ πεθερά;...
«Εἶδος μητέρας,
εὐφημισμὸς ποὺ ἡ σημασία του ἄρ-
(δην ἀνετράπη»!
—Γιατρέ, τ' εἶν' ἡ πεθερά»;...
(«Εἶδος χολέρας
ἐνδημικῆς, καὶ γιὰ τὸ γαμπρό της,
(μπλάστρι μὲ σινάπι»!
—Παπᾶ, τ' εἶν' ἡ πεθερά;...«Τὸ
(συναξάρι
κ' ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, ἀπάνω στοῦ
(διαβόλου τὴν οὐρά,
τῶν Ὄνων τοῦ Βαλαὰμ παντοτινὸ
(σαμάρι,
καί... συχνὰ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε,
(μ' οὖλα τὰ θεριά!

Νυχτομπάτης, ποὺ κόντρα σου τὸν
(ἔχεις πάντα,
Νὰτ Πίγκερτων σὲ οὖλα της, πρό-
(τυπο περιπόλου,
καρνέ, «Πατὲ - Ζουρνάλ» τῆς γυ-
(ναικός σου, τσάντα
γεμάτη μὲ διάφορα σύνεργα τοῦ
(διαβόλου!

Καρικατούρα μάννας, ποὺ τῆς γρά-
(φεις γράμμα,
κι' ἀπάνω βάζεις —θὲς δὲν θές—
(«Ἀγαπητὴ μαμά»!
θέμα γιὰ κωμωδίες μὰ γιὰ σένα
(δρᾶμα,
κι' ἀτέλειωτη κορδέλλα στῆς ζωῆς
(τὸ σινεμά!

Σκεπάρνι, κόπανος, χαντζάρα τοῦ
(χασάπη,
πλάσμα μὲ τσουχτερὰ αἰσθήματα.
(γεμᾶτ' ἀγκάθια,
ποὺ σ' ἀγαπάει... μ' ἀλεπουδίστικη
(ἀγάπη,
καὶ σὲ γυμνάζει στή... διπλωματι-
τικὴ μετριοπάθεια!

Ἀντιπολίτευσις ἀγρία τοῦ σπιτιοῦ
(σου. Φάλτσα,
μέσα στὴν ἁρμονία τοῦ συζυγικοῦ
(σου βίου,
φωτιά, μασιά, πιπέρι, λαδικό, χου-
(λιάρα, σάλτσα,
τέλος, κουμάσι.. σὰν δασκάλα
(Παρθεναγωγείου!

Μὰ μέσα στὶς πεθερὲς ποὺ ἀνα-
(τρέχω,
ἔχει κι' ἐξαιρέσεις:... κεῖνες δη-
(λαδὴ ποὔχουν παρᾶ,
τὶς πεθερὲς ὡσὰν κι' ἐκείνη πού...
(δὲν ἔχω,
κι' αὐτὴ εἶν' ἡ... καλυτέρα πε-
(θερά!

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Γ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Φουτουριστικό.

Ἡ λάμπα τοῦ πετρελαίου. — Παρακαλῶ θὰ πάρετε ἕνα τσιγάρο;

Ἡ λάμπα τοῦ ἠλεκτρικοῦ. — Μερσί... δέν... καπνίζω!

* * *

Πῶς τοὺς νίκησε.

—Ὅταν ἤμουν νέος, ἐνίκησα ἕναν πρωταθλητὴ στὸ μπὸξ κι' ἕναν πρωταθλητὴ στὸ μπιλλιάρδο.

—Διάβολε! Καταντᾶ ἀπίστευτο!

— Δηλαδὴ τὸν πρωταθλητὴ τοῦ μπιλλιάρδου τὸν ἐνίκησα στό... μπὸξ καὶ τὸν πρωταθλητὴ τοῦ μπὸξ στό... μπιλλιάρδο.

* * *

Ὁ κρεοπώλης στὴ γυναῖκα του:

—Πρόσεξε αὐτὲς τὶς ἡμέρες νὰ μὴ ψωνίζῃς ἀπὸ τὸν μπακάλη ποὺ βρίσκεται ἀντίκρυ στὸ μαγαζύ μας.

—Γιατί;

—Ἁπλούστατα! Τοῦ δάνεισα γιὰ λίγες μέρες τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς δυό... ζυγαριές μου.

* * *

Παιδικὸν πνεῦμα:

—Παιδί μου, ρωτᾶ ὁ πατέρας σοβαρὰ τὸ γυιό του. Ὅταν δῇς ἕνα παιδὶ νὰ γυρίζῃ ὅλη τὴν ὥρα στοὺς δρόμους, τί γνώμη θὰ σχηματίσῃς γιὰ τὸ μέλλον του;

—...Ὅτι θὰ γίνῃ... πόλισμαν, μπαμπᾶ!

Ἐκδότης. — Ἡ αἰτία ποὺ δὲν δεχόμαστε νὰ ἐκδώσουμε τὸ μυθιστόρημά σας εἶνε ὅτι γράφετε σ' αὐτὸ ἀπίθανα πράγματα.

Συγγραφεύς. — Καὶ ποιὰ εἶνε αὐτὰ τὰ ἀπίθανα;

Ἐκδότης. —Νά: λέτε κάπου πὼς ἡ ἡρωΐδα σας κρατοῦσε ὁλόκληρα χρόνια ἕνα μεγάλο μυστικό!

* * *

Α. — Πῶς τὰ πηγαίνεις μὲ τὴ νέα μαγείρισσα;

Β. — Ἅ! Ἔτσι κι' ἔτσι! Εἶνε βρώμικη, μαγειρεύει ἀπαίσια καὶ εἶνε φοβερὴ κουτσομπόλα. Ὡστόσο ἔχει ἕνα μεγάλο καὶ σπάνιο χάρισμα...

Α. — Καὶ ποιὸ εἶνε αὐτό;

Β. —.. Δὲν μᾶς ἔφυγε ἀκόμα!

* * *

Ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Ἐκείνη. — Καὶ πόσον καιρό, νομίζετε, πρέπει νὰ ξέρῃ ἕνας ἄνδρας μιὰ γυναῖκα πρὶν τὴν παντρευτῇς;

Τὸ γεροντοπαλλήκαρο. — Ἐφ' ὅρου ζωῆς!

* * *

—Πῶς τελείωσε στὸ δικαστήριο ἐκείνη ἡ ὑπόθεσις γιὰ τὴν ὁποία μοῦ εἶχες μιλήσει ἄλλοτε;

—Εὐτυχῶς κανονίστηκε εὐνοϊκὰ γιὰ μένα...

—Καὶ τώρα, φυσικά, ὑποθέτω ὅτι θ' ἀγοράσῃς τὸ σπίτι ποὺ ἔλεγες.

—Ἐγώ; ὄχι... Θὰ τὸ ἀγοράσῃ ὅμως ὁ... δικηγόρος μου!...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΠΕΘΕΡΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.—Ὥστε ἔτσι, ἔ;... Δὲν θὰ μοῦ ἀγοράσῃς ἐκεῖνο τὸ καπελλάκι;... Θὰ γράψω κι' ἐγὼ στὴ μαμά μου νἄρθῃ νὰ μείνῃ λίγες μέρες μαζύ μας!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (ἔντρομος).—Ἄσε, Κική μου, τὴ μαμά σου ἥσυχη ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται!... Καὶ ντύσου νὰ πᾶμε κατευθεῖαν στὸ καπελλάδικο!...

Ἡ κουταμάρα τοῦ Ἰρλανδοῦ.

Ἕνας Ἰρλανδὸς στὸ Λονδῖνο, ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν παντρεμμένη του ἀδελφή, ἡ ὁποία ἔμενε στὸ Δουβλῖνο καὶ ἡ ὁποία τοῦ ἀνήγγελε πὼς γέννησε ἕνα παιδάκι.

Ὁ Ἰρλανδός, χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιὰ χαρὰ γιὰ τὸ εὐχάριστο αὐτὸ γεγονός, περιωρίστηκε μόνο, τὸ βράδυ ποὺ πῆγε στὴ λέσχη, νὰ τὸ ἀναφέρῃ στοὺς φίλους του, δείχνοντας στὸν καθένα τὸ γράμμα ποὺ ἔλαβε.

—Καὶ δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος γι' αὐτό; τὸν ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του.

—Πῶς νὰ εἶμαι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰρλανδὸς κουνῶντας τὸ κεφάλι του, ἀφοῦ ἡ ἀνόητη αὐτὴ ἀδελφή μου δὲν μοῦ γράφῃ ἂν γέννησε ἀγόρι, ἢ κορίτσι γιὰ νὰ ξέρω ἂν εἶμαι θεῖος ἤ... θεία!...

* * *

Σ' ἕνα δρόμο τῆς Ἀραβίας κάποιος Ἄγγλος περιηγητὴς ταξείδευε μὲ κλειστὸ ἁμάξι. Ἦταν βράδυ καὶ ὁ δρόμος βρισκόταν σὲ κακὰ χάλια. Ὁ δυστυχὴς ἐπιβάτης χοροπηδοῦσε στὴ θέσι του, καὶ δυὸ-τρεῖς φορὲς κόντεψε νὰ σπάσῃ τὰ μοῦτρα του στὰ πλαϊνὰ τοῦ ἁμαξιοῦ.

Αὐτὸ τὸ μαρτύριο, εὐτυχῶς δὲν κράτησε πολύ: Τὸ ἁμάξι σὲ λίγο ἄρχισε νὰ προχωρῇ θαυμάσια καὶ νὰ μὴν τραντάζεται διόλου. Ὁ Ἄγγλος παραξενεύτηκε φυσικὰ γιὰ τὸ θαῦμα αὐτό, γιατὶ γνώριζε ὅτι ὅλοι οἱ δρόμοι στὰ μέρη ἐκεῖνα ἦσαν ἀνώμαλοι.

Ἔσκυψε λοιπὸν στὸν ἁμαξᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

—Πηγαίνουμε θαυμάσια, δὲν εἶνε ἔτσι;

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἁμαξᾶς σοβαρώτατα. Βγήκαμε πειὰ ἀπὸ τό... δρόμο.

* * *

Κριτικός. — Ἔστειλα στὸ τυπογραφεῖο μιὰ δίστηλη κριτικὴ γιὰ τὸ νέο θεατρικὸ ἔργο καὶ θὰ γυρίσω τὰ μεσάνυχτα νὰ κάνω τὶς διορθώσεις.

Ἀρχισυντάκτης. — Καὶ ποῦ θὰ πᾷς τώρα;

Κριτικός. — Πάω νὰ ἰδῶ... τὸ ἔργο στὸ θέατρο!

* * *

Στὴν ἐργατικὴ συνοικία.

Ἡ κυρία τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἱδρύματος (σὲ μιὰ ἐργάτιδα). — Ὢ! πῶς εἶσθε κυρία Σήν; Μόλις εἶδα τὸν ἄντρα σας ἔξω ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα...

Ἡ κυρία Σήν. —Πῶς! Ἀπ' ἔξω, εἴπατε;

Κυρίες μου,

Στὴν ἐποχή μας, ποὺ ἡ ἐπιστήμη προώδευσε τόσο πολύ, δὲν δικαιολογεῖσθε νὰ παραμελῆτε τὸν ἑαυτόν σας καὶ νὰ ἀγνοῆτε τὰ μέσα ποὺ πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε διὰ τὴν ὑγιεινὴν καὶ γοητευτικὴν ἐμφάνισίν σας, πρᾶγμα ποὺ ἐπιτυγχάνετε μόνον μὲ μίαν προσεκτικὴν ἐκλογὴν τῶν καλλυντικῶν σας, καὶ διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει ἐκ τῶν προτέρων νὰ εἶσθε βέβαιες διὰ τὰ ἀσφαλῆ καὶ καλὰ ἀποτελέσματά των. Τὰ γνωστὰ καλλυντικὰ τοῦ Οἴκου GEORGE, ἐφάμιλλα τῶν καλῶν Ἀμερικανικῶν τοιούτων, ἐμφανίζονται νέα καὶ πρωτότυπα διὰ τὸν τόπον μας καὶ ἀναπληροῦν σπουδαίως ἕνα κενὸν εἰς τὰ εἴδη τοῦ καλλωπισμοῦ, ποὺ δὲν ὑπῆρχε μέχρι σήμερον, παρέχουν δὲ τὴν ἀπόλυτον ἐγγύησιν μιᾶς ἀσφαλοῦς ἐπιτυχίας. Ἀπόδειξις τῆς ἀνωτερότητός των εἶνε ὅτι συναγωνίζονται τὰ καλύτερα Ἀμερικανικὰ καλλυντικὰ καὶ ὅτι ξέναι κυρίαι, αἵτινες ἐδοκίμασαν ταῦτα κατὰ τὴν ἐνταῦθα διέλευσίν των, μᾶς ζητοῦν καὶ κάμνομεν τακτικὰς ἀποστολὰς εἰς τὰ κέντρα τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ὡς εἰς Λονδῖνον, Παρισίους, Ρώμην, Αἴγυπτον κλπ. Χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ 5ετίας ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν κοινωνίαν μας καὶ ἀπὸ τὸν ἐκλεκτόν μας καλλιτεχνικὸν κόσμον.

Τιμαί :	SKIN FOOD	Δραχ. 50.—
	SKIN TONIC No 1, 2....	» 50.—
	VANISHING CREAM	» 50.—
	Πούδραι εἰς 5 χρωματισμούς..	Δραχ. 50 & 60.—
	POUDRE DU SOIR..........	Δραχ. 50.—

Πρὸ πάσης χρήσεως, διὰ νὰ ἔχετε καλὰ ἀποτελέσματα, ζητήσατε βιβλιάριον ὁδηγιῶν καὶ δείγματα δωρεὰν παρὰ τοῦ γενικοῦ ἀντιπροσώπου Α. Σαρόγλου, Ἀκαδημίας 5, Τηλέφ. 20.918.

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΜΑΣ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ & ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
Καὶ τιμὰς Ἀσυναγωνίστους
ΑΧ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5 ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἕτοιμα καὶ ἐπὶ Παραγγελία
Χοροῦ καὶ Περιπάτου
ΣΤΟΝ
ΙΚΟΝ **ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ**
ΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ—ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

	ΤΑΦΦΤΑ	ΑΠΟ	ΔΡ.	850.—
»	ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ	»	»	900.—
»	ΚΡΕΠ ΡΩΜΑΙΝ	»	»	950.—
»	ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ	»	»	650.—
»	ΚΡΕΠ ΖΩΡΖΕΤ	»	»	750.—
»	ΜΑΡΟΚΕΝ	»	»	850.—
»	ΤΑΓΙΕΡ	»	»	650.—
	ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ	»	»	450.—
	ΠΑΛΤΑ ΓΟΥΝΙΝΑ	»	»	1500.—

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ — ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET
Τὸ μόνον συστηματικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κλάδου του εἰς τὰ Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ
Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 18
Τηλέφ. 21—318

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37
Ἡ μεγάλη πεῖρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ !!!!!

Τὸ Ἰνδικὸν ἔλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΞ, ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, εἶνε τὸ μόνον ἀβλαβὲς φυτικὸν παρασκεύασμα, ἄνευ οὐδεμιᾶς βαφῆς καὶ χημικῆς οὐσίας, καὶ τὸ ὁποῖον μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς λευκανθείσας τρίχας εἰς τὸ προηγούμενον χρῶμα αὐτῶν, ξανθόν, μέλλαν ἢ καστανόν, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτὰς ὡς καὶ στιλπνότητα.

Τὸ ὡς ἄνω Ἰνδικὸν ἔλαιον, λόγῳ τῶν φυτικῶν οὐσιῶν αὐτοῦ ἀπαλλάσσει τελείως καὶ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὴν πιτυρίασιν καθὼς καὶ τὰς λοιπὰς παθήσεις τοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς, ἀναπτύσσων ἁλματωδῶς τὴν τριχοφυΐαν.

Πωλήσεις καὶ πληροφορίαι παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων: Φ. Φωτιάδης καὶ Ο. Γ. Βεϊνόγλου ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πειραιῶς 2β. ἐν Πειαριεῖ Μακρᾶς Στοᾶς 42 καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ Βίκτωρος Οὐγκὼ 1.

Ἐπίσης καὶ παρὰ τῷ Ἰατρῷ κ. Α. Χαϊλαρίδη. Ἀνακρέοντος 78, Καλλιθέα, καὶ παρὰ τῇ φαρμακαποθήκῃ Γ. Κρασσοπούλου, Πειραιῶς 1δ.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἰατρὸς Μαιευτὴρ Γυναικολόγος
Ὁδὸς Σκαλιστήρα 8α
(Λυσσιατρεῖον. 3 1)2—6

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

ΔΕΛΤΙΟΝ Γ' ΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ
Η "ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΡΕΑΣΙΟΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΟΣ ΕΞΠΕΡ MISS YVONNE WORTH

Η ΚΑΣΚΑ "ONDULA,,

ΧΩΡΙΣ ἐπιβλαβῆ φάρμακα... ΧΩΡΙΣ βάρβαοα μηχανήματα... ΧΩΡΙΣ ἐπικίνδυνον ἠλεκτρισμόν... ΧΩΡΙΣ τὴν Ὀδύσσειάν σας στὰ κομμωτήρια... ΡΥΘΜΙΖΟΜΕΝΗ σύμφωνα μὲ κάθε εἶδος χτενισιᾶς, μὲ κάθε ἀριθμὸν «Μιζ-αν-πλί». ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ φιξέρνει τὰ μαλλιὰ εἰς φυσικὲς νόστιμες γλῶσσες. Μεταχειρίζεσθε ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ στιγμὴν ἐπιθυμῆτε καὶ ΟΣΕΣ φορὲς ἐπιθυμῆτε... ΑΠΛΗ, ἁπλουστάτη. καὶ τόσον ΕΥΚΟΛΗ, ὅσον ποτὲ δὲν φαντασθήκατε... Σᾶς χρησιμεύει

ΓΙΑ ΟΛΗ ΣΑΣ ΤΗ ΖΩΗ !...

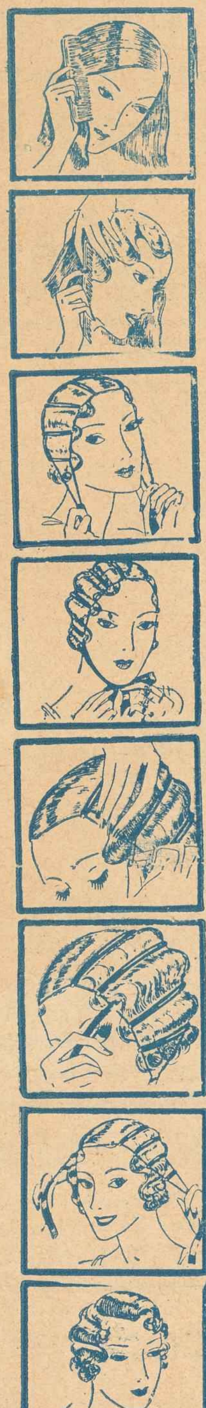

1.—Κατ' ἀρχὴν βρέχετε τὰ μαλλιά σας μὲ νερὸ σκέτο ἢ καὶ προτιμότερον μὲ κάποια καλὴ λοσιὸν Φιξατέρ. Κατόπιν χτενίζετε καλὰ-καλὰ καὶ χωρίζετε κατὰ τὸν συνήθη σας τρόπον. (Ἕνα καλὸ Φιξατὲρ «ΡΕΞ» δύναται νὰ σᾶς προμηθεύση καὶ ὁ ἀντιπρόσωπός μας).

2.—Μὲ τὸ χτενάκι σας διαρρυθμίζετε τὴν κόμην σας εἰς τόσας γλώσσας, ὅσας στὴν χτενισιὰ ποὺ προτιμᾶτε καὶ κατόπιν, πρὶν βάλετε τὴν κάσκα, κανονίζετε τὰ λάστιχά της κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὰ καουτσοὺκ νὰ συμπίπτουν κατὰ προσέγγισιν πάνω στὶς γλῶσσες.

3.—Τοποθετεῖτε τὴν κάσκα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας (πρῶτα τὸ μπροστινὸ μέρος), καὶ τραβᾶτε καλὰ ΑΝΟΙΚΤΑ καὶ πρὸς τὰ κάτω, πιάνοντας ἀπὸ τὶς κορδέλλες καὶ κανονίζοντας ταυτοχρόνως καὶ ὁριστικῶς τὰ ὁριζόντια καουτσοὺκ νὰ πέφτουν πάνω σὲ κάθε γλῶσσα.

4.—Κατόπιν ἐλαττώνετε τὸ τράβηγμά σας ἀπὸ τὶς κορδέλλες (αὐτὸ νὰ γίνη σιγὰ-σιγά), οὕτως ὥστε ἡ κάσκα ν' ἀνεβῆ μόνη της στὴν κανονική της θέσι, ΣΦΙΧΤΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ, καὶ τὰ καουτσοὺκ νὰ μαζέψουν αὐτομάτως τὰ μαλλιά σας εἰς ἐλαφρὲς νόστιμες σκάλες. Δένετε τὴν κάσκα ὄχι πολὺ σφιχτά — τόσον μόνον, ὅσον νὰ κρατιέται καλὰ στὴ θέσι της.

5.—Μὲ κάποιο χτενάκι ἢ ἔλασμα κανονίζετε καὶ ἄλλας μικρολεπτομερείας στὶς γλῶσσες, οὕτως ὥστε νὰ ἐπιτύχετε τὸ στὺλ τῆς χτενισιᾶς ποὺ προτιμᾶτε. Ἐὰν ἡ γλῶσσα βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴν κάσκα, τὴν στερεώνετε στὴν ἄκρη μὲ τὶς γνωστές σας φουρκετίτσες.

6.—Ἐὰν ἐπιθυμεῖτε πιὸ βαθιὲς καὶ πιὸ ἔντονες γλῶσσες, πάρετε τὸ χτενάκι σας ἢ ἕνα λεπτὸν ἔλασμα, γλυστρήσατέ το κάτω ἀπὸ κάθε γλῶσσα καὶ ἀνασηκώσατε τὰ μαλλιὰ ἀνάμεσα στὰ καουτσούκ. Ἡ κυκλοφορία τοῦ ἀέρος γίνεται εὐκολώτερα καὶ τὰ μαλλιά σας θὰ στεγνώσουν γρηγορώτερον.

7.—Ὅταν τὰ μαλλιά σας εἶνε ΕΝΤΕΛΩΣ ΣΤΕΓΝΑ, ἀποβάλλετε τὴν κάσκαν προσεκτικὰ — τραβῶντας ΠΑΛΙΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ τεντωμένην καὶ ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι σας. Φροντίσατε πάλιν νὰ ἀφαιρέσετε κατὰ πρῶτον τὸ πρόσθιον μέρος, καὶ ἡ τουαλέττα σας εἶνε ἕτοιμη πλέον.

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ

ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ

ΟΙΑΝΔΗΠ

ΟΝΤΟΥΛΑ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην σας δοκιμήν, θὰ σᾶς ἐκπλήξουν τὰ ἀποτελέσματα. Ἅπαξ κανονίσετε ὁριστικῶς τὰ διαστήματα στὰ καουτσοὺκ τῆς «ONDULA» μὲ τὴν χτενισιὰ ποὺ προτιμᾶτε, θὰ ἐξυπηρετεῖσθε τελείως καὶ μὲ τὸν ἁπλούστερον τῶν τρόπων. Κάθε φορὰ ποὺ ἐπαναλαμβάνετε, θὰ γίνεσθε περισσότερον ἐξησκημένη. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ γίνετε σωστὴ «ἐξπὲρ» στὰς κομμώσεις σας, ὅσον καὶ ἡ Miss YVONNE WORTH, καὶ θὰ ποοκαλῆτε τὸν θαυμασμὸν τῶν γνωστῶν καὶ φίλων σας. Ἀγοράσατε μίαν καὶ κατόπιν δώσατε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γραφείου μας εἰς ὅσας τὴν ζητήσουν. Ἐὰν εἶσθε δύσπιστος, ζητήσατε τὴν ΔΩΡΕΑΝ ἀποστελλομένην βιβλιογραφίαν. Merci.

ΑΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗΣ & ΣΙΑ, ὁδὸς ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57, Β΄ ΠΑΤΩΜΑ, ΑΘΗΝΑΙ.

ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ : Οἱ πελάται μας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σκοτίζωνται μὲ τὸ νὰ γράφουν ἐπιστολήν. Ἁπλούστατα, ἢ μεταχειρίζονται τὸ παραπλεύρως δελτίον καὶ στέλλουν 60 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα, ἢ σημειώνουν ὄπισθεν τῆς ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς — διὰ τῆς ὁποίας ἀσφαλέστατα μᾶς ἐμβάζουν τὸ ἀντίτιμον — τὴν λέξιν ΟΝΤΟΥΛΑ, καὶ ἡ παραγγελία των θὰ ἐκτελεσθῆ ΑΜΕΣΩΣ. Ὅλος ὁ κόσμος θαυμάζει τὴν ONDULA. Παραγγείλατε καὶ σεῖς ΜΙΑΝ διὰ τὸν ἑαυτόν σας ΣΗΜΕΡΟΝ καὶ ἐὰν δὲν εἶσθε εὐχαριστημέναι, ἁπλούστατα, ζητήσατε τὰ χρήματά σας πίσω. Θὰ σᾶς ἐπιστραφοῦν ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ, ΧΩΡΙΣ ΣΥΖΗΤΗΣΙΝ ΚΑΜΜΙΑΝ.

ΑΝΤΙ ΜΟΝΟΝ 60 ΔΡΑΧΜΩΝ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ-ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ ΘΑ ΟΝΤΟΥΛΑΡΕΤΕ ΜΕ ΣΤΥΛ ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΟΛΗΝ ΣΑΣ ΤΗΝ ΖΩΗ!

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ - ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:
ΑΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗΣ & ΣΙΑ
Κολοκοτρώνη 57 — Β΄ Πάτωμα
Ἀθῆναι

Ἀποκόψατε, συμπληρώσατε καὶ ταχυδρομήσετε, πρὸς εὐκολίαν σας, τὸ παρὸν δελτίον :

Προνομιούχους Ἀντιπροσώπους
ΑΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗΝ & Σία

Παρακαλεῖσθε ὅπως μοῦ ἀποστείλετε ΑΝΕΥ ΑΝΑΒΟΛΗΣ τὴν καταπληκτικῶς οἰκονομικὴν Κάσκαν ONDULA, ἥτις εἶνε εἰς τὸ ἑξῆς ἀπαραίτητος. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὰ χρήματά μου, ἐὰν δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν θὰ εἶμαι ἱκανοποιημένη. Σύμφωνοι !

Διεύθυνσις ....
....
....

Ὑ. Γ. — Γίνονται καὶ ἀποστολαὶ ἐπὶ ἀντικαταβολῇ, ἀλλ' ἐπιβαρύνεσθε μὲ 25 δραχμὰς ἐπὶ πλέον.